

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

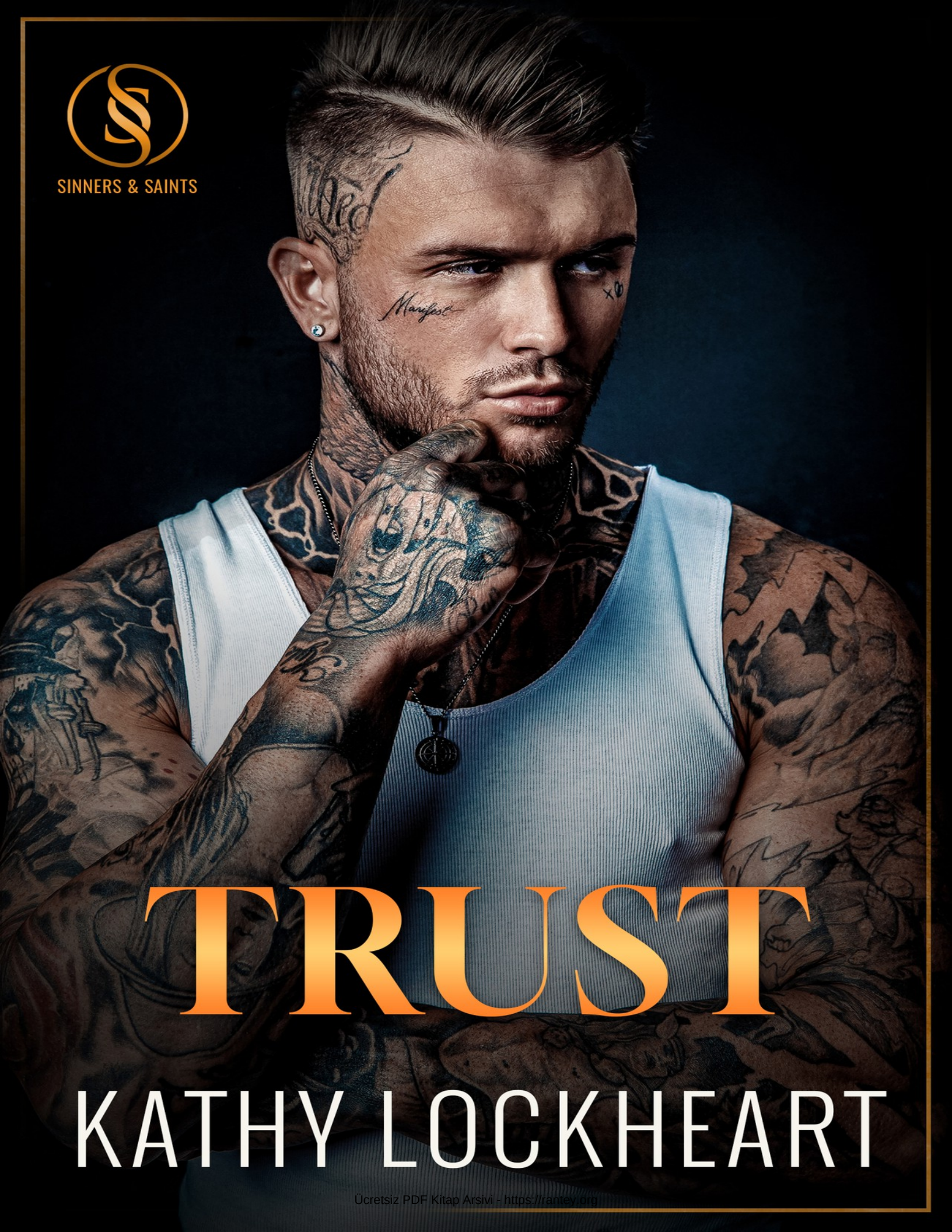
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINNERS & SAINTS

TRUST

KATHY LOCKHEART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

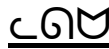
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

GÜVEN

GÜVEN

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER

BEŞİNCİ KİTAP

KATHY LOCKHEART

Telif hakkı © 2026 Kathy Lockheart

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Susan Staudinger

Düzeltilen: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Kapak tasarımı:

Kapak modeli tasarımı: © Hang Le

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Gizli Kapak:

Wild Love Designs

ISBN:

e-kitap: 978-1-955017-71-8

Ciltli Kapak: 978-1-955017-73-2

**Bu e-kitap Amazon'a özeldir. Başka bir siteden okuyorsanız, bunun korsan bir kopya olduğunu ve Amazon'un yazarın kitaplarını kaldırmasına neden olabileceğini lütfen unutmayın.*

Yayıncı: Rosewood Literary Press

ÖZET

O, hüküm giymiş bir katil.
Ben onun hemşiresiyim.
Ve o benim morluklarımı gördü.
Şimdi, sadece benim güvende olduğumu
görmek için kasten kendine zarar veriyor.

Bir hapishane hemşiresi olarak, kalbimi tedavi ettiğim adamlardan daha sıkı kilitli tutuyorum. Gri alan yok. İkinci şans yok.

Özellikle de şiddet uygulayan eski sevgilimden kaçtıktan sonra.

Sonra hapishanedeki en tehlikeli adam olan Knox Blackwood, revirime düşer. Hapse girmesine neden olan şey, hapishanenin en karanlık sırrı olarak kalır.

Beni dehşete düşürmesi gerekirdi.

Ama o, kimsenin görmediğini görüyor. Yara izlerini. Kapı çarpınca irkilmemi. Gömüp saklayamadığım korkumu.

"Sana kim zarar verdi?" diye homurdanıyor.

Cevap vermediğimde, Knox revirime gelmeye başladı. Yeni yaralar. Şüpheli yaralanmalar. Sırf benimle beş dakika geçirmek için kasten yaralanıyor.

Kendime bir mahkuma aşık olamayacağımı söylüyorum. Olmayacağım. Özellikle de şu anda eski sevgilime karşı şiddetli bir intikam duygusu besleyen birine.

Ama her çalınan dokunuş kurtuluş gibi geliyor. Ve her fısıldanan söz, geleceğimize giden yolu açıyor. Knox, özgürlüğe bir şartlı tahliye duruşması uzaklıkta.

Dikkatli olursak, belki dışarı çıkar. Kızıyla yeniden bir araya gelir. Ve biz de bu duvarların ötesinde bir hayat kuracağız.

Tek yapmam gereken, Knox'un bana zarar veren adamı öldürmesini engellemek.

Plan bu. Ta ki şiddet eğilimli eski sevgilim, Knox'un yeni gardiyanı olarak hapishaneye girene kadar...

Uluslararası ve Amazon en çok satan 25 yazarından biri olan TRUST, onu korumak için özgürlüğüne kavuşmak için tek şansını riske atmaya hazır, takıntılı, ahlaki açıdan gri bir mahkumun yer aldığı yasak bir aşk hikayesidir.

- ✓✓ Yasak hemşire/mahkum aşkı
 - ✓ Takıntılı, sahiplenici, ahlaki açıdan gri bir
 - ✓ kahraman "Ona dokunursan ölürsün" enerjisi
 - ✓ "Sana kim zarar verdi?" koruyucu
 - ✓ havası Hapishane ortamında zorla bir
 - ✓ arada kalma Her şeyi kaybedecek
- olan alfa erkek

Tek başına okunabilir. Elinden bırakamayacağınız mutlu son.
Tetikleyici Uyarılar: Tam liste için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YAZARIN NOTU

TRUST, bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırmaktadır. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen KathyLockheart (nokta) com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

*Mutlu bir sonu hak ettiklerine inanmayı bırakanlar için. Geçmişiniz,
sonunuz değildir.*

KNOX

On dört yıldır evim olan beton kutuda uyandığımda, iki saat içinde Coldwater Cezaevi'ndeki başka bir mahkumu ölümün eşiğine getirecek kadar döveceğimi hiç bilmiyordum.

Kahretsin, yapmak istediğim en son şey, bir kavga yüzünden şartlı tahliyemi tehlikeye atmaktı.

Ama planların bir sorunu var. Planlar canavarları hesaba katmaz.

Her gece hücrenize kadar sizi takip eden hayaletleri de hesaba katmazlar.

Ranzamın kenarına oturdum ve sakallı çenemi ovuşturarak, hâlâ duman gibi üzerime yapışmış olan rüyayı silkelemeye çalıştım. Güneş ışığında sallanan örgüler. Ben kelepçeli olarak o mahkeme salonundan sürüklenirken, "*Baba*" diye çığlık atan minik bir ses.

O zaman dört yaşındaydı.

Şimdi on sekiz yaşındaydı. Artık tanımadığım bambaşka bir insandı.

Yüzünün sol tarafındaki gamze hâlâ orada mıydı? Hâlâ pembe yanakları ve burnunu süsleyen çilleri var mıydı? Onu en son görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve her gün acı içinde şimdi nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

On dört yılı kaçırmıştım.

Anaokulunun ilk günü, kendinden daha büyük bir sırt çantasıyla otobüs durağında duruyordu. Konik şapkalar, balonlar ve muhtemelen o da eğri büğrü küçük harflerle süslemeye yardım ettiği bir pastanın olduğu doğum günü partileri. Noel sabahları, ağaç ışıkları yanıp sönerken hediyeleri açarken, heyecanından sıcak çikolatayı içemeyince soğuyup kalması.

Ona bisiklet sürmeyi öğretmek için orada değildim. Düştüğünde onu kaldırıp dizine yara bandı yapıştırmak ve ona

ne kadar cesur olduğunu söylemek için orada değildim. Kabuslarında, okul piyaselerinde, ilk kalp kırıklığında yanında değildim.

O anları başka biri yaşadı. Ya da daha kötüsü, kimse yaşamadı. Ve ben onları asla geri alamayacaktım.

Onun tek bir ziyaretine ne vermem ki. Ya da neyse, bir telefonla bile yetinirdim.

Eski karım olan annesine yaptığım aramalar yıllar önce kesilmişti. Uzun bir süre bu duruma çok kızmıştım. Ebeveynlik görevini paylaşmak ve elimden geldiğince Gwen'in hayatının bir parçası olmak istiyordum. Ama çok geçmeden eski karım tüm bağları kopardı.

Ryker'ı bu işe dahil edebilirdim. En iyi arkadaşım artık çok iyi bir avukattı ve birkaç kez telefon açmayı teklif etmişti.

Ama eski karımın yaptıklarından ne kadar nefret etsem de, o her zaman iyi bir anne olmuştu. Ve Gwen'in neye ihtiyacı olduğunu belki de benden daha iyi bildiğini düşündüm.

Yine de, dünyada herkesten daha çok değer verdiğim, korumak için bu beton kafese girdiğim tek kişinin hayatında ben olmadan yaşaması, gerçekten çok üzücüydü.

Belki de bensiz daha iyiydi. Yıllardır kendime bunu söylüyordum.

Yine de mektupları yazmaya devam ettim.

Hâlâ hayatının nasıl olduğunu merak ediyordum. Şimdiye kadar liseyi bitirmiş olmalıydı. Üniversiteye gitmiş miydi? Kariyerinde ne olmak istiyordu?

Hiç beni düşünüyor muydu?

Ama bu düşüncelere kapılmak acınası bir durumdu. Daha güçlü bir baba, sadece onun iyiliğini düşünürdü. Daha iyi bir adam, onun onsuz rahatça yaşadığını her hayal ettiğinde göğsü parçalanıyormuş gibi hissetmezdi.

Yeter.

Nefes almaya zorladım kendimi. Odaklanmaya.

Tek bir hedef. Elimde olan tek şey buydu. Bu yıl şartlı tahliye olmak. Dışarı çıkmak. Onu bulmak. Benimle konuşmayı reddetse bile, hayatına anlamlı bir katkı yapacaktım. Bir iş bulacak, maaşımın her kuruşunu ona verecektim.

maaşımı verirdim. Her kuruşunu. Yüz kişiyle aynı evde yaşırdım, işe yürüyerek giderdim, konserve çorba ile idare ederdim. Umurumda değildi.

Her dolar ona aitti. Üniversite masraflarına yardım ederdim, bir ev satın alırdım, bir iş kurardım, seyahat etmesine izin verirdim. Yetişkin hayatına başlamak için neye ihtiyacı olursa, sahip olduğum her şeyi ona verirdim.

Bu, hayatının son on dört yılını kaçırdığım için yapabileceğim en az şeydi. Umarım, maddi yardımdan başka şekillerde de ona destek olmama izin verirdi.

Evet, örnek bir mahkum olmak yeni görevimdi. Kavga yok. Olay yok. Şartlı tahliye kuruluna beni tekrar reddetmesi için bir neden vermemek.

Yine.

Daha önce iki kez reddedilmiştim. İki kez, çıkacağıma kendimi inandırmıştım. Kızımı kucağıma aldığımı, sesini duyduğumu, yeniden babası olduğumu hayal etmiştim.

İki kez, kalbimi parçaladılar.

Ryker, artık umursamadığımı sanıyordu. Onun öyle düşünmesine izin verdim. Herkesin öyle düşünmesine izin verdim. Ama gerçek şu ki, dışarı çıkmayı o kadar çok istiyordum ki, bu istek her gün içimi yakıp kül ediyordu. Artık yüksek sesle umut etmeyi göze alamazdım. Bir reddedilmeye daha dayanamazdım.

Bu yüzden, bunu içime gömdüm. Başımı eğdim. Uzun vadeli oynadım.

Kahvaltıya giderken, son ziyaretimizden Ryker'ın sesi kafamda yankılanıyordu. *"Aptalca bir şey yapma..."*

Kafeterya, endüstriyel dezenfektan ve toz yumurta kokuyordu.

Bir tepsi aldım ve hücre arkadaşım Ronan'ın yanına sıraya girdim. O, keskin gözlü ve ağzı hiç durmayan kaslı bir adamdı. Son derece sinir bozucu, ama sadıktı. Buralarda bu önemli bir şeydi.

"Hissediyor musun?" Ronan odayı tarayarak mırıldandı.

Cevap vermedim. Gerek yoktu.

On dört yılın ardından, hayatta kalma içgüdülerimi dışarıdaki insanlara açıklanamayacak bir şeye dönüştürmüştüm. Bu, altıncı histen daha fazlasıydı. Bir şey olmak üzereyken bunu *hissedebiliyordun*. Sanki yıldırım düşmeden önce oksijen parçacıklarında dolaşan elektrik gibi.

Bu sabah, havada şiddet kokusu vardı.

"Herkes adeta titriyor," dedi Ronan, tepsisine yulaf ezmesi olduğu iddia edilen gri bir şeyi koyarken.

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Mahkumlar gruplar halinde birbirine sokulmuş, sesleri alçak, enerjileri yüksek. Fazla hareket vardı. Kafeteryanın bir köşesine fazla dikkat çekiliyordu.

"Neler oluyor?"

"On dakikadır buradayım dostum. Herkes bunu konuşuyor." Çenesini vızıltılı köşeye doğru salladı. "Bugün yeni bir hemşire işe başlıyor."

Homurdandım. "Herkes bu yüzden mi heyecanlanmış? Bu, buraya gelen ilk hemşire değil ki."

"Evet, ama Erkhart, o rozetini almaya geldiğinde temizlik yapıyordu," diye devam etti Ronan. "Genç ve çok güzel olduğunu söyledi. Şimdi dedikodular çığırından çıktı."

Burada çalışan güzel bir kadın.

Harika.

Bu yerdeki erkeklerin elinde bol bol zaman ve ahlaksızlıktan başka bir şey yoktu. Buradan çıkma umudu benim gibi adamları (çoğunlukla) hizada tutsa da, herkes için aynı şey söylenemezdi.

Zavallı kadın muhtemelen bir hafta bile dayanamazdı.

"Oradaki kalabalığa bakılırsa, Doyle yine ağzını açmış." Ronan çenesini uzak köşeye doğru salladı. "Sol testisini ortaya koyarım ki, konu onunla ilgili."

Çenem gerildi.

Doyle.

Şeytanın bir yüzü olsaydı, o adam gibi olurdu. Birden fazla tecavüz ve iki kadına yönelik cinayet teşebbüsünden hüküm giymişti. Nasıl oldu da maksimum güvenli bir hapisane yerine orta güvenli bir hapisaneye düştü, aklımın almadığı bir şeydi. Ama yine de, cezaevi sistemimizin mükemmel olduğu söylenemezdi.

Virajı dönüp her zamanki masamıza doğru ilerlerken, o iğrenç sesinin havayı kirlettiğini duydum.

"Ona ne yapacağımı söyleyeyim." Doyle'un sesi gürültüyü testere gibi kesiyordu. Masasında hüküm sürüyordu, iki yanına da goriller dizilmişti. "Malzeme dolabında yalnız kalana kadar bekleyeceğim."

arkamdan kapıyı kilitleyeceğim." Sanki bir tatili anlatıyormuş gibi kollarını genişçe açarak geriye yaslandı. "Eminim çok güzel çığlık atacaktır."

Parmaklarım yumruk haline geldi.

Uzaklaş, dedim kendime. Bu senin sorunun değil.

Ama sözleri devam ediyordu. Açık ve net. Deneyimden ve samimi niyetten doğan türden planlar.

Ve Stacy Morales'i düşündüm. Üniversitenin ilk yılında, normal bir hayatım olacağını düşündüğüm zamanlarda, benim Ekonomi dersime giriyordu. Sessiz bir kızdı. Ön sırada oturur, notlarını her zaman renk kodlarıyla düzenlerdi. Sonra, bir gece bir kardeşlik partisinde, pisliğin teki onun vücudunun kendisine ait olduğuna karar verdi.

Olaydan üç hafta sonra onu gördüm. Biri ders kitabını düşürdüğünde irkildiğini gördüm. Bir erkek çok yakına geldiğinde kendini küçülttüğünü gördüm.

Bu yıllar önceydi ama yüzündeki o boş bakışı hâlâ hatırlıyorum.

Bu hemşire, kim olursa olsun, birinin kızı olabilir.

Birinin kız kardeşi. Birinin Stacy'si.

Ve Doyle sadece lafta kalmamıştı.

Birkaç yıl önce, bir kadın cezaevi memuruna saldırmıştı. Cezasına ek süre eklendi, elbette. Ama bu yeterli değildi. Diğer hayvanlarla birlikte maksimum güvenli bir hapishaneye gönderilmeliydi. Ama aşırı kalabalık. Bütçe kesintileri. Her zamanki saçmalıklar.

Orada kaldı.

Daha da kötüsü, sonunda revirde hademe olarak çalışmak gibi ayrıcalıkları "kazandı".

Bu da, bu yeni hemşireye erişimi olduğu anlamına geliyordu. Gardiyanlar nöbet değiştirirken, tıbbi kanatta onunla baş başa kalıyordu. Ve tam olarak nasıl ve nereye vuracağını biliyordu.

Bunu tekrar yapardı. Mesele "*yapacak mı*" değildi. Mesele *ne zaman olacağıydı*.

"Knox." Ronan'ın eli omzuma kondu. "Yapma." Belli ki, ben çoktan eğilmiştim.

"Muhtemelen sıkı bir küçük..."

"Kapa çeneni." Sesim alçaktı. Sessizdi. Akıllı adamları tedirgin eden türden bir sessizlik.

Doyle başını bana doğru çevirdi ve sırtışı genişledi. Ve işte oradaydı. Gözlerindeki memnuniyet ışıltısı.

O bakışı daha önce de görmüştüm. Doyle yıllardır peşimdeydi. Hapishanede her zaman bir alfa vardır. Diğer mahkumların saygı duyduğu, korktuğu ya da her ikisini birden hissettiği biri. İyi ya da kötü, o kişi bendim.

Doyle benim yerimi istiyordu. Ve söz konusu alfa olmak için en hızlı yol, mevcut alfa'yı alt etmektir.

"Vay vay. Blackwood sonunda konuştu." Sandalyesini iki ayağı üzerinde geriye doğru eğdi. "Kahvaltına dön. Bu seni ilgilendirmez."

"O kadın hakkında ağzından bir kelime daha duyarsam, seni gardiyanlara şikayet ederim."

Doyle çirkin bir şekilde güldü. "Devam et. Küçük raporunu yaz." Alaycı bir şekilde ellerini genişçe açtı. "O soruşturmaların ne kadar sürdüğünü biliyor musun? Kimse evrakları okumadan önce en az iki hafta. Tanıklarla görüşmeden önce üç hafta." Öne doğru eğildi, gözleri parıltıyordu. "Bu yirmi bir gün demek, Blackwood. O revirde tek başına kalacağı yirmi bir gün. Benimle birlikte."

Kanım dondu.

"Tabii bunu ciddiye alırlarsa," diye devam etti Doyle, açıkça keyiflenerek.

"Daha önce bir kadına saldırmıştın. Bunu ciddiye alacaklar," diye tersledim.

"Belki. Ama öte yandan, onlara senin kahraman gibi görünmek için bir hikaye uydurup şartlı tahliyen için iyi bir izlenim bırakmaya çalıştığını söylersem, ciddiye almayabilirler. Her halükarda, personel eksikliği olduğunu biliyorsun. Kimse olayı araştırmaya başladığında, ben işimi bitirmiş olacağım. Ve o da..." Sözünü yarım bıraktı, sessizliğin sözlerinin eksikliğini doldurmasına izin verdi.

Bu, Doyle'u benzersiz bir şekilde tehlikeli kılan başka bir şeydi: Adam, cezasına ek süre eklenmesini umursamıyor gibiydi.

Ronan omzumu daha sıkı kavradı. "Knox. Seni kışkırtmasına izin verme."

Ama Doyle henüz bitirmemişti.

"En iyi kısmı ne biliyor musun?" Doyle yavaşça ayağa kalktı, o anın tadını çıkarıyordu. "Artık revirde çalışıyorum. Onu herkesten önce göreceğim. Her

. Gardiyanların ulaşamadığı tüm o kör noktalarda." Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Benim geldiğimi bile görmeyecek."

"Dikkatli ol. Aptalca bir şey yapma."

Yine Ryker'ın sesi. Gözlerimin arkasında kızımın yüzü beliriyor.

Kendimi zorla başka yöne çevirdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye seslendi Doyle arkamdan. "Koca, korkutucu Blackwood, sanki bir..."

"Ona dokunursan," dedim, arkamı dönerek, "seni gebertirim."

Sessizlik, durgun suya atılan bir taş gibi dalgalar halinde yayıldı.

Sonra Doyle güldü. "Haline bak. Parlak zırhlı şövalye olmaya çalışıyorsun." Bir adım daha yaklaştı. "Ne oldu, Blackwood? O kadar uzun zamandır sikini ıslatmadın ki, daha hiç görmediğin bir kadına sahip çıkmaya mı başladın?"

Omuzlarım bir kez sallandı. Bir refleks. Beynimin hâlâ engellemeye çalıştığı şeye kas hafızam hazırlanıyordu.

Yapma.

"Otur, Doyle."

"Yoksa ne olacak?" Avını sınayan bir yırtıcı gibi yavaşça etrafımda dolaştı. "Tanımadığın bir orospu için kavgayı mı kaybedeceksin?"

Ronan yanımda belirdi, sesi gergindi. "Knox. Bir düşün. Kızını düşün."

Evet. Gwen'i düşünmem gerekiyordu.

Ama onu nihayet tekrar gördüğümde nasıl bir adam olmak istiyordum? On dört yıl sonra ortaya çıkıp, "*Şartlı tahliyemi tehlikeye atmak istemediğim için bir kadın tecavüze uğrarken görmezden geldim*" diyen ne tür bir baba olurdu? Ya da, "*Hey, denedim. Onu kurtaramayacağını bilsem de ihbar ettim*" diyen?

Eğer biri kızıma zarar vermek üzere olsaydı, Tanrı'ya birinin müdahale edecek cesareti olması için dua ederdim.

"Son şansın," dedim. "Git buradan."

Doyle eğildi, sesi sadece bana duyulacak şekilde fısıltıya dönüştü. "Onu kanatacağım. Ve onunla eğlenirken, senin o güzel küçük kızına yapmak istediğim her şeyi hayal edeceğim ve..."

Beynim ne olduğunu kavrayamadan yumruğum çenesine çarptı. Kemik kırıldı. Doyle sendeledi. Sonra her şey bulanıklaştı.

Biri çığlık atıyordu. Yumruklarımın ona defalarca vurduğunu, sonra da ayaklarımın kaburgalarına tekme attığını fark ettim.

Ona tekrar vurdum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ta ki eller beni geriye doğru çekene ve Doyle betonun üzerinde bir yığın haline gelene kadar, kanı gevşek başının altında birikiyordu.

Ronan'ın sesi, dehşet ve hayranlık arasında bir yerde, kaostan içinden yükseldi. "Tanrı aşkına, Knox. Kahvaltı daha bitmedi bile."

Gardiyanlar içeriye akın etti, emirler yağdırdı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Direnmedim.

Kulaklarımda uğuldayan kanın sesinin arasından, birinin sağlık ekibini çağırdığını duydum. Doyle'un inlediğini duydum, bu da o piçin hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Ama zar zor.

Gözleri şişip kapanıyordu. Çenesi, yakın zamanda konuşamayacağını gösteren bir açıyla sarkmıştı. Yeni hemşire için ne planları varsa, bunları gerçekleştirmek için çok meşgul olacaktı.

İyi.

İki gardiyan, onun gevşek bedenini betondan kaldırdı ve revire doğru sürüklemeye başladı.

Üçüncü bir gardiyan beni ayağa kaldırdı ve aynı yöne doğru itti.

Ve bir anda, adrenalin düştü. Geriye, yaptığım şeyin soğuk, ağır gerçeğinden başka bir şey kalmadı.

Üç ay. Olası özgürlüğümden üç ay uzaktaydım. Kızımı bulmaktan, nihayet hak ettiği baba olmaktan üç ay uzaktaydım.

Peki şimdi?

Şimdi, on yıl içinde bu duvarların dışını görebilirim şanslı sayılacaktım.

Gwen'i hayal kırıklığına uğrattın, kafamdaki ses fısıldadı. Kendine söz vermiştin. Ve her şeyi bir kenara attın.

Hiç tanışmadığım bir kadın için. Benim varlığımdan bile haberi olmayan bir kadın için.

Göğsüm ağrıyordu. Gözlerim yanıyordu. Bir an için keder beni tamamen yutacak gibi oldu.

Ama sevdiğim birini korumak için bir kez öldürmüştüm. Bunun bedelini on dört yıl boyunca ödedim. Ve Doyle gibi canavarların insanlara zarar vermesine seyirci kalacak türden bir adam olursam, lanetlenmiş olurdum.

Ben öyle bir adam değildim. Gwen'in babası da öyle bir adam olmayacaktı.

Gardiyanlar beni revire doğru itti.

Görünüşe göre, her şeyi değiştiren hemşireyle tanışmak üzereydim.

HARPER

Yeni işimin ilk gününde, tek düşündüğüm şey Silas'sız yeni hayatıma resmen başlamaktı. Yüzlerce kilometre uzakta, morluklardan. Korkudan. Bana ikisini de yaşatan adamdan.

Harper'ın yeniden başlangıç kontrol listesindeki ilk adım? Yeni bir ev. Tamam.

Yeni iş? Tamam.

Hayalimdeki iş miydi? Tanrım, hayır. Ama peki kaç kişi hayallerindeki işi yaptığını söyleyebilir ki, değil mi? Çoğumuz tavizler veriyoruz. Bazılarımız bunu hayatta kalmak için yapıyor.

Ve hayatta kalmak o günlerde benim ikinci adımdı.

Yani, hayır, bu iş uzun vadeli bir kariyer değildi. Cezaevinde çalışmaktan keyif alanlara saygısızlık etmek istemem, ama bu benim için bir basamaktı. Kendi başıma yaşayabilmem için faturalarımı ödeyen bir yerdi. Bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

Ama benim işimdi.

Ve elbette, dünyadaki en göz alıcı iş olmayabilir —emindim ki kimse hayallerinde *hapishane hemşiresi* olmayı düşünmüyordu—ama yine de benim işimdi.

İleriye ve yukarıya, Harper.

Bunu yapabilirsin.

Dikiz aynasındaki yansıma gülümsedim, koyu renkli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. Silas'ın yüzümde bıraktığı morluğun neredeyse hiç izi kalmamıştı. Yok olmuştu. Hayatımın o bölümü sonsuza dek kapanmıştı. Yanakımda, yüzüğünün beni kestiği yerde sadece minicik bir yara izi kalmıştı, o kadar küçüktü ki, zamanla muhtemelen tamamen kaybolacaktı.

Sanki hiç olmamış gibi.

Ama olmuştu. Ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecektim.

Park ettiğim arabamdan indiğimde, Coldwater Cezaevi üzerimde yükseliyordu. Kale üç kat yüksekliğindeydi, yıpranmış duvarları eski kemik rengindeydi, tepesinde ise biraz akıllı olan herkese "*uzak dur*" diye fısıldayan dikenli tel sarmalları vardı.

Bu orta güvenli duvarların arkasında, bin sekiz yüz adam hapsedilmişti. Birçoğu şiddet eğilimliydi.

Ve şiddet eğilimli erkeklerden birkaç ömür yetecek kadar görmüştüm, çok teşekkürler.

Bana bu işi teklif ettiklerinde hissettiğim ilk endişeyi aşabilmemin tek yolu, onlardan hiçbirisiyle baş başa kalmayacağımı kendime hatırlatmaktı. Bana güvenlik protokollerinin olduğunu garanti etmişlerdi. Cezaevi memurları. Hemşireleri ve doktorları içerideki mahkumlardan koruyan prosedürler.

Bir anda orada olabilecek silahlı gardiyanlar.

Bu, Silas'la geçirdiğim son iki yılda sahip olduğum korumadan çok daha fazlasıydı.

Yine de, ilk gününde o korkuyu hissetmek sanırım insani bir içgüdüydü. Sanki bir uçurumun kenarında durup paraşütünün açılıp açılmayacağını merak etmek gibi.

Ana girişe doğru yürürken sanki başka bir dünyaya geçiyormuşum gibi hissettim. Spor ayakkabılarım, daha iyi günler görmüş çatlak asfaltta ses çıkarıyordu, bu ses önümdeki binanın ezici ağırlığı tarafından yutuluyordu.

İçeri girince, kontrol noktasında yeni basılmış kimlik kartımı gösterdim. Lamine edilmiş fotoğrafta, aşırı derecede gülümsemeye çalışıyordum; şiddet uygulayan eski sevgilisinden kaçan bir kadın değil de, yetkin bir tıp uzmanı rolü için seçmelere katılan biri gibi görünüyordum.

Personel girişindeki güvenlik görevlisi — devasa bir adam, yaka kartında BURKE yazıyordu — kimlik bilgilerimi tekrar kontrol etti, sonra beni metal dedektörden geçirdi, bir cenaze törenini yöneten birinin tüm coşkusuyla üzerimde dedektör çubuğunu salladı.

Sonra gözleri yüzümden ayaklarıma doğru yavaşça kaydı ve tekrar yukarı döndü. Sanki iğrenç bir köpek tarafından yalanmış gibi hissettiren bir bakıştı.

"Oraya mı gireceksin?" Ses tonu, sanki etten bir kostüm giyip köpekbalıklarıyla yüzmeyi planladığımı açıklamışım gibi bir izlenim veriyordu.

Çenemi kaldırdım, sanki onun “seni zihnimde soyuyorum” bakışları tüylerimi diken diken etmiyormuş gibi davrandım.

"Bu bir sorun mu?"

"Bu adamların yıllardır seks yapmadığını biliyorsun, değil mi?" Eh, açık sözlülüğü için puan verelim, sanırım.

"Hapishanede çalışan ilk kadın ben değilim." Sesim, hissettiğimden daha sağlam çıktı.

"Burada senin gibi görünen ilk kadın sensin." Oturdu, sandalyesi uğursuz bir şekilde gıcırdadı. "Bu adamlar vahşileşecek."

Tamam. Bunu, Hayatımdaki Seçimlerim Hakkında Kendimi Daha İyi Hissettirmeyen Şeyler dosyasına ekleyelim.

Daha genç ve daha nazik gözleri olan başka bir cezaevi memuru beni içeriye götürdü. Rozetine göre adı Memur Martinez'di. Burke'e, "*sapık gibi davranmayı kes*"den "*yeni gelenin önünde yapma*"ya kadar her anlama gelebilecek bir bakış attı.

"Bu taraftan, Bayan Mitchell." Martinez'in sesi profesyonelceydi, şükürler olsun. "Sizi revire götüreceğim."

İlk güvenlik kapısı arkamızda, midemi altüst eden bir kesinlikte gürültüyle kapandı. Ses, beton koridorda bir yargıcın tokmağı gibi yankılandı. Artık geri dönüş yoktu.

"Fazla kalamayız," dedi Martinez, umutsuzluk rengine boyanmış duvarlardan yankılanan ayak seslerimizle koridorların labirentinde ilerlerken. "Bugün yedi gardiyan eksik. Normalden de kötü."

"Normalden daha mı kötü?" diye tekrarladım, çünkü cidden, bu ne anlama geliyordu ki?

Başka bir kontrol noktasında rozetini okuttu. "Bu eksiklik bizi mahvediyor. Ama en azından fazla mesai yapıyoruz."

Sanki fazla mesai, potansiyel olarak şiddet eğilimli yaklaşık iki bin erkeği barındıran bir tesiste sürekli personel eksikliği çekmenin bir tür teselli ödülüymüş gibi konuştu.

Harika. Harika, harika, harika.

Başka bir kapıdan geçtik ve aniden onları hissedebildim — mahkumları. Varlıklarının ağırlığı duvarlara baskı yapıyordu. Tesisin daha derinlerinden sesler yankılanıyordu, ara sıra duyulan bağırışlar veya pek de komik gelmeyen kahkahalarla kesintiye uğrayan düşük bir uğultu.

Sonra bir köşeyi döndük ve işte oradaydılar. Bir avuç mahkum, dik bir koridordan geçiriliyordu. Turuncu tulumlar, bir şekilde hem neşeli ve renkli hem de tehditkar görünmeyi başarmıştı. Bize, bana bakmak için döndüler ve zaman yavaşlamış gibi geldi.

İçlerinden biri, kaşları olmayan sıska bir adam (kayıp kaşların gizemini daha sonra tekrar düşünecektim), dudaklarını yaladı.

İğrenç. Çok iğrenç.

Gözlerimi dümdüz ileriye dikip, omuzlarımı geriye çekerek, *tereddüt eden taze etten* ziyade, *buraya kesinlikle ait olan bir tıp profesyonelinin* enerjisini yansıtmaya çalıştım.

Ama sorun yoktu. Tanrı aşkına, burasının bir spa olmadığını biliyordum. Gergin olmaya gerek yoktu. Bu adamlar parmaklıklar ardındaydı, sürekli gözetim altındaydı. Bana zarar veremezlerdi.

Silas'ın yapabileceği gibi değil. Artık değil.

Martinez beni başka bir güvenlik kontrol noktasından geçerek, tıbbi kanat dediği yere götürdü.

"Burası mahkumların bekleme alanı." Cehennemdeki bir dişçi muayenehanesi kadar davetkar görünen bir alanı işaret etti. Üç mahkum, kelepçeli halde oturmuş, görünüşe göre tıbbi yardım bekliyordu. Biz girerken başlarını kaldırdılar, ifadelerinde sıkıntıdan meraka, hatta çok yakından incelemek istemediğim bir şeye kadar her şey vardı.

Küçük bir patlamaya bile dayanabilecek gibi görünen bir güvenlik masasının arkasında oturan başka bir cezaevi memuru, bilgisayar ekranına dönmeden önce bana nazikçe başını salladı. En azından bu adam bana menüdeymişim gibi bakmıyordu.

Bekleme alanını asıl tıbbi tesislerden ayıran kapılı bir kapıdan geçtik. Küçük hemşire odası, her şeyin metal bir muhafaza içinde olmasaydı, bilgisayar monitörleri, yazı tahtaları ve kayıt defterleriyle nispeten normal görünebilirdi. Sanki kafes içinde bir kafes gibi.

Kilitli ilaç dolabı dikkatimi çekti. Gerçekten eski moda anahtarlar gerektiren eski moda bir kilit. Bu yer en son ne zaman yenilenmişti?

Martinez beni, daha kötü bir kokuyu maskeleyemeye çalışan endüstriyel güçte bir dezenfektan kokan dar bir koridordan geçirdi. Kıvrık kızıl saçlı ve kalın çerçeveli gözlükleri olan bir kadının bir yığın dosyadan başını kaldırdığı bir ofiste durduk.

"Bayan Mitchell!" Ayağa kalktı ve içten bir sıcaklıkla elini uzattı. "Ben Dr. Mercer. Aramıza katıldığınız için çok mutluyum."

"Burada olmaktan memnunum." Çoğunlukla.

"Gitmem gerek." Martinez başparmağını omzunun üzerinden uzatarak, çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Görünüşe göre personel eksikliği sadece lafta kalmamış. "Şey..." Dr. Mercer avuçlarını birleştirdi, bu bir jestti

Bana yoga hocamı hatırlattı. Bu ortamda bu karşılaştırma o kadar tuhaf gelmişti ki, az kalsın gülüyordum. "Sana etrafı gezdirsem nasıl olur?"

"Harika olur."

Beni koridordan geçirdi, sesi daha önce bu turu yapmış birinin alışılmış ritmini yansıtıyordu.

"Bir kamera"—adımını kesmeden yukarı doğru işaret etti —"giriş kapısını izliyor. Kanadın geri kalanı hasta gizliliği istisnası kapsamına giriyor." Küçük, kuru bir gülümseme.

Daha fazlası olacağını düşünmüştüm. Daha fazla kamera, daha fazla göz, daha fazla... bir şey. Benimle tedavi edeceğim adamlar arasında bir tampon. Ama sadece bir tane vardı, kapıya dönük, ve onun ötesinde, kimsenin izlemediği bir sürü boş yer.

Yutkundum.

"Altı muayene odamız var," diye devam etti. "Çok sade, abartısız."

Şaka yapmıyordu.

İlk muayene odası, önceki işimle tam bir tezat oluşturunuyordu. Birinci basamak sağlık merkezinde, sıcak bir aydınlatma, mekanı gerçekten canlı hissettiren saksı bitkileri ve bir danışman tarafından "iyileşmeyi teşvik etmek" için seçilmiş yumuşak renkler vardı. Her şey, hastaların kendilerini rahat, önemsenmiş ve insan gibi hissetmeleri için tasarlanmıştı.

Burası ise şunu haykırıyordu: *Tıbbi bakım sağlamakla yasal olarak yükümlüüz. Daha fazlası değil.*

Muayene masası sağlam metalden yapılmıştı. Üstündeki vinil döşeme benden daha yaşlı görünüyordu, on yıllarca kullanımdan dolayı

. Başımızın üstünde, sorgu odasındaki gibi yoğun bir şekilde vızıldayan floresan ışıklar, sorunların saklanabileceği her türlü gölgeyi ortadan kaldıracak kadar sertti.

İşte o zaman duvara monte edilmiş tansiyon manşetinde bir kilit olduğunu fark ettim.

Bir kilit. Tıbbi ekipmanın üzerinde.

Çünkü tabii ki, bir tansiyon manşeti bir silaha dönüşebilirdi. Bir boğma aletine. Termometre mi? O da kilitliydi. Muhtemelen göz çukuruna saplanacak bir alet. Köşede duran, daha iyi günler görmüş o eski tekerlekli tabure mi? Kafatasını ezebilecek potansiyel bir alet olmasına rağmen kilitli değildi.

Tamam, belki de buradaki tehlike seviyesini biraz hafife almıştım. Sadece birazcık.

"Fazla bir şey değil," diye itiraf etti Dr. Mercer, sanki ondan özür dilermişçesine metal muayene masasının üzerinde elini gezdirerek. "Ama işini görüyor."

Eğitimimi hatırladım ve bunu, CO'nun personel eksikliğinden bahsettiği sözleriyle bağdaştırmaya çalıştım.

"Mahkumlarla... baş başa kalacak mıyım?" Çevirisi: Birisi o tabureyi alıp kafatasıma sokma fırsatı bulacak mı?

Dr. Mercer asıl soruyu duymuş olmalıydı çünkü yüz ifadesi yumuşadı. Elini omzuma koydu. "Burada yedi yıldır çalışıyorum. Bir cezaevi memuru mahkumları hücrelerine götürüp getiriyor ve muayene odasının hemen dışında kapı açık olarak bekliyor. Yani hayır, bir mahkumla asla tamamen yalnız kalmazsınız."

İşte o kelime, "*tamamen*", o cümlede çok ağır bir yük taşıyordu.

"Kulağa harika geliyor," dedim, terli avuç içlerimi önlüğüme dikkatlice silerek.

Bana protokolleri anlattı, sesi, gergin yeni çalışanları defalarca ikna etmiş birinin yatıştırıcı tonunu yansıtıyordu. Kağıt üzerinde kapsamlı görünen güvenlik prosedürleri, uygulamada muhtemelen çok daha karmaşık hale geliyordu.

Ama onun rahat tavırları gerçekten yardımcı oldu. Bu kadın harika birine benziyordu. Kahretsin, muhtemelen istediği her yerde çalışabilirdi. Eğer

Yedi yıldır burada kalmayı seçtiyse, burası tam bir felaket olamazdı.

Değil mi?

Sadece bir şiddet eğilimli adamdan kaçmak için, günlerimi başkalarının tacizine maruz kalarak geçirmeyecektim.

Değil mi?

“Şimdi, personel konusuna gelince,” diye devam etti Dr. Mercer, beni hemşire odasına doğru yönlendirirken, “Ben tıbbi direktörüm, yani tüm bakımı denetliyorum, teşhis koyuyorum, ilaç ve testler için talimat veriyorum. En karmaşık vakaları ben ele alıyorum. Pazartesi cumaya buradayım ve mesai saatleri dışında da nöbetim var. Geceler için, gerektiğinde reçete yazabilen bir uzman hemşiremiz var.”

Parmaklarıyla sorumluluklarını saydı. “Hayati fonksiyonları ölçecek, hasta ve yaralıları triyaj yapacak, ilaçları verecek, yaraları pansumanlayıp dikiş atacak ve her şeyi kayıt altına alacaksın.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Aslında kulağa iyi değil, daha da iyiydi. Artık bana her şeyi anlattığına göre, her şey... başa çıkılabilir görünüyordu. Hatta sıradan bile. Tıpkı diğer hemşirelik işleri gibi, tek fark hastaların arkası hiç kapanmayan o berbat hastane önlükleri yerine kelepçeler ve turuncu tulumlar giymesi olacaktı.

Her açıdan bakıldığında, bu klasik bir tıbbi bakım olacaktı. İnsüline ihtiyaç duyan şeker hastalarının muayeneleri. Kronik hastalıkların takibi. Ara sıra dikiş gerektiren kazalar. Başa çıkamayacağım hiçbir şey yoktu.

Belki de bu gerçekten sıradan bir iş olacaktı. Belki de her şeyi fazla düşünmüştüm. Belki de...

"SAĞLIK!" Bir erkek sesi koridorda yankılandı. "HEMEN SAĞLIK GEREKİYOR!"

Dr. Mercer çoktan harekete geçmişti, girişe doğru koşarken ayakkabıları linolyumda gıcırdıyordu. Ben de onu takip ettim, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyordu.

Bir cezaevi memuru, hafifçe titreyen elleriyle metal kapıyı açtı. Arkasında, diğer dört cezaevi memuru iki ayrı mahkumu destekliyordu.

"İki kişi geliyor! Kırmızı kod!" diye bağırdı içlerinden biri. Ve o anda kanı gördüm.

Çok. Fazla. Kan.

Turuncu tulumları kıpkırmızıya boyamıştı.

"Kavga," dedi bir gardiyan, nefes nefese. "Çok hızlı oldu."

Tanrım, bu bir kavgadan mı kaynaklanıyordu? Bu daha çok, birinin ilk mahkumu odun öğütücüsüne atmış gibi görünüyordu. Islak çamaşır gibi gardiyanların arasında asılı duruyordu, çok fazla darbe almanın getirdiği o özel yorgunlukla kasları gevşemişti. Kan, yüzünü o kadar kalın çizgilerle boyamıştı ki, altındaki gerçek hasarı göremiyordum.

İkinci mahkum dik duruyordu. Üzerinde hiçbir iz yoktu. Kanlı yumruk eklemleri, kavgaya karıştığının tek kanıtıydı.

Dr. Mercer her iki adama da bir göz attı ve kararını verdi.

Kurbanı seçti.

Ve bana avcıyı verdi.

HARPER

Coldwater Cezaevi'ndeki tehlikeli bir mahkum muayene odamda kan kaybediyordu ve ben onunla baş başa kalmıştım.

Elbette, gardiyan kapının dışında nöbet tutuyordu, teorik olarak mahkum bir hamle yaparsa beni kurtaracak kadar yakındaydı. Ama bir hemşire olarak, soğuk, klinik gerçeği biliyordum: Bir nefes borusunu ezmek sadece üç saniye sürer. Boynu kırmak için iki saniye. Tek bir yanlış nefes ve ben de istatistiklere eklenirdim.

Tanrım. Bu işi alırken ne düşünüyordum ki?

Bu adamlar beni odun parçası gibi kırabilirdi. Bu adam, benden iki kat daha iri bir mahkumu o kadar şiddetli bir şekilde kıyma haline getirmişti ki, o mahkum şu anda doktor tarafından tedavi ediliyordu. Ve ben burada, 1,63 metrelik boyumla, sanki birinin yüzüne yumruk atmak yerine arabanın kapısına sıkışmış gibi parmak eklemlerini sarmak üzereydim.

Bunu yapabilirsin, Harper. Normal bir hastaya ilk olarak ne sorarsın? Eğer önce dosyasına bakmazsan?

"Adınız ne?" *Bakın nasıl gidiyorum!*

Adam bana bakakaldı, sanki... ne? Garip bir soru mu? Konuşmamı beklemiyor muydu?

"Knox," diye cevapladı sonunda. "Knox Blackwood."

Tanrım. Adı bile bir ağacı ikiye bölebilecek bir adama benziyordu.

Kendimi ona bakmaya zorladım. Gerçekten bakmaya.

Çoğu kadın onu muhtemelen son derece çekici bulurdu. Hatta, dergide ahlak maddesi olmasaydı, "*Seksi Erkekler Dergisi*"nin kapağına poz verebilirdi.

Knox Blackwood, 1,93 metre boyunda, kaslı bir adamdı; karanlık bir sokakta karşılaşınca karşıya geçip kaçmak isteyeceğiniz türden bir adamdı. Dövmeler

, yanlarda kısa kesilmiş saç çizgisine doğru uzanıyor, üst kısım ise kum sarısı rengini belli edecek kadar uzundu. Çenesinde üç gündür tıraş olmamış gibi bir sakal izi vardı ve turuncu tulum, terlemeden beni bench press yapabilecek omuzlarını sarmıştı.

Boğazında bir şey parladı. İnce bir ipin ucundaki bir kolye, gömleğinin yakasının altına sıkışmıştı. Dövmelerle kaplı bir adam için tuhaf bir detaydı, orası kesindi.

Ama beni durduran gözleriydi. Sibiry huskisi gibi, mavi tonları olan gümüş rengi gözler. Hem güzel hem de yırtıcı. Onun bir mahkum olduğunu unutturacak türden gözler.

Ta ki hatırlayana kadar.

Bileklerini bir zincirle bağlayan ve belindeki kalın kemere bağlı kelepçeler, bunu çok çabuk hatırlamanı sağlıyordu. Birinin yüzünü yeniden şekillendiren bir adam için standart bir kısıtlama.

Nitril eldivenleri giyerken ellerim titriyordu. Knox her hareketimi takip ediyordu ve ben kendimi... bir şeye hazırladım. Saldırganlık. Gözdağı. Onun gibi adamların, kendilerini av gibi hissettirene kadar alanı kaplayıp, kendilerini daha büyük, daha gürültülü gösterme şekli.

Bunun yerine, hafifçe geriye yaslandı. Omuzlarını düşürdü. Kendini... daha küçük mü gösterdi?

Hayır. Bu doğru olamazdı.

"Nereniz acıyor?" Sesim beklediğimden daha sağlam çıktı. Küçük zaferler.

Omuz silkti. "İyiyim."

Tepsi içinden bir el feneri aldım. "Baş ağrın var mı? Baş dönmesi? Mide bulantısı? Görme sorunları?"

"Baş ağrısı yok. Görme bozukluğu yok. Baş dönmesi yok. Mide bulantısı yok." Sözler, sanki bir tıp kitabından ezberlemiş gibi dilinden dökülüyordu. Ya da daha önce yüzlerce kez tekrarlamış gibi.

"Beyin sarsıntısı protokolünü ezbere biliyorsun." Kaşımı kaldırdım. "Sık sık mı yaşıyorsun?"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve onun o hareketsizliğinde bir şey tüylerimi diken diken etti.

Ama garip bir şekilde, korkudan değildi.

Bakışları yüzümde yavaşça dolaştı. Tehdit olup olmadığını değerlendiriyordu. Beni ölçüp biçmiyordu. Sadece... bakıyordu. Sanki kafasında oluşturduğu dosyayla uyuşmuyormuşum gibi.

Sonra bakışları ellerime indi ve bir şeyden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi sessizce.

Göğsümde bir şey titredi. "Öyle demedim ki." "Demene gerek yoktu. Ellerin titriyor."

Aşağı baktım. Kahretsin. Haklıydı.

"Korkmana gerek yok," dedi.

Tabii. Çünkü şiddet eğilimli bir mahkumun beni sakinleştirmesi tamamen normaldi ve Mars kadar büyük bir tehlike işareti değildi.

Böyle bir adamın, ondan korkup korkmadığımı umursamayacağını düşünmüştüm. Hatta, bunu tercih edeceğini düşünmüştüm. Güç falan filan. Silas her zaman güçten zevk alırdı. Elbette, sonra özür dilerdi, her zaman o prova edilmiş yumuşak ses tonuyla, ama o an? Beni korkmuş görmekten zevk alırdı. O, bundan oksijen gibi beslenirdi.

Bu adam tam tersi gibi görünüyordu.

Ama yine de, bu adam Silas'tan çok daha sofistike bir avcıydı. Silas, çabuk parlayan bir mahalle zorbasıydı. Knox Blackwood gibi adamlar muhtemelen tuzak kapanmadan önce sakin sesleri ve nazik elleriyle seni cezbeden tiplerdi.

Buna kanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Az önce yetişkin bir adamı hamburger etine çeviren mahkum, kendisinden çok daha küçük olan kadına şöyle dedi," diye cevap verdim.

Knox bir anlığına bana baktı, sanki ses tonumdaki hafifliği değerlendiriyormuş gibi. Ve dürüst olalım; ses tonumdaki bu hafiflik, sadece başka bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Buraya başlamadan önce, bu mahkumlarla nasıl etkileşime gireceğimi uzun uzun düşünmüştüm ve iki seçeneğim olduğuna karar vermiştim: bu tür adamlara karşı beslediğim düşmanlığı beslemek ya da bu etkileşimleri olabildiğince katlanılabilir hale getirmeye çalışmak.

İçimden onları yargılıyor muydum? Yüzde yüz. Ama mahkumlarla olan her etkileşimim düşmanca ve agresif olsaydı, günlerim cehenneme dönerdi. Üstelik bu durum benim için daha tehlikeli hale gelirdi.

İşte bu yüzden, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

"Bu bir hapishane şakası mıydı?" Gerçekten eğlenmiş görünüyordu.

"Sadece ortamı hafifletmeye çalışıyordum. Yoksa karanlık ve kasvetli bir ortam mı tercih edersiniz?" "Hafif olsun. Ama sizi uyarmalıyım, bu konuda pek iyi değilim."

"Öyle mi?"

"Biraz pratik yapmadım." Kısa bir duraklamanın ardından, daha önce söylediği şeyi tekrarladı. "Benden korkmana gerek yok."

"Öyle mi? Hapishaneye neden girdin?"

Dudakları inceldi. "Cinayet."

Tamam... "Aman Tanrım" demiş gibi davranmayalım.

"Ah. Cinayette korkulacak bir şey yok."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Tam bir gülümseme sayılmazdı. Daha çok bir gülümsemenin hayaleti gibiydi.

"Bilgin olsun, senden korkmuyorum." Çenemi kaldırdım.

Bir yalandı. İkimiz de bunu biliyorduk.

O boğuk gözlerde bir şey parladı. Belki eğlence. Ya da anlayış. Ama beni suçlamadı. Sadece bırakıp gitti.

"Korkmuş olsan da seni suçlamazdım." Zincirli ellerini kaldırdı, metal floresan ışığını yansıttı. "İlk izlenim için pek uygun giyinmiş sayılmam."

"Bu senin buzları kırma yöntemin mi?"

"Bu benim dürüstlük anlayışım." Bir an durdu ve o neredeyse gülümsemeye benzeyen ifade geri döndü. "Ama ne olursa olsun? Küçük parmak sözü. Benimle güvendesin."

Parmak sözü. Mahkum edilmiş bir katilden. Hayatım ne hale gelmişti böyle? Bu adam muhtemelen kulak kanalından omurgamı söküp çıkarabilirdi.

Peki, neden içimdeki bir parça—aptal, kendine zarar veren bir parça—ona inanmak istiyordu?

Kelepçelere bir göz attım, sonra tekrar onun yarılmış parmak eklemlerine baktım. Parmaklarının kıvrımlarında kurumuş kan vardı ve elinde şişliğin yayıldığını görebiliyordum. Ama başka yerlerinde ne tür yaralar olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Memur bey, bilekleri beline zincirlenmişken yaralanmayı doğru düzgün değerlendiremiyorum," diye gardiyana seslendim.

Memur Daniels, ellerini memur kemerinin üzerine koyarak tekrar içeri girdi. “Kavgadan geldi. Teğmen izin verene kadar zincirli kalacak.”

“Peki ya düzgün bir muayene yapamadığım için tespit edemediğim iç yaralanmaları varsa?”

“O zaman bunu belgelendir ve kendini koru, hemşire. Zincirli kalacak.”

Komutanın bana karşı kullandığı ses tonu üzerine Knox’un çenesinin gerildiğini fark ettim. Parmakları bir kez, yavaş ve kasıtlı bir şekilde gerildi, sonra tekrar kıvrıldı.

Tuhaf.

Komutan ayrıldığında Knox’a döndüm. “Kelepçelerle idare etmek zorunda kalacağım. Ama bir yerin ağrıyorsa bana söylemen gerek. Sert adamı oynarsan işimi yapamam.”

Bir an gözlerimi kaçırmadan baktı. “Söylerim.”

“Parmak eklemlerin kemiğe kadar yarılmış. Dikiş atılması gerekiyor.” “Tamam.”

Tartışma yok. Gösteriş yok. Sadece sessiz bir itaat.

Silas bunu bir pazarlığa dönüştürdü. Bir güç oyununa. Knox ise sadece

... bekledi.

Bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Boyun eğme, sadece başka bir tür kontrol biçimiydi.

“İç yaralanma olup olmadığını kontrol edebilmem için sırt üstü yatman gerekiyor. Elimden geldiğince tabii.”

Düşünürcesine başını eğdi. Sonra, itiraz etmeden, boyun eğdi ve ağırlığı altında gıcırdayan muayene masasına uzandı. Belindeki zincir, ellerini karnına bağlı tutuyordu, ancak halkalardaki gevşeklik, dikkat etmem gereken bir hareket alanı sağlıyordu.

Önce karnından başladım; gömleğinin ince kumaşının üzerinden dikkatlice bastırarak, iç kanamaya işaret edebilecek bir sertlik ya da kasılma olup olmadığını kontrol ettim. Ellerim ona dokunduğu anda, sanki nefesini tutuyormuş gibi tamamen hareketsiz kaldı.

Görünüşe göre ben de öyleydim.

Önceki işimde hastalarımın çoğu altmış beş yaşın üzerindeydi. Yumuşak karınları vardı. Knox Blackwood ise... öyle değildi. Karnı sanki

granitten oyulmuş gibiydi, kumaşın altından bile avuç içlerimin altında her kas belirgindi. Sıcak. Sert.

Ölümçül, diye ekledi içimdeki korkak.

"Acıyor mu?" Sağ üst kadrana bastırdım. "Hayır."

Bel zincirinin etrafından çalışmak zorunda kaldım, yanlarını muayene ederken parmaklarım soğuk metale değiyordu. "Burası?" Sol alt.

"Acıtıyorsa söylerim."

Kaburgalarını kontrol etmek için yer değiştirdim, ellerimin onun gövdesine göre çocuk boyunda görünmesini görmezden gelmeye çalışıyordum. İnce kumaşın altında sıcaktı, ama kıpırdamadı. Knox sadece nefes alıyordu. Yavaş ve düzenli. Sanki beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Ellerimi onun vücuduna dokunan kişi ben olduğum için, bu garip bir şekilde düşünceli bir davranıştı.

"Sen yeni hemşiresin." Sesi, fısıltıdan biraz daha yüksek, gür bir tonda çıktı. Neredeyse sohbet ediyormuş gibi.

"Demek tüm hemşireleri ezberlemiştin? Bu, buraya sık sık geldiğin anlamına gelir."

O neredeyse gülümseme yeniden ortaya çıktı. "Onları ezberledim demedim. Sadece senin yeni olduğunu söyledim."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Buralarda herkes senden bahsediyor."

Donakaldım, içime bir tedirginlik çöktü, ama bunun beni rahatsız ettiğini ve şiddet eğilimli mahkumların hakkımda konuşmasından korktuğumu ona göstermeyi reddettim.

Belki de yepyeni bir av.

Bu endişeye boyun eğmeyi reddederek nabzını kontrol ettim. Parmaklarımın altında güçlü, düzenli ve hafifçe yükseltilmişti. Cildi sıcaktı, yıllarca süren ağır işlerden dolayı nasırlıydı ve ellerini ne kadar dikkatli bir şekilde sabit tuttuğunu fark etmemeye çalıştım. Açık. Tehditkar değil. Ve kendime bunun sadece bastırılmış bir güç olduğunu hatırlattım. Hiç çaba harcamadan kemikleri kırabilecek biri, ama bunu yapmamayı seçen biri. Şimdilik.

En azından pislik gibi davranmıyordu. Aslında, o sadece... onu tutmama izin verdi. İnisiyatifi bana bıraktı.

"Peki, ne yaptı?" diye sordum, bileğini bırakıp dikiş setini hazırlarken.

"Anlamadım?"

"Diğer adam. Rekonstrüktif cerrahiye ihtiyaç duyabilecek olan. Ne yaptı?"

Knox'un kaşları hafifçe kalktı. "Daha önce hiçbir hemşire bunu sormamıştı."

"Belki de ben diğer hemşireler gibi değilimdir."

"Belli ki." Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Ama neden umurunda?"

Omuz silktim. "Belki de insanların neden böyle davrandıklarını merak ediyorum."

Çünkü anlamam gerekiyor. Birini o çizgiyi aşmaya iten neydi? Beyinlerinde hangi düğme devreye girdi de şiddetin çözüm olduğunu düşündüler?

Silas'ın durumunda bunu hiç çözememiştim. Tetikleyicileri, elbette. Güvensizliğe dayalı kıskançlık. İçtiğinde öfke. Tıpkı babam gibi. Ama neden tırmanıyordu? Neden bağırmakla yetinmiyordu? Neden yumruklara geçiyordu?

Knox beni yine inceliyor gibiydi, bakışları yüzümde bir tarama gibi kayıyordu. "Sadece beni sormuyormuşsun gibi geliyor."

Bu ima, hiç beklemediğim bir yumruk gibi geldi. Doğrudan. Ön hazırlık yoktu. Uyarı yoktu.

Yutkundum. "Soruma cevap vermedin."

Bunu düşünmüş gibi görünüyordu ve acaba sorusuyla beni köşeye sıkıştırmayı mı düşünüyor diye merak ettim. Neyse ki, "Onu incitenin ben olduğumu kim söylüyor?" diye devam etti.

Ona bir bakış attım. "Yumruk eklemlerin hamburger kıyması gibi. Ve yüzü sanki bir blenderden geçirilmiş gibi görünüyor. Ben burada Sherlock Holmes değilim."

Ağzından düşük bir ses çıktı. Neredeyse bir kahkaha. "Bazen yaralar görüldüğünden daha kötü görünür. O iyi olacak."

"Yüzün kaç darbeye dayanabileceğini tam olarak bilen biri gibi konuşuyorsun."

Beni tekrar inceledi, o boğuk gözlerinde okunamaz bir şey vardı. "Ona ne olduğu neden umurunda?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. En azından yüksek sesle söylemek istediğim bir cevap yoktu.

“Sadece sohbet ediyorum.” İğneye iplik geçirdim, işime odaklandım. “Bu biraz acıtacak.”

“Acı ve ben eski dostuz.”

Başımı kaldırdım. “Bu ya çok sert ya da çok üzücü bir durum.”

Yüzünde bir şey parladı. Bir anlık bir şeydi. “Belki ikisi de.”

Knox yavaşça doğruldu ve ben hareketlerini dikkatle izledim. Kontrolü elindeydi. Kasıtlıydı. Düzeltirken zincirler hafifçe tıkırdadı ama aramızda mesafe bıraktı, sanki beni sıkıştırmamaya, Silas'ın her zaman yaptığı gibi üzerime çökmemeye özen gösteriyormuş gibi.

Silas kızdığında her zaman daha büyük, daha uzun olurdu. Daha gürültülü. Odayı doldurur, bana nefes alacak yer kalmazdı.

Knox ise tam tersini yaptı.

Farklılıkları saymayı bırak, Harper.

Uyuşturucu maddeyi sürdürdüm ve ilk dikişi attım. “Çoğu insan en azından yüzünü buruştururdu.”

“Yüzümü buruşturmamı mı istiyorsun?” diye sordu Knox. “Eğer bu, dikiş becerin hakkında kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, numara yapabilirim.”

“Dikiş becerim mükemmeldir.”

“O zaman neden gergin görünüyorsun?”

“Gergin değilim.” *En azından dikişler konusunda değil.*

“Dudaklarını ısıırıyorsun.”

Ben durdum durdurdum iğneyi ve hissettim ağzımı ağzımı ağzım biraz kıvrıldığını “Çalışırken konsantre olurum. Beni psikanalize etmeyin.”

“Aklımın ucundan bile geçmez,

Hemşire...” “Harper.”

“Harper.” Adım, sanki nasıl telaffuz edildiğini dener gibi dilinden döküldü. “Sana yakışıyor.”

Hareket ettikçe kolyesi de hareket etti ve ışığı tekrar yakaladı. Kolyeden sarkan şey gömleğinin altında gizli kalmıştı ama ipin kendisi narin görünüyordu. Deri miydi acaba? Birinin güzel görüldüğü için değil, bir anlamı olduğu için sakladığı türden bir şeydi.

Silah gibi yumrukları olan bir adamın bu kadar kırılgan bir şey takması garipti.

“Peki,” dedi Knox, çalışmamı izlerken, “buralı mısın?”

Başımı kaldırdım. "Sohbet mi?"

"Garip bir sessizliği mi tercih edersin?"

Dudaklarımı ısırdım ve sanki "*Gördün mü? Yine yaptın*" der gibi kaşını kaldırışını fark ettim.

"Hayır," diye cevapladım. "Sanırım değil."

"Demek Chicago bölgesinden misin?"

"Indiana'dan buraya taşındım."

"Ailenize yakın olmak için mi?"

"Hayır. Onlar Indiana'da." "O

zaman arkadaşlarınıza yakın

olmak için mi?"

Faith'i, onun kaotik köpeğini düşündüm. Ama onunla taşındıktan sonra tanışmıştım. Ondan önce burada kimsem yoktu. Tek bir kişi bile.

"Hayır."

Knox başını eğdi ve gümüş rengi gözleriyle beni inceledi. "Lütfen bana buraya çalışmak için yüzlerce kilometre yol gelmediğini söyle. Saygısızlık etmek istemem ama burası tam bir çöplük."

Engelleyemeden boğazımda bir kahkaha takıldı. "İşi kabul ettiğimde buranın bir spa olmadığını biliyordum."

"Yani, cevap evet mi? Arkadaşlarını ve aileni bırakıp yüzlerce kilometre uzağa taşındın ve burada çalışmaya başladın mı?"

Gözlerimi dikişe sabitledim. İpliği geçirdim. Ellerim sabit. Sesim sabit. "Yeni bir sayfa açmak istedim."

Bir an sessiz kaldı. Sanki ona göstermek istemediğim bir şeyi okuyormuş gibi beni incelediğini hissedebiliyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bulduğu şey onu resmen meraklandırmıştı.

"Yeni bir sayfa," diye tekrarladı, sanki kelimeleri kafasında tartıyormuş gibi. "İnsanlar bir şeyden kaçarken böyle demiyor mu?"

Unutmak da buraya kadarmış.

"İnsanlar yeni bir sayfa açmak istediklerinde böyle derler."

"Tamam, ama kimse sebepsiz yere tanıdığı herkesten yüzlerce kilometre uzağa taşınmaz. Bu yeni bir sayfa değil. Bu tanık koruma programı," diye mantık yürüttü Knox.

Onu neşeli bir bakışla süzdüm. "Tıbbi personele karşı her zaman bu kadar ısrarcı mısın?"

"Sadece kötü yalancılarca."

"Yalan söylemiyorum."

"Sadece tüm gerçeği söylemiyorsun. İkisi arasında fark var," dedi.

"Sanırım bunu çok iyi bilirsin."

Knox hafifçe başını sallayarak bunu kabul etti. "Haklısın."

Bir dikişi bağladım. "Peki, ne zamandır buradasın?" "On dört yıldır."

On dört yıl. Bunu hayal etmeye çalıştım. On dört yıl boyunca bu floresan ışıklar, bu duvarlar, geri dönüştürülmüş sefalet tadı veren bu hava.

"Bu uzun bir süre," dedim, çünkü buna başka ne denebilir ki?

"Saymayı bırakırsan kısılır." Bir an durdu. "Saymaya devam edersen uzar."

Buna neredeyse gülümsedim. Neredeyse. "Ziyaretine gelen ailen var mı?"

Boş elini boğazındaki kolyeye götürdü. Onu gizleyen kumaşa parmaklarıyla hafifçe dokundu. Dikkatle bakmazsanız neredeyse fark edilmezdi.

Ben izliyordum.

"Kız kardeşim ve ailem beni ziyaret ediyor. Arkadaşlarım da öyle. Şanslıyım. Buradaki birçok adamın ziyaretçisi yok." Bir saat önce birini döverek revire gönderen bu adamın onu ziyaret eden ailesi vardı. Onlardan bahsederken yüzü neredeyse yumuşak bir ifadeye büründü.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden onu bir kenara koyup dikişe devam ettim.

"Seni özlüyor olmalılar," dedim. Sesim, istediğimden daha yumuşak çıktı.

Knox'un gözleri benimkilere takıldı. Bakışlarımız buluştu. "Evet," dedi. Sadece bu kadar. Ama bu kelimenin ağırlığı odayı doldurdu. "Aileni özlüyor musun? Indiana'daki aileni?"

"Bazen. En azından iyi yanlarını."

Yine sessizliğe büründük, ama bu seferki farklıydı. Daha sıcaktı. Yanlışlıkla gerçek bir şey söyleyen iki kişi arasında oluşan türden bir sessizlikti. Rahat hissetmemem gereken türden bir sessizlik.

Ama rahattım. Göğsümdeki düğüm izinsizce gevşemişti. Kaybolmamıştı — onun gibi birinin yanında asla tamamen kaybolmazdı — ama keskin kenarları yumuşamıştı. Omuzlarım bir santim kadar düşmüştü. Nefesim düzeldi.

Bu ne zaman olmuştu?

Son dikişi atarken kendimi neredeyse gülümserken yakaladım ve bu farkındalık bana soğuk su gibi çarptı.

Bu tehlikeliydi. O değil, bu. Bu rahatlık. Bu unutkanlık.

Bu adam hüküm giymiş bir katildi. Birini öldürmüştü. Bir can almıştı. Ve ben burada oturmuş, sanki bir apartman toplantısındaymışız gibi ailesi hakkında sohbet ediyordum.

Toparla kendini, Harper. Sen daha iyi bilirsin. Kelimenin tam anlamıyla daha iyi bilirsin.

"Yanağına ne oldu?" Sorusu birdenbire geldi.

Elim dondu. "Anlamadım?"

"Gözünün yanında. Taze bir yara izi. Tam burada." Kendi yüzünü işaret ederek, o noktayı gösterdi. Hareketle zincir tıkırdadı.

Yarasına antiseptik sürdüm. "Eski bir yara gibi görünmüyor," diye devam etti.

"Buraya senin yaraların için geldik, benimkiler için değil."

"D Blok'taki adamda da aynısından var. Yüzük takan biri tarafından yumruklandığında oluştuğunu söyledi."

Boğazım düğümlendi. "Bu yaraları temiz tutman gerek."

"Yüzük deriye takıldı. Küçük beyaz bir çizgi bıraktı. Tıpkı seninki gibi."

Aramızda sessizlik hakim oldu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ama ben gözlerimi, topakladığım gazlı beze, tıbbi tepsie, ona ait olmayan her şeye dikmişim.

Sonunda başımı kaldırdığımda, çenesi hareket ediyordu. Sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi. Sanki bir şeye karşı direniyormuş gibi.

Sonra beklemediğim bir şey yaptı. Muayene masasına yaslandı, aramızda mesafe bıraktı. Sanki sormak üzere olduğu sorunun çok büyük gelebileceğini anlamış gibi, kendini yine küçülttü. Sesi alçaldı. Dikkatlice kontrol ediyordu. Ama altında bir şey kaynıyordu.

"O yara izini sana kim yaptı?" Kadifeye sarılmış bir tehdit gibi geliyordu.

Onu görmezden geldim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "O yara izi, yeni bir sayfa açmak istemenle bir ilgisi var mı?"

Kanlı gazlı bezi gereğinden fazla sert bir şekilde çöp kutusuna attım. "Bunu tartışmayacağız."

"Bu bir hayır değil."

"Hayatım seni ilgilendirmez." Sesim çok keskin çıktı. Fazla savunmacıydı.

Sanki aşırı tepkim, sormadığı tüm soruların cevabını vermiş gibi beni inceledi. Sonra yavaşça başka yere baktı. Bana alan açtı. Bana bir çıkış yolu verdi.

Ama boş elini yumruk haline getirdi. Sanki duvarı yumruklamak yerine, o şekilde tutmak için çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu.

Aramızda sessizlik uzadı.

Ta ki biri kapının dışında metal bir tepsiyi düşürene kadar. Çarpma sesi ani ve keskin oldu. Ve beynim yetişmeden vücudum tepki verdi.

İrkilerek geri çekildim. Sertçe. Omuzlarım içe doğru sıçradı, çenem düştü, ellerim sanki gelmeyecek bir darbeyi savuşturacakmışım gibi havaya kalktı.

Çünkü Silas'ın en sevdiği eğlence, kafama bir şeyler atmaktı ve bunların felakete ramak kala duvara çarpma sesini duymak, görünüşe göre DNA'ma kazınmıştı.

Kendimi zorlayarak başımı kaldırdığımda, Knox'un gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Yüzünde bir değişiklik olmuştu. Gözleri kararmıştı. Yüzü gergindi, sakalının altındaki kaslar seğiriyordu ve o sadece... bakıyordu.

Önce bana. Sonra yere, çenesini kasarken dilini yanağının iç kısmına bastırıyor gibi görünüyordu. Başını hafifçe sallayarak, alçak ve tehlikeli bir sesle konuştu.

"Bir kadına vurmak için korkak olmak gerekir," diye mırıldandı. Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Coldwater Cezaevi'ndeki tehlikeli bir mahkum, birinin bana zarar verdiğini yeni fark etmişti.

Ve bu duruma... kızgın mı görünüyordu?

Bu doğru olamazdı. Bu adam bir katildi. Sorunlarını şiddetle çözen bir adamdı. Birinin bana şiddet uygulamasını neden umursasın ki?

"Bitti mi?" Gardiyan, odayı boğan gerginlikten habersiz, başını kapıdan içeri uzattı.

Knox'un yüzündeki ifade yumuşamış, dikkatlice boşalmıştı, ama yine de yüzeyin altında yanan öfkeyi görebiliyordum.

"Evet," dedim. "Bitti. Temiz tutun. Kanarsa ya da dikiş koparsa, geri gelmeniz gerekecek."

Sadece bana mı öyle geldi, yoksa o yorum karşısında özellikle gergin mi görünüyordu?

Knox yavaşça ayağa kalktı, kalkarken zincirler tıkırdadı, ama nedense, kelepçeleri bile bir tercihmiş gibi göstermeyi başardı.

"Peki" —bana neredeyse... yumuşaklık gibi bir şeyle baktı— "yarın görüşürüz."

"Eğer bir komplikasyon olursa," diye hemen ekledim. O neredeyse gülümsemeye benzeyen ifade geri döndü. "Tamam."

Sonra gitti, beni antiseptik, sessizlik ve kafamdaki sesinin yankısıyla baş başa bıraktı.

"Bir kadına vurmak için korkak olmak gerekir."

Tıbbi malzemeleri toplarken ellerim titriyordu. Az önce ne olmuştu böyle?

Karşımda hüküm giymiş bir katil oturuyordu ve dikişler ile havadan sudan konuşmalar arasında bir yerde, içimdeki korku süzülüp gitmişti. Neredeyse gülümsüyordum. Ailesini sormuştum. Sanki bileklerindeki zincirler mücevher, parmak eklemlerindeki kan da ketçapmış gibi, kendimi rahat bir sohbe kaptırmıştım.

Bunun bir daha olmasına izin veremezdim.

Sohbetin rahat, neredeyse doğal bir hal aldığı o ince değişimi hissetmiştim ve nerede olduğumu unutmaya başlamıştım. Kiminle konuştuğumu. Knox sıradan bir hasta değildi. O, başka bir adamın kaniyle kaplı halde içeri girmiş bir mahkumdu. Ve beni neredeyse unutturacak kadar

beni neredeyse unutturacak olan o tavır? Onu tehlikeli kılan tam da buydu.

Ne zamanben yaptığım temizliği temizliği ve dezenfekte ben oturduğumda bilgisayarın bilgisayarın başına oturdum ve dosyasını açtım. Yazmaya başlamadan önce parmaklarım bir anlığına klavyenin üzerinde durdu. Her ayrıntı. Her yara. Yarılmış parmak eklemleri, şişlikler, kesikler—hepsi o kadar şiddetli bir kavgadan kaynaklanıyordu ki, diğer adamın iyi olup olmadığını merak ettim. Her şeyi bunu belgeledim kayıt klinik bir Siyah ve beyaz. Tartışılmaz. Çünkü çekicilik morluk bırakmazdı, ama yumruklar bırakırdı ve o çatışmayı araştıran herkes gerçeği anlatan bir kayda layıktı. Knox'un gülümsemesi sizi başka tarafa bakmak istetse bile.

Ve yeniden okumam gerekirse diye, benim için de burada olacaktı. Eğer kendimi yine o gümüş rengi gözlerin karşısında bulursam ve gardımın düştüğünü hissedersen, kayıtların bana zaten bildiğim şeyi hatırlatmasını isterdim.

Onun gibi adamlar benim empatiyi hak etmiyordu. Onlar sonuçları hak ediyordu.

O kelimeleri er ya da geç tekrar okumam gerekeceğini hissediyordum. Çünkü Knox ayrılırken bana bakışından, bu bir veda gibi görünmüyordu.

Daha çok geri döneceğine dair bir söz gibiydi.

KNOX

Bu beton tabutta on bir yıl kalmıştı ve avukatım, kızımın hayatını kurtardığım için özür dilememi istiyordu.

Siktir et.

Ziyaret odasındaki metal masanın üzerine eğildim. "Bunu kaç kez söylemem gerekiyor? Yapmayacağım."

Bu cehennem çukurunu ziyaret eden çoğu insanın aksine, Ryker ben onun alanına girdiğimde hiç irkilmedi. Arkasına yaslandı, parmağıyla aramızdaki çiziklerle dolu masayı işaret etti. "Peki ben sana kaç kez söylemeliyim ki, pişmanlık göstermezsen cezanın son gününe kadar hapis yatacaksın? Bu on bir yıl daha demek, Knox. Eğer şu aptalca şeyleri yaparken yakalanırsan daha da uzun sürer..."

Durdu. Gözleri ellerime kaydı. Kahretsin.

O oturduğundan beri ellerimi masanın altında tutuyordum. Ama öne doğru eğildiğimde dikkatsiz davranmıştım ve şimdi bandajlı parmak eklemlerim tamamen ortadaydı. Ve bunlar pek de *örnek bir mahkumun elleri gibi* görünmüyordu.

Cidden, bugün bana ziyaret izni verdiklerine inanamıyordum. Avukatımla birlikte olsa da, yine de.

Ryker'in çenesi gerildi. "O da ne böyle?" "Hiçbir şey."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, sonra keskin bir nefes vererek elini indirdi. "Lütfen kavgaya etmediğini söyle. Lütfen. Çünkü eğer senin..."

"Küçük bir kavgaydı." Ellerimi masanın altına, görünmeyecek bir yere çektim. "Önemli bir şey değil."

"Kavgaya." O kelimeyi sanki tadı kötüymüş gibi tekrarladı. "Kiminle?"

"Önemli değil."

"Dosyanıza işlenirse önemi olur."

Ryker bana baktı, açıkça daha fazlasını bekliyordu. Ona hiçbir şey vermedim.

En iyi arkadaşşıma yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama şu anda ona tüm gerçeğı söylersem, muhtemelen felç geçirirdi.

"Sen inanılmaz bir adamsın, bunu biliyor musun?" Ryker sertçe çıkıştı. "Başarısız olmaya kararlı olduğun şartlı tahliye duruşmalarına seni hazırlamaktan bıktım."

Ryker benim avukatımdan daha fazlasıydı. O gece polisler beni kelepçeli olarak kardeşlik evimizden sürükleyip götürdüğünden beri yanımda duran dört adamdan biriydi: Blake, Jace, Axel ve Ryker. Kan bağı dışında her şeyde kardeşim olan adamlar. Kendilerine Günahkarlar ve Azizler Kulübü diyorlardı ve on dört yıldır hiç tereddüt etmemişlerdi.

"Senin tavsiyene uyuyorum."

"Hepsine değil."

"Diplomamı aldım, değil mi? İşletme bölümü. Ayak tırnaklarını kesen bir adamla aynı hücreyi paylaşırken onur derecesiyle mezun oldum." Tanrıya şükür artık hücre arkadaşım değildi. Ronan çok daha iyiydi. "Bunun bir önemi olmalı."

"Sayılır. Ama yeterli değil." Ryker'ın çenesi gerildi. "Şartlı tahliye kurulunun ne duymak istediğini biliyor musun? Pişman olduğunu söylemeni istiyorlar. Yaptıkların hakkında uzun uzun düşündüğünü ve daha iyi bir yol olduğunu fark ettiğini. Pişmanlık duyduğunu ve kurbanının bugün hayatta olması için her şeyi vereceğini."

"*Kurban*" kelimesi, körelmiş bir bıçak gibi kafatasımı sıyırdı.

"O bir kurban değildi."

"Onlar için kurbandı. Ve sen pişmanlık gibi bir şey söyleyene kadar, dosyanın üzerine '*Reddedildi*' damgasını vurmaya devam edecekler." Ryker yaklaştı. "Sadece sözleri söyle, Knox. İçinden gelmese de olur."

"İşte tam da bu yüzden söylemeyeceğim. Özgürlüğümü yalanlarla satın almayacağım. Onu hak edeceğim. Çünkü cezamı çektim. Çünkü burada kendimi geliştirdim. Şartlı tahliye kurulundaki bir takım elbiseli adamın, nefes almayı hak etmeyen bir adam için yalvarmamı istemesi yüzünden değil."

"Peki ya onlar bunu asla bu şekilde görmezlerse?"

“O zaman on bir yılı beklerim.” Onun bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerimi ondan ayırmadım. “Onu yaşatmış olmayı dilediğimi numara yaparak, ona olanları lekelemeyeceğim.”

Ryker yine burnunun köprüsünü sıktı, mahkeme salonundaki soğukkanlılığının ardında yorgunluğu belirliyordu. “Sen şimdiye kadar temsil ettiğim en inatçı piç kurususun. Ve ben bir zamanlar şiirsel bir şekilde ifade vermeyi ısrar eden bir adamı savunmuştum.”

“Kazandı mı?”

“Şu anda kuzeydeki bir tesiste. Ama en azından pişmanlık duyuyordu.” “Çok komik.”

“Kızını koruduğun için özür dilemeni istemiyorum.” Ryker’ın sesi alçaldı ve etrafımızdaki diğer mahkumlar bize bakmaya başladı. Ziyaret saatinin gürültüsü içinde bile – ağlayan çocuklar, çaresiz vaatler, dört duvarın onları ayırmadığını iddia eden insanların boş kahkahaları – tartışmamız dikkat çekti. “Senden, belki, sadece belki, başka bir yol olabileceğini kabul etmeni istiyorum.”

“Yoktu.”

“Bunu bilemezsin.”

“Ben oradaydım. Sen değildin.” Parmaklarım yine gerildi. Bir kez. İki kez. “Kızının masumiyeti ile başka bir adamın hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalmamış bir adamdan güzel sözler.”

“Haklısın. Seçmek zorunda kalmadım. Ama on dört yıldır senin burada çürümene, onun ise sensiz büyümesine tanık oldum. Söylesene, onu en son ne zaman gördün?”

Yumruğumu masaya vurdum.

Oda bir anda sessizliğe büründü. Konuşmalar yarıda kesildi. Gardiyanların elleri kemerlerine gitti. Herkesin gözü bizim köşeye çevrildi, Knox Blackwood'un bu kafeste neden saygı gördüğünü herkese hatırlatıp hatırlatmayacağını bekliyorlardı.

"Yapma." Sesim boğuk ve keskin çıktı. "Sakın onu bana karşı kullanmaya kalkışma."

Ryker gözlerimi sabit bir şekilde izledi, hiç irkilmedi. İyi. En azından manipölasyonunu itiraf edecek cesareti vardı.

"Onu kullanmıyorum, Knox. Sana uğruna savaştığım bir şeyin olduğunu hatırlatıyorum. Liseyi

. Hiç tanımadığın insanlarla çıkıyor. Babasının rehberliği olmadan kararlar alıyor çünkü sen üç kelimeyi söylemeye gururun engel oluyor: Yanılmıştım."

Kolye ucu göğsümde yanıyordu. Her şey cehenneme dönmeden önce, anaokulunda yapmıştı onu. "Babacığımın şansına," demişti, tombul parmaklarıyla düğümü bağlamaya çalışırken.

Ne şans ama.

"Ne kaçırdığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dilimi azı dişlerime bastırdım, ona her şeyi anlatma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Onun pastel boya resimlerini yatağımın altında nasıl sakladığımı. Elimdeki her fotoğrafını nasıl ezberlediğimi. Bazı geceler, dört yaşındaki sesinin beni çağırdığını hâlâ duyduğumu.

"Dinle." Ryker arkasına yaslandı, sesi neredeyse sempatiye benzeyen bir tona büründü. "Blake'in kız kardeşi o yargıçla ilişkiye girdiğinde olanları hatırlıyor musun? Eğer herhangi birimiz ona yardım edersek şartlı tahliyenizi tehlikeye atacağını söylediğinde?"

Bunun nereye varacağını biliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tereddüt etmedin. Onu korumak için kendini feda ettin. Bu, kızının bilmediği yönün, Knox. Eğer bilseydi..." O, bu cümleyi tamamlamayacak kadar akıllıydı.

Eğer bilseydi, beni ziyarete gelirdi.

Eski karımın ona ne anlattığını düşününce içim burkuldu. Elbette bir mahkum olduğumu. Bir adamı öldürdüğümü ve bunu itiraf ettiğimi. Ama eski karım bile nedenini bilmiyordu. En azından bu benim sırrımdı.

Çünkü kızımın asla bilemeyeceği şey buydu: *neden*.

O adamın ona yaptıklarının acısıyla boğuşmasındansa, beni bir canavar olarak görmesini tercih ederdim. Olay olduğunda o sadece dört yaşındaydı. Eğer bu, onun ruhunu o tür bir dehşetten korumak anlamına geliyorsa, benden nefret etmesine izin verirdim.

Eski eşimle lise yıllarında kazara hamile kalmıştık. Aptalca, pervasız, hayatımızı değiştiren bir an. Ve birdenbire, iki pembe çizgi.

Ondan sonra her şey, kızıma mümkün olan en iyi hayatı sunmak etrafında dönüyordu. Üniversiteye gittiğimde işletme bölümünü seçtim çünkü bu iyi maaş, istikrar ve onun hak ettiği türden bir hayat anlamına geliyordu.

Üniversitedeyken ondan uzak kalmak yeterince zordu. Sırf onunla olmak için neredeyse her hafta sonu eve gidiyordum ve

bunu atlatabilmemin tek yolu, mezun olduğumda ondan bir daha asla ayrılmayacağımı kendime hatırlatmaktı.

Hayatımızı sonsuza dek değiştirecek o karanlık geceyi hiç tahmin etmemiştim.

Ama en azından onu korumuştum. En azından onu kurtarmıştım. O bunu asla bilmeyecek olsa bile.

"Süre doldu!" Bir gardiyan bağırdı, sesi gerginliği paslı bir bıçak gibi kesti.

Ryker yavaşça ayağa kalktı, kravatını ustaca düzeltti. Hareketi tam bir avukat gibiydi, tamamen gösterişli ve kusursuzdu. Ama gözleri yorgundu.

"Zaten ömür boyu hapis cezasını çekiyorsun, Knox." Şakaklarına dokundu. "Belki sonsuza kadar parmaklıklar arkasında değil, ama burada? Hâlâ o ana hapsolmuş durumdasın. Yeni bir hayat kurabilecek bir adam yerine, bir can alan adam olarak yaşıyorsun." Evrak çantasını aldı. "Eğer bir çıkış yolu bulamazsan, bu yerin seni hapsetmesine gerek kalmayacak. Bunu kendine sen yapacaksın."

Hiçbir şey söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu.

"Ve, Knox?" Ryker bana işaret etti, sadece onun yapabileceği şekilde. Bu odadaki başka biri bunu yapsaydı, bir sorunumuz olurdu. Dışlerin kırılmasıyla sonuçlanan bir sorun. "Bir daha başını belaya sokma."

HARPER

Bütün gün hastalarla uğraştıktan sonra masama oturdum, her muayeneden aldığım notları gözden geçirip her şeyin kusursuz olduğundan emin oldum. İlk günler önemliydi. Kağıt üzerindeki ilk izlenimler daha da önemliydi. Her dosya yetkinliği, titizliği ve buraya ait birini yansıtmalıydı.

Dosya dosya tıklayarak ilerledim, ta ki Knox Blackwood'un adı gözüme çarpana kadar. Her şeyi kaydetmiştim. Kimse tıbbi notlarımı okuyup, Knox Blackwood'un o adama acımasızca saldırdığı gerçeğinden başka bir sonuca varamazdı.

Notları iki kez okudum, sonra dosyayı kapattım ve Dr. Mercer'ı ofisinde bulmaya gittim.

Günün işini bitirip, benden daha eski görünen yıpranmış bir deri çantaya dosyaları koyuyordu.

"Peki, bu sabahki kavga... Diğer hasta iyi mi?" Sesimi sabit tuttum, ama tırnağım başparmağımın içini buldu ve endişeli küçük daireler çizerek ovuşturmaya başladı.

"Doyle yaşayacak. Bir gece gözlem altında kalması gerekiyor, ama Blackwood kendini tutmuş olmalı." Notlar karaladı, el yazısı son bir saat kadar kaotikti. "Daha kötü olabilirdi. Çok daha kötü."

Kendini tutmuş mu? Eğer bu kendini tutmaksa, onun kendini serbest bırakmasını görmek istemezdim.

"Hadi." Çantasını ve bir anahtar demetini aldı. "Kilitlememe yardım et. Vardiya sonu prosedürünü sana anlatayım."

Onu koridora kadar takip ettim, floresan ışıklar başımızın üzerinde mekanik böcekler gibi vızıldıyordu. Revir boşaldığı için artık farklı geliyordu. Daha sessizdi. Kendi nefesini fark etmeni sağlayan türden bir sessizlik.

“Umarım yakında bize yeni bir hademe gönderirler,” dedi, ilaç dolabının kilidini kontrol ederken.

“Hademe mi?”

Dr. Mercer’ın eli anahtarla durakladı. “Doyle revirin hademesidir. Daha doğrusu, öyleydi. Bir süre geri dönmeyecek. Belki de hiç dönmeyecek, durumun nasıl gelişeceğine bağlı olarak.”

“Üzgün görünmüyorsun.”

“Aramızda kalsın, Doyle tam bir sapıktı. Hasta kayıtlarını tutarken yanına gereğinden fazla yaklaşan türden biriydi. Kapı aralıklarında sana sürtünmek için bahane uyduran türden. Bir keresinde onu, bir hemşire eğilmişken muayene odasının köşesinde dururken yakaladım. Sadece... izliyordu. ‘Yardım etmek için beklediğini’ söyledi.” Başını salladı. “Ve kadın hemşirelere bakışları. Sadece bakmakla kalmazdı. İncelerdi. Sanki zayıflıklarını katalogluyormuş gibi.”

Omurgamdan bir ürperti geçti.

“Bir keresinde, bir hemşire malzemeleri almak için eğilirken, pantolonunun üzerinden kendini okşadığını gördüğüme yemin edebilirim. Ama ben arkamı döndüğüm anda durdu. Tabii ki inkar etti.” Kafasını sallayarak cep telefonuna baktı. “Haftalar önce müdüre onu başka bir yere atmasını istedim. Bana başka birini verin. Herhangi birini.”

“Peki?”

“Hiçbir şey olmadı. *Teknik* olarak yanlış bir şey yapmamıştı, yani ya hapisane bununla başa çıkacak kapasiteye sahip değildi ya da henüz bu konuyla ilgilenmemişlerdi.” Başka bir kapıyı kilitledi, anahtarları sessizlikte tınladı. “Yani hayır, Doyle’un yokluğuna gözyaşı dökmeyeceğim.”

Ama burada kurban Doyle’du. Saldırgan ise Knox’tu. Durum böyleydi.

Değil mi?

Knox’un yara izime baktığı sıradaki gümüş rengi gözlerini düşündüm. Bana bunu kimin yaptığını sorduğunda sesinin alçaldığını, neredeyse nazikleştiğini. Sanki yaralı bir hayvanı korkutmamaya çalışır gibi, bir şekilde kendini daha küçük, daha az tehditkar göstermeye çalıştığını.

Bu düşünce yerleşmeden önce kafamdan silip attım.

“Neyse, Blackwood’u tedavi etmek nasıldı?” diye sordu Dr. Mercer, ikinci ecza dolabına doğru ilerlerken; bu dolabın kilidi şifreliydi.

"İyi." Sesimin ne kadar kesik kesik çıktığını duydum. Fazla kesik kesik.

Dr. Mercer bana bir göz attı, bir kaşını kaldırdı. "Korkmadın mı?"

Tabii ki korkmuştum. "Hayır."

"İyi. Korkmuş olsan da seni suçlamazdım." Bunu, dikkatini dolaba vermiş bir şekilde, gayet rahat bir şekilde söyledi. "Oldukça kötü bir şöhreti var. Söylentilere göre Coldwater'daki en tehlikeli mahkummuş."

Midem düğümlendi. "Buranın en tehlikeli adamı mı?"

Elleri kilidin üzerinde dondu. Gözlerini bana çevirdi ve kendi sözlerinde takıldığını gördüm. "Üzgünüm. Bugün gelmeden önce sana bir özet vermeliydim. Bazen herkesin yerel efsaneleri bilmediğini unutuyorum." Dolabı bitirip bana tam olarak döndü. "Diğer mahkumlar için o, temelde bir öcü gibidir. Ama tıbbi personele hiç zarar vermedi. Doktorlara veya hemşirelere karşı şiddet geçmişi olsaydı, seni onunla yalnız bırakmazdım."

"Onu en tehlikeli yapan nedir?" diye yüksek sesle sordum. "O bir seri katil mi?"

Buna gerçekten güldü. "Hayır. En azından bana öyle söylenmedi. Hikayeye göre, buraya geldikten kısa bir süre sonra bir tür kavgaya karışmış. Ayrıntıları bilmiyorum, ama ne olduysa, ününü pekiştirecek kadar kötü bir şeydi. Ondan sonra mı?" Omuz silktili. "Kimse Knox Blackwood'la uğraşmazdı. Yani, hiç kimse. Muhtemelen bu yüzden diğer mahkumlar, bu yıl şartlı tahliye edilse de pek de üzölmeyeceklerdir."

Şartlı tahliye.

"Cezası ne kadar?"

"Yirmi beş yıl. Şu ana kadar on dört yılını çekti. Ama daha önce şartlı tahliyesi reddedilmişti."

Bunu daha sonra kullanmak üzere aklımda tuttum. Daha acil olan haber ise, Coldwater Cezaevi'ndeki en tehlikeli mahkumu . Hem de ilk günümde. Yedek olmadan.

Bir yanım kızmak istiyordu. Önceden haber verilseydi iyi olurdu. Ama diğer yanım — inatçı, meydan okuyan yanım — tatmin edici bir şey hissediyordu. Aslanın inine girmiş ve tüm

bütün uzuvlarım yerinde. Eğer bundan sağ çıkabildiysem, belki de her şeyden sağ çıkabilirdim.

"Her neyse," diye devam etti Dr. Mercer, beni ana kapıya doğru yönlendirirken, "Blackwood'da kafa travması belirtisi var mı?"

Bana sorduğu ilk (veya tek) hasta olması beni şaşırtmadı. Diğerleri bugün sıradan vakalardı. Planlanmış muayeneler. Olaylı değildi. O patlamalı sabahtan sonra bu hoş bir şeydi.

"Beyin sarsıntısı belirtisi yok. Göz bebekleri tepki veriyor, kafa karışıklığı yok. Kendini iyi hissettiğini söyledi."

Yürümek durdu.

Sadece... durdu. Sanki ona otomatın altın külçeleri dağıtmaya başladığını söylemişim gibi.

"Seninle *konuştun* mu?"

"Şey... evet?" Neden bana sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyordu?

"Hımm."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Bu... alışılmadık bir durum." Yine yürümeye başladı, ama şimdi daha yavaş, sanki bir şey çığniyormuş gibi. "O sessiz bir tiptir. Hemşireyle ya da doktorla konuştuğunu hiç duymadım sanırım. Bir kez bile."

"Hiç mi?"

"Burada olduğum yedi yıl boyunca hiç."

Yedi yıl. Yedi yıldır tıbbi personele tek kelime bile etmemişti.

"O zaman yaralarını nasıl tedavi ediyorlar?"

"Sorulara cevap vermeyen bir hastaya ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar.

Çok fazla tahminde bulunuyorlar. Sorunu bulana kadar çok fazla araştırma yapıyorlar."

Ama Knox sadece bir soruya cevap vermemişti. Bir sohbet başlatmıştı. Bana sorular sordu. Sınırdaki şakalar yaptı.

Neden?

"Neden benimle konuştuğuna dair bir fikrin *var* mı?"

Omuz silktili, ana kapıyı itip benim için tuttu. "Kim bilir? Belki de hastayla iletişim tarzını beğendi. Belki sıkılmıştı. Belki de..." Durdu, bir an beni inceledi. "Sarsılmış görünüyorsun."

Tırnağım başparmağımda delik açacaktı.

"Sadece benim için neden yıllardır süren sessizliğini bozduğunu anlamıyorum." "Bu önemli mi?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Çünkü mesele şuydu: Eğer Knox Blackwood, ününün ima ettiği gibi bir canavarsa, o zaman neden bana karşı bu kadar... dikkatli davranmıştı? Neden sesini alçaltmıştı? Neden beni asla ürkütmemek için hareketlerimi takip etmişti? Neden benim için korkunç derecede öfkeye benzeyen bir ifadeyle yara izime bakmıştı?

Canavarlar böyle davranmazdı. Değil mi?

"O hüküm giymiş bir katil. Onun hakkında bilmem gereken tek şey bu."

Dr. Mercer arkamızdan revir kapısını kilitledi ve anahtarlarını cebine koydu. "Biliyor musun, bana buraya ilk başladığım zamanlardaki halimi hatırlatıyorsun."

Konu değişince gözlerimi kırptım. "Nasıl yani?"

"Tüm o" —bana belirsiz bir şekilde işaret etti— "siyah-beyaz düşünme. Kötü adamlar, iyi adamlar. Gri alanlar yok."

Omurgam gerildi. "Standartlara sahip olmanın yanlış bir yanı yok."

"Öyle olduğunu söylemedim." Çıkışa doğru yürümeye başladı, ben de yanına takıldım. "Ama buranın siyah-beyaz işleyişle çalışmadığını çok çabuk öğrendim. Ve dürüst olmak gerekirse? Bakış açımı değiştirmek beni daha iyi bir doktor yaptı."

"Nasıl?"

"Çünkü birini canavar olarak gördüğünde, onu bir insan olarak görmeyi bırakırsın." Bana yan gözle baktı. "Belki bilinçli olarak değil. Birini pislik olduğunu düşündüğün için asla tedavi etmeyi reddetmezsin. Ama işini yapıp bitirmekle gerçekten önemsemek arasında bir fark var. Ve en iyi bakımı sunmak için önemsemek zorundasın."

Ellerimin altındaki Knox'un parmak eklemlerini düşündüm. İşimi yaparkenki kararlılığımı. Her yarayı titizlikle, tarafsızca ve verimli bir şekilde temizlediğimi.

Umursamış mıydım? Yoksa sadece işimi mi yapıyordum?

"Ama bu adamların bazıları tehlikeli," dedim. "Şiddet eğilimli. Empatiyi hak etmeyen kötü adamlar."

Bu zalimlik değildi. Matematikti. Sebep ve sonuç. İnsanlara zarar verirsen, bedelini ödersin. Hikayenin sonu.

"Bazıları, kesinlikle. Doyle mu?" Yüzünü buruşturdu. "O adamda karanlık var. Gerçek karanlık. Gözlerinde görebilirsin. Orada açlık ve hak iddia etmekten başka bir şey yok. İstedğini alan ve bunu yapmanın haklı olduğunu düşünen türden bir insan."

Titredim.

"Peki ya çoğu?" Omuz silktilti. "Neden yaptıklarını bildiğimi iddia etmiyorum. Önlemler alıyorum — almazsam aptal olurum — ama burada geçirdiğim yıllarda bir şey öğrendim. İki şey aynı anda doğru olabilir. Bir adam korkunç bir suçtan suçlu olabilir ve yine de içinde iyilik barındırabilir. Bir adam affedilemez bir şey yapmış olabilir ve yine de iyi bir insan olabilir."

Elim, benim iznim olmadan boğazımın dibine kayd.

Dr. Mercer güvenlik kontrol noktasında durdu ve bana tam olarak dönerek baktı. "Böyle bir yerde şefkatin anlamı şudur: Bu adamların yaptıklarını mazur görmek değildir. Unutmak ya da affetmek değildir. Onların hâlâ insan olduklarını hatırlamaktır."

"İnsan olmak, yaptıklarını mazur göstermez..."

"Hayır. Mazeret değildir. Ama insanlıklarını inkar etmek?" Gözlerimi sabit bir şekilde izledi ve gözlerinde bir ağırlık vardı. Bir uyarı. "İşte böylece en kötülerinden farksız, soğuk bir insan olursun. Bunu gördüm. İnsanlar yerine canavarlar görmeye başlayan hemşireler ve sonunda..." Durakladı. "Nefret ettiklerini iddia ettikleri şeye dönüşürler: kalpsiz."

Güvenlik görevlisi bize geçiş izni verdi ve Dr. Mercer ona el salladı.

"Örneğin Knox'u ele alalım," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. "O, tıbbi ekibime hiç sorun çıkarmadı. Buraya geldiğimden beri bir kez bile. Bize karşı hiç şiddet göstermedi. Hiç sözlü tacizde bulunmadı. Talimatlara uyuyor. Tedaviye uymuyor. Sadece... konuşmuyor."

"O hüküm giymiş bir katil," diye itiraz ettim.

"Biliyorum." Dış kapıyı itti ve akşam havası yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Ama nedenini bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Önemli olan, kitabı kapağına göre yargılamamak."

“Ya kapak bir uyarı etiketi ise?”

Buna gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “O zaman sanırım yine de onu okuyacak kadar cesur olup olmadığına karar vermelisin.”

O otoparka doğru yürüdü, beni girişte, sözleri kulaklarımda yankılanırken bırakarak.

“İki şey aynı anda doğru olabilir.”

Knox Blackwood’u düşündüm. Coldwater’daki en tehlikeli mahkum, belli ki. Mahkum edilmiş bir katil. Diğer mahkumların o kadar çok korktuğu adam ki, şartlı tahliye edilse muhtemelen parti verirlerdi.

Sonra revirdeki adamı düşündüm. Beni korkutmamak için sesini alçaltan adamı. Yaralarını temizlerken, ani bir hareketin beni korkutup kaçıracağından korkuyormuş gibi, hiç kıpırdamadan duran adamı. Yara izime bakıp, neredeyse öfkeyle, *“Bunu sana kim yaptı?”* diye soran adamı.

Eğer iki şey aynı anda doğru olabiliyorsa... o zaman hangisi gerçek Knox’tu? Ya da sanırım şöyle demeliyim, hangisi daha baskındı?

En üst düzey avcı mı? Mahkum edilmiş katil mi? Tüm hapishanenin, sanki yatak altındaki canavarmış gibi fısıldaştığı adam mı?

Yoksa benim için kendini küçültmeye zaman ayıran adam mı? Birinin bana zarar verdiği düşüncesine kızgın, hayır, koruyucu gibi görünen adam mı?

Otomatik pilotta arabama doğru yürüdüm, zihnim karmakarışık.

Bana konuştu. Revirdeki diğer herkesle yıllarca sessiz kaldıktan sonra, bana konuştu.

Neden?

Ve daha da önemlisi, neden içimden bir parça onu öğrenmek istiyordu?

KNOX

Sayfadaki kelimeler, bu günlerde kızım la olan tek bağımdı.

Hcremdeki küçük sabit masaya oturdum, hapishane tarafından verilen ince kağıdın üzerine eğildim ve her kelimeyi, sanki kızımın benden okuyacağı son kelimelermiş gibi inceledim.

On dört yıllık mektuplar, ama tek bir tanesi bile postalanmamıştı. Yıllar içinde el yazım gelişmişti, ama yine de sanki sarhoş bir ocuk kalemi eline almış gibi görünüyordu. Tek umudum, bir gün Gwen bunları okursa, benim bu karalamalarımı deşifre edebilmesiydi.

Beton duvarlar soğuk yayıyordu. Ve nmdeki mektup... sahip olduğum tek sıcaklıktı.

"Söylemeliyim ki," Ronan'ın sesi sessizliğı bozdu, "bugün Doyle'un adamlarının senden korkarak kağışını izlemek çok tatmin ediciydi."

Başımı kaldırmadım. "Korkup sinmediler."

"Dostum." Ronan bacaklarını ranzasının kenarından sarkıttı, metal iskelet protesto edencesine gıcırdadı. "Nasıl geri çekildiklerini gördün mü? Eğer bir kurt sürüsü olsaydık, başlarını eğip, kıçlarını havaya kaldırıp, kuyruklarını kısırtıp, boğazlarını parçalayacakmışsın gibi geri çekilirdi."

Gözlerimi kağıttan ayırmadım, kalemim son satırın üzerinde duruyordu. "Bu uzun sürmez. Doyle buraya geldiğinden beri bana meydan okumak istiyordu. Bu ona daha çok çabalaması için bir neden verdi."

"Senin buradaki en sert herif olduğunu biliyor."

"Burası orta güvenlikli bir hapishane." Mektubuma baktım. "Bu pek de yüksek bir çıtayı göstermiyor."

“Eh, bugün o ününü pekiştirdin.” Ronan ranzasından atladı, beton zemine çarparak yankı uyandıran bir ses çıkardı. Kollarını kavuşturup duvara yaslandı. “Onun kışını tekmeledin ve üzerinde neredeyse hiç çizik yok.”

Elimi sakallı çenemde gezdirdim. Çenemin pürüzlü dokunuşu beni gerçek dünyaya geri getirdi, Harper'ın beni tedavi ederken gözlerindeki bakışı hakkında fazla düşünmemi engelledi.

O gözler. Tanrım, beni hiç bu kadar donup kalmış hissettiren tek gözlerdi. İlki kızımın gözleriydi.

Ronan'ın bakışları ellerime indi. Parmak eklemlerime sıkıca sarılmış, üzerinde taze kan lekeleri belirmeye başlamış gazlı beze.

“Yine kanaman var.”

“Önemli değil.”

“O hemşire, burada olup tüm emeklerini boşa çıkardığını biliyor mu?” Yumruklarıma doğru başını salladı. “Çünkü revirden çıktığında o bandajlar çok daha temiz görünüyordu.”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece gazlı bezin altındaki parmaklarımı bükerek, gerginliğini kontrol ettim.

Kasten. Aklımdan bir düşünce geçti. Dikişler açılırsa, onu tekrar görebilirdim.

Ronan beni bir an fazla uzun süre inceledi. “Ne garip biliyor musun? Üç yıldır senin hücre arkadaşınım. Bir sürü zorlu durumla başa çıktığını gördüm. Ama bugüne kadar seni kavga ederken hiç izlememiştim.”

“Şanslısın.”

“Ciddiyim.” Yatağına çöktü, yaylar gıcırdadı. “Herkes Smith'e yaptıklarını sanki kamp ateşi hikayesiymiş gibi anlatıyor. Ben hep bunun yarı abartılmış bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm.” Durakladı. “Öyle değil, değil mi?”

Kalemimi yere koydum. Yavaşça. “Mektup yazmaya çalışıyorum, Ronan.” “Biliyorum. Ama az önce Doyle’u ve hiç çaba sarf etmiyor gibi görünüyordun.” Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. “Şimdi de burada oturmuş, senin işin bittiğinde Smith’in gerçekte neye benzediğini merak ediyorum.”

Yılların yorgunluğunu taşıyacak kadar ağır bir iç çekiş çıkardım. Bu başka biri olsaydı, cevap verme zahmetine girmezdim. Ama Ronan

, talihsiz bir şekilde benim hücre arkadaşım olarak atanmıştı ve her şeye rağmen, bir şekilde burada geçirdiğim zamanı biraz daha katlanılabilir hale getirmişti. Nadiren özel hayatıma burnunu sokardı. Mahremiyetime saygı duyardı.

Geriye dönüp bakınca, bu onun için oldukça asil bir davranıştı. Eğer cezaevindeki en kötü şöhrete sahip mahkumla aynı hücreyi paylaşmak üzere atanmış olsaydım, muhtemelen ilk günden bir açıklama talep ederdim.

O, gerçek bir cevabı hak etmişti.

“Oraya vardığımdan kısa bir süre sonra,” diye başladım, parmaklarımı uzatıp sonra gevşek yumruklar haline getirerek, “üzerimde hakimiyet kurmaya çalışan bir avuç mahkum vardı. Beni kışkırtıyorlardı. Kavgaya çekmeye çalışıyorlardı. Tipik hapishane entrikaları.”

Ronan başını salladı, çoktan ilgisini çekmişti. “Ve sen başını eğip sessiz kaldın.”

“Ta ki yapamayana kadar.”

Anı, karanlık sulardan yukarı çıkan bir şey gibi su yüzüne çıktı. Karşı koymadım.

“Smith bir çocuk tacizcisiydi.” Dışarıdaki pek çok insan bunu anlamıyordu, ama burada bir kural vardı. “Çocuklarla asla uğraşmazsın. Asla.” Ronan’ın gözlerine baktım. “Yani, bir tacizci ortaya çıktığında, uzun süre burada kalır.”

“En uzun,” diye onayladı Ronan, sesinde her zamanki mizahı biraz kaybolmuştu.

“Smith’in bu kadar uzun süre hayatta kalmasının tek nedeni, zayıf rolü oynamayı öğrenmiş olmasıydı. Her şeyi gülerek geçiştirmek. Görünmez kalmak.” Metal tabureye yaslandım, hapishane tarafından verilen gömleğimin içinden soğuk sızıyordu. “Ama onun gibi adamlar, çok geçmeden rehavete kapılırlar. Bir gün, o çocuklara yaptıklarını övünmeye başladı. Övünüyordu. Ne kadar kolay olduğunu. Ebeveynlerin hiç fark etmediğini. Yakalanmadan önce kaç kez paçayı sıyırdığını.” Sözler ağzımda asit gibi tadı vardı. “Kimsenin harekete geçmeyeceğini sanıyordu. Yanılmıştı.”

Kafeteryayı hatırladım. Gürültüyü. Aşırı pişmiş yemeklerin ve endüstriyel temizlik maddelerinin kokusunu. Smith’in sesinin odanın her yerine yayılmasını, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi rahat bir şekilde.

“Onu kesmedim. Tehdit etmedim.” Elimi saçımın kısa kesilmiş yanlarına sürdüm, tanıdık doku içimdeki vahşi bir şeyi sakinleştiriyordu. “Sadece ayağa kalktım.”

Ronan öne doğru eğildi. “Ve?”

“Üç saniyede mesafeyi kapattım. İlk vuruşla onu tamamen etkisiz hale getirdim.” Bir an durdum. “Gerisi bulanık.”

“Herkesin konuştuğu şey,” dedi Ronan sessizce, “kızgın görünmüyordun. Onları en çok korkutan da buydu.”

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü haklıydı. Kızgın değildim. Çok daha kötü bir şeydim. Sakin.

“Smith ağır iç yaralanmalar geçirdi. Muhafızlar beni çekip almadan önce neredeyse kan kaybından ölecekti.” Ellerime baktım. On yıldan fazla bir süredir kızıma mektuplar yazan aynı eller. “Eğer müdahale etmemiş olsalardı, ölmüş olacaktı.”

“Ve herkesin bildiği de bu,” dedi Ronan yavaşça, sanki olayı ancak şimdi kavırıyormuş gibi. “Sen işi bitirirdin.”

Bir kez başımı salladım.

“Peki, nasıl oluyor da hâlâ şartlı tahliye için aday olabiliyorsun?”

“Smith hayatta kaldı. Zar zor, ama yasal olarak bu önemli. Ayrıca tanıklar aleyhimde ifade vermediler. Kimse bir çocuk tacizcisini savunmak istemedi, bu yüzden birdenbire, tam olarak ne olduğunu hatırlayabilen tek bir mahkum bile kalmadı. Bazıları onun beni kışkırttığını iddia etti. Ve gardiyanlar müdahale edince durdum. Onlarla kavga etmedim. Bu yüzden, hapisane içinde cezalandırıldım. Tecrit. Ama tanık olmadan, Smith’in olanları hatırlamaması nedeniyle, olay bir hapisane kavgası olarak kaydedildi. Cezam uzatılmadı.”

Ronan alçak sesle ısıklık çaldı. “Yani, tek bir olaydı. Tek bir kavga. Ve bir efsane olmak için bu kadarı yetti.”

Kalemimi tekrar elime aldım, parmaklarımla arasında çevirdim. “Herkes neler yapabileceğini gördü. Tereddüt etmeyeceğini. Bir kuralım olduğunu ve biri bu kuralı çiğnerse sonuçların benim için önemi olmadığını.”

“Ve bugün, Doyle bu sınırı aştı.”

Harper’ı düşündüm. Kimsenin fark etmediğini sandığı o minik yara izini. Geri çekilme şeklini. Ve Doyle’un fırsatını bulsaydı ona ne yapacağını hayal ederek titredim.

“Evet,” dedim. “O çizgiyi aştı.”

Ronan uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, beklediğimden daha yumuşak bir sesle: “Biliyor musun, cinayetten burada yatan bir adam için, sen biraz yufka yüreklisin.”

Ona sertçe baktım.

O da ellerini kaldırdı. “Sadece söylüyorum. Orada, sanki Hallmark kartlarındaki babalar gibi çocuğuna aşk mektupları yazıyorsun.”

“O aşk mektubu değil.”

“Sonunda ‘*seni seviyorum*’ yazıyor mu?” Hiçbir şey söylemedim.

“Hallmark babası,” dedi Ronan, kendini beğenmiş bir şekilde başını sallayarak. Çenesini kağıda doğru eğdi. “Bunu postaya verecek misin?”

Bu soru, muhtemelen onun amaçladığından daha sert bir etki yarattı. Mektuba baktım. Son bir saattir üzerinde kafa yorduğum kelimeler. Her ihtimale karşı yıllarca geliştirdiğim el yazım.

“Hayır.”

Ronan sessiz kaldı. Sonra: “Hiç postalamayacaksan neden her hafta yazıyorsun?”

Son satırı bitirdim. Kalemı bıraktım. Kağıdı dikkatlice katladım, kıvrımları iyice bastırdım.

Neden yazıyordum ki?

Çünkü sayfadaki kelimeler, kızımın olan tek bağımdı. Çünkü belki bir gün, o mektupları okuyacaktı. Belki anlayacaktı.

Belki beni affederdi.

Katlanmış mektubu yatağımın altına koydum ve soğuk duvara yaslandım.

Ronan bana buradaki en kötü piç kurusu demişti.

Bundan on dakika sonra, bana Hallmark babası demişti.

İkisi de doğrudu. Kimsenin benim hakkımda anlamadığı şey buydu: Bir odadaki en tehlikeli adam olabilirdim ama yine de çocuğuma yazacağım mektupta doğru kelimeyi bulmak için uykusuz geceler geçirebilirdim.

Ve şimdi açıklayamadığım yeni bir çelişki vardı: bu duvarların içinde çalışan, bana baktığında bir katilden başka bir şey görmemesi gereken bir kadın, bunun yerine ellerime bakmış ve onları kurtarılmaya değermiş gibi davranmıştı.

Ve lanet olsun ki, bu durum kaburgalarımda adını koyamadığım bir etki yarattı. Anlayamadım.

İlk dikişin gevşediğini hissedene kadar başparmağımı gazlı beze daha sert bastırdım.

Sadece bir tane.

Sadece bir tane. Şimdilik bu kadarı yeterliydi — ama sabaha kadar, onun revirine geri dönmek için bir nedenim olacaktı.

HARPER

İşe başladığım ikinci gün, tıbbi malzeme dolabının mahkum bekleme salonunun arkasında olduğunu keşfettim.

Tabii ki oradaydı.

Çünkü personel eksikliği çeken bu hapisanede hiçbir şey asla kullanışlı ya da, bilirsiniz, *ekstra güvenli* olamazdı. Eskiden mantık hâlâ geçerliyken dolap muayene odalarının yanındaydı, ama aşırı kalabalık her boş santimetreyi geçici tıbbi alana dönüştürmüştü.

Boş tıbbi tepsimi sıkıca kavradım ve muayene alanından çıktım; arkamda kapı, midemi sıkıştıran bir kesinlikte kilitlendi. Masasının arkasındaki gardiyan, gazetesinden zar zor başını kaldırdı.

İki mahkum, sanki oraya dökülmüş gibi bankta kambur oturuyordu; uzuvları gevşek, sıkılmaya alışkın bir haldediler. Uzun boylu olanı, önümüzdeki beş ila on yıl boyunca gidecek başka yeri olmayan birinin kararlılığıyla tırnağının altındaki bir şeyi karıştırıyordu. Hücre arkadaşı — o kendine özgü rahat düşmanlıkla oturma şekillerinden hücre arkadaşı olduklarını varsaydım — sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi tavandaki bir su lekesine bakıyordu.

Ta ki ben yanlarından geçene kadar.

Aniden, dinlerini buldular. Ya da en azından, yürürken önlüğümün hareketlerinde tapınmaya değer bir şey buldular. Tırnaklarını karıştırmayı bıraktılar. Tavan cazibesini yitirdi. Omurgamı dik, adımlarımı sabit tuttum, çünkü ilk günümden beri geliştirdiğim "yapana kadar taklit et" enerjisinin her zerresini kanalize ettim.

Güç, diye kendime hatırlattım. Burada güç sende. Onlarda değil.

Güzel bir teoriydi. Bu sabah banyo aynasında, yanaklarımdaki soluk yara izini kapatmak için kapatıcıyı bolca sürerken prova ettiğim bir teori.

Cidden, Knox bunu nasıl görmüş ki?

Malzeme dolabı önümüzde belirliyordu ve karşı yönden gelen, kelepçelerin karakteristik sürtünme ve tıkırtı sesleri yankılanıyordu. Bir gardiyan köşeyi döndü ve nefesimi kesen birini eşlik ediyordu.

Knox Blackwood.

Muayene masamın sınırlamaları olmadan dik duran o, ... eziciydi. 1,93 metrelik kontrollü şiddet, hasara dayanıklı omuzlarına gerilen turuncu pamuklu giysiye sarılmıştı. Floresan ışıklar gözlerindeki gümüş rengi yakaladı ve onları buz gibi yaptı. Yakasının üstüne sızan dövmele, süslemeden çok uyarı etiketlerine benziyordu.

Knox'un bakışları
benimkilerle buluştu. Ve
sabit kaldı.

Başka yere bakmalıydım. Mahkumlarla uzun süreli göz teması kurmanın daha iyi olduğunu biliyordum. Çalışan el kitabının on ikinci sayfasında, *"Mesleki Sınırları Koruyun"*un hemen altında ve *"Hediye Kabul Etmeyin"*in hemen üstünde yazıyordu. Ama o gümüş mavisi gözlerdeki bir şey beni olduğum yere çiviledi. Bir tehdit değildi. Diğer ikisinin bana yönelttiği açgözlü bakış da değildi. Başka bir şeydi. Sadece bir kez karşılaşmış olsak da, o sırada masamda kanlar içinde yatıyor olsa da, tanıma hissi uyandıran bir şeydi.

O an uzadı. Bir kalp atışı. İki.

Sonra gardiyan, Knox'u diğer ikisiyle birlikte bankın üzerine bıraktı ve koridoru saran o garip büyüyü bozdu.

Malzeme dolabının anahtarıyla uğraştım, parmaklarım birdenbire beceriksizleşmişti. İçeride tepsimi metodik bir şekilde doldurdum — gazlı bez, bant, şırıngalar

—bu sırada nabzım boğazımda çılgınca atıyordu.

Kendine gel, Harper. O bir mahkum. Şiddet eğilimli bir mahkum. Silas'tan çok daha kötü bir adam.

Malzemeleri alıp tekrar koridora çıktığımda, bir gardiyanın telsizinden cızırtılı bir ses geldi. "Yardım gerekiyor! Güney kanadı — hemen!"

Büyük bir dehşetle, gardiyanın görev yerinden ayrıldığını, ayak seslerinin koridorda yankılanarak uzaklaştığını izledim.

"Bekle!" diye yalvardım, ama gardiyan
yine de kaçtı. Artık üç mahkum
gözetimsiz kalmıştı.

Muhtemelen bir sorun yoktu. Hemen geri dönecekti. Beni tehlikeye atacaksa, üç mahkumla burada bırakmazdı.

Değil mi???

Ayrıca, o kapıların hemen ardında Dr. Mercer vardı.

Korkuyu hissetmelerine izin verme. Burası maksimum güvenli bir hapisane değil, Harper. "Sadece" orta güvenli bir yer, yani bu adamlar en kötülerden değil.

Nedense, bu düşünce, çalışan el kitabında anlatıldığı kadar rahatlatıcı gelmiyordu.

Sadece yürü. Kilitli kapıya ulaş. Beş metre. Belki yirmi.

Ama Sıkıntı Olimpiyatları için antrenman yapan iki mahkum birdenbire hiç de sıkılmamaya başlamıştı. Bankta kıpırdanıyorlardı, aralarında fırtına öncesi statik elektrik gibi huzursuz bir enerji çınılıyordu.

Kapıya on adım kala ayağa kalktılar.

Yolum turuncu pamuklu kumaşların ve kötü gizlenmiş bir beklentinin arkasında kayboldu.

"Demek yeni hemşire sensin." Uzun boylu olanın gülümsemesinde çok fazla diş vardı. "Çok tatlı bir şey, değil mi Mark?"

"Kenara çekilin." Sesim ellerimden daha sağlam çıkıyordu.

Ama zihnim çığlık atıyordu. *Şu adamlara bak.* İkisi de terlemeden beni alt edebilir. Bir canavardan kaçmıştım, ama kendimi onlarla dolu bir binaya hapsetmişim.

Hayır.

Hayır. Artık erkeklerden korkmayacaktım. Artık çekinmeyecektim. Artık küçülmeyecektim.

Sırtımı dikleştirdim.

"Sana onun çok seksi olduğunu söylemişim." Mark'ın gözleri, sanki beni daha sonra hatırlamak için ezberliyormuş gibi, vücudumda bir kez daha tembelce dolaştı. Ne için, bilmek istemedim. "Bütün mahalle onu konuşuyor."

Midem buz gibi oldu. Sonsuz zamanı ve sınırlı eğlencesi olan şiddet dolu erkeklerle dolu bir yerde, "mahallenin gündemi" olmak muhtemelen yavaş çekimde verilen bir ölüm cezasıydı.

Başarana kadar numara yap. Korku gösterme.

"Çekilin. Kenara," diye tekrarladım.

"Rahat ol, tatlım." Uzun boylu olan yaklaştı, ucuz deodorant ve çaresizlik kokusunu da beraberinde getirdi. "Sadece dostça davranıyorum."

"Bana öyle deme."

Çalışan el kitabında sözlü tacizle ilgili koca bir bölüm vardı. Birinin testislerine diz atmakla ilgili hiçbir şey yazmıyordu, ama belki de yazmalıydı.

"Biliyorsun," diye devam etti, "bu hapishanede insanların bir süreliğine... ortadan kaybolabileceği pek çok yer var."

Tehdit, aramızda bir ilmek gibi asılı duruyordu.

"Memur her an geri gelebilir." Sağa adım atmaya çalıştım, ama o da benimle aynı yöne doğru adım attı. Beni engelledi. Yine.

Mark güldü, sesi dişlilerin gıcırdaması gibiydi. "Belki. Ama yine de, bu yerin personel sayısı oldukça az." Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Beş dakika olabilir. Yirmi dakika da olabilir."

Korku göğsümde kıvrıldı, soğuk ve tanıdık bir korku. Bundan nefret ediyordum. Vücudumun hâlâ nasıl küçülüp, nasıl hazırlıklı olacağını, bir adamın yumruğu ile yüzüm arasındaki mesafeyi nasıl hesaplayacağını hatırlamasından nefret ediyordum.

Korkmaktan bıkmıştım.

"Bu son uyarın. Kenara çekilin," diye emrettim.

"Yoksa ne olacak?" Uzun boylu olan adam, muhtemelen geri çekilmemi bekleyerek, alanıma girdi.

Siktir et.

Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışsa da, yerimden kıpırdamadım. Her içgüdüm bana kaçmamı haykırsa da. Artık kaçmaktan bıkmıştım.

Yüzüme uzandı, parmakları yanağıma birkaç santim kalmıştı ki, aniden bir el bileğini kavradı.

Knox Blackwood'un eli.

Ses çıkarmadan, uyarıda bulunmadan hareket etmiş, şiddet somutlaşmış gibi benimle tehdit arasındaki boşluğa girmişti. Geniş sırtı artık görüşümü engelliyordu, omuzları turuncu pamuklu tişörtün altında sertleşmişti ve diğer adamın bileğini sıkarken ön kolundaki kasların gerilmesini izledim. Kırmaya yetmeyecek kadar. Sadece kırabileceğini gösterecek kadar.

"Geri çekil." İki kelime. Alçak sesle.

Ölümcül. Koridor sessizliğe büründü.

Knox'un arkasından bakınca, Mark'ın nasıl solduğunu, uzun boylu adamın nasıl kurtulmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm.

Knox bırakmadı. Kıpırdamadı. Orada durdu, kontrollü bir öfke duvarı gibi, adamın bileğini sanki hiçbir önemi yokmuş gibi tuttu.

Sanki o hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

"Senden korkmuyorum, Blackwood." Ama uzun boylunun sesi son hecede çatladı.

Knox başını eğdi ve o küçük hareketinde bir şey, ortamın sıcaklığını on derece düşürdü. "Bundan emin misin? Dün olanlardan sonra?"

Sessizlik bir bıçak gibi uzadı.

Sonra Knox onu bıraktı.

Uzun boylu mahkum, bileğini tutarak geriye sendeledi. Mark çoktan bankın üzerine çökmüş, gözleri yere sabitlenmişti. İkisi de artık bana bakmıyordu. İkisi de kendi ayakkağılarından başka hiçbir şeye bakmıyordu.

Bunu Knox yapmıştı. İki kelime ve bir tutuşla.

Ve şimdi tüm o kontrollü şiddet bana yöneliyordu.

Bana döndü ve bu kadar yakından, o gümüş rengi gözlerindeki fırtınayı, sanki sözlerini geri tutuyormuş gibi çenesini sıkışını görebiliyordum. Hapishane sabunu ve daha karanlık bir şey gibi kokuyordu. Belki tehlike. Ya da kurtuluş.

Bakışları ellerime indi.

Elimi takip ettim. Tıbbi tepsi titriyordu. Parmaklarımdan geçen ince titremeleri durduramıyordum.

Tepsiyi kalçama dayayarak bunu gizlemeye çalıştım, ama gözleri çoktan yüzüme dönmüştü. Görmüştü. Elbette görmüştü. Knox Blackwood görünüşe göre her şeyi görüyordu.

"İyi misin?" Soru yumuşaktı, sanki hasarın her zaman görünür izler bırakmadığını anlıyormuş gibi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ve göğsümde bir şey değişti. Bir çarpıntı. Bir sıkışma. Sanki kalbim kendi ayağına takılmış ve nasıl ayağa kalkacağını bilemiyormuş gibi.

Onun ifadesi de değişti. Sadece biraz. Gözlerinin çevresi yumuşadı. Çenesinin sert çizgisi bir parça gevşedi. Sanki o da hissetmişti, her neyse bu. Aramızda akan bu garip akım.

Neredeyse sanki... Hayır.

Kesinlikle hayır.

O düşünceyi o kadar hızlı bastırdım ki, fren izleri bile kaldı. O bir mahkumdu. Bir katil. Ve ben açıkça adrenalın kaynaklı bir tür beyin arızasından muzdariptim. Korku ve minnettarlık birbirine karışmıştı, hepsi bu. Sinir sistemim, "*bu adam tehlikeli*" ile "*bu adam beni korudu*" arasındaki farkı ayırt edemiyordu, bu yüzden hiçbir anlamı olmayan sinyaller gönderiyordu.

Hiçbir şey.

Yine de boğazım düğümlendi.

Dün neredeyse birini öldürecek olan, derisine şiddet kazınmış olan Knox Blackwood, gerek yokken ayağa kalkmıştı. Hapishane kuralları gereği, müdahale edip bir hemşire için kahramanlık yapmak diğer mahkumları kızdırırdı. Eğer sadece kendini düşünseydi, oturmaya devam ederdi. Belki de gösteriyi izlemekten zevk bile alırdı.

Ama yapmadı.

Gözümün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket etti, beni tehlikeyle arasına koydu ve şimdi de sanki cevabım gerçekten önemliymiş gibi bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim." Bu sözler, ben iyice düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Knox'un gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Dünya şu anki duruma indirgenmişti: bir katil, sanki korunmaya değer bir şeymişim gibi beni izliyordu.

"Kusura bakma!" Komutanın sesi o anı bozdu. "Güney kanadında bir durum var. Hey! Blackwood! Yedek kulübesine. Hemen!"

Knox kıpırdamadı. Bir

kalp atışı.

İki.

Sanki içsel bir mücadele veriyormuş gibi çenesini sıktı. Sonra yavaşça kenara çekildi. Geçmem için yer açtı. Ama oturmadı. Henüz değil. Benimle o adamlar arasında ayakta kaldı, kilitli kapıya doğru yürürken o gümüş rengi gözleri beni takip ediyordu.

Bakışlarımı ileriye doğru tutmalıydım.

Bunun yerine, arkama baktım.

Hâlâ izliyordu. Hâlâ ayaktaıdı. Gözlerimiz buluştuğunda, bana çok hafif bir baş sallama yaptı. Neredeyse hiç hareket etmedi, ama sanki "*Ben senin yanındayım*" der gibiydi.

Öyle hissettim. Bu çok saçma bir şeydi. İmkansızdı. Ama öyleydi.

Kartımı okuttum ve kapıdan geçtim, arkamda kilit kapanırken çıkan ses, bana güven hissi vermesi gerekirdi.

Ama öyle gelmedi.

Çünkü Knox Blackwood bir tür tıbbi tedavi için buradaydı ve büyük olasılıkla onu tedavi edecek olan ben olacaktım.

Bu da demek oluyordu ki, birkaç dakika sonra yine onunla baş başa kalacaktım.

Ve bu düşüncenin beni dehşete düşürdüğünü mü, yoksa buraya girdiğimden beri ilk kez rahat nefes almamı sağladığını mı bilemiyordum.

HARPER

"Neden yaptın bunu?"

"Neyi?" diye sordu Knox, gümüş mavisi gözleriyle ellerimi yıkayıp tıbbi eldivenleri giyerken her hareketimi takip ediyordu.

"Müdahale ettin."

Aramızda, bu revirdeki her şeye yapışmış antiseptik kokusu kadar yoğun bir sessizlik uzandı. O sadece bana baktı, o boğuk gözleriyle çok şey görüyor gibiydi.

"Orada öylece oturabilirdin." Bugün buraya gelmesinin sebebini inceledim: parmak eklemleri. Gazlı bezin içinden kan sızıyordu. "Ama sen beni korudun. Neden?"

"Yapmasam mıydı?"

Gazlı bezi tamamen çözdüm ve dünkü işimi inceledim. "Bu dikiş sanki..." Daha yakından baktım, kaşlarımı çattım. "Düzgün bir şekilde yırtılmış gibi. Yoksa kesilmiş mi?"

"Garip," dedi. Son derece şüpheli bir şekilde.

Ona baktım ve iç geçirdim. "Hiç bir soruya düzgün cevap vermez misin?"

Dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. Sadece hafif bir sırıtış, ama midemde garip bir his uyandırmaya yetecek kadar.

Muhtemelen kahvaltıyı atladığım içindir. *Evet, kesin öyledir.*

Yaraya antiseptik sürdüm, o hiç yüzünü buruşturmadığında pek de şaşırmadım.

"Malzeme dolabına tek başına gitmemelisin." Sesi alçaldı. "Bir komutan olmadan gitmemelisin."

"Başka seçeneğim yoktu. Subay görev yerini terk etmişti, hatırladın mı?"

"En başından beri oraya sen gitmemeliydin."

"Mercer, Doyle'un genellikle malzeme işlerini hallettiğini söylemişti. Bu, hademe olarak görevinin bir parçasıydı." Omuz silktim. "Dr. Mercer bir yedek bulana kadar, malzeme işleri bana düşüyor."

Yüzünde bir şey parladı. Ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

"O pozisyonu doldurmalılar," dedi. "En kısa zamanda."

"Eminim müdür eninde sonunda bu konuyla ilgilenecektir. Duyduğuma göre, burası verimliliği ile pek tanınmıyor."

Knox, bu bilgiyi zihninde kaydetmiş gibi omuzlarını gerdi, ama birkaç saniye sonra dikkatini tekrar asıl konumuza verdi.

"Korkunu hissettirme onlara."

"Korkmuyorum."

Sırtışı daha da derinleşti. "Tamam."

Sanki yalan söylediğimi biliyor ama bunu yüzüme vurmayacakmış gibi konuşması, neredeyse gülümsememe neden oldu.

"Geçimini sağlamak için pek çok yol var." Kaşını kaldırdı, ne demek istediği belliydi. "Hemşire arayan pek çok hastane var. Klinikler. Ücretsiz kahve sunan ve hastalar kantin atıştırmalıkları için birbirlerini bıçaklamayan doktor muayenahaneleri."

Burnumdan soludum. "Bana kariyer tavsiyesi mi veriyorsun?" "Sadece bir gözlem."

"Peki tam olarak neyi gözlemliyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. Buradaki herkesi incelediği gibi beni de inceliyordu. Tehlike değerlendirmesi. Hayatta kalma içgüdü. Ama bunda başka bir şey daha vardı. Hesaplamadan çok... endişe gibi gelen bir şey.

"Geri çekiliyorsun," dedi sonunda.

Elim durdu. "Anlamadım?"

"Yüksek seslere. İrkiliyorsun." Sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi söyledi. Olgusal bir şekilde. Yargılamadan. "Ve gergin olduğunda nesneleri çok sıkı tutuyorsun. Az önceki tepsi gibi."

"Çoğu insan böyle şeyleri fark etmez," dedim dikkatlice.

"Çoğu insan dikkat etmiyor." Bakışları bir anlığına elmacık kemiğime kaydı. Sadece bir saniye. Ama yeterince uzun bir süre. "O yara izi taze. Sana bunu yapan kişi sağ elini kullanıyor."

Nefesim kesildi.

"O yüzden tekrar soracağım." Sesi nazikti. Neredeyse yumuşaktı. Bu da durumu bir şekilde daha da kötüleştiriyordu. "Zaten biri sana canavarların neye benzediğini öğretmişken, neden daha fazlasını aramaya geldin?"

Yutkundum, sözlerine değil, parmak eklemlerine odaklandım. "Bu işin maaşı iyi. Sosyal hakları iyi. Ve görüldüğümünden daha dayanıklıyım."

"Sert olmadığını hiç söylemedim."

Göğsümde sıcak bir şey parladı. Boğazımı temizledim ve geri adım atarak aramızda profesyonel bir mesafe bıraktım.

Odaklan, Harper.

"Eğer benim gözüme girmek için yaptıysan, artık çok geç," dedim, bunu gerçekten kastetmiş olmayı dileyerek. Yaralarını dikmeye ve temizlemeye devam ettim, eli benimkini gölgede bırakıyordu. "Dün tüm tıbbi belgelerimi doldurdum bile. Mercer de Doyle için aynısını yaptı. Biraz akıllı olan herkes, saldırganın sen olduğunu anlayacaktır."

"Sence bugün müdahale etmemin sebebi, raporunu değiştirmen mi?"

Bir an durdum. "Anladığım kadarıyla, diğer hemşireler notlarını ...titiz davranmamışlar." Aslında kontrol etmiştim. Hemşirelerin raporları en iyi ihtimalle çok yetersizdi. Personel eksikliği, aşırı iş yükü ya da belki de Knox Blackwood hakkında ayrıntılı raporların kariyerlerine fayda sağlamayacağını bilecek kadar akıllı olmaları. "Anladığım kadarıyla, bu hapishanede pek çok şeyden paçayı kurtarmışsın."

"Görünüşe göre pek çok şeyi anlıyorsun."

"Ayrıca insanlarla konuşmadığını da anlıyorum." Gözlerimi, metodik bir şekilde çalışan parmak eklemlerine dikmiştim. "Dr. Mercer, burada çalıştığı süre boyunca tıbbi personelle tek kelime bile konuşmadığını söyledi."

Knox hiçbir şey söylemedi.

"Peki, neden benimle konuşuyorsun?" Sonunda başımı kaldırdım. "Yıllardır herkese sessiz muamele ederken, neden ilk günümde sorularıma cevap veriyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Sanki ne kadar gerçeği kaldırabileceğime karar veriyormuş gibi, o tedirgin edici yoğunlukla bana baktı.

"İlk günündü," dedi sonunda. "Korkmuş görünüyordun. Seninle konuşursam korkunun azalacağını düşündüm."

Beni rahatlatmak için mi yapmıştı bunu?

Göğsümde bir şey değişti. Kesinlikle incelemek istemediğim bir şey.

"Peki ya şimdi?" diye sorduğumu duydum. "Hâlâ benimle konuşuyorsun." "Sanırım bundan nefret etmedim."

En iyi yalan dedektörü bakışımla ona dik dik baktım.

Knox gözlerini devirdi. Sanki saçmalıyormuşum gibi, gerçekten gözlerini devirdi. "Peki. Hâlâ korkmuş görünüyorsun. Hâlâ korkunu azaltmaya çalışıyorum. Mutlu oldun mu?"

Hayır. Mutlu değildim. Çünkü bu cevap, bu adam hakkındaki tüm önyargılarımı paramparça etmişti ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

Yine boğazımı temizledim ve dikişini bağlamaya odaklandım.

"İnsanlar senden korkuyor." Bir damla daha. "Bunun bir kısmının bedeninin yüzünden olsa da, bir kısmı muhtemelen dün yaptıklarından kaynaklanıyor. Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Doyle ne yaptı? Seni onu dövmeye iten neydi?"

Knox dilini azı dişlerine bastırdı. "Bu konuşmayacağımız bir konu."

Vay canına, bu ilginç. "Neden?"

"Çünkü cevabı beğenmeyeceksin." Ne oluyor be?

Bu sefer Knox bana baktığında, bakışlarının tüm ağırlığını üzerime indirdi. Eziciydi. Beni korkutması gereken bir yoğunlukta idi, ama korkutmadı. Sinsi sırıtışları ve aç gözleri olan diğer mahkumların aksine, Knox bana bir insanmışım gibi baktı. Personelle konuşmama kuralını çiğnemeye değer bir insan.

"Cevabı neden beğenmeyeyim ki?"

Knox'un yüzü sertleşti. "Bırak bu konuyu."

"Knox."

"Bırak şunu dedim." Sesi artık daha sert çıkıyordu. Kesin. Ve fark ettim ki, bana karşı ilk kez bu kadar sert davranıyordu.

"Peki. Sırlarını sakla."

Sessizliğe büründük, ama ben yarasını dikmeye devam edince Knox rahatlamaya başladı. Ve birkaç dakika sonra, sessizliği

, bu sefer her zamanki nazik ses tonuyla.

"Bugün seni koruduğum için rahatsız oldun," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu." Hafifçe geriye yaslandı, bakışları hiç benden ayrılmadı. "Bunu vücut dilinden anlayabiliyorum. Çeneni kaldırıp omuzlarını dikleştirerek korkunu gizlemeye çalışıyorsun, ama o tepsiyi o kadar sıkı tuttuğunu gördüm ki, parmak eklemlerin bembeyaz olmuştu."

Tamam, bu... rahatsız edici. Ve belki biraz da etkileyici. Tabii bunu asla itiraf etmem.

"Belki de o tepsiyi alıp adamın kafasına vurmayı düşünüyordum."

Knox'un sırtışı daha da derinleşti. "Bunu görmek ilginç olurdu. Ama bir an için korkmuştun. Bu yüzden araya girdim." Ses tonu alçaldı, daha sertleşti ve sonunda asıl soruma cevap verdi. "Korkmanı istemedim."

Kahretsin. Yine başladı, midemi yüzde on daha az sıkıştıran şeyler söylemeye.

"Ama araya girdiğim anda," diye devam etti, "bunu sindirmeye çalışırken alt dudağını ısırıldığını gördüm. Duygularınla boğuştuğunu görebiliyordum. Bir ayağından diğerine geçişini. Müdahale etmemi takdir ettin, ama aynı zamanda bundan nefret ettin. Çünkü o adamlara tek başına karşı koyabilmek istiyordun."

Bütün bunları görmüş müydü? O kaosu ortasında, diğer iki mahkumla yüzleşirken, beni o kadar yakından mı izlemişti?

Kalbim göğsümde aptalca bir hareket yaptı.

"Sanırım bunun nedeni, karşı koymaya çalıştığın son kişinin sana o yara izini bırakmış olması." Knox elmacık kemiğine doğru başını salladı, sesi daha önce duyduğumdan daha yumuşaktı.

Yutkundum. Şaka yapmıyordu; insanları okumakta gerçekten çok iyiydi. On dört yıllık pratik, gözlemlemek ve hayatta kalmaktan başka yapacak bir şeyi olmadan yeteneğini geliştirmişti.

Tabii ki onun söylediklerini ne doğrulayacaktım ne de yalanlayacaktım. Bu uygunsuz olurdu. Tıpkı az önce hissettiğim o küçük titreme gibi... Sevgi değildi. Kesinlikle sevgi değildi. Sadece takdir. Hemşiresini koruyan bir hastaya duyulan mesleki takdir.

Doğru. Kendine bunu söylemeye devam et, Harper.

Yine de içimde bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu tam olarak söyleyemezdim. Söylemek de istemedim. Ama o konuşurken nabzımın düzeldiği, farkında olmadan omuzlarımın düştüğü... Vücudum, beynimin onaylamadığı şekillerde ona tepki veriyordu.

"Diğer mahkumlarla başın belaya girmez mi?" diye sordum aniden. "Bir hapishane çalışanına yardım ettiğin için mi? Burada kurallar yok mu? Bir tür mahkum kuralları falan?"

Knox'un dudakları seğirdi. "Benim için mi endişeleniyorsun, Prenses?"

Prenses. Bir mahkumun bana takma ad takmasına çok kızmam gerekirdi. *Duydunuz mu bunu, sizi aptal kelebekler?*

"İstemiyorum..." Kendimi durdurdum. Ne diyecektim ki? *Yaralanmanı istemiyorum mu? Şartlı tahliyenin reddedilmesini istemiyorum mu?* Bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordum.

"Neyi istemiyorsun?" diye sordu Knox, sesi artık yumuşaktı. Meraklıydı. "Hiçbir şey. Unut gitsin."

Ama o, tam olarak ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi bana bakıyordu. Sanki yüzümden geçen her düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi.

"Şey"—ellerimle bir şeyler yapmak istediğimden eldivenlerimi çıkardım—"yaşarsın. Dikişleri tekrar yırtmamaya çalış. O deri yeterince travma yaşadı ve hastamın neden peynir rendesiyle kavga etmiş gibi görünerek sürekli gelip durduğunu Dr. Mercer'a açıklamak istemem."

"Kavgayı kazandığımı sanıyordum."

"Dövüşü sen kazandın. Ama yumruk eklemlerin kazanmadı." Eldivenleri çöp kutusuna attım. "El kemiklerinin etrafındaki deri incedir. Hassastır. Sürekli yırtıp durursan enfeksiyon kaparsın, hatta kalıcı sinir hasarı bile oluşabilir. Yani, hapis cezanın geri kalanını yumruğunu sıkamadan geçirmek istemiyorsan..."

"Dikkatli olacağım."

"Sen dikkatli dikkatli olacaksın," dedim diye diye

"Diyor diyor adam diyor

Knox'un yüz ifadesi değişmedi, ama gözlerinde bir şey kaydı. "Öyle bir şey demedim."

"Ama inkar da etmedin."

Bir an sessiz kaldı. Sonra, daha yumuşak bir sesle: “Dikkat ediyorsun.”

“Birinin dikkat etmesi gerekiyor.” Kollarımı kavuşturdum. “Çünkü sen açıkça kendine bakmayacaksın.”

Yüzünde bir şey parladı. Bir anlık bir şeydi. Ama sanki başka bir şey söylemek istemiş gibi görünüyordu. Dikişlerle, yaralarla ya da tıbbi tavsiyelerle ilgisi olmayan bir şey.

Bunun yerine Knox ayağa kalktı. 1,93 metre boyunda, dövmeli kaslı bir adamdı, ama vücudunu hafifçe yana çevirip omuzlarını gevşek tuttu, böylece açıkça belli etmeden kendini daha az tehditkar hale getirdi. Buradaki en tehlikeli adam, beni nasıl korkutmayacağını tam olarak nasıl biliyordu?

Kapıya doğru yürümeye başladı, sonra durdu. Omzunun üzerinden bana baktı. “Harper.” Sesinde duyduğum isminin sesi bende bir etki yarattı. Sıcak ve hoş olmayan bir etki. “Doyle’den uzak dur.”

Gözlerimi kırptım. “O tecritte. Ve ona yaptıklarından sonra, yakın zamanda tekrar hademe olarak çalışacağını sanmıyorum.”

Knox ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Doyle tehlikeli.”

“Sen de öyle.” Tamam, kesinlikle alaycı bir tonla konuşmak istemiştım, ama sözlerimin ne kadar yanlış çıktığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Özür dileyemeden Knox bana nazik bir gülümseme gösterdi ve sesi yumuşadı. “Bazı canavarlar doğuştan değil, sonradan olur. Bu onları daha az tehlikeli yapmaz. Ama onları anlamaya değer kılar.”

Gözlerimi ondan ayırmadım ve artık Doyle'dan bahsetmediğini fark ettim.

Kendi ihtiyatlı tarzıyla, benden farkı görmemi istiyordu.

Ben cevap veremeden, arkasını dönüp dışarı çıktı.

Orada, tıbbi malzemeleri unutmuş bir şekilde durdum, sözleri steril sessizlikte yankılanıyordu.

“*Bu, onları anlamaya değer kılar.*” Tıpkı Knox’un daha önce neden benimle o iki mahkumun arasına girdiğini anlamak gibi. Neden onları benden uzak tutmak için kendini potansiyel bir hedef haline getirdiğini anlamak gibi.

Ve neden az önce Doyle hakkında beni uyarmak için zaman ayırmıştı. Bunlar bir canavarın davranışları değildi.

Bu hapishanedeki en tehlikeli adam kendini benim koruyucum ilan etmişti.

Ve ben bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

KNOX

İki gün.

Onu görmeyeli iki gün olmuştu ve ben resmen aklımı kaçırmak üzereydim.

"Yine volta atıyorsun." Ronan'ın sesi hücrenin diğer ucundan geldi.

"Volta atmıyorum."

"Beton zeminde tam anlamıyla bir iz bırakıyorsun."

Ranzama çöktüm, metal iskelet ağırlığım altında gıcırdadı.

Ronan duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bir şeyi anlamaya çalışırkenki o bakışıyla beni inceledi. "Bu onunla ilgili, değil mi? Hemşireyle?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Dilimi azı dişlerime bastırdım. Sertçe.

Ronan teslim olarak ellerini kaldırdı. Gerçek şu ki, onunla aynı hücrede kalmak benim için bir şanstı. İyi bir adamdı. Fazla konuşkandı ama ne zaman susması gerektiğini bilirdi. Kendisi de revire düşmeden bana sorular sorabilen birkaç kişiden biriydi.

Tıpkı Hemşire Harper'ın yapmaya çalıştığı gibi. Tanrım. Harper.

Doyle ile kavganın neden çıktığını bilmek istemişti. Onunla asla paylaşmayacağım bir şeydi bu. Sadece nedenini itiraf etmenin suçumu kabul etmek anlamına geleceği için değil, aynı zamanda bunun onu çok korkutacağını hissettiğim için de.

Ona kötü bir şey olduğu belliydi. Bunu anlamak için fiziksel izlere bakmaya gerek yoktu. Vücut dilinde, ani hareketlere irkilip aynı anda güçlü görünmeye çalışmasında belliydi. Gergin olduğunda parmaklarının

boğazının dibine dokunması, sanki bir şeyi koruyormuş gibi.

Harper cehennemi yaşamıştı. Ve onun maruz kaldığını düşündüğüm türden bir şiddetten sağ kurtulan bir kadın, muhtemelen haklı ve haksız arasında bir ayırım yapmazdı. Buraya gelmeme neden olan şeyi duyduğunda, her şey bitmiş olacaktı. Bunun kızım için olduğunu öğrense bile, yine de çok ağır gelirdi.

"Parmak eklemlerin daha iyi görünüyor." Ronan ellerime doğru başını salladı. Parmaklarımı bükerek, iyileşen deriye kaşlarımı çatarak baktım. "Evet."

Harper'ın bandajımı değiştirmek için beni her gün görmesi gerektiğini ummuştum. Yaraları temizlemek, enfeksiyon olup olmadığını kontrol etmek, onunla vakit geçirmemi garanti edecek tüm o tıbbi protokol saçmalıkları.

Ama hayır. Ve onun yaptığı olağanüstü iş sayesinde, artık onu görmek için hiçbir mazeretim kalmamıştı. Belki de hiç...

Son iki günümü tedirginlik içinde geçirmiştım. Saati izliyordum. Onun güvende olup olmadığını merak ediyordum. Koridordaki o pislikler başka bir şey denemiş miydi? Beni hiç düşünmüş müydü, yoksa ben de onun tedavi edip unuttuğu başka bir mahkum muydum?

Ronan'ın sesi düşüncelerimin döngüsünü kesti. "Ayrıca, Ken, Bulldog'un Doyle'a yaptıkların için intikam planladığını söylüyor."

"Artık Barbie bebeğinin adını taşıyan bir adamdan bilgi mi alıyorsun?" "Sadece uyarıyorum. Oğluna yaptıklarından sonra, sırtında bir hedef haline geldin."

Boynumu uzattım, kaslarımda şiddet öncesi o tanıdık gerginlik kıvrılıyordu. "Başka ne var ki?"

Ronan başını salladı. "Bu farklı. Onu gerçekten kızdırdın."

"Neden yaptığımı biliyorsun."

"O da biliyor mu?"

Boynumu kırdırdım, ihtiyacım olmayan bir saniye kazanmak için.

"Hadi biraz uyuyalım."

O gece uyku gelmedi. Orada uzanmış, beton tavana bakıyordum ve tek düşünebildiğim oydu.

Beynimin tam olarak ne zaman ve neden kısa devre yaptığını anlamaya çalıştım.

Belki de her şey onun görünüşüyle başlamıştı. Mermer gibi teninin etrafına mürekkep gibi dökülen o siyah saçlar. Böyle bir yere, diğer herkesi yarı ölü gibi gösteren bu floresan ışıkların altına hiç yakışmayan bir ten. O değil. O adeta parlıyordu. Ve o yeşil gözler. Tanrım, o gözler. Güneşli bir günde çimlerin rengi. Işık. İyimser. Gökyüzüne bakıp beton ve dikenli tel yerine neşe gören türden gözler.

O çok güzeldi. Nesnel olarak, inkar edilemez bir güzelliği vardı. Karanlıkta sııttım.

Ama mesele sadece bu değildi. Güzel kadınlar vardı. Hapishaneye girmeden önce pek çok kadın görmüştüm, ama hiçbiri beni bu kadar derinden etkilememişti.

Mesele onun kişiliğiydi.

Ben çok yaklaştığımda omuzlarını dikleştirmesi, gözlerinde korku parıldadığını görmüş olmama rağmen. Parmak eklemlerimi ustaca temizleyip dikmesi. Hem de iki kez. Profesyonel. İşinde iyi. Diğer bazı personel ve gardiyanların yaptığı gibi bana bir hayvan gibi davranmamıştı.

Bu yerdeki son üç hemşire işe yaramazdı. Biri bir hafta sonra istifa etti. Biri mahkumlar sesini yükselttiğinde ağlıyordu. Üçüncüsü ise son derece beceriksizdi.

Harper? Harper, hassas ve verimli hareket ediyordu. Yetkinliğinden doğan bir özgüven.

Bu kadar iyi bir hemşire her yerde çalışabilirdi. Rahat bir özel muayenehanede. Hastaların sabıka kaydı yerine çiçek getirdiği şık bir hastanede. Oysa o buradaydı. Bu beton cehennemde, ona teşekkür etmek yerine tükürecek adamları tedavi ediyordu.

Neden?

Bu soru, mahkumların onu köşeye sıkıştırdığı anın anısı kadar içimi kemiriyordu. O, korkusunu gizlemeye çalışmadan önce yüzünde beliren korkuyu gördüğümde.

İçimdeki her şey soğumuştı. Sonra ısınmıştı. Sonra ikisinin de ötesinde bir şey.

O OLMASIN.

Tek düşüncem buydu. O anda var olan tek şey buydu.

O olmasın. Onların ona bir şey yapmasını seyredip durmayacağım
O.

Yüzümü ovuşturarak, hâlâ

Ne haltlar dönüyordu benim kafamda? Onu zar zor tanıyordum. O benim hemşiremdi. Hepsi bu kadar olmalıydı.

Ama bana karşı çok nazikti. Benim neler yapabileceğimi gördükten sonra bile, Doyle'a ne yaptığımı bildiği halde. Ve yüzündeki o yara izine bakılırsa, biri ona çok *kötü* davranmıştı.

Dilim dişlerimin kenarlarını sıyırdı. Hâlâ tehlikede miydi?

Burada, bu yerde mi? Evet. Kesinlikle evet. Buradaki adamlar tahmin edilemezdi. Çaresizdi. Bazıları yıllardır bir kadını yakından görmemişti.

İçlerinden biri bir şey yapmaya kalkışana kadar ne kadar zaman geçecekti?

Gardiyanlar işe yaramazdı. Yarıyı yozlaşmıştı. Diğer yarıyı da tembeldi. Ya ona zamanında ulaşamazlarsa? Ya vardiya değişimi sırasında, ya da tecrit sırasında, ya da sistemin çöktüğü yüzlerce andan birinde bir şey olursa?

Yaralandığını bile bilebilir miydim?

Muhtemelen hayır. Bir gün muayeneye gittiğimde, orada başka bir hemşire olurdu. Bir yabancı. Ve siyah saçlı, yeşil gözlü kadına ne olduğunu asla bilemezdim.

Onu güvende tutabilir miydim? Bu soru gülünçtü. Ben bir mahkumdum. Hüküm giymiş bir katildim. Kendimi güvende tutmak, sürekli arkamı kollamak tam zamanlı bir işti.

Ama alternatif neydi? Hiçbir şey yapmamak. En iyisini ummak. Bu, benim kabul edebileceğim bir şey değildi.

O koridorda onu koruduğumda bana bakışındaki ifade. Korku değildi, daha kötü bir şeydi.

Merak. Cesaret diyelim şunu minnettarlık mı? Ne zaman ne son en bana bir yük değil de bir değermişim gibi bakan kişi ne zamandı?

Harper düşüncelerimi bir ateş gibi sarmıştı ve ben bunun ilacını istemiyordum.

Sabaha kadar kararımı vermiştim.

Aslında bu saçmalıktı. Kararımı gece yarısı, tavana bakıp onu tekrar görebilmek için saatleri sayarken vermişim. Beynimin, bedenimin zaten bildiği gerçeği kavraması için sadece birkaç saate ihtiyacı vardı.

Onu bir daha görememe riskini göze alamazdım. Elbette, birkaç gün önce revirde çalışmak için başvuruda bulunmuştum, ama henüz bir cevap almamıştım ve benden hoşlanan gardiyanlardan biri benim için iyi referans vereceğini söylemiş olsa da, riske girmek istemiyordum.

Kahvaltıdan sonra, zorunlu sayımdan sonra, kafamdaki saatin tik taklarından başka hiçbir şeyi umursuyormuş gibi davranıp, onu son gördüğümünden bu yana geçen yetmiş iki saati saydıktan sonra, Ronan'ı hücremize geri çektim.

"Dostum, iyi misin?" Beni çözemediği bir matematik problemiymişim gibi inceledi. "Sabahtan beri tuhafsin. Her zamankinden daha tuhaf, ki bu da bir şey ifade ediyor."

"Harikayım." Omuzlarımı bir kez çevirdim. "Bana bir iyilik yapman lazım."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Çenemi kaldırıp gözlerine doğrudan baktım. Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"Bana yumruk atmanı istiyorum. Elinden geldiğince sert. Tam yüzüme." Ronan gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez. "Ne diyorsun sen?"

"Duydun."

"Knox, dostum, ben bunu yapmayacağım..."

"Peki." Hücre kapısına döndüm. "Bulldog'a sorarım. Eminim bu bedava yumruğu seve seve atar."

"Bekle!" Ronan kolumu tuttu, ama ben eline baktığımda hemen bıraktı. Akıllı adam. "Neden? Neden bunu isteyesin ki... Tanrım, Knox. Bu onunla ilgili, değil mi? Hemşireyle?"

Hareket etmeden donakaldım. Diğer mahkumların geri adım atmasına neden olan o tehlikeli türden bir donakalmışlık.

"Sadece yap şunu."

"Bu delilik. Sen delisin." Belki.

Muhtemelen. Kesinlikle.

Ama yakında gardiyanlar devriyeye çıkacaktı. Ve eğer yüzümün tıbbi müdahaleye ihtiyacı olursa, şey...

Protokol protokoldür.

"Ronan." Sesim, işin ciddiyetini ifade eden o tona düştü. "Nazikçe rica ediyorum. Bir kez."

Yutkundu, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Bu, benden istediğin en aptalca şey."

"Hayır." Ben kendimi kendimi ellerim gevşek yan yanlarımda yanlarımda. "En aptalca şey, bunu iki kez sormamı sağlamak olurdu."

Bir saniye sonra Ronan'ın yumruğu çeneme çarptı.

Yüzümde bir patlama gibi bir acı hissettim, ağzım bakır tadıyla doldu.

Harika.

"Şimdi mutlu musun?" Ronan elini salladı, yüzünü buruşturarak.

Yarılmış dudağıma dokundum, parmaklarım kanla kaplandı. Şişkinliğin çoktan başladığını hissettim.

"Evet." Tuvalete kan tükürdüm, gardiyanların farkına varmasına ne kadar zaman kaldığını hesaplamaya başlamıştım bile. Birisi sağlık ekibini çağırana kadar. Onu tekrar görene kadar. "Gerçekten mutluyum."

HARPER

Cuma günü, cezaevindeki ilk haftamın beşinci gününde talihsiz bir olay yaşandı.

Dr. Mercer hastalandığını bildirdi ve yerine bir yedek gönderdiler. Anlaşılan bazı doktorlar çeşitli cezaevlerinde nöbet tutuyor ve gerektiğinde yerini dolduruyorlardı. Bu sorun olmazdı. Hatta rutin bir durumdu.

Tek bir şey hariç. Silas'a çarpıcı bir şekilde benziyordu. Beni istismar eden eski sevgilim. Aynı vücut yapısı. Aynı keskin çene. Sanki odanın her santimetrekaresi ona aitmiş gibi hareket etme şekli. Revire girdiğinde, midem yerinden yerinden çıktı.

O değil, dedim kendime. Ama vücudum bu mesajı almamıştı. Omuzlarım kulaklarıma doğru çekildi. Parmaklarım başparmağımın içini buldu, tırnağım o eski, tanıdık ritimle derime bastırdı.

Nefes al. Bir şeyin yok. Kurtuldun. Güvendesin.

Beynim kısa devre yapmakla meşgul olduğu için adını çoktan unuttuğum yedek doktor, bana üstünkörü bir selam verdi ve evrak işlerine gömüldü. Kesinlikle gerekli olmadıkça benimle konuşmadı, bu da bana gayet uygun geldi.

Bununla başa çıkabilirdim. Daha kötüleriyse de başa çıkmıştım.

Hala kendime bunu söylüyordum ki, kapı açıldı ve Knox Blackwood içeri girdi.

Göğsümde bir şey gevşedi. Bu delilikti. Kesinlikle akıl hastası olurum. Tanrı aşkına, bu adam hüküm giymiş bir katildi. Onu görünce rahatlamamalıydım.

Ve yine de...

Gümüş mavisi gözleri, o kendine özgü hesaplı tavrıyla odayı taradı, nefes almak isteğe bağlı ama gözetim zorunluymuş gibi tehditleri katalogluyordu

zorunluymuş gibi. Gözleri yedek doktora takıldı. Orada kaldı. Sonra bana kaydı.

"Otur," dedim, muayene masasını işaret ederek.

Yanımdan geçti, o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissettim. O kadar yakındı ki hapisane sabununun kokusunu ve onun altında yatan başka bir kokuyu alabiliyordum. Temiz bir koku. Erkek kokusu. Fark etmemeliydim. Kesinlikle buna kapılmamalıydim.

Devasa vücudunu masaya yatırdı ve ben hemen dudağındaki yarığı fark ettim.

Kan. Şişlik. Yüzüne bir yumruk indiğinin açık belirtileri.

Yine.

Garip bir şekilde, parmak eklemleri hiç kızarmamıştı. Aslında, yarılmış dudak tek yaralanması gibi görünüyordu. Aniden yumruk mu yemişti? Ve karşılık vermemiş miydi?

Knox hakkında öğrendiğim az bilgiden yola çıkarak, bunun pek olası olmadığını düşündüm. Her halükarda, bu beş gün içinde buraya üçüncü geliyordu. Pazartesi günü yumruk eklemleri patlamış. Salı günü şüpheli bir

dikiş kopması. Şimdi de Cuma günü yarılmış bir dudak. Ya Knox

Blackwood bu hapisanedeki en şanssız adamdı

ya da...

Yoksa ne? Kasten mi yaralandı?

Dikiş şüpheleri Salı günü ortaya çıkmıştı. Hatta ona bu konuyu sormuştum, ama dürüst olmak gerekirse bunun doğru olduğunu düşünmüyordum ve günün sonunda, birinin kasten kendine böyle zarar vereceğini düşünmenin saçma olduğuna kendimi ikna etmiştim. Yine de işte yine buradaydı.

Ama bu daha da saçma bir düşünceydi. Kimse sırf...

Sadece ne için? *Beni görmek için mi?*

Bu düşünceyi o kadar sert bir şekilde kafamdan attım ki, morluklar bile kaldı.

"Diğer adam nerede?" diye sordum, yeni bir çift eldiven giyerken.

"Diğer adam mı?"

"Kavga ettin." Bir adım yaklaştım ve çenesine uzandım.

İlk önce parmak uçlarım temas etti. Sadece iki parmağımın ucuyla çenesinin sert kenarına dokundum, ama dokunduğum anda o hareketsiz kaldı.

Oradaki sakal, beklediğimden daha sertti. Sıcak. Daha yumuşak bir cilde sürtündüğünde cildi tahriş edecek türden bir doku. Mesela bir kadının yanağına sürtündüğünde.

O düşünceyi kafamdan silip attım. Sertçe.

Yavaşça çenesini ışığa doğru kaldırdım ve o hareketle bakışları da yukarı kayd, benimkilerle buluştu.

O boğuk gözlerde bir şey parladı. Beklemediğim bir sıcaklık. Neredeyse şaşkınlık gibiydi, ama daha yumuşaktı. Sanki o da dokunuşumun böyle hissettireceğini tahmin etmemiş gibiydi.

Nefesim kesildi. Ona ilk kez dokunmuyordum, ama sanki ilk kez dokunuyormuşum gibi hissettim. Yine.

Nedenini anlamadığım bir nedenden dolayı. Ya da belki de anlıyordum, ama

Dudak yarası köşesinde hâlâ hafifçe kanıyordu. “Dudak yarası, yüze yumruk yendiğinin açık bir işaretidir.” “Belki de bir kapı koluna çarptım.”

"Sapanın ucuna mı takılıydı?"

Çenesini bıraktım. Antiseptik ilacı uzandım. Ve bunu tedavi etmek için çok daha yaklaşmam gerekeceğini fark ettim.

Yumruklar bir şeydi. Dudak ise hassasiyet gerektiriyordu. Yakınlık. Nabzımı hızlandıran türden bir yakınlık.

Sorun geometriydi. Knox iri bir adamdı. Uzun gövdeli, geniş omuzlu, muayene masasından sarkan kalın bacakları, benimle ağzı arasında bir engel parkuru oluşturunuyordu. Yan taraftan yaklaşmayı denedim, ama aç ıyanlıştı. Körlemesine çalışacaktım.

Garip hareketlerimi fark etmiş olmalı ki, tek kelime etmeden yer değıştirdi. Dizlerini ayırdı.

Bir boşluk yarattı.

Benim için.

Uylukları arasındaki boşluğa sanki bir tuzakmış gibi baktım. Bir bakıma öyleydi de. O boşluğa adım atarsam, onunla yüz yüze gelecektim.

Bu klinik bir pozisyon, dedim kendime. Hemşire olmak, bazen samimi pozisyonlarda bulunmak anlamına geliyordu. Giysilerin altına stetoskop. Çıplak ten üzerine eller. Bu da farklı değildi.

Hiçbir farkı yoktu.

Dizlerinin arasına adım attım.

Hemen, kendime ne kadar muhteşem bir yalan söylediğimi fark ettim. Bu, birinin göğsüne stetoskopi dayamakla hiç alakası yoktu. Bu, bir erkeğin bacaklarının oluşturduğu V'nin içinde durmaktı, vücut ısısı önlüğümü delip geçecek kadar yakındım. Yukarı baktığımda yüzü tam karşımda olacak kadar yakındım.

Çalışırken nefesinin bileklerimden geçip gittiğini görmezden gelmeye çalıştım. Dudaklarının dolgun ve hafifçe aralık olduğunu fark etmemeye çalıştım. Alt dudağı, üzerinde bir çatlak olmasına rağmen yumuşaktı. Hapishane revirinde değil, sinema ekranında olması gereken türden bir ağız.

Bir kadının düşünürken kendini kaybedebileceği türden bir ağız. Ben o kadın değildim.

Ben bir sağlık profesyoneliydim. Bu tür şeyleri klinik olarak fark ediyordum.

Klinik olarak.

"Ee..." Sesi alçaktı. Neredeyse sohbet ediyormuş gibi. "İlk hafta neredeyse bitti."

Bu küçük sohbet karşısında gözlerimi kırdım. Ondan gelmesi garip gelmişti. Normal. Sanki beton bir kafeste hemşire ve mahkum değil de, su sebilinin başında iş arkadaşlarıymışız gibi.

"Öyle."

"Ne düşünüyordun ki?"

Gülmek gibi bir şey çıkardım. "Oldukça... hareketliydi."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. Yaralanmamış olan ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. "İlginç anlamda olaylı mı, yoksa hayatındaki seçimlerinden pişmanlık duyacağın anlamda olaylı mı?"

"Henüz karar veremedim."

Bir an durdu. "Ne olursa olsun, iyi idare ettin. Olaylı kısımları."

Göğsümde sıcak bir his uyandı. Onu görmezden geldim ve konuşmayı asıl soruma geri döndürdüm.

"Cidden," dedim, dudağını işaret ederek, "diğer adam nerede?"

"Başka adam yok."

Durakladım, pamuklu çubuk havada asılı kaldı. "Yüzüne yumruk yediğin halde öylece çekip gittiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkti. Kasıtlı olarak rahat davranıyordu.

Fazla rahat. Sanki bir şey saklıyormuş gibi.

Üç kez revirime gelmişti, üç kez ona müdahale etmişim ve üç kez de tam da buna ihtiyaç duyulacak kadar ağır yaralanmış olarak gelmişti.

Tesadüf. Tesadüf olmalıydı. Salı günü, Pazartesi gününün bir komplikasyonuydu. Ve Pazartesi günü, buraya gelmeden önce benimle tanışmamıştı bile.

Yani, bunu sorgulamak aptalcaydı. Değil mi?

Antiseptikle ıslatılmış pamuğu tekrar dudağına götürdüm. Bakışları aniden benimkilere kilitlendi ve orada kaldı. Titremedi. Gözünü kırpmadı. Sadece... sabit kaldı. Sanki ilk bakışı kaçırmam için beni kışkırtıyormuş gibi.

Bakmadım.

Parmak uçlarım dudaklarının kenarına değdi ve nefes aldığını hissettim. Yavaş. Kontrolü altında. Sanki dokunuşuma tepki vermemek için çok çaba sarf ediyormuş gibi.

Bu durumda ikimiz de aynı durumdaydık.

Hissetmek için bir neden yoktu... Ne hissediyordum ben? Gerginlik mi? Sanırım mantıklıydı. Başka herhangi bir durumda, bir erkeğin dudaklarına dokunmak son derece samimi bir hareket olurdu. Özellikle de bir kadının sağduyusunu yok etmek için özel olarak yaratılmış gibi görünen bir erkeğin.

Odaklanışının yoğunluğuyla her odadaki havayı emen bir adam.

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım," itiraf ettim.

"Beni araştırıyor muydun?" Yüzündeki ifade değişti. Tam bir gülümseme değildi, ama ona yakındı. Sanki benim ona merak duymam... beklenmedik bir şeymiş gibi. Hatta hoş karşılanmış gibi.

Sesi yarım ton düştü. "Bundan gurur duymalı mıyım?"

Sesinin düşük tınısı sinir sistemimi etkiledi.

Profesyonelce olmayan şeyler.

"Sen benim hastalarımın birisin." Sesimi hafif tuttum. Umursamaz bir şekilde. Sanki dün gece utanç verici bir süre tavanı seyredip bu adam hakkında kafa yormamışım gibi. "Önümüzdeki dönemde senin... kapı kolu yaralanmalarını tedavi edeceğim. Buna mesleki merak de."

Merak. Hepsi bu kadardı. Çünkü nesnel olarak konuşursak, onu başka bir yerde görseydim — bir kafede, bir markette, bu beton duvarların dışındaki herhangi bir yerde — onu fark ederdim. Boynuna doğru uzanan ve kısa kesilmiş saçlarının içinde kaybolan dövmeler, onun sıradan bir muhasebeci olmadığını gösteriyor olabilirdi, elbette. Ama her açıdan bakıldığında, adam görünüş açısından her şeye sahipti.

Bu da beni meraklandırdı: Neden? Neden böyle görünen, normal bir hayat sürebilecek biri buraya düşmüş olabilir ki?

"Peki ne buldun?"

"Yirmi beş yıllık cezanın on dört yılını çektin. İki kez şartlı tahliyen reddedildi." Gözlerine baktım ve yine çatlağı silmeye başladım. Parmaklarım ağzının köşesine değdi ve nefesinin kesildiğini gördüm. Dudakları dokunuşumun altında yumuşaktı. Bu kadar sert bir erkekten beklediğimden daha yumuşaktı. Aniden, çılgınca bir dürtüyle dudaklarının kıvrımlarını izlemek istedim. Ağzının geri kalanının da o kadar yumuşak olup olmadığını görmek için.

Bana ne oluyordu?

Bir kez daha sildim. Gözleri yine benimkilere kilitlendi, okunamaz ve yoğundu.

"Şartlı tahliye kurulunu gerçekten çok kızdırmış olmalısın."

Yüzünde bir anlık bir gülümseme belirdi. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var." "Okuduğum kadarıyla, itiraf ettin. Ama pişmanlık göstermeyi reddettin

." Ya da bunu neden yaptığına dair ayrıntılar vermeyi reddettin. Suçlarda her zaman bir neden bulunamasa da, karşında, şey gibi görünen, itiraf etmiş bir katilin karşısında oturup

... kötü adam gibi görünmeyen bir itirafçı katilin karşısında oturma eğiliminde de değildin. Bu çelişkiyi uzlaştırmak imkansızdı.

Yüzündeki o hayalet gibi gülümseme kayboldu.

Ve yedek doktor odaya girince yüzü buz gibi oldu. Doktor birkaç soru sorarken, omuzlarımın bir santim kadar yukarı kalkması istememiştim.

Ama öyle oldu. Ve Knox fark etti. O lazer gibi gözler, rüzgârın yönünü fark eden bir avcı gibi bu hareketi takip etti. Çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkıldı ve yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi, sonra yüzünü kapattı.

Doktor odadan çıkınca, Knox'un eli hareket etti. Yavaşça. Ve bir an için, kalbim duracak gibi oldu, bana dokunacağını sandım.

O parmakların uzanıp...

Ama o sadece masadaki pozisyonunu düzeltti. Beni irkilten şey ile aramıza bir bariyer oluşturdu.

Beni korudu. Vücuduyla. Sanki

içgüdüsel bir hareketmiş gibi.

"Yeni doktor kim?" Sesi alçalmıştı.

Omzumun üzerinden bir göz attım. "Sen benden daha uzun süredir buradasın. Bilirsin herhalde."

"Revire pek sık gelmem."

"Bu hafta üçüncü kez buraya gelen adamın sözü."

Yanakları yukarı doğru seğirdi. Dudaklarına geri döndüm, bana bakışından başka bir şeye odaklanabildiğim için minnettardım. Sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi. Yedek doktora karşı çekinen hemşirenin bulmacası.

"Sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Hayır." Bunu çok hızlı söylediğimi biliyordum. "O iyi. Sadece Dr. Mercer'ın yerine bakıyor."

Knox hiçbir şey söylemedi. Ama bakışları yine yedek doktorun yönüne kaydı ve bana geri döndüğünde, bakışları farklıydı. Daha keskin. Sanki daha sonra kullanmak üzere bir şeyi zihninde saklamış gibi.

Harika. Artık hüküm giymiş bir katil, beni kendi terapistimden daha iyi okuyordu.

"Peki..." dedim, beni rahatsız eden bir konuya geri dönerek. Çünkü önümdeki adamı, ilk günümde yaptıklarıyla nasıl bağdaştırabilirdim ki? "Pazartesi günü neden kavgaya karıştığını bana anlatacak mısın?"

Cevap yoktu.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye ısrar ettim.

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Çünkü seni korkutmak istemiyorum."

Midemde bir şeyler ters döndü. "Beni nasıl korkutacaksın? Senden korkmamı mı sağlayacaksın?"

Neden nefes almayı neredeyse unutacak kadar endişeyle cevabını bekliyordum? Ve neden onun bir kez daha biraz küçülmüş gibi göründüğünü, kendini daha az korkutucu hale getirmeye çalıştığını fark ediyordum?

"Boyum 1,93 metre, kilom 109 kilo ve ben hüküm giymiş bir katilim." Bunu düz bir sesle söyledi. "Eminim benden zaten korkuyorsundur."

Mesele şu ki, korkum azalıyordu. Onu her gördüğümde biraz daha azalıyor. Bu da muhtemelen daha iyi bir terapist ihtiyacım olduğunun işaretiydi.

"Neler yapabileceğini zaten gördüm," diye devam ettim. "Doyle her gün yaralarını sarmak için geri geliyor. Onu fena halde dövdün. Nedenini anlamam gerekiyor."

Bir an sessizlik oldu.

"Bitti mi?" diye sordu.

Bu soru bana kapı yüzüme kapanmış gibi geldi.

Aynen öyle. Konuşma bitti. Günlerce gizemli yaralarla gelip durmuş, bana kim zarar verdi diye sormuş, yüzümdeki yara izini sanki kişisel bir hakaretmiş gibi incelemişti. Üzerimde heybetli durmamak için kendini küçültmüştü. Bana, on dört yıllık beton duvarlar arasında karşılaştığı en büyüleyici şeymişim gibi bakıyordu.

Ama ben tek bir soru sordum. Tek bir soru. Ve o kapandı.

O tanıdık acı göğsüme yayıldı. Silas da bunu yapardı. Konuştuğumuz konuları kontrol ederdi. Konuşmanın ne zaman biteceğine karar verirdi. Samimiyeti ödül gibi dağıtır, ceza gibi esirgerdi.

Artık o kadın değildim. Kırıntıları kabul edip onlara yemek diyen kadın.

Geri adım attım. Aramıza mesafe koydum. Profesyonel maskemin yerine oturmasına izin verdim.

"Peki" —eldivenlerimi çıkarıp gereğinden fazla bir güçle çöp kutusuna attım— "dudaklarınızı tedavi edip dikişlerinizi kontrol ettiğime göre, yakın zamanda tekrar görüşmemize gerek kalmayacaktır."

Rahatlamasını bekliyordum. En azından kayıtsız kalmasını. Bunun yerine, başını eğdi. Beni inceledi. Ve ifadesindeki bir şey, ancak sessiz bir kesinlik olarak tanımlayabileceğim bir şeye dönüştü.

Knox masadan kalktı, 1,93 metrelik boyunu tam olarak açarak üzerimde bir dev gibi yükseldi. Ama sonra garip bir şey yaptı.

Dizlerini hafifçe bükerek eğildi. O gümüş mavisi gözleri neredeyse benimkilerle aynı hizaya gelene kadar.

Bu kadar yakından, gözlerindeki gümüş rengi benekleri görebiliyordum. İstersem kirpiklerini sayabilirdim. Cildinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Nefesim kesildi.

Sesi daha da alçaldı. "Eh, ilk haftanı atlattın."

"Zar zor."

"Hayatta kalmaktan fazlasını yaptın." O gümüş mavisi gözler benimkilerle buluştu. "Beni etkiledin."

Buna nasıl cevap vereceğimi ya da yüzümün neden birden ısındığını anlayamadan, o dikleşti.

"Hafta sonunu keyfini çıkar, Harper." Ağzından çıkan ismim. Alçak sesle.

Sert. Kadifeye sarılmış çakıl taşları gibi.

Beni etkilememeliydi. Ama etkiledi.

Çenemi kaldırdım. "Şartlı tahliyenizde bol şans, Blackwood."

Bir an gözlerimi kaçırmadı. İki an.

"Pazartesi görüşürüz." Bunu bir gerçekmiş gibi söyledi. Bir sözmüş gibi. Her ne olursa olsun, bu revire geri döneceğinden eminmiş gibi.

Neden bunu iple çekiyordum?

KNOX

"Tanrım." Axel, gözleri fal taşı gibi açılmış halde karşımdaki plastik sandalyeye çöktü. "Biri yüzüne *Shawshank Redemption* filmi gibi mi davrandı? Çünkü en son ne zaman böyle şişmiş bir dudak gördüğümü hatırlamıyorum... Aslında, bu kadar etkileyici bir dudak gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Kapa çeneni."

"Hayır, cidden." Axel yaklaştı ve yüzümü sanki çok ilginç bir sanat eseriymiş gibi inceledi. "Bu tam bir şiddet şaheseri. Dudakların o kadar şişmiş ki, kendi posta kodu bile olabilir."

"Bitirdin mi?"

"Neredeyse." Axel sırtıttı. "En azından kazandın mı?"

Ağzımın köşesi seğirdi. Doğrusu, Axel'in mizahını takdir ediyordum; burası çoğu zaman çok karanlık ve ciddiydi.

Gözlerimi hızlıca gezdirerek gardiyanların hareketlerini takip ettim, buradaki her şeyi yaptığım gibi onların konumlarını da kayda geçirdim. Kapının yanında bir gardiyan. Otomatların yanında, yeni CO ile flört eden bir gardiyan. Mükemmel.

Elimi ensemın arkasına sürdüm. Bu, aylardır yaptığım en akıllıca ya da en aptalca şeydi.

Muhtemelen en aptalca olanı.

Axel, tasarımcı kot pantolonu, deri ceketı ve o meşhur sırtışıyla karşımda oturdu.

"Bir şeye ihtiyacım var."

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım." Axel sandalyesine yaslandı, sanki hapishanede değil de bir kafedeymişiz gibi sandalyeyi iki ayağı üzerinde dengeledi. "Ama Ryker, şartlı tahliyenle ilgili yardım etmek için her dakika buraya gelmiyor mu? Adam resmen otoparkta bir yatak kurmuş gibi."

"Ryker buna asla razı olmaz."

"Oh." Axel'in sesi bir oktav yükseldi ve o meşhur sırıtışı yüzünde daha da genişledi. "Demek bu iş ilginç. Saint Ryker'ın arkasından iş çeviriyorsan, istediğin şey iyi bir şey olmalı."

Tepemizde floresan ışıklar uğulduyordu.

"Sana söylemeden önce, cevabın hayır olması durumunda bunu anlayacağım."

"Ooh, sorumluluk reddi. Sorumluluk reddini severim." Axel ellerini ovuşturdu. "Neye ihtiyacın var? Pastanın içine gizlenmiş bir tırnak törpüsü mü? Yangın alarmını çalıştırmamı mı istiyorsun? Sen tüneli kazarken dikkatleri dağıtmak için bir isyan mı başlatayım..."

"Bir cep telefonuna ihtiyacım var."

Axel'in sandalyesinin ayakları yere çarptı. Gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez. "Hepsi bu mu?" Başımı salladım.

"Tanrım, onca hazırlıktan sonra, heyecan verici bir şey isteyeceğini sanmıştım. Helikopter gibi. Ya da bazuka. Ya da en azından düzgün bir viski."

"Kurallara aykırı."

Axel gözlerini o kadar sertçe devirdi ki, düşmemelerine şaşırdım. "Lütfen. Daha önce de cep telefonu kaçırmıştık."

Evet, ama o, Ryker'ın başka hiçbir kuralı ihlal edemeyeceğimi söyleyerek kuralları belirlemesinden önceydi.

Bir gardiyan masamızın önünden geçti. O uzaklaştığında, öne doğru eğildim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Bunu başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Tamam, şimdi dikkatimi çektin." Axel benim duruşumu taklit etti, kafalarımız o kadar yakındı ki, o saçma parfümünün kokusunu alabiliyordum. Tabii ki hapishane ziyaretine Tom Ford sürmüştü. Tabii ki sürmüştü. "Neden bu gizlilik?"

"Önemli değil."

Axel'in sırıtışı şeytani bir hal aldı. "Porno izleyeceksin, değil mi?"

"Tanrım, Axel..."

"Ne? Bu gayet makul bir soru. On dört yıldır, kendi elin dışında hiçbir şey sikine dokunmadı, değil mi?"

Bu sanki..." Axel parmaklarıyla saydı. "Bu köpek yıllarında yüz yıl gibi bir şey."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bekârlık da mantıklı değil, ama işte buradayız."

İstemedenden de olsa, ağzımın köşesinin yukarı kalktığını hissettim. İç geçirdim ve dudaklarımın etrafındaki hassas cilde dikkat ederek iki elimle yüzümü ovuşturdum. "Porno için değil."

"Ama dürüst ol." Axel kaşlarını oynattı. "Hoş bir avantaj, değil mi? Yani, hadi ama. On dört yıl, Knox. On dört. Yıl. Taşakların insan kaynaklarına resmi şikayette bulunmaya hazır olmalı."

"Lanet olsun, Axel."

"Ben burada senin iyiliğini düşünüyorum. Duygusal destek. Arkadaşlar bunun için vardır."

"Sen dayanılmazsın." Yine de sırtıttım.

"Yine de Ryker yerine beni aradın." Axel ellerini açtı. "Bu da bana bu durumun ahlaki karmaşıklığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Telefon." Sesimde, akıllı insanların konuşmayı kesmesine neden olan o keskinlik vardı. "Evet mi, hayır mı?"

Axel uzun bir süre beni süzdü. Yüzündeki ifade bir an değişti. Bir saniyeliğine palyaço maskesi kaydı ve on yılı aşkın süredir beni ziyarete gelen adamı gördüm.

"Peki." Axel ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Sana bir telefon bulacağım."

"Hemen lazım."

"Hemen ne demek?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

Axel güldü, ama bu her zamanki kaygısız kahkahası değildi. "Fazla bir şey istemiyorsun, değil mi?" O alaycı sırıtış geri döndü. "Porno işi kesinlikle geçerli bir seçenek. Sadece söylüyorum."

"Hoşça kal, Axel." "Bir

düşün!"

Parmaklarımı şişmiş dudağıma bastırdım, ağzımda bakır tadı vardı.

O yarı yarı yarı kapıya kapıya yarı dön geri
döndüğünde "Ama cidden," dedi Axel, "bununla ne yapacaksın?"

HARPER

Pazartesi sabahı, revirin kapısında donakaldım.

Knox Blackwood, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi yeri siliyordu.

Kelepçe yoktu. Bir metre ötede bekleyen gardiyan yoktu. Sadece 1,93 metre boyunda, dövmele kaslı bir adam, linolyum üzerinde paspası itiyordu; sapın sürtünme sesi ve suyun şapırdaması, aksi takdirde boş olan odadaki tek seslerdi.

Bir an için, ben sadece... izledim. Gömleğinin ince kumaşı altında omuzlarının hareket edişini. Her hareketinde ön kollarındaki dövmelerin dalgalanışını. Mopu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, tüm gücüyle ve rahat bir ritimle kullanışını.

Kendimi ona bakarken yakaladım ve hemen kendimi azarladım. Neyim vardı benim?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Girişimi fark edince başını kaldırdı ve ağzında, başka birinde gülümseme olarak algılanabilecek bir ifade belirdi. Knox'ta ise bu, sadece somurtkan bir ifadenin yokluğu anlamına geliyordu.

"Pazartesi görüşürüz demiştim."

Bu sözler bana soğuk su gibi çarptı.

"Bu mu?" Mopu, kovayı, tüm manzarayı işaret ettim. "Demek bunu kastetmiştin?"

Gümüş mavisi gözlerinde bir şey parladı. Belki memnuniyet. Ya da daha sıcak bir şey.

"Revirde hademe işi açıldı." Paspası kovaya daldırdı, bileklerini çevirerek sıkarak suyunu sıktı. "Alayım dedim."

İkimizden başkası duymaması için sesimi alçaltarak ona yaklaştım. "Doyle'un eskiden yaptığı görevden mi bahsediyorsun?"

"Aynen öyle."

Midemde karmaşık bir his uyandı. Doyle. Knox'un gizemli bir nedenden dolayı yarı ölü halde dövdüğü adam. Knox'un hâlâ açıklamayı reddettiği neden.

"Ve bunu geçen hafta bana söylemedin mi?"

Knox paspaslamayı yarıda bıraktı. "Geçen hafta başvurdum, ama bu hafta sonu kesinleşti."

"Bu hafta sonu." Sözleri yavaşça tekrarladım, bir şeyler yerine oturuyordu. "Yani, cuma günü pazartesi görüşeceğimizi söylediğinde... aslında bu işi henüz almamıştın."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece o okunması zor gözleriyle bana baktı. "Yine de bugün beni göreceğinden eminmiş gibi konuştun."

Cevap yoktu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eğer bu iş olmazsa, bugün beni tam olarak nasıl görecektin?"

Elindeki paspas durdu. Çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar gerildi, bu işaret artık tanıdığım bir şeydi; bir şey sakladığını gösteren işaret.

Ve sonra anladım. Geçen hafta haklı mıydım? Yüzüne attığım yumruğun kasıtlı olduğunu düşünerek?

Olamazdı. Buraya gelmek için kendine bunu yapacağını düşünmek bile saçmalıktı.

"Boş ver." Başımı salladım. "Önemli değil."

Ama önemliydi. Çünkü artık Knox Blackwood her gün burada olacaktı ve ben bunun beni etkilemediğini numara yapmak zorunda kalacaktım.

"Peki bir revir görevlisi tam olarak ne yapar?" diye sordum. Bazı temel bilgileri biliyordum ama şimdi ayrıntılarla yakından ilgileniyordum. Yani, Knox'un yanında ne sıklıkla bulunacağım ile ilgili ayrıntılarla.

Knox paspaslamaya devam etti, her vuruşta ön kollarındaki kaslar gerildi. İstmeden hareketlerini takip ettim. Ellerin sapı nasıl kavradığını fark ettim — güçlü, emin, şiddet uygulayabilecek ama bunun yerine başka bir şey seçen.

"Yerleri silmek. Hastalar arasında muayene odalarını dezenfekte etmek. Sedye, muayene masaları ve sandalyeleri silmek." Durdu, o büyüleyici gözleri benimkilere doğru kaldırdı. "Malzemeleri yenilemek."

Sözleri kasıtlı bir şekilde yankılandı. Malzemeleri yenile.

Malzeme dolabı. Mahkum bekleme salonunun yanındaki. O gardiyan görevini terk ettiğinde tek başıma geçmek zorunda kaldığım yer. Knox müdahale etmeden önce iki mahkumun beni köşeye sıkıştırdığı yer.

"Malzeme dolabına gidiyorum," diye devam etti, sesi alçaldı, "böylece senin gitmene gerek kalmaz."

Göğsümün içinde sıcak bir his uyandı. Hemen bastırmaya çalıştığım bir his.

"Ve şimdi iş bulmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdin mi?" Ses tonumu soğukkanlı tuttum. Mesafeli. Sanki kalbim göğsümde aptalca bir şey yapmıyormuş gibi.

"Zaten bir işim vardı," dedi. "Mutfak görevlisi. Bugünden itibaren yerini değiştirdim."

"Mutfak kötü bir görev mi?"

Knox bir eliyle sakallı çenesini ovuşturdu. "Hayır. Muhtemelen bu sabah yirmi mahkum benim yerim için kavga etmiştir."

"Neden? Mutfağın nesi bu kadar harika?"

"Avantajları." Ağzının köşesi seğirdi. "Yani, kimse bakmıyorken gizlice yemek yiyebilirsiniz."

Ona baktım.

Bu adam — insanları kırmak için tasarlanmış bir yerde hayatta kalmayı öğrenmek için on dört yıl geçirmiş olan bu hüküm giymiş katil — fazladan yemek yeme imkânından gönüllü olarak vazgeçmişti.

Yerleri silmek için. Muayene masalarını temizlemek için. Benim yapmam gerekmesin diye malzeme dolabına yürümek için.

Bunu benim için yapmıştı. Çok arzu edilen bir mutfak görevinden vazgeçmişti, peki ne için? Benim, sinsî bakışlı mahkumların yanından geçmek zorunda kalmamam için gazlı bez getirmek için mi?

Beni korumak için.

Knox gözlerimi sabit bir şekilde izledi. Gözünü kırpmadı. Başka yere bakmadı. "Görünüşe göre artık seni her gün göreceğim."

Her gün.

Bu sözler, üstümden atamadığım bir sıcaklık gibi beni sardı. Atmak isteyip istemediğime karar veremedim.

Bunu fark etmem gerekirdi. Bunun uygunsuz olduğuna dair binlerce nedeni kendime hatırlatmam gerekirdi — onun bana yakın olmak için yollar araması.

Bu, sınır koymam gereken andı. Ona bunun fazla olduğunu söylemeliydim. Dürüst olmak gerekirse, bu takıntıya yakın bir durumdu.

Ağzımı tam da bunu söylemek için açtım. Ama bunun yerine, hain kalbim bir atım atladı.

Her gün.

Burada çalıştığım her gün Knox Blackwood'u görecektim.

Ve o bana öyle baktığında — sanki bedava yemekten vazgeçmeye, tüm hayatını yeniden düzenlemeye değermişim gibi — tam tersi yönde koşmam için tüm nedenleri unuttum.

Ve korkutucu olan, bu düşüncenin beni tedirgin etmesi değildi.

Korkutucu olan, bu fikirden nefret etmememdi.

Daha da korkutucu olan neydi? Kalbimin küçük, pervasız bir köşesi aslında bundan hoşlanıyordu.

HARPER

Sonraki iki hafta, beklemediğim bir ritme büründü. Knox her sabah geliyordu ve her sabah kendime onu aramadığımı söylüyordum.

Yalan söylüyordum.

Küçük şeylerle başladı. Geldiğinde başını sallamak. Rutin hale gelen bir "günaydın". Ama bir yerden sonra, küçük şeyler başka bir şeye dönüştü.

Bazı şeyleri fark ettim. Her zaman benimle en yakın kapı arasına kendini yerleştirmesini. Benimle konuşurken sesinin yarım ton alçalmasını, başkalarına karşı kullandığı tondan daha yumuşak olmasını.

Fark ettim, ama fark etmemiş gibi davrandım.

Günler birbirine karıştı. Knox, daha önce sildiğini gördüğüm yerleri siliyordu. Knox, yeniden doldurulması gerekmeyen rafları yeniden dolduruyordu. Knox, nerede olursam olayım orada olmak için bahaneler buluyordu.

Ve ben de ona izin vermek için nedenler buluyordum.

Kendi dilimizi geliştirdik. Onun kaşlarını kaldırması, "*O hasta yaralanma şekli hakkında yalan söylüyor*" anlamına geliyordu. Benim başımı hafifçe eğmem, "*Biliyorum, ama yine de söylediklerini kayda geçirmem gerekiyor*" anlamına geliyordu. Ben evrak işlerine gözlerimi devirdiğimde onun yüzünde beliren hafif bir gülümseme. Odanın diğer ucundan beni izlediğini fark ettiğimde göğsümde hissettiğim çarpıntı.

Kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu söyledim. Mesleki bir uyum. Aynı çalışma alanını paylaşan iki insanın doğal dostluğu.

Bu konuda da yalan söylüyordum.

Bu arada, Knox Blackwood her hapisane müdürünün hayalini kurduğu örnek bir mahkum gibi davranıyordu.

Vardiyalarına zamanında geliyordu. Dr. Mercer veya benim verdiğim her görevi, iki kez söylenmeden yerine getiriyordu. Ve sadece işi yapmakla kalmıyor, iyi de yapıyordu. Sanki ödül verilmeyen bir yerde Ayın Çalışanı ödülünü kazanmak için yarışıyormuş gibi.

Onun sürekli varlığının beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Her zaman orada, her zaman yakınımda, o gümüş mavisi gözleri, sanki tıbbi ekipmanlarla dolu bir odada tek ilginç şey benmişim gibi revirdeki hareketlerimi takip ediyordu.

Ama tam tersine, kendimi rahatlamış buldum.

Tamamen değil. Tamamen değil. Ama fark edebileceğim kadar.

Hapishanede kronik personel eksikliği vardı. Gardiyanlar çok fazla koğuşa, çok fazla mahkuma ve gerçekleşmeyi bekleyen çok fazla potansiyel felakete yayılmıştı. Ama Knox'un yakınımda olması, ihtiyacım olduğunu bilmediğim ekstra bir güvenlik katmanı gibi hissettiriyordu.

Nedense, bir şeyler ters giderse Knox'un müdahale edeceğini biliyordum.

Benim amacım, işin o noktaya gelmesine asla izin vermemekti.

Ancak Knox'un hademe olarak çalıştığı ikinci haftanın sonlarına doğru, Stan adında bir hastayı tedavi ederken küçük bir olay yaşandı.

"Hareketsiz durmalısın." Bunu milyonuncu kez söyledim, ama Stan dinlemiyordu.

Mahkumun yanakları çökmüştü, ön dişlerinden biri eksikti. Sanki ben onun sıkıntısını giderecek tek çareymişim gibi bana bakıp durması tüylerimi diken diken ediyordu.

Hareketsiz oturmak, bu deneyimin onun için çok çabuk bitmesine neden olacaktı. Ve Stan açıkça bunu uzatmak istiyordu.

"Zorla beni, tatlım."

"Bana öyle deme." Ses tonumu düz tuttum. "Ve kıpırdama."

Açık kapıdan bir hareket gördüm. Knox, elinde paspasla koridorda duruyordu, ama gözleri yere bakmıyordu.

Gözleri bana kilitlenmişti.

Buradan bile omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Paspasın sapını sıkıca kavradığını görebiliyordum.

Stan kelepçeli kolunu yüzüme doğru uzatmaya çalıştı, ama metal kelepçe onu engelledi. Sanki bu kısıtlama onu

bunu kişisel bir hakaretmiş gibi.

"Gerçekten çok güzelsin," dedi yavaşça.

"Teşekkürler. Lütfen, bu kesik derin ve dikiş atılması gerekiyor. Hareket ederseniz dikemem."

"Herkes öyle diyor." Sırıttığı, dişinin olması gereken yerdeki boşluğu ortaya çıkardı. "Güzel olduğunuzu."

Gözümün ucuyla Knox'un parmaklarının gerildiğini gördüm. Bir kez. İki kez.

Bir iç çekmeyi zorla bastırdım ve onu bir an olsun kıpırdamadan tutmak için farklı bir taktik denedim. "Bu yara nasıl oldu, Stan?"

Nefes verdiğinde, nefesinin kokusu — bayat sigara ve çürümüş bir şey — beni neredeyse geriye savurdu.

"Kafeteryada kayıp düştüm."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıca umurumda da değildi.

"Tamam. Bu biraz acıtabilir." Kavisli dikiş iğnesini, yaraya doğru eğimli bir şekilde yerleştirdim. İğnenin ucu derisini deldiği anda, Stan kolunu şiddetle yana doğru çekti.

İğne havaya uçtu.

Nefesim kesildi ve geriye doğru sendeledim, kalçam metal tabureye çarptı ve tabure gürültüsüyle yere düştü. Ses, muayene odasında bir silah sesi gibi yankılandı.

Yerdeki iğneye bakarken kalbim göğsümde çılgınca atıyordu, iğnenin kendi derimi delmeye ne kadar yaklaştığını hesaplıyordum. Stan'ın ön kolundaki iğne izlerine bakılırsa, hapse girmeden önce damardan uyuşturucu kullanıyormuş.

Tek bir kazara batma. Tek gereken buydu.

"Sana kıpırdamamanı söylemiştim! O iğne az kalsın bana batıyordu!"

Stan güldü. Gerçekten güldü, sanki benim korkum o hafta gördüğü en komik şeymiş gibi.

Tam o sırada Knox odaya girdi.

"Kıpırdamamanı söyledi." Sesi alçaktı. Ölümcül. Göğsümü titreten bas bir gürültü. "O zaman, kıpırdamadan dur."

Stan'ın gülümsemesi kayboldu. Tüm vücudu kaskatı kesildi, oturduğundan beri ilk kez kolu tamamen hareketsiz bir şekilde uzandı. Sıkı sıkıya sarıldığı cesareti, Knox'un bakışlarının ağırlığı altında parçalandı.

Sanırım bir gardiyandan yardım isteyebilirdim, ama içimden bir ses Stan'in itaat etmeyeceğini söylüyordu. Öte yandan, Knox'tan bir emir duyduğunda? Eh, Stan bundan sonra kesinlikle kıpırdamadı.

Stan bir daha kıpırdamadı. Bir kez bile.

Tedarik tepsisinden yeni bir iğne alırken nabzım hâlâ hızla atıyordu, dikişi yeniden yapmaya hazırlanırken ellerim hafifçe titriyordu. Göğsümde bir duygu karmaşası vardı: durumu daha iyi idare edemediğim için kendime duyduğum hayal kırıklığı, yardıma ihtiyaç duymuş olmanın utancı ve başka bir şey. Daha sıcak bir şey.

Minnettarlık.

Knox tereddüt etmeden devreye girmişti. Kimse istemedi.

Olay raporu gerektirecek bir olay yaratmadan.

O sadece... durumu halletmişti.

Kapıya doğru baktığımda, onun beni izlediğini gördüm. O iri gözleri artık yumuşaktı, birkaç dakika önceki tehlike tamamen ortadan kalkmıştı. Bu dönüşüm şaşırtıcıydı; ölümcül bir halden nazik bir hale ne kadar çabuk geçebiliyordu. Avcıdan koruyucuya.

İki kelime söyledi. *İyi misin?*

Boğazım düğümlendi. Aniden oluşan yumruyu yutkundum ve dudaklarımla "*Teşekkür ederim*" dedim.

Gözleri yumuşak kaldı. Bana bakmaya devam etti. Sanki benim iyi olduğumdan emin olmak tek önemli şeymiş gibi, ve o bakarken, göğsüm hissetmeye gücümün yetmediği bir şeyle sızladı.

Sonra Stan'e baktı — mahkumun içine kapanmasına neden olan son bir uyarı bakışı — ve koridora geri döndü. Mopun linolyuma sürtünmesinden gelen yumuşak ses yeniden başladı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sabit ve telaşsız.

Ama bir şey olmuştu.

Stan'in dikişlerini, kutsal ve işbirlikçi bir sessizlik içinde bitirirken, Knox'un o kapıda belirlediği anı tekrar tekrar zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadım. Havanın nasıl değiştiğini. Onun orada olduğunu fark ettiğim anda, hızla atan kalbimin nasıl yavaşladığını.

O birkaç saniye boyunca hissettiğim, tamamen ve tamamen güvende olma hissi.

Güvende.

En son ne zaman böyle hissetmiştim? Sadece kendime hissetmem gerektiğini söylemekle kalmayıp, gerçekten hissetmiştim?

Silas'la değil. Ondan önceki yıllarda, geceleri kapıları kilitlemeyi hatırlayacak kadar ayık kalamayan ebeveynlerle büyürken de değil. Çalıştığım hiçbir işte, kiraladığım hiçbir dairede, herkesten özenle koruduğum mesafede de değil.

Ama burada, bir hapishane revirinde, hüküm giymiş suçlularla çevrili, üç metre ötede bir katil yerleri silerken?

Burada kendimi güvende hissediyordum.

Çünkü Knox Blackwood bana kendimi güvende hissettiriyordu. Tehlikeli bir bölgedeydim.

Ve Knox hakkında her şeyi değiştirecek bir sırrı öğrenmek üzereydim...

HARPER

Cezaevindeki sabah vardiyası, çoğu zaman olduğu gibi başladı: acı kahve ve her şeyi belirsiz bir şekilde sarımsı gösteren floresan ışıkların hafif uğultusu eşliğinde.

Dr. Mercer ayakta durmuş gazlı bez paketlerini düzenlerken, ben masada hasta dosyalarını güncelliyordum. Revir antiseptik ve bayat hava kokuyordu, bu koku karışımına neredeyse alışmıştım. Neredeyse.

"Ee," dedi Dr. Mercer, arkasını dönmeden, elleri hâlâ malzemeleri düzenlerken, "Blackwood hademe olarak nasıl gidiyor?"

"Bence harika," dedim, ekrandaki bir dosyayı tıklayarak. "Ama birlikte çalıştığım ilk hademe o. Yani, ben ne bilirim ki?" Omzumun üzerinden bir göz attım. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Doyle'dan çok daha iyi." Bir an durdu. Gözleri bana doğru kaydı, sonra başka yere. Boğazını temizledi. "Yani, şükürler olsun ki Doyle burada değil, o olaydan sonra..."

Cümle, benim çekmemi istemediği gevşek bir iplik gibi havada asılı kaldı.

Doyle'un hemşirelere nasıl baktığını anlattığını hatırladım. Nasıl bahane uydurup oyalanır, çok yakın durur, bakışlarını bakmaması gereken yerlere dikerdi. Knox bunların hiçbirini yapmıyordu. Ama kendi sezgilerime henüz tam olarak güvenmiyordum. Daha önce feci şekilde yanılmıştım.

Bu yüzden, Mercer'ın Doyle hakkındaki yorumunu gerçekten merak ettim

"Ne yap düşünüyorsun düşünüyorsun ne Knox
burada burada diye diye sordum.

"Gerçekten."

Zaman kazanıyormuş gibi, cerrahi bir hassasiyetle bir sıra gazlı bez paketini dizdi. "Başta tereddütlerim vardı," itiraf etti. "Doyle'a yaptıklarından sonra, Knox'un isterse ciddi

zarar verebileceği açıktı.” Bana yan gözle baktı. “Ama bunu neden yaptığını duyduğumda... itiraf etmeliyim ki, içim rahatladı.”

Tamam. Bunu ‘Acilen Takip Edilmesi Gerekenler’ dosyasına ekleyelim.

“Doyle’u neden dövdüğünü biliyor musun?” Öne doğru eğildim. “Sana hiç bahsetmedi mi?”

"Neden bahsetmiş olsun ki?"

Omuz silkti. “Siz ikiniz birbirinizle dost gibi görünüyorsunuz. Ben de belki diye düşündüm...” Sesi kesildi.

Kalemimi masaya koydum. “Knox yıllarca revirdeki kimseyle konuşmadı. Birdenbire paspas kovanının başında tüm hayat hikâyesini anlatmaya başlamaz.”

Aslında, ona doğrudan sormuştum. Cevap vermeyi reddetmişti. Çelik bir kapı kapanır gibi kapamıştı. Ve şimdi Mercer utangaç görünüyordu, bu da midemde hoşuma gitmeyen bir his uyandırıyordu.

Sandalyeye dik oturdum. Omuzlarımı dikleştirdim.

Eskiden insanlar benim etrafımda konuşurlardı. İyi niyetle sarılmış yarı gerçekleri bana yedirirlerdi. Ve her seferinde, bunu ilaç gibi yutar ve kendime cehaletin daha kolay olduğunu söyledim.

Artık değil.

"Eğer her gün bu adamla birlikte çalışacaksam," dedim ve sesimin ne kadar sağlam çıktığıyla gurur duydum, "kiminle çalıştığımı bilmeye hakkım var. Eğer o bir tür şiddet eğilimli psikopatsa, bu bilgiye ihtiyacım var. Yarın değil. Zamanı geldiğinde değil. Şimdi."

Dr. Mercer bir an beni inceledi. “Sanırım bu adil.” Bir nefes. “Ve sanırım Knox’un ilk gününde Doyle’u neden yarı ölü halde dövdüğünü bilmen de adil.”

Oda bir anda sessizliğe büründü.

“Ben bunun sadece...” Başımı salladım. “Bir hapishane kavgası olduğunu sanmıştım.

Testosteron. Bölge kavgası.”

Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi. “Daha yeni başlamışken seni korkutmak istemedim. Ama haklısın; her gün onunla çalışıyorsun ve tüm gerçeği bilmeye hakkın var.”

Tırnağım başparmağımın içini buldu. Eski bir alışkanlık. Kötü bir alışkanlık. “Ne tam resmi?”

Ellerini kucağında birleştirdi. Nefes aldı. “Doyle’un ne kadar kötü dövüldüğünü hatırlıyor musun? O gün onu tedavi etmek için saatlerimi harcadığımı?”

“Hatırlıyorum.”

Bir an durdu. “Ağrı kesiciye oldukça fazla ihtiyacı vardı. Dilaudid. Ve ilaç etkisini gösterince, konuşkanlaştı.” Bir an daha durdu. “Fazla konuşkan.”

“Ve?”

Dr. Mercer dudaklarını ıslattı. “Çoğu zaman, mahkumlar ağzını açtığında, sadece boş konuşurlar. Gösteriş yaparlar. Onları duymazdan gelmeyi öğrenirsin.”

“Ama?”

“Ama bu seferki farklıydı.” Sesi alçaldı, artık tıpkı doktorların kötü haber verirken konuştuğu gibi soğuk ve mesafeli bir tona büründü. “Onun anlattığına göre, kavga çıkmadan önce senden bahsediyormuş. Yeni hemşireden. Seni tek başına yakalayacak, yere yatıracak ve...” Gözlerine baktı. “Şey, sana bir şey yapacağını söyledi.”

Oda yana doğru eğildi.

Boğazımın dibine dokundum.

“Görünüşe göre,” diye devam etti Dr. Mercer, “Knox Blackwood onu duymuş. Doyle’a kesmesini, seni rahat bırakmasını söylemiş.”

Knox ona beni rahat bırakmasını söylemişti.

Henüz tanışmadığım bir adam. Bir sapığın yeni hemşire hakkında dedikodu yapıp yapmamasını umursaması için hiçbir nedeni olmayan bir adam. Adımın bir tehditle anıldığını duymuş ve tepkisi, beni tehlikeyle karşı karşıya kalmaktan korumak için araya girmek olmuş.

“Ve Doyle dinlemedi.”

“Hayır.” Yavaşça başını salladı. “O zaman olaylar tırmandı.”

O anı gözümde canlandırdım. Knox, kaslı vücudu ve sessiz tehditkarlığıyla. Doyle, çok yüksek sesle konuşan, kendinden çok emin. Knox’un sabrının taşıdığı an.

“Anladığım kadarıyla Knox ona bir uyarıda bulundu. Sonra bir tane daha. Doyle konuşmaya devam etti, tehditler savurmaya devam etti.”

İki uyarı. Doyle’a uzaklaşması için iki şans vermişti.

Bu körü körüne öfke değildi. Bu itidal ve sabırdı. Knox’un Doyle’a zarar vermek istemediğini, sadece buna hazır olduğunu gösteren bir kontrol.

Benim için.

Dr. Mercer'ın sesi artık çok gerçekçiydi. "Yani Knox, Doyle artık tehdit edemeyecek hale gelene kadar onu dövdü. O koğuş bloğundaki diğer tüm mahkumlara bir mesaj gönderecek kadar fena dövdü: Yeni hemşireye dokunursanız, ona hesap verirsiniz."

Knox sadece bir tehdidi durdurmamıştı. Kumda bir çizgi çizmiş ve başkalarının onu geçmeye cesaret etmesini beklemişti. Ben bir kalkan ihtiyacım olduğunu bile fark etmeden, kendini benim kalkanım yapmıştı.

Adını bile bilmeden. Tanrım.

Bu işi değerlendirirken, bu tür bir senaryo en kötü kabusumdu. Bir mahkumun yeni hemşirenin kolay bir hedef olduğuna karar vermesi. Bunun olamayacağına, güvenlik protokollerinin kusursuz olduğuna, gardiyanların her zaman gözetimde olduğuna kendimi ikna etmişim.

İşe başladıktan bir gün sonra, Knox bu teorideki boşlukları çoktan fark etmişti.

Kendisi doldurmaya karar verdiği boşluklar.

Midem bulandı.

Bu düşünceyi zorla bastırdım. Henüz başa çıkamadığım şeyleri sakladığım beynimin o kalabalık küçük köşesine ittim. İç sesim bu gece geç saatlerde, muhtemelen saat ikide, evim çok sessiz olduğunda ve zihnim uykunun isteğe bağlı olduğuna karar verdiğinde beni bulacaktı.

Ama şu anda, Dr. Mercer'ın az önce bana söylediklerini sindirmeye çalışıyordum.

Knox Blackwood benim için bir adamı ölümüne dövmüştü.

"Ve bunu benden üç hafta boyunca sakladın mı?"

"Biliyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Doğru anı bekledim, ama öyle bir an gelmedi. Dürüst olmak gerekirse? Bir yanımda, bilmemeni daha iyi olacağını düşünüyordu. Zaten burada çalışmaktan dolayı gergindin. Arkana bakıp hangi mahkumların seni ölçüp biçtiğini merak etmeni istemedim." Revir kapısına doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Ama sonra Knox hademe pozisyonuna başvurdu. Ve ikinizin nasıl etkileşim kurduğunu gördüm. Ve düşündüm ki... onun hakkındaki gerçeği bilmeye hak kazanan biri varsa, o da sensin."

"O kavga beni korumak için miydi?" Sesim istediğimden daha kısık çıktı.

“Öyle görünüyor.”

“Neden? Neden Knox bir adamın bana zarar vermeyi planlamasından endişe duysun ki?”

Bir an durdu. “Bilmiyorum. Ama söylediklerimi hatırlıyor musun? İki şey de doğru olabilir. O, hüküm giymiş bir katil. Ama aynı zamanda Doyle’un sana elini sürme şansı bulamamasının da sebebi o.”

Sanırım bu da Mercer ile aramızdaki bir başka farktı. O çelişkileri kabul edip yoluna devam edebiliyordu. Benimse onları anlamam gerekiyordu. Bir gerçeğin bittiği ve diğerinin başladığı noktayı bulana kadar onları parçalara ayırmam gerekiyordu.

Ön kapının açık ya da kapalı olmasına göre iki farklı kişi olan bir adamı sevmenin mesleki riski.

Ama eğer söyledikleri doğruysa, Knox o adamı şiddetle dövdüyse...

“O zaman neden Knox tecritte değil? Neden saldırı suçlamasıyla yargılanmadı?” Kafamı salladım, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. “Bunun nasıl işlediğini anlamıyorum.”

“Dilaudid’in etkisi geçince Doyle her şeyi geri aldı. İnanır mısın bilmiyorum ama kafeterya masasının üstünde dururken düştüğünü iddia etti. Onun ifadesi olmadan, Knox aleyhine resmi ifade vermeye istekli başka mahkumlar olmadan, bu sadece şüpheli bir hapishane kavgası olarak kaldı. Knox kazandı. Doyle kaybetti. İkisi de üç gün boyunca avluya çıkma haklarından mahrum bırakıldı ve olay orada bitti.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu. Tanık yok. İfade yok. Suçlama yok.” Ayağa kalktı, önlüğünü silkeledi.

“Gardiyanlar görmedi mi?”

“Son ana kadar görmediler,” diye açıkladı. “Ama personel sayısı o kadar az ki, kavgalar soruşturma için gerekli evrak işleri ve zaman harcamaya değecek kadar önemli bir olay olarak bile görülüyor.”

Bu gerçekten rahatsız ediciydi. Yargılama, eleştiri ve bunun ne kadar pervasızca olduğunu belirtmek istedim. Ama küçük masamın arkasında, küçük kalemim ve düzenli hasta dosyalarımla bunu söylemek benim için kolaydı. Ben böyle bir yerde çift vardiya yapan, aşırı yük altında ve aşırı stresli bir gardiyan değildim; elimden gelenin en iyisini, bitkinlik ve dua ile yapmaya çalışıyordum.

Orada oturup, ekranımda hâlâ açık olan hasta dosyasına bakıyordum. Knox Blackwood. Mahkûm numarası 47291. İkinci derece cinayetten yirmi beş yıl hapis cezası çekiyordu.

Benim için cezai suçlamaya maruz kalma riskini almıştı. Şartlı tahliye duruşmasını riske atmıştı. Yıllardır uğruna çalıştığı özgürlüğünü, hiç konuşmadığı bir kadın için riske atmıştı. Hiç dokunmadığı. Gözlerine bile bakmadığı.

Ve bu konuda tek kelime bile etmemişti.

Bu revirde birlikte geçirdiğimiz onca saat boyunca, bir kez bile bundan bahsetmemişti. Yaralarını tedavi ederken de. Doyle'u neden dövdüğünü sorduğumda da. Kahraman rolünü oynayıp bana kendime borçlu hissettirecek her türlü fırsatı varken bile.

O sadece... benim inanmak istediğim şeye inanmama izin verdi. İşte bu kısmı kabullenemiyordum.

Silas, bana cömertliğini hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. *Evet, sana vurdum, ama seni yemeğe çıkardım, Harper. Sana çiçek aldım. Harika bir gece geçirdik. Tek bir küçük ana takılma.*

Ve babam, annem yanında uyuklarken kanepeden geveliyordu. *Uyuyakaldım. Beni dava et. Faturaları ödemek için canımı dışıma takıyorum ve gerginliğimi atmak için birkaç içkiye ihtiyacım varsa, olsun. Mezuniyetini kaçırmayı planlamış değildim. Tek yaptığın sahneye çıkıp sahte bir diploma almak oldu. Ayrıca, sana mezuniyet hediyesi vermedim mi?*

Hayatımdaki erkekler her zaman en küçük iyiliklerini abartırken, en kötü günahlarını küçümsemişlerdir.

Ama Knox tam tersini yapmıştı.

Şiddet içeren bir eylemde bulunmuştu, gerçek şiddet, insanları tecrit hücrelerine attıran ya da ek suçlamalarla yükleyen türden bir şiddet, ama bununla övünmek yerine, bunu başıma kakmak yerine, bunu saklamıştı. Bırakın onu bunun için yargılayayım. Bırakın onun kanlı yumrukları ve kötü mizacı olan bir canavardan başka bir şey olmadığını düşünmeme izin verin.

Beni korumuş ve karşılığında benim hor görmemi kabul etmişti. Ne tür bir adam böyle bir şey yapar?

Beni koruduğunu söyleyebilirdi. Övünürdü. Hatta bunu, şartlı tahliyesi için parlak bir karakter referansı olarak kullanabilirdi

Hangi hemşire, onurunu savunan bir mahkumu takdir etmez ki?

Bunun yerine, bana kendisinin şiddet eğilimli bir suçludan başka bir şey olmadığına inanmamı sağladı.

Neden? Cinayetten hüküm giymiş, tüm hapishanenin korkuyla fısıldaştığı biri nasıl bu kadar özverili olabilirdi? Bu konuda bu kadar sessiz kalabilirdi?

Onun eylemlerinin onurlu olduğunu düşünmek saçmalıktı.

Değil mi?

Hasta dosyasını kapattım ve boş ekrana baktım.

Knox her an o kapıdan girebilirdi. Paspasını alacak, her zamanki gibi bana başını sallayacak ve her gün olduğu gibi vardiyasına başlayacaktı. Sanki beni korumak için tüm hayatını alt üst etmemiş gibi. Sanki zar zor tanıdığı bir kadın için her şeyi riske atmamış gibi.

Onunla yüzleşmem gerekiyordu. Ona doğrudan sormalıydim. Tekrar, ve bu sefer nedenini öğrenmek için ısrar etmeliydim.

Ama son iki hafta içinde aramızda bir tür düzen oluşmuştu. Tam olarak arkadaşlık sayılmazdı, ama bir şeydi. Bir ritim. Bir anlayış. O yerleri sildi; ben kayıtları tuttum. O malzemeleri tamamladı; ben hastaları tedavi ettim. Aynı mekânda yaşıyorduk ve zamanla o mekân... rahat hissettirmeye başlamıştı.

Ya onunla yüzleşmek bunu mahvederse? Ya başka bir göreve atanmak isterse? Ya neden beni koruduğunu sormam, ona bunu yapmaması gerektiğini fark etmesine neden olursa?

Onu kaybetme düşüncesi — bunu kaybetme düşüncesi, *her ne ise* — göğsümü sıkıştırdı.

Ama bilmem gerekiyordu.

Mahkûm bir katilin beni daha tanışmadan önce neden koruduğunu anlamam gerekiyordu. Ve sonra neden bunu yapmaya devam ettiğini.

Neden ben?

Bu soru boğazımda yanıyor, bir cevap bekliyordu.

Üç hafta boyunca bu revire gelmişti — önce defalarca tedavi görmüş, sonra bu yerleri silmiş, malzeme dolaplarını düzenlemişti — ve daha tanışmadan önce benim için kanını akıttığına dair tek bir ipucu bile vermemişti.

Sadece... buradaydı. Sessiz. Kararlı. Mevcut.

Sanki beni korumak artık onun yaptığı tek şeymiş gibi. Sanki bunun için bir takdir ya da ödöl gerekmiyormuş gibi.

Sanki ben farkında olsam da olmasam da korunmaya değermişim gibi.

Koridorda ayak sesleri duydum. Onun yürüyüşünün tanıdık ritmi. Knox Blackwood o kapıdan içeri girmek üzereydi.

Ve ben ona nedenini sormak için cesaretimi toplayacaktım.

HARPER

Knox Blackwood, Doyle'u ölümüne dövdü. Senin için.

Bu doğru olamazdı. Knox'un henüz tanışmadığı bir kadını korumak için her şeyi riske atmış olması imkansızdı. Bu garip anlaşma neye dönüştüyse, üzerinden neredeyse üç hafta geçmiş olsa bile, bu inanılmaz bir şeydi.

En azından Mercer bana dört gün önce söylediğinden beri kendime bunu söyleyip duruyordum.

Ama yanılmış olmalıydı. Belki de yanlış duymuştu. Doyle'u yanlış anlamış olmalıydı.

Ama daha derinlerde, içgüdüsel bir şey, bunun doğru olabileceğini fısıldıyordu.

Bu yüzden bütün haftayı ona sormak için doğru anı aramakla geçirdim. Doğru kelimeleri. Gözlerinin içine bakıp, duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım cevapları istemek için gereken cesareti.

Ama revir hiç durmak bilmiyordu. Sürekli gelen hastalar — burkulmuş bir bilek, şüpheli bir kızarıklık, kalp krizi geçirdiğine ikna olmuş ama meğer gazmış bir mahkum — nefes alacak vaktim kalmadan beni muayene odasından muayene odasına koşturup duruyordu.

Ve tüm bunlar olurken, Knox, kurtulamadığım bir gölge gibi görevlerini yerine getiriyordu.

Vücudum onun varlığını çok net bir şekilde hissediyordu. Malzemeleri yenilerken ve yüzeyleri silerkenki sessiz ve verimli hareketleri. Bir dosyaya ya da hastaya baktığım her seferinde, gümüş mavisi gözleri çoktan üzerimdeydi.

Bazen dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Bazen başını hafifçe eğerek, sanki "*Gerçekten iyi iş çıkarıyorsun*" der gibi.

Bu beni çılgına çeviriyordu. Yeni işime başlayalı dört hafta olmuştu ve her şey altüst olmuştu.

Şimdi cuma öğleden sonra saat 4:50'ydi. Son hasta taburcu edilmişti, Dr. Mercer hafta sonu için çoktan ayrılmıştı ve revir nihayet sessizliğe bürünmüştü. Elbette, CO revirin kapılarının hemen dışında duruyordu, ama sesinin ulaşmayacağı bir mesafedeydi ve eğer şimdi Knox'a sormak için cesaretimi toplayamazsam, bu soruyu tüm hafta sonu boyunca içimde taşımak zorunda kalacaktım.

Bunu atlatabileceğimden emin değildim.

Knox muayene odasında dolaşarak, koridorun sonundaki dolaptan topladığı malzemeleri dolaplara yerleştiriyordu. Ben de yakınlarda dolaşarak, yeniden düzenlenmesi gerekmeyen malzemeleri yeniden düzenliyordum; parmaklarım şişeleri ve kutuları karıştırırken, zihnimde kulağa saçma gelen giriş cümlelerini prova ediyordum.

"Ee, komik bir hikaye... benim için bir adamı neredeyse öldürmek üzere miydin?"

Evet. Bu işe yaramayacaktı.

Belki daha yumuşak bir şey. *Dr. Mercer bana Doyle'dan bahsetti. Gerçekte ne olduğunu anlattı.* Sonra yüzünü izleyecektim. Duvarlarını örüp örmediğini ya da sonunda beni içeri alıp almadığını görecektim.

Ama ne zaman ağzımı açsam, cesaretim beni terk ediyordu.

"Hafta sonu için eğlenceli planların var mı?"

Sesi beni irkitti. Knox bana bakmıyordu, dikkati gazlı bez rulolarının bulunduğu rafa odaklanmıştı, ama ses tonunda neredeyse şakacı bir hava vardı.

"Önemli bir şey yok." Rahat görünmeye çalışarak bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. Feci şekilde başarısız oldum. "Peki ya sen? Büyük planların var mı?"

Gözlerinin köşeleri kırıştı. "Ah, hafta sonum çok yoğun." Bir kutu tıbbi bandı rafa koydu. "Bir futbol maçına gitmeyi düşünüyorum. Birkaç arkadaşımı davet edeceğim. Belki yürüyüşe çıkarım."

Engelleyemeden bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Ama sonra bir şey değişti. Neşe kayboldu, yerine kaburgalarımın arkasına yerleşen boş bir acı geldi.

O, bunların hiçbirini yapamazdı. Ben on dakika sonra buradan çıkıp istediğim yere gitme ve istediğim şeyi yapma özgürlüğüne sahip olacaktım, ama Knox beton bir hücreye geri dönecekti. Aynı dört duvar.

Aynı dar ranza. Işıklar sönene kadar başının üzerinde vızıldayan aynı floresan lambalar.

Yıllardır, tüm dünyası buydu.

Ve o, bu cezayı uzatma riskini almıştı. Benim için.

Neden bu düşünce birdenbire göğsümü bu kadar sıkıştırdı?

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Elimdeki işe odaklandım. Zaten mükemmel bir şekilde dizilmiş olan numune kaplarını sıraladım.

Şimdi. Ona şimdi sor.

"Şey," dedim, sesimi hafif tutarak, "bu hafta başında Dr. Mercer ile konuşuyordum..."

Üst raftaki bir şeyi düzeltmek için uzandım ve dirseğim bir gazlı bez kutusunun kenarına çarptı. Kutu raftan düştü, bir kez zıpladıktan sonra yere doğru yuvarlandı.

Eğildim ve onu almak için uzandım. Knox da öyle yaptı.

İkimiz de aynı anda çömelmiş, ellerimiz aynı anda uzanmış ve...

Parmaklarımız çarpıştı.

Temas kısa sürdü. Kazara oldu. Sadece derinin deriye değmesi, ikimiz de düşen tıbbi malzemeyi almak için uzanırken onun parmak eklemleri benim parmak uçlarıma sıyırdı.

Ama etkisi anında oldu.

Elimden bir sıcaklık dalgası geçti, koluma doğru hızla yükseldi ve göğsüme orman yangını gibi yayıldı. Vücudumdaki her sinir ucu bir anda alev aldı, elektrik kıvılcımları saçtı.

Revir zemininde, birbirimizden birkaç santim uzaklıkta çömelmiş, ikimiz de kıpırdamıyorduk. İkimiz de nefes almıyorduk.

Knox'un eli gazlı bez kutusunun üzerinde asılı kalmıştı, parmakları benimkilere o kadar yakındı ki, cildinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Gözleri yavaşça kalkıp benimkilerle buluştu ve ifadesindeki bir şey kalbimin atışını hızlandırdı.

O da benim kadar şaşkın görünüyordu.

Aynı garip çekim gücüne kapılmış gibi, ikimiz de aynı anda doğrulduk. Knox artık üzerimde yükseliyordu, o kadar yakındı ki, bakışlarını yakalamak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

Dudaklarının hafifçe aralanışını, göğsünün yavaşlamış ve derinleşmiş bir ritimle inip kalkışını görebilecek kadar yakındı.

Gazlı bez kutusunu uzattı.

Elimi uzattım. Ve onu elinden aldığımda, parmaklarımız yine birbirine değdi.

Bu sefer kasıtlı olarak.

O sıcaklık geri geldi, şimdi daha keskin ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Avucum, onun teninin benimkine dokunduğu yerde karıncalandı ve nabzım o kadar yüksek atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim.

İkimiz de geri çekilmedik.

Knox'un bakışları yüzümü taradı, ikimizin de yüksek sesle dile getirmediği bir sorunun cevabını arıyormuş gibi yüz hatlarımı inceledi.

Başparmağı hareket etti. Çok az. Parmak eklemlerimin üzerinde hissettirdiğim o hafif hareket, kolumda yeni kıvılcımlar çaktırdı.

Bu da neydi böyle?

Soru aramızda asılı kaldı, dile getirilmemiş ama kulakları sağır eden bir şekilde. Ağzımı açtım — ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Ağır. Kararlı. Bir gardiyanın linolyum üzerinde yankılanan bot sesleri.

Sanki suçüstü yakalanmış gibi birbirimizden uzaklaştık.

Gazlı bez kutusu birdenbire çok ilgi çekici hale geldi. Onu göğsüme sıkıca bastırdım, yanaklarım yanıyor, nabzım hızlanmıştı. Knox çoktan arkasını dönmüş, sanki hiçbir şey olmamış gibi dolabı doldurmaya devam ediyordu.

Ama bir şey olmuştu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Düşüncelerimi toparlayamadan — Dr. Mercer'ı, Doyle'u, hiçbir şeyi soramadan — Memur Reyes kapıda belirdi.

"Blackwood. Süre doldu. Gidelim."

Knox itiraz etmedi. Arkasına bakmadı. Elinde tuttuğu tıbbi bant rulosunu yere bıraktı ve o kendine özgü kontrollü adımlarıyla kapıya doğru yürüdü.

Ama kapıda durdu.

Sadece bir anlığına.

Sesi, sadece bana duyulacak kadar alçaldı. “İyi hafta sonları, Harper.”

Yumuşak bir gülümseme. Ve sonra gitti.

Boş muayene odasında donakalmıştım, gazlı bez kutusu hâlâ göğsüme bastırılmış, elim hâlâ onun dokunuşundan dolayı karıncalanıyordu.

Sormamıştım. Onca hazırlıktan, toplamaya çalıştığım onca cesareten sonra, sormamıştım.

Şimdi bu soruyu bütün hafta sonu boyunca taşımak zorunda kalacaktım. İki gün boyunca merak içinde. İki gün boyunca o dokunuşu tekrar tekrar hatırlayıp, bunun hiçbir anlamı olmadığını kendime inandırmaya çalışarak.

Aramızda ne oldu böyle?

Bu soru beni revirden dışarıya kadar takip etti. Arabama kadar. Eve kadar.

Hâlâ bir cevabım yoktu.

Ama Knox Blackwood ile aramızda olan her neyse, bunun benim kontrol edemeyeceğim bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ve bunu kontrol etmek istediğimden de emin değildim. Pazartesi bir türlü gelmek bilmiyordu.

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ryker: Bu grup sohbetine "Hapishane Mahkumu #Numarasını-Hatırlayamıyorum"u kim ekledi lan????

Axel: Oops. Onu KENDİ sohbetime ve Kişilerime eklemek istemiştim.

*Axel: Telefonu kışına saklamayı unutma, Knox. Üst araması için eğilip bacaklarını açacak kadar yukarıya. *Sırıtan emoji**

Blake: Sakın bunu yapma. Telefon tıbbi olarak sıkıştır ve ameliyat gerekebilir.

Ben: Axel, seni aptal herif. Bu telefonu aldığımı onlara SÖYLEMEMENİ söylemiştim!

Ryker: Dalga mı geçiyorsun benimle? Ryker:

Knox. Telefonu at. HEMEN.

*Axel: Sakin ol, baba. Bu onun ilk deneyimi değil. *Göz devirme emoji**

Ryker: Axel, sen aptal mısın? Dur. Başka bir şekilde söyleyeyim. Belli ki sen bir aptalsın. Sen tüm aptalların KRALI'sın. Knox'un başının belaya girmesini umursamıyor musun?

*Axel: Sırf bunun için, ona o telefonu gizlice soktuğum için Instagram biyografime "Kral" yazacağım. *Taç emoji**

Blake: Axel, az önce federal bir hapishaneye kaçak mal soktuğunu itiraf ettiğinin farkında mısın? Yazılı olarak. Bir grup sohbetinde.

Axel: ...

Axel: Beşinci maddeyi kullanıyorum.

Ryker: İşler öyle yürümüyor. Axel:

İtiraz ediyorum.

Ryker: O DA ÖYLE İŞLEMEZ.

Ben: Siz ikiniz çenenizi kapatabilir misiniz? Pilimi bitiriyorsunuz.

Jace: O telefonu oraya nasıl soktun ki?

Axel: Aslında onun kıcı değildi, eğer öyle düşünüyorsan.

Blake: Düşünmüyordum. Ama şimdi düşünüyorum. Teşekkürler.

**Göz devirme emoji* Ryker: Sana söyledim. DEFALARCA. Cep telefonları kurallara aykırı*

. Başı ciddi belaya girebilir. Şartlı tahliye kurulları kuralları ihlal eden mahkumları hoş karşılamaz.

Axel: "Hoşgörüyle karşılar"? Nesin sen, Viktorya dönemi avukatı mı?

Ryker: Knox, bu lanet hapishaneden çıkmak için HİÇBİR arzun yok mu?

Ben: On dört yıldır kafeste olan bir adama sorulacak cesur bir soru.

Axel: Ooooh. Karanlık.

Ryker: Biliyor musun? Kimse hukuki tavsiyelerimi dinlemiyorsa, neden veriyorum ki? Neden uğraşıyorum ki?

*Axel: Çünkü bizi seviyorsun. *Kalp elleri emoji**

Ryker: Axel. Oraya geliyorum. Hemen. Sen ve ben bu konuyu konuşacağız.

Axel: Olmaz. Evde değilim.

Ryker: Konumunu görebiliyorum. Tam anlamıyla oturma odasındasın.

Axel: O... bir hata.

Ryker: DÖRT DAKİKA ÖNCE kanepede yemek yerken çekilmiş bir Instagram hikayesi paylaştın.

Axel: Deepfake.

Jace: Axel, kabul et artık.

Axel: [Ryker'ı sohbetten çıkardı.]

Blake: Axel, bu onu daha da kızdıracak.

*Jace: Kesinlikle şu anda oraya doğru geliyor. *Gülme emoji**

Axel: Buna değer.

Blake: [Ryker'ı sohbe ekledi.] Ryker:

Arabamdayım.

Axel: Dikkatli sür! Emniyet kemerini tak! Seni seviyorum

baba! Ryker: Seni kendi ellerimle öldüreceğim.

*Axel: Sapıkça. *Sırıtan emoji**

Blake: Lütfen bunu söylemeyi kes.

Axel: BLAKE. Neden onu tekrar ekledin ki?! Tam da keyfim yerindeydi.

Jace: Ryker haksız sayılmaz ama. Knox, belki de telefonu vermelisin.

Blake: Katılıyorum. Burada risk, kazancı aşıyor.

Axel: Siktir et. Son iki yıldır şartlı tahliye hak kazanamadı. Telefonu elinden alırsan ne olacak? Cezasının geri kalanını duvara bakarak mı geçirecek? Aynı dört kütüphane kitabını mı okuyacak? Tavan döşemelerini mi sayacak?

Ben: Telefonu bende kalacak.

Ryker: Knox, seni bir dahaki sefere gördüğümde, bu konuyu iyice konuşacağız.

Ben: Sabırsızlanıyorum.

Ryker: Bana şirinlik yapma.

Ben: Aklımın ucundan bile geçmez.

Axel: Ayrıca, Knox'un ziyaret saatine, sanki bir tuğla duvarla kavga etmiş gibi görünerek gelmesinden bahsedebilir miyiz? *Yumruk emoji*

Blake: Bir saniye, ne?

Axel: Parmakları kırılmış.

Dudağı şişmiş. Blake: Knox mu?

Ben: Boş ver.

Axel: Oh, bilmiyor muydun? Buradaki oğlumuz şişmiş dudakları lanet Pokémon gibi topluyor.

Axel: Hepsini yakalamalıyız. *Gülümseyen emoji*

Ryker: Kavgalar VE kaçak cep telefonu. Neden şartlı tahliye duruşmanı İPTAL etmiyorsun, Knox? Bizi bu gerilimden kurtar.

Ben: Bırak şunu dedim.

Jace: En azından bu kavgaları kazanıyor musun?

Ben: Ne sanıyorsun?

Axel: Kazanıyor. Şuna bak. O tam bir tank. *Kaslarını gösteren emoji*

Blake: Mesele... o değil, Axel. Axel: Biraz da o.

Blake: Değil.

Jace: Kiminle kavga ediyorsun? Ve neden?

Ben: Kimseyle. Ve seni ilgilendirmez.

*Jace: Bu iki farklı cevap. Ben: Ama
bir şekilde ikisi de geçerli.*

*Axel: Gördün mü, işte bu yüzden telefona ihtiyacı vardı. Adamın
başından bir şeyler geçtiği açık.*

*Ryker: Adam açıkça KENDİNİ SABOTE ETMEYE ÇALIŞIYOR, yaptığı
şey bu.*

*Ryker: Aniden ve gizlice bir telefon istemenin sebebi ne kadar
önemli ve gizemli bir şey? Onunla ne yapacaksın?*

Axel: Porno.

Blake: Axel.

Axel: Ne? Bu mantıklı bir tahmin!

Jace: Kesinlikle porno değil.

Axel: Nereden biliyorsun?

*Jace: Çünkü o Knox. İnsanî ihtiyaçları olduğunu itiraf etmektense
sınav çekmeyi tercih eder.*

Ben: Ben buradayım.

Jace: Biliyoruz.

*Ryker: Knox, soruyu cevapla. Neden birdenbire bizden sakladığın
bir telefon istemeye başladın?*

Ben: Endişelenecek bir şey yok.

Ryker: Söyleyebileceğin en az güven verici şey bu. Axel: Söylemiştim.

*Porno. *Sırtan emoji**

Ryker: [Axel'i sohbetten çıkardı.] Ryker:

Sonunda. Biraz huzur.

Axel: [Sohbete kendini ekledi.]

*Axel: Benden o kadar kolay kurtulamazsınız,
sürtükler. Ryker: BUNU NASIL YAPIYORSUN?!*

Axel: Sihir.

KNOX

Ryker ziyaret odasının kapısından içeri girer girmez, başımın belada olduğunu anladım.

Üç buçuk hafta. Son ziyaretinden bu yana bu kadar zaman geçmişti. Haberlere çıkan, çok ses getiren bir davaya gömülmüştü, bu da normalde şartlı tahliye stratejim hakkında hiç susmayan tek kişiden haber alamadığım anlamına geliyordu.

Ama görünüşe göre dava sona ermişti. Çünkü karşımdaydı. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, mahkeme zaferini kutlamaya gelmemişti.

Sanki çapraz sorguya başlayacakmış gibi karşımdaki sandalyeye çöktü.

"Ee" — sesi alçaktı, muhtemelen cevabı zaten bildiği ifade alımlarında kullandığı ses tonuydu — "o küçük grup sohbetinden sonra Axel'in evine gittin" — gardiyana baktı

—"Gittim. Hani şu evi." Öne doğru eğildi, gözleri keskinleşti. "Son zamanlarda yaptığı hayırsever bağışlar hakkında onunla biraz sohbet edeyim dedim."

Hayırsever bağışlar. Kaçak malın kod adı. Telefon. "Ve?"

"Ve yaklaşık on dakika sonra, çöktü." Ryker'in çenesi gerildi. "Bana senin Shawshank'landığını söyledi."

Neredeyse gülecektim. "Shawshanked."

"Onun sözü. Benim değil. Anlaşılan, birkaç hafta önce seni ziyaret ettiğinde, dudağın balondan yapılmış bir hayvan gibi görünüyormuş." Ryker'in sesi daha da alçaldı. "Önce kırık parmaklar. Sonra şişmiş dudak. Açıklamak ister misin?"

Arkamda yaslandım, bacaklarımı masanın altında uzattım. "İyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

“Yine kavga mı ettin, Knox?” Sesi yükseldi, sonra kendini tuttu, etrafa bakındı ve sesini tekrar alçaltı. “Bunu konuşmuştuk. Daha fazla suçlamayla karşı karşıya kalabileceğini duydun, değil mi? Diğer adamın kalbi durursa on bir yılın ömür boyu hapis cezasına dönüşebileceğini?”

Ryker elini yüzüne sürdü. Üç bin dolarlık takım elbisesiyle, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve manikürlü tırnaklarıyla, bu ziyaret odasında bir rehin dükkanındaki Rolex kadar yersiz görünüyordu. Arkamızda, başka bir mahkum kamu avukatına bir şeyler mırıldanıyordu. Sıranın ilerisinde bir yerde, bir kadın ağlıyordu.

Sıradan bir gün.

“Ve şartlı tahliyenizi mahvedebilecek şeylerden bahsetmişken,” diye devam etti Ryker, sesi artık fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda, “Axel’in size verdiği hediye ortadan kaldırmanız gerekiyor. Tuvalete atın. Gömün. Umurumda değil. Ama biri onu bulursa, işiniz biter.”

"Hayır."

"Knox."

"Hayır dedim."

Ryker'in gözü seğirdi. "Bu yerden çıkmak gibi bir isteğin var mı? Çünkü kavgalar ve" —tekrar etrafa göz gezdirdi —"*hayırsever bağışlar* arasında, sanki cezayı uzatmak için aktif olarak çaba gösteriyormuşsun gibi."

Hiçbir şey söylemedim.

Ryker beni inceledi. Yeniden değerlendirdi. Farklı bir açıdan denedi.

"Ayrıca ön taraftaki koğuş amirinden mutfaktaki işinden ayrıldığını duydum? Hademe olmak için mi?"

"Bunu yatay bir kariyer değişikliği olarak düşünmeyi tercih ederim."

"Tanrım." Kollarını kavuşturdu. "Coldwater'daki en korkulan mahkumun neden birdenbire hademe rolünü üstlendiğini açıklamak ister misin?"

"Yeni bir hapisane çalışanı var. Korunmaya ihtiyacı var."

"Bir çalışan mı? Kadın mı?" Ryker yavaşça tekrarladı, kelimenin gerçek anlamından başka bir şey ifade ediyor olabilirmiş gibi onu sınıyordu. "İlk kavgaya bu çalışan yüzünden mi girdin? Parmak eklemlerini parçalayan kavgaya?"

Bunu inkar etmedim.

“Ve onu korumak için en iyi yolun, onun kişisel bekçisi olmak olduğuna mı karar verdin?”

“Hademe.” Sandalyemde kıpırdadım. Sert plastik omurgama batıyordu. On dört yıl geçmişti ama buradaki her şeyin rahatsız edici olacak şekilde tasarlanmış olmasına hâlâ alışamamıştım.

Ryker bana baktı.

Ben de ona baktım.

“Bu iş sadece kahramanlık yapmaktan ibaret değil, değil mi?” Bir an durdu. “Axel’den o *hediye*yi istemenin sebebi o mu?”

Dişlerimi yaladım. Hiçbir şey söylemedim.

“Tanrım, Knox.” Burnunun köprüsünü sıktı. “Sürekli başkalarına yardım etmeye çalışmanın sebebinin, belki de suçluluk duygunu telafi etmek olduğunu hiç düşündün mü?”

Benim suçluluk duygum.

İçimde karanlık bir şey kıvrıldı.

“Çünkü seni tanıyorum, Knox. Sen iyi bir adamsın. Ve derinlerde, bir can aldığın için vicdanın seni kemiriyor olmalı.”

Yine bu saçmalık.

Yanak içimi çiğnedim, söylemek istediğim sözleri içime attım. Pişman olmadığımı. Yine yapacağımı. Bazı insanların nefes almayı hak etmediğini ve öldürdüğüm adamın da onlardan biri olduğunu.

“Herkesin kurtarıcısı olmaya çalışmana gerek yok,” diye devam etti Ryker. “Eğer yaparsan, özgürlüğünü tehlikeye atarsın.”

“Yardıma ihtiyacı vardı.” Sözlerim istediğimden daha sert çıktı. “O, böyle bir yere ait değil.”

Ryker hareketsiz kaldı.

Beni tekrar değerlendirdi.

Duruşu değişti. İnce bir değişiklikti. Bir sivilin fark edemeyeceği türden bir değişiklik. Ama ben yıllarca hayatım buna bağılıymış gibi beden dilini okumaya çalışmıştım. Çünkü bazen gerçekten öyleydi.

“Bu sadece kurtarıcı kompleksinden daha fazlası,” dedi yavaşça. Dilimi yanağımın iç kısmına bastırdım.

Ryker’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lanet olsun, Knox. Birine mi aşık oldun?”

“Aşık mı?” diye burun kıvrıdım. “Kaç yaşındayız, on iki mi?”

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Onu o kadar iyi tanımıyorum."

"Ama ne zamandır onunla birlikte çalışıyorsun?"

"Üç haftadır." Yaralanmaları nedeniyle onu üç kez ziyaret ettiğim ilk haftayı saymazsak. "Bu onu tanıdığım anlamına gelmez."

"Ve onun böyle bir yere ait olmadığını söyledin." Ryker'ın sesi alçaldı, neredeyse nazik bir tona büründü. "Bunu söylediğinde yüzün tamamen değişti. Seni yıllardır tanıyorum. O bakışı hiç görmemiştim."

Üstümüzdeki floresan ışık titredi. Vızıldadı. Tekrar sabitleşti.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu

Ryker. Odaya göz gezdirdim. Sesimi alçaltım.

"Eğer bana ders vereceksen bu konuşmayı yapmayacağım."

Ryker beni uzun bir süre inceledi. Hesap yaptığını görebiliyordum. Avukat mı, arkadaş mı? Strateji mi, sadakat mi?

Sonunda içini çekti.

"Peki. Önümüzdeki on dakika boyunca avukatın değilim ve şartlı tahliyen umurumda değil. Hadi, anlat."

Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. İçten içe, tek umursadığı şey şartlı tahliyemdi. Ama o en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve içimi dökmem gerekiyordu.

Elimi yüzüme götürdüm ve nefes verdim.

"Dürüst olmak gerekirse? Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Bir an durdum. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bariz olanın ötesinde—o çok güzel—bence hayatında çok kötü şeyler yaşamış. Bence biri ona zarar vermiş. Belki de defalarca. Ve bence buraya kaçmak için gelmiş olabilir."

Ryker'ın yüz ifadesi değişti. Yumuşadı. "Birinin onu incittiğini nereden çıkardın?"

"Yüzünde bir yara izi var." Sesim, istemediğim kadar sert çıktı.

"Ve çok ürkek. Seslere irkiliyor. Yedek doktor varken, vücut dili kurt kokusu alan bir tavşan gibiydi."

Parmak eklemlerimi çıtlattım. Yavaşça. Tek tek.

“Yani, seni ona çeken şey bu mu? Savunmasız bir durumda olması mı? Bir tür yardıma muhtaç kız mı?”

"Hayır." Kelime kesik kesik çıktı. "Onun hakkında hayran olduğum şey, ne kadar güçlü olduğu. Birkaç mahkum onu köşeye sıkıştırdığında, geri adım atmadı ya da korkmadı. Onlara karşı koydu."

Durakladım, o anın neden beynime bu kadar derin kazındığını anlamaya çalışıyordum.

“O bir mazlum, ama bir lider gibi davranıyor. Pes etmek için her türlü sebebi varken savaşıyor birine saygı duymamak zor.” Parmaklarımı yine çıtlattım. “Burada korkmak için her türlü sebebi var. Burası insanları paramparça eder. Ama fırsatını bulsalar onu canlı canlı yiyip bitirecek erkeklerle çevrili olmasına rağmen, bu koridorlarda sanki burası ona aitmiş gibi yürüyor. Bunun için cesaret gerekir.”

Ryker sessiz kaldı. Dinliyordu.

“Peki ya kötü bir durumdan kurtulduysa?” diye devam ettim. “Bu, onun bir hayatta kalan olduğu anlamına gelir. Öylece pes edip kabullenmedi. Kaçtı. Hayal edilebilecek en düşmanca ortamlardan birinde yeniden başladı.”

Arkamda yaslandım, tavandaki bir çatlığa bakarak.

“Ayrıca, akıllıdır. Sadece kitap bilgisi açısından değil.” *Yaraları nasıl tedavi edeceğini çok iyi bilir. Verimli. Kesin. Boş hareketler yapmaz.* “İlk başta benden korktuğuna eminim, ama bunu belli etmemeye çalıştı.”

Omuz silktim, ama bu hareket söylemek istediğim şeyi ifade etmek için yetersiz geldi.

“Bilmiyorum. Hepsi bu. O yürüyen bir çelişki. Yumuşak ve sert. Korkmuş ve cesur. Kırılmış ve yeniden inşa edilmiş.” Elim çeneme sürdüm. “Birisi hayatta defalarca yere serilip yine de ayağa kalkmaya devam ediyorsa? Bu zayıflık değil. Bu, çoğu insanın sahip olmadığı türden bir güç.”

Ryker hiçbir şey söylemedi. Bunu takdir ettim. Eminim dilinin ucunda tutmaya çalıştığı bir sürü söz vardı.

“Ayrıca,” diye ekledim, “o çok esprili. Konuşma tarzı.” Başımı salladım, ağzımın gülümsemeye başladığını hissettim. “Bir sonraki ne söyleyeceğini asla bilemezsin. Sanki benim bunu kaldırabilecek miyim diye test ediyormuş gibi, bana küçük ipuçları veriyor. Eğer gardını indirip benimle gerçekten konuşmaya başlasa ne olurdu, hayal bile edemiyorum. O...”

Sözümü

bitiremedim.

Büyüleyici.

Doğru kelime buydu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Ryker. “Şu anda yüzünde somurtmaktan başka bir ifade olduğunu farkında mısın? Dikkatli ol. Pitbull olarak ünün onarılamaz bir zarar görebilir.”

Elimde değildi. Kıkırdadım.

“Lanet olsun.” Ryker arkasına yaslandı, sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana baktı. “Gülüyorsun da mı? Bu kadın seni gerçekten kendine bağlamış.”

“Onu neredeyse hiç tanımıyorum,” diye tekrarladım.

“Evet, şey...” Ryker’in sesi alçaldı. Neredeyse düşünceli bir hal aldı. “Son zamanlarda öğrendim ki bazen biriyle aranızda bir bağ olur. Onlarla tanıştığınız ilk andan itibaren bir şeyler değişir. Bunu tam olarak açıklayamazsınız. Sadece hissedersiniz.”

Bunu düşündüm. Bu, durumu özetlemek için iyi bir yoldu. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı.

“O da senin için aynı şeyi hissediyor mu?”

Keşke. “Sanmıyorum. Ama benden hoşlansa bile,” dedim yavaşça, “asla benim gibi biriyle birlikte olmasına izin vermezdim.”

Ryker başını eğdi. Devam etmemi bekledi.

“Asil olan şey, mesafemi korumak olurdu,” diye itiraf ettim. “Öncelikle, aramızda bir şeyin olabileceği hiçbir senaryo yok. Şartlı tahliye olsam bile, onun gibi birinin benim gibi biriyle birlikte olması imkansız. İkincisi, olsa bile, buna izin vermezdim. Geçmişinde cehennemi yaşamamış olsa bile, karmaşık bir hayatı hak etmiyor. Ve şartlı tahliye olan şiddet suçlusuyla birlikte olmayı kesinlikle hak etmiyor.”

“Peki, neden bununla bitmeyeceği hissine kapılıyorum?”

Kollarımdan yukarı doğru uzanan, kolumun altında kaybolan dövmelere baktım.

“Onu düşünmeden duramıyorum.”

Bu itiraf, aramızda havada asılı kaldı. Çıplak. Rahatsız edici. Ryker hiçbir şey söylemeyince, durum bir şekilde daha da kötüleşti.

“Bu çok saçma,” diye mırıldandım. “Bu kadın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Neden onu aklımdan atamıyorum?”

Ryker bir an sessiz kaldı. Sonra öne doğru eğildi.

"Bak. Sen hapishanedesin. Günler birbirine karışıyor. Aynı duvarlar. Aynı yüzler. Aynı lanet rutin. Belki de onunla tanışmak heyecan vericiydi çünkü farklıydı. Yeniydi." Bir an durdu. "Ama şu açıdan bak. Belki bunu şartlı tahliye olmak için bir motivasyon olarak kullanabilirsin."

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Onunla olmak için şartlı tahliye olmanı söylemiyorum. Belki o sana dışarıda uğruna savaşıacak bir şeylerin olduğunu öğretebilir diyorum." Ryker'in sesi ciddileşti. Sessizleşti. "Çünkü ona karşı böyle hissediyorsan, başka bir kadına karşı da böyle hissedebilirsin. Hayatın gri duvarlar ve sayılan saatlerden ibaret olması gerekmez. Hayatın çok daha fazla anlamı olabilir, Knox. Eğer izin verirsen."

Gözlerine baktı.

"Yıllar boyunca seni her ziyaret ettiğimde, o gözlerin arkasında senden geriye kalanlar azalmıştı. Sanki yavaş yavaş soluyormuşsun gibi. Belki o senin çiçeklerini suladı. Belki ruhun yeniden çiçek açmaya başlıyor."

Ona baktım. "Ne oldun sen, şimdi de şair mi oldun?"

Ryker güldü. "Sadece şunu söylüyorum, sana birine aşık olup işleri karmaşıktırmanızı istemem ama belki de onun seni canlı hissettirmesini takdir ediyorum."

Canlı.

Bana hissettirdiği şey buydu, değil mi?

On dört yıldır hayatta kalmaya çalışıyordum. Rutinimi sürdürüyordum. Uyanmak. Egzersiz yapmak. Yemek yemek. Uyumak. Tekrar. Günler birbirine karışıyordu, ayırt edilemez hale gelene kadar. Yarın olup olmayacağını umursamayla bırakana kadar.

Ama Harper?

O, görmem için bir neden olabileceğini hissettirdi. Ve bu her neyse, herhangi bir aşktan daha derindi.

"Süre doldu," dedi köşedeki gardiyan.

Ryker kapıya, sonra bana baktı, gözlerinin arkasında bir şey yerine oturdu. Kaşlarını çatı.

"Yeni bir çalışan... Hemşire değildir, değil mi?" Kafamı eğdim.

"Nereden bildin?"

Sözlerini dikkatlice seçti. "Adı Harper değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Adını nereden biliyorsun?"

Ryker başını geriye attı. "Siktir."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum..." Başını salladı. "Dolaylı olarak." "Bu da ne demek oluyor?"

"Süren doldu," dedi gardiyan, bu sefer daha yüksek sesle.

"O Faith'in arkadaşı," dedi Ryker çabucak.

"Faith mi?"

"Kız arkadaşım."

"Faith'in kim olduğunu biliyorum," dedim kısa ve keskin bir şekilde. "Blake'in kız kardeşi. Harper'ı nereden tanıyor?"

"Komşular. Ve şimdi de en iyi arkadaşlar." İnanamayan bir nefes aldım.

Dünyadaki onca hapisneden.

Ve bu neden bana, umuda tehlikeli derecede yakın bir şey hissettirdi? Grubumuzla bir bağlantısı olduğu için mi? Sanki öylece ortadan kaybolup beni terk edemeyeceği gibi. Tamamen değil.

"Faith'in en iyi arkadaşının benim hapisnemde çalıştığını söylüyorsun ve bunu bana söylemeyi akıl edemedin mi?"

"Haftalardır bir davayla boğuşuyordum. Ve savunmam olarak, ona aşık olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Son cümleyi sanki ben büyük bir günah işlemişim gibi söyledi. Ryker ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini ilikledi.

"Bekle." Tulumumun cebine uzandım ve katlanmış bir zarf çıkardım. Masanın üzerine kaydardım.

Ryker ona baktı. Çenesi gerildi. "Knox." "Diğerlerinin yanına koy."

Avukatım olarak Ryker, avukat-müvekkil gizliliği sayesinde elden teslim edilen mektupları alabilirdi. Ryker yıllardır mektuplarımı saklıyordu. Kızımın adına yazılmış zarflarla dolu bir ayakkabı kutusu. Onları hücremde tutmaktansa onun evinde saklamak daha güvenliydi.

"Gerçekten postalamak istemiyor musun?" Zarfı eline aldı ve avuçlarında çevirdi.

"Hapisteyken kendimi zorla onun hayatına sokmayacağım." "O zaman neden yazmaya devam ediyorsun?"

Masaya baktım. "Belki daha iyi bir baba bunu tamamen bırakırdı. Yazmayı bırakırdı. Hayatına devam ederdi. Ama ben, onu hiç unutmadığımı bilmesini isteyen bencil bir piçim. Ben buradan çıkıp o mektup kutusunu ona verene kadar bunu öğrenmese bile."

Ryker bir an sessiz kaldı. Sonra, daha yumuşak bir sesle: "Ya da belki de, ona hiç vazgeçmediğini bilmesini isteyen harika bir babasıdır."

Cevap vermedim.

"Bunları postalamalısın, Knox. Açıp açmamayı ona bırak."

"Bir gün," dedim sadece.

Ryker zarfı ceketinin cebine koydu. Daha fazla ısrar etmedi. Ryker'ın özelliği buydu. Ne zaman durması gerektiğini bilirdi.

Kapıya doğru bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. Yüzünde bir şey parladı. "O hemşireyi koruduğun için iyi bir adamsın. Ama bu senin işin değil." Sesi tekrar avukat moduna geçti. Kararlı. Kesin. "Ve bir cezaevi çalışanıyla ilişki kuramazsın. Şartlı tahliye kurulu bunu hoş karşılamaz."

Kapıda durup bana baktı. "Ondan uzak dur, Knox."

Gardiyan beni hücreme geri götürdü. Gri koridorlardan geçip, gözlerimden kaçan diğer mahkumların yanından geçtik.

"Ondan uzak dur."

O gemi çoktan yola çıkmıştı.

Ve kendime dürüst olursam? Onu kıyıya geri çağırmak istemiyordum.

HARPER

Bütün hafta sonu Dr. Mercer'ın sözlerini tekrar tekrar düşündüm. "*Knox Blackwood, Doyle'u senin için ölümüne dövdü.*" Sonra da cuma öğleden sonra revirdeki o anı tekrar tekrar düşündüm: gazlı bez kutusu, parmaklarımızın çarpışması, elimde orman yangını gibi yayılan o sıcaklık.

Pazar gecesi, onunla yüzleşmek için yaklaşık kırk farklı yol prova etmişim. Pazartesi sabahı, hepsini unutmuştum.

Ben geldiğimde Knox çoktan oradaydı, her zamanki gibi yeri siliyordu. Sanki Cuma günü hiç yaşanmamış gibi. Sanki iki gündür içimde taşıdığım, aramızda asılı duran bir konuşma yokmuş gibi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın."

Masamdaki çizelgelerle meşgul oldum, artık her zamanki gibi onun varlığını aşırı derecede farkındaydım. Paspasın yumuşak sürtünmesi. Hareketlerinin ritmi. Sonunda bana doğru baktığında floresan ışıkların gözlerindeki gümüş rengi yakalaması.

"Knox..."

Keskin bir küfür sözlerimi kesti.

Başımı kaldırdığımda Knox'un ön kolunu tuttuğunu gördüm, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Yanındaki malzeme arabasının metalinin paslanıp soyulduğu yerde pürüzlü bir kenar vardı.

"Kahretsin." Kolunu kaldırdı ve yaranın tedavi gerektirecek kadar derin olduğunu görebildim. Temizleme, bandajlama ve...

"En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

Knox kaşlarını çatı. "Hapishaneye girmeden önce."

"O zaman aşı olacaksın." Muayene masasını işaret ettim. "Otur."

Yüzünde bir şey parladı. Belki eğlence. Ya da memnuniyet. Sanki benim emirlerimi yerine getirmek onu hiç de rahatsız etmiyormuş gibi. Ya da tüm dikkatimin odağı olmak.

Oturdu.

Son tetanos aşısının tarihini kontrol ettim, eldivenlerimi giydim ve malzemeleri topladım; nabzımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu, ona daha önce tedavi uyguladığım diğer tüm durumlardan farklıydı. O zamanlar o bir hastaydı. Kendi kendine yaptığı ya da yapmadığı belirsiz yaraları olan bir mahkum.

Şimdi ise o... başka bir şeydi. Adını koyamadığım bir şeydi.

"Kolunu daha yukarı sıyr."

O da dediğimi yaptı ve kolunu yukarı çekti.

Kollarını daha önce görmüştüm. Dövmeleri. Damarları. Kaslı kollarını. Ama nedense, yarasını temizlemeye hazırlanırken, yüzümden birkaç santim uzaklıkta, pazılarını yakından görünce...

"Tanrım." Bu kelime, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

Knox kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Kolun..." Bunu profesyonelce ifade etmenin bir yolunu aradım.

Başaramadım. "Kolun çok büyük."

Dudakları seğirdi. "Bu senin tıbbi değerlendirmen mi?"

"Sadece söylüyorum." Yanağım kızarıırken yaraya odaklandım.

"Bütün gün masanın arkasında oturunca, bazı insanların gerçekten kasları olduğunu unutuyorsun."

"Senin de kasların var."

"Kas olmak isteyen makarnalarım var." Yaraya antiseptik sürdüm ve onun onuruna, neredeyse hiç irkilmedi. "Sende... her neyse bu. Hapishane avlusundaki herkesi bench press mi yaptın?"

"Burada yapacak başka pek bir şey yok." Ama sesinde bir sıcaklık vardı. Sanki bundan hoşlanıyormuş gibi. Ben, telaşlı ve saçmalayan. O, çok şey gören o gümüş mavisli gözleriyle beni izleyen.

"Tamam. Tetanos zamanı." Şırıngayı hazırladım, sonra durakladım. "Bu deltoid kasına girecek, o yüzden kolunu biraz daha yukarı sorman gerekecek. Ya da gömleğini çıkar. Seçim senin."

Bunu şaka olarak söylemiştim. Ama Knox başının arkasına uzandı, bir avuç kumaş yakaladı ve çekti.

Gömlek tek bir akıcı hareketle çıktı.

Vay anasını.

Ben bir tıp uzmanıydım. Sayısız ceset görmüştüm. Yüzlerce hastayı muayene etmişim. Bu da farklı olmamalıydı.

Ama çok, çok farklıydı.

Göğsü ve omuzları dövmelele kaplıydı, karmaşık desenler pantolonunun bel kısmında kayboluyordu. Karın kasları sayılabilecek kadar belirgindi. Hem de iki kez. İlk gün fark ettiğim kolye, sert göğüs kaslarına yaslanmış, her düzenli nefes alış verişinde yukarı aşağı hareket ediyordu.

Ve omuzları. Tanrım, omuzları. Üstündeki floresan ışıkları engelleyecek kadar genişti, göğsünü gölgeye bırakırken vücudunun geri kalanı aydınlık kalıyordu, sanki dokunmamam gereken bir heykel gibi.

Boğazım kurudu.

Çok geç fark ettim ki, tamamen hareketsiz kalmıştım. Elimde şırınga. Bir aptal gibi donakalmıştım.

Knox fark etti.

Elbette fark etti.

Başını hafifçe yana eğdi, o tanıdık değerlendirme bakışı. Ama bu sefer, arkasında başka bir şey parladı. Ateşli bir şey.

Elimi uzatıp o dövme çizgilerinden birini parmak ucumla izlemek ne kadar kolay olurdu.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" Ağzının kenarını kıvrıran o sırıtış kibirli değildi. Bilgeceydi. Sanki şu anda beynimde kısa devre yapan her bir düşünceyi okuyabiliyormuş gibi.

"Başka yaralar var mı diye bakıyorum." Yalan, nefes nefese çıktı. İkna edici değildi.

Knox'un sırıtışı derinleşti. Beni bununla yüzleştirmede. Buna gerek yoktu.

"Acele etme," dedi. "Ben bir yere gitmiyorum."

Cehenneme gidiyordum. Doğruca cehenneme. Başlangıçtan geçme. İki yüz dolar alma.

Kesinlikle, kesinlikle, yüzde yüz sabit ellerimle iğneyi yaptım, sonra kendimi onun dövmelelerinden birini incelerken buldum. Dövme, özenle yapılmış siyah mürekkeple ön kolunda yukarı doğru uzanıyordu,

ama bu bölüm, boynunda ve pazılarında gördüğüm diğerlerinden farklıydı. Bu, kanatlarını genişçe açmış, uçuş halindeki bir kuştı; altındaki kafes parçalanarak dağınık parçalara ayrılıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

Knox bakışlarımı takip etti. Uzun bir an, cevap vermeyeceğini sandım.

"Özgürlük," dedi sonunda. "Başkasına verdiğin türden."

Sesinde bir şey göğsümü sızlattı. Söyleyiş şekli, sanki özgürlük sadece verebileceği, asla alamayacağı bir armağanmış gibi.

Daha fazlasını sormak istedim. Bu adamın her katmanını soyup, tehlike yayan birinin nasıl bu kadar derin bir koruma hissi yayabildiğini anlayana kadar onu tanımak istedim.

Ama önce cevaplanması gereken başka sorularım vardı. Bütün hafta sonu aklımı kurcalayan sorular.

Ya şimdi ya da asla, diye karar verdim. Ayrıca, belki daha ciddi bir konu hakkında konuşmak, ağzımın onun kaslarına salya akıtmasını engelleyecekti.

"Şey"—gözlerimi işimden ayırmadan—"Geçen hafta Dr. Mercer ile konuştum. Bana Doyle'dan bahsetti." Kolundaki bandajı inceledim. "İlk gün gerçekte ne olduğu hakkında."

Sessizlik.

"Bu doğru mu?" Sonunda başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Beni tehdit ettiği için bir adamı yarı ölü hale mi getirdin? Beni daha tanımıyorken?"

Knox'un çenesi gerildi. Bir elini kaldırıp başının yan tarafındaki kısa kesilmiş saçlarını ovuşturdu.

"Evet."

Tek kelime, bir plak çizik sesi gibi çınladı. Ama aynı zamanda, bu sefer bana gerçeği söylemekten çekinmediğini fark ettim. Son birkaç hafta içinde, ilişkimiz onun sorularımı görmezden gelmesinden, cevap vermesine doğru gelişmişti.

"Neden yaptın?" Sesim çatladı ve bundan nefret ettim. "Bugün olsaydı bile anlamam zor olurdu, oysa haftalardır konuşuyoruz."

Knox beni dikkatle inceledi. Muayene odasındaki hava gerginleşti, yasak bir şeyle doldu.

akılcı olan, asla cevap alamayacağımı kabul etmek olurdu.

Akıllıca olan, asla cevap alamayacağımı kabul etmek olurdu. Bunu unutmak. Hayatıma devam etmek.

Ama yapamadım.

“Birinin seni savunmasına alışkın değilsin,” dedi Knox. Ok, tam da hedefe isabet etmişti. Ve itiraf etmek istemediğim kadar çok rahatsız oldum; çünkü içten içe, bu gerçek

kırılgan özgüvenimin kenarlarını aşındırıyordu.

Çünkü bundan daha güçlü olduğuma inanmak istiyordum. Çocukluğumu atlatmıştım. Ailemi atlatmıştım. Silas'ı atlatmıştım. Başıma gelenlerin hiçbiri, bir insan olarak değerim üzerinde bir etkisi yoktu.

İyi günlerde bu gerçeği kabullenmek kolaydı.

Kötü günlerde ise, bende sevimsiz bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Yani, hangi insanın bir değil iki ebeveyni de ona sırtını döner ki? Kolay bir çocuk değildim. Aslında, ilk başta öyleydim. Ama liseye geldiğimde, kinim kritik bir noktaya ulaşmıştı. Ergenlik hormonlarını alın, ebeveynlerinizin elektrik faturası yerine votka şişelerini tercih etmesini yıllarca izlemeyi ekleyin, karşınıza rekor kitaplarına girebilecek bir genç çıkar.

Onlardan bıkmıştım. Bağımlılığın bir hastalık olduğunu biliyordum. Yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Ama hiç çaba gösterdiklerini görmedim. Geriye dönüp bakınca, belki de durumları o kadar kötüydü ki net göremiyorlardı. Ama o zamanlar, tek görebildiğim, her şekilde bağımlılıklarını bana tercih ettikleriydi. İstikrar. Sevgi. Güvenlik. Hatta başımı sokacak bir ev ve karnımı doyurmak gibi temel sorumlulukları bile kurban edildi.

İyi günler, öfkeli günlerdi. Çünkü kötü günler, kendimi uykuya gözyaşlarıyla uğurladığım, içimden birinin beni öncelikli tutacak kadar sevmesini dilediğim günlerdi.

Bu benim en büyük hayalimdi. Uyanır ve annemi oturma odasında başını ellerinin arasına almış halde bulurdum. Ağlıyor olurdu ve sonunda bir şeylerin yerine oturduğunu görürdüm. Koşarak yanıma gelir, bana sarılır, hıçkırarak her şey için çok üzgün olduğunu söylerdi. Yardım alacağına söz verirdi. Bundan sonra benim onun bir numaralı önceliği olduğumu söylerdi. Ve o kucaklamanın içinde, tüm zehirli maddeler

Ruhumu zehirleyen şey nihayet ortadan kalkacaktı. Onu elinden tutup rehabilitasyon merkezine götürecektim. Çıktığında onu oradan ben alacaktım. Her akşam birlikte akşam yemeği yiyecektik. Ona günümü anlatacaktım, o da ilgilenecekti. Beni dinleyecekti. Sorular soracaktı. Beni sevecekti.

Sonra uyanıp onu evin bir köşesinde baygın halde bulduğumda gerçeklik o fanteziyi paramparça ederdi. Ve onu bir dahaki sefere ayık gördüğümde, elinde bir şişe olurdu. O ağırlık doğrudan mideme çökerdi.

Mesele şu ki, ailem beni korumak için asla kavga etmezdi.

Ve Knox'un neden bunu yaptığını bir türlü anlayamıyordum.

"Bana nedenini söylemen gerek," dedim. "Beni korkutacağını düşünsen bile. Beni korumak için kavga edecek kadar beni önemsiyorsan, bilmem gerektiğini anlayacak kadar beni önemsiyorsan."

Çünkü Dr. Mercer'ın anlattıklarından daha fazlası olmalıydı. Belki Knox ve Doyle'un uzun süredir bir rekabeti vardı. Kavgaları SADECE benim yüzümden olamazdı. Değil mi?

Knox, sanki ağır bir yükü omuzlarından atmaya çalışır gibi yüzündeki sakalları ovuşturdu.

"Doyle, üç kadına tecavüz ettiği için burada," dedi.

Nefesim kesildi.

"O en kötü türden bir mahkum. Kurallara saygısı yok. İnsanlara saygısı yok." Knox'un sesi alçak ve kontrollüydü, ama altında tehlikeli bir şey kaynıyordu. "İnsanları insan olarak görmüyor. Herkes onun için bir araç. Geçen yıl, başka bir mahkumun kantin hakkını çalmak için onun kolunu kırdı. Yıllar önce, çamaşırhanede bir kadın gardiyanı köşeye sıkıştırdı. Kadın kaçmayı başardı, ama kıl payı. Ve bunlar sadece rapor edilen olaylar."

Midem bulandı.

"Mahkumlar yeni hemşirenin işe başlayacağından bahsediyorlardı. Ama Doyle, senin genç ve güzel olduğuna dair bir söylenti duymuş." Knox'un gözleri soğudu. Ölümcül bir bakış. "Bu, onun kafasına takması için yeterliydi. Seni tehdit etti. Ve tehdit derken, söz verdi demek istiyorum. Çünkü Doyle'un bir başka özelliği de bu: Gerçekleştirmek istediği her ne kadar sapkın saçmalık olursa olsun, başarılı olana kadar denemeye devam eder."

Bir an durdu ve ben onun tamamen hareketsiz kaldığını izledim.

“O anda,” diye devam etti, “sırtında bir hedef işareti vardı.”

Ağzım kurudu. “Ve onu dövmek... bana olan takıntısından vazgeçeceğini mi sandın?”

Knox kelimelerini dikkatlice seçti. Kendini tutmayı düşündüğü belliydi, ama çok ileri gitmiştik. Artık yarı gerçeklerin ne anlamı vardı ki?

“Doyle tek bir şeye odaklanır. Onu döverek, tüm dikkatini bana yöneltmek zorunda kalacağını biliyordum.” Yüz hatları keskinleşti. “O kavgaya girmiş bir köpek gibidir. Araya girersen, sana saldırır. Ve asıl hedef kaçabilir.”

Vay anasını.

Knox Blackwood, bana zarar vermek isteyen şiddet eğilimli bir sosyopatın elinden beni korumak için müdahale etmekle kalmamış, bunu kendisinin de tehlikeye gireceğini bilerek yapmıştı. Kalıcı olarak.

“Yani, ne, şimdi sana karşı intikam peşinde mi?”

“Doyle’la başa çıkabilirim.”

Nefesim bir anda kesildi. Çünkü, aman Tanrım, Knox’un fedakarlığı benim fark ettiğimden çok daha büyüktü.

Ve hepsi bu kadar da değildi.

“O ilk hafta,” diye devam ettim, sesim artık daha sağlamdı, “Doyle’la kavgadan sonra, dikişlerin yırtılmış halde geldin. Sonra o Cuma günü ağzına bir yumruk yedin.” Gözlerine baktım. “Bunu kasten yaptın, değil mi?”

Knox elini yüzüne götürdü. “Seni düşünmeden ve güvende olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Doyle’un sana ne yapmayı planladığına bir bak. Ben ise hücremde tıkılıp kalmıştım, hiçbir şey yapamadan, iyi olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu.” Hafifçe öne doğru eğildi ve gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesip aldı. “Revire gelmek yeterli değildi. Ama yine de bir şeydi. Tedavi edilmesi gereken her yaralanmamda, iyi olduğunu kendi gözlerimle görebiliyordum. Kimsenin sana zarar vermediğini.”

Tereddüt etti.

“Hiçbir şeyin sana dokunmadığını.”

Bu sözlerdeki sahiplenme duygusu beni endişelendirmeliydi. Ama Knox bana sahip olmak istermiş gibi bakmıyordu. Bana, dünyanın başıma getirdiği her türlü kötülükle aramıza girmek istermiş gibi bakıyordu.

Gözlerimi kırıpıştırarak itirafını sindirdim. "Sadece benim güvende olduğumdan emin olmak için kasten kendine zarar mı verdin?"

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. Sanki kendine verdiği yaralar, beni kontrol etme çabasının önündeki küçük bir engelmış gibi.

"Adil bir takas gibi görünüyordu."

"Adil bir takas," diye tekrarlardım. "Kendi kanın. Kendi acın. Bu adil bir takas mı?"

Yüzünde bir şey parladı. Yumuşadı.

"Ve sonra hademe işini aldın," dedim yavaşça, "böylece sadece... burada olabiliydin."

Gözlerini kaçırmadı. "Dediğim gibi, seni düşünmeden duramıyordum."

Dehşete kapılmam gerekirdi. Bu adam az önce kendine zarar verdiğini itiraf etmişti. Beni kaçırmaması gereken bir takıntı düzeyine.

Ama tek düşünebildiğim, birinin beni seçmesinin nasıl bir his olduğuydu. Bedeli ne olursa olsun değil, bedelin önemi olmadığı için. Çünkü ben daha önemliydim.

İtirafı aramızda asılı kaldı. Bununla ne yapacağımı

"Şey"—boğazımı yuttum, sesime neşe katmaya çalışarak—"şimdi senin hakkında saçma sapan konuştuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Knox'un göğsünden kıkırdamaya benzeyen bir ses çıktı. Ve, Tanrı yardımcım olsun, o ses sanki oraya aitmiş gibi kemiklerime işledi.

"Hakkımda saçma sapan şeyler mi söylüyordun?" Gözlerinde bir ışıltı belirdi. Sanki bunu gerçekten eğlenceli bulmuş gibiydi. "Kime?"

"Çoğunlukla kendime. Kafamın içinde." Omuz silktim. "Bütün bir olaydı."

"Büyük bir olay," diye tekrarlardı, ağzının köşesinde bir gülümseme mi belirdi? "Kendine benim hakkımda ne tür şeyler söylüyordun?"

“Doyle’a saldırdığın ilk gün, senin bir zorba olduğunu düşünmüştüm. Bir pislik.”

“Mmm.” O gülümsemedi kırılmış kırılmış Eğer bir şey eğer eğlenmiş gibi görünüyordu. “Başka ne var?”

Muhtemelen orada durmalıydım. Ama gözlerindeki sıcaklık, ağzımın durmadan konuşmasına neden oldu.

“Sana psikopat bir orospu dedim.”

Knox güldü. Sesi paslanmış gibiydi, sanki pek sık kullanılmıyormuş gibi, ama bu ses tüm yüzünü değiştirdi. Kasvetli yoğunluğu eridi ve bir anlığına, hapishaneye girmeden önce nasıl bir adam olabileceğini gördüm. Onu buraya getiren şeyden önce.

“Psikopat orospu çocuğu,” diye tekrarladı, sanki nadir bir şeyi tadıyormuş gibi her heceyi yavaşça yuttu. “Bu yaratıcı. Çoğu insan sadece pislik der.”

“Ben bir başarı delisiyim.”

“Belli ki.” Gözlerinin köşeleri kırıştı. “Bilmem gereken başka isimler var mı?”

“Orada bir yerlerde *dövmeli* bir *tehdit* de vardı galiba. Ve sana en az iki kez *o devasa pislik* diye hitap ettiğime de eminim.”

“Devasa.” Yavaşça başını salladı, gülümsememek için kendini zor tutuyordu. “Bunu kabul ederim.”

“Bu bir iltifat değildi.”

“Ben bunu iltifat olarak kabul ediyorum.”

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. Bu tehlikeli bir alandı. Mahkumlarla şakalaşmak hemşirelik el kitabında yazan bir şey değildi. Özellikle bu mahkumla şakalaşmak, kerosenle ıslanmış halde ateşle oynamak gibi bir şeydi.

“Peki şimdi?” diye sordu, mizahı yerini daha ciddi bir havaya bırakıyordu. “Bana şimdi ne diyorsun?”

Konuyu saptırabilirdim. Başka bir şaka yapabilirdim. Ortamı hafif ve güvenli tutabilirdim.

Ama o bana Doyle hakkındaki gerçeği, yaraları hakkındaki gerçeği, her şeyi anlatmıştı. Karşılığında biraz gerçeği hak ediyordu.

“Artık senin bir zorba olmadığını biliyorum,” dedim sessizce. “Sen bir koruyucusun.”

Yüzünde bir değişiklik oldu. Tam olarak şaşkınlık değildi. Daha çok... farkına varma gibiydi. Sanki onda o kadar uzun süredir gömülü olan, varlığını bile unuttuğu bir şeyi görmüşüm gibi.

Knox'un tüm vücudu yumuşadı. Omuzlarındaki sert hatlar gevşedi. Çenesi açıldı. Sanki sözlerim onda bir şeyin kilidini açmış gibiydi. Sanki çok uzun zamandır kimse ona öyle dememişti.

Ya da hiç.

Eldivenlerimi çıkarıp çöp kutusuna attım, aniden ellerimle bir şeyler yapmak istedim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Yaptığın şey için." "Ne zaman istersen, Prenses."

Bu takma ad içimi ısıttı.

Sırf beni koruduğu için sırtına bir hedef tahtası koyması haksızlıktı.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Güvenliğini sağlamak için?" diye sordum. "Kendi sözlerine göre, benim yüzümden sırtına bir hedef işareti koyuldu. Birine iyi bir söz söyleyebilir miyim? Ekstra güvenlik talep edebilir miyim?"

Knox gülümsedi ve bu görüntü kalbimin atışını tehlikeli bir şekilde hızlandırdı.

"Ben iyiyim, Prenses. Benim için endişelenmene gerek yok."

Ama en tuhaf olan şey, benim onun için endişeleniyor *olmamdı*. Bu andan itibaren, Doyle her an Knox'tan intikamını alabilirdi. Benim yüzümden.

Tartışmak için ağızımı açtım ama fırsat bulamadan Knox uzanıp elimi tuttu.

Sadece bu. Sadece elini benim elime dolaması.

Ve dünya sessizliğe büründü.

Dört hafta. Dört hafta boyunca atılan gizli bakışlar, neredeyse dokunacak gibi olan eller ve kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan anlamlı sessizlikler. Dört hafta boyunca farkında değilmiş gibi davranmak. Dört hafta boyunca farkında olmadan bu ana doğru ilerlemek.

Ve şimdi avucunu avucuma değdirmişti ve var olmadığını varsaydığım her şey bir anda yüzeye çıktı.

Avuç içi nasırlı ve sıcaktı, burada ona yaptırdıkları yıllarca süren işlerden dolayı pürüzlüydü. Ama tutuşu nazikti. Bir adamı bile kırabileceğini bildiğim eller için inanılmaz derecede nazikti. Parmaklarımı sanki kırılğan, değerli bir şeyden yapılmış gibi okşadı ve birdenbire fark ettim ki, kimse bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı.

Silas beni yakalamış, sıkmış, kontrol etmişti. Dokunuşu her zaman acının habercisiydi, nazikmiş gibi davrandığı zamanlarda bile. Bir erkek bana uzandığında her seferinde darbeye hazırlıklı olmak için kendimi eğitime tabi tutmuştum.

Ama Knox... Knox beni, korunmaya değermişim gibi tuttu. Bana zarar vermek düşünülemezmiş gibi.

Kalp atışlarım derin ve düzenli bir ritme dönüştü.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, onunki benimkinden çok daha büyüktü, bronzlaşmış, dövme ve yara izleriyle doluydu. Benimki ise onun avucunda solgun ve küçüktü. Birbirimize uymamalıydık. Hiçbir şey birbirimize uymamalıydı.

Ama onun cildinin sıcaklığı benimkine sızdı ve kolumdan yukarı doğru yayılıp kaburgalarımın arkasına yerleştiğini hissettim. İmkansız bir an için, hüküm giymiş bir katille hapisane revirinde dururken, güvenliğin gerçekte nasıl bir his olduğunu anladım. Tehlikenin yokluğu değil. Seninle başına gelecek her şeyin arasına girecek birinin varlığı.

Ve ben daha fazlasını istedim.

Bu farkındalık bana ansızın bir yumruk gibi çarptı. Bundan daha fazlasını istedim. Ondan daha fazlasını. Yıllardır ilk kez ciğerlerimi tamamen doldurup genişleten bu duygunun daha fazlasını.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. Bir gardiyanın botlarının yaklaşan ritmi.

Aynı anda birbirimizden ayrıldık, temasın kesilmesi elimi soğuk bıraktı. Boş.

Knox gömleğine uzandı ve çok kontrollü, çok kasıtlı hareketlerle onu tekrar giydi.

"İşe dönsem iyi olur," dedi, sesi eskisinden daha sert çıkıyordu.

"Evet." Benim sesim neredeyse bir fısıltıydı.

Malzeme arabasına doğru geri döndü. Ama kapının eşiğinde durdu. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Bilgin olsun, Prenses" — o gümüş mavisi gözler benimkilere kilitlendi — "seni korumak bir fedakârlık değil. On dört yıldır mantıklı gelen tek şey bu."

Sonra gitti.

Ve ben sessizlik içinde, kalbim çarparken, avucumda onun dokunuşunun verdiği karıncalanma hâlâ devam ederken, zihnimde tek bir düşünceyle kalakaldım.

Knox Blackwood'a aşık oluyordum.

Ve bunu nasıl durduracağımı hiç bilmiyordum.

KNOX

El ele tutuşmanın bu kadar samimi hissettireceğini kim bilebilirdi ki?

Yatağımda uzanmış, ezberlediğim su lekeli tavan döşemelerine bakıyordum. Aynı çatlaklar. Köşedeki aynı küf lekeleri. Ölen bir böcek gibi vızıldayan aynı titrek floresan ışık.

Her şey aynıydı. Ben hariç. Görünüşe göre.

"Tanrım." Ronan'ın sesi sessizliği bozdu. "Sana ne oldu lan?"

"Ne?"

"Sanki bir şeyden kafan güzelmiş gibi görünüyorsun." Duvara yaslandı ve sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana gözlerini kısarak baktı. "Yine o şeyden almadın, değil mi?"

"Ben uyuşturucu kullanmam. Bunu biliyorsun."

"O zaman bu ne lan?" Elini belirsiz bir şekilde tüm varlığıma doğru uzattı.

"Hiçbir şey."

"Saçmalık." Bir duraklama. Sonra, dehşete kapılmış bir şekilde: "O... yüzündeki o şey bir gülümseme mi?"

Yüzümü düzeltmeye çalıştım. "Herkes gülümser."

"Sen gülümsemezsin." Yavaşça başını salladı. "Sen asla gülümsemezsin. Seni belki iki kez gülerken gördüm ve her iki seferinde de birinin kanı akıyordu."

"Yeni bir sayfa açıyorum."

"Şartlı tahliyen." Parmaklarını şıklattı, sırtını daha dik tuttu. "İyi haberler mi var?"

"Hayır."

Bu kelime göğsüme bir taş gibi çarptı. En son ne zaman bu kadar sert bir hayal kırıklığı yaşamıştım? Şartlı tahliye konusunda

şartlı tahliye umudumu kesmiştim. Kendime bunu istemeyi bırakmıştım. Özgürlüğün tadının nasıl olacağını hayal etmeyi bırakmıştım.

Ama şimdi...

Harper bu duvarların dışında bir yerdeydi. Yeşil gözlü, nazik elli ve bana sanki turuncu giysili bir numara değilmişim gibi bakan Harper.

"Cidden, beni çok ürkütüyorsun." Hücre arkadaşımın sesi beni kendime getirdi. "Ne oldu?"

"Sadece iyi bir gün geçiriyorum." "Saçmalık.

Zırva."

O biliyordu. Ben de biliyordum. Ama ne diyebilirdim ki? Harper'ın elini tutabildiğim için burada yatıp, aşk acısı çeken bir ergen gibi tavana sırtarak baktığımı mı?

Bu bana psikiyatri koğuşuna tek yön bilet kazandırırdı. Ve yine de...

Bunu açıklayamazdım. Hayatım buna bağlı olsa bile. Ama Harper, yıllar önce gömdüğüm bir şeyi içimde uyandırmıştı. Üzerine toprak döktüğüm, sıkıca bastırdığım ve kendime sonsuza dek öldüğünü söylediğim bir şeyi.

Umut.

Acınası. Tehlikeli. Son derece aptalca.

Cezam bitene ya da kalbim pes edene kadar, hangisi önce gelirse, bu beton kafeste çürüyeceğimi kabullenmiştim. Sonra Harper'ın parmakları benimkilerin etrafına dolandı. Sıcak. Yumuşak. Canlı.

Tek bir dokunuş.

On dört yıldır özenle inşa ettiğim ilgisizliği yıkmak için tek gereken buydu.

Tamamen mahvolmuştum.

HARPER

Hapishane otoparkında arabama doğru ilerlerken kendimi gülümserken bulmam çok saçmaydı.

Soğuk rüzgâr yanaklarımı ısıırıyordu, gözlerimi yaşartacak kadar keskin bir rüzgârdı. Önemli değildi. Ruh halim bozulmayı reddediyordu. Bu da saçmalıktı.

Knox Blackwood'u sadece birkaç haftadır tanıyordum. HAFTALAR. Ve işte buradaydım, mahkum edilmiş bir katil elimi tuttu diye dondurucu soğukta otoparkta bir aptal gibi sırtıyıordum.

Tanrım, elinin benimkine dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu. Sıcak. Beton bir kafeste yaşayan bir adam için inanılmaz derecede sıcaktı. Parmaklarımı büzdüm, bu hissin kaybolmasını umuyordum.

Kaybolmadı.

Bu delilik, diye düşündüm. İki yıl. Silas'la iki yıl geçirmiştım ve şimdi, bir mahkumla birkaç hafta geçirdikten sonra, ona karşı hislerim olduğuna inanmam mı gerekiyordu?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Bunun başka bir şey olması gerekiyordu. Takdir. Yüzeysel bir çekim. Knox, Silas'ı bir hamamböceği gibi ezebilecek ilk kişi olduğu için, travma geçirmiş beynimin uydurduğu yanlış bir başa çıkma mekanizması.

İşte buydu. Kesinlikle buydu.

Ancak onun dokunuşunun hatırası kaburgalarımın altına bir yerlere yerleşmiş ve oradan çıkmak bilmiyordu. Donmuş parmaklara geri dönen sıcaklık gibi içime yayıldı, yavaş, acı verici ve görmezden gelinmesi imkansız bir şekilde.

Bu şiirsel ve aptalcaydı ve asıl mesele bu değildi.

Asıl mesele, Silas'tan hâlâ korkuyor olmamdı. İşte. Kabul ettim. Ve dürüst olmak gerekirse? Bu düşünce beni kusmak istememe neden oluyordu. Güçlü olmam gerekiyordu

Güçlü olmalıydım. Kendine güvenen. Cehennemden tırnaklarıyla çıkıp küllerinden hayatını yeniden inşa eden bir kadın. Gölgelerden korkmamalıydım.

Ama korkuyordum.

Ve belki de bu yüzden Knox bu kadar önemli gelmişti. Çünkü iki yıldır ilk kez, başka biri benimle diğer canavarlar arasında duruyordu.

Cidden eve gitmem, kendime bir kadeh şarap doldurmam ve bunun ne anlama geldiğini iyice irdelemem gerekiyordu. Çünkü Knox'un bana bakarken yumuşayan gümüş mavisi gözlerini düşündüğümde göğsümde olan her neyse, incelenmesi gerekiyordu. Sert bir şekilde. Tercihen bir şişe Pinot eşliğinde.

Gerçek duygular mı? Haftalar sonra mı?

İmkansız.

Değil mi?

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve arabama doğru yürüdüm. Sonra donakaldım.

Ön cam sileceğimin altına bir kağıt sıkışmıştı, rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu. Park yerine göz gezdirdim. Boştu. Ceza yoktu. Park yasağı da yoktu.

Kağıdı çıkarırken elim titremiyordu. Titrememesi için bir neden yoktu.

Kağıdı açtım.

İki kelime. Tanıdık bir el yazısı. Eskiden yıldönümü kartlarını imzalarken kullandığı, daha sonra da duvarlara delikler açtıktan sonra mutfak tezgahına bıraktığı özür notlarında kullandığı türden bir el yazısı.

Seni buldum. ~ S

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ben: Bir iyilik istiyorum.

Axel: Pastanın içinde tırnak törpüsü mü? Fazla bir şey söyleme.

*Blake: Neden ilk aklına gelen bu? *Göz devirme emoji**

Axel: Neden senin aklına gelmedi ki?

Ryker: Lanet olsun. O TELEFONU AT GİTSİN. Onu nasıl şarj ediyorsun ki?

Ben: Hapishane sırları.

Axel: Benim tahminim, kolonundan elektrik çeken bir anal tıkaçı.

Sırıtan emoji

*Blake: Senin neyin var? *Göz devirme emoji* Axel:*

Tıbbi olarak mı, felsefi olarak mı?

*Blake: İkisi de. Cevap ikisi de. *Gülme emoji**

Jace: Altı dakika sonra toplantım var. Ne istiyorsun, Knox?

Axel: Şuradaki "toplantıları" ve "dakikaları" olan Bay CEO'ya bakın.

Jace: Buna iş denir, Axel. Axel:

Kulağa sahte geliyor.

Ben: Dikkat etmeni istediğim biri var.

Axel: Romantik bir romandaki karamsar bir anti kahraman gibi gizemli bir şekilde konuştu.

Blake: "Göz kulak ol"un ne demek olduğunu açıkla.

Ben: Sadece... ona göz kulak ol. Güvende olduğundan emin ol.

*Axel: O mu?! *Şaşkın yüz emoji**

Blake: O mu??

Ryker: Lanet olsun.

Jace: O kim, Knox?

Ryker: Lanet olası hemşire, değil mi?

Axel: Durun. DURUN. Knox bir HAPİSHANEDE. Bir HEMŞİRE ile. Ve bizim onu KORUMAMIZI istiyor. *Aklım başımdan gitti emoji*

Blake: Tessa tamamen kafayı yiyecek. *Sırıtan emoji* Axel: Bu, Dakota'nın bana dinlettiği

bana dinlettirdiği her romantik romanın konusu.

Blake: "Dinletmiş"sin. Tabii.

Axel: Onun İLGİLENDİĞİ ŞEYLERE DESTEK oluyordum.

Jace: Sonuncusunun sonunda ağlamıştın. *Tek gözyaşı emoji*

Axel: KÖPEK ÖLDÜ, JACE. Ve ben ağlamadım. Gözüme bir şey kaçmıştı.

Ben: Konuya odaklanabilir miyiz?

Axel: Hayır. Kesinlikle olmaz. SORULARIM var. *El kaldırma emoji*

Blake: Aslında ben de.

Ben: Kadın, Faith'in arkadaşı ve komşusu. Harper. Axel: Oh, o kadın mı?

Ben: Onunla tanıştın mı?

Axel: Faith'in hemen yanında oturuyor. Aslında, eskiden yanında oturuyordu. Faith bu aralar Ryker'in yanında kalıyor. *Göz kırpan emoji*

Ben: Yani, Faith'in arkadaşının burada çalıştığını hepiniz biliyordunuz ama bana söylemediniz mi?

Jace: Bu telefonu daha yeni aldın.

Axel: Knox. Dostum. Kardeşim. Günah arkadaşım. Şu anda yasak bir hapisane aşkı mı yaşıyorsun?

Ben: Hayır.

Axel: Düşmanlardan sevgililere. Tek bir yatak. Tabii senin yatağın bir ranza.

Ve kapı yok, sadece parmaklıklar var.

Ryker: Kızma ama son ziyaretimizden sonra, tüm bu sorunlara neden olan kadını araştırdım bile.

Ben: Anlamadım?

Axel: Ooooh, Ryker haddini aştı. Ve Knox'un kız arkadaşını aşağıladı. Popcorn'umu alıyorum. Ryker, Knox seni bıçaklayacak. *Bıçak emoji*

Ryker: Bu asi olmak değil. Bu gerekli özen. Çünkü BİRİSİ Knox'un şartlı tahliye duruşmasını düşünmek zorunda.

Ryker: Sana söylemiştim, kimseyle ilişki kurma. Ne gardiyanlarla, ne mahkumlarla. Ve özellikle de lanet olası sağlık personeli ile.

Ben: Ryker, benim için yaptığın her şeye minnettarım.

Axel: Oh oh. *Uyarı işareti emoji*

Blake: İşte başlıyor.

Axel: Uzaydan Knox'un patlama sekansının başladığını duyabiliyorum. Beş saniye kaldı.

Ben: Ama ben kendi başımın çaresine bakarım. Tavsiye verebilirsin, ama beni kontrol etmeye çalışmayı bırak. Fark etmediysen, bu işe yaramıyor.

Axel: KABOOM. *Patlama emoji*

Ryker: Tabii ki işe yaramaz. Seninle hiçbir şey işe yaramaz. Yıllardır seni o cehennem çukurundan çıkarmaya çalışıyorum ve ne zaman yaklaşırsak, sen MUHTEŞEM derecede aptalca bir şey yapıyorsun.

Ben: Bitirdin mi?

Blake: Beyler, aynı takımdayız. Hatırladınız mı?

Ryker: Öyle miyiz peki? Çünkü ben "Knox'u Hapisten Çıkar" Takımındayım. Ve Knox ise "Kendi Şartlı Tahliyesini Sabote Etmek İçin Mümkün Olan Her Şeyi Yap" Takımında.

Ben: YETER.

Jace: Ryker, sakın ol.

Axel: Ooooh, Büyük Patron Enerjisi etkinleştirildi. *Taç emoji*

Blake: Axel, yemin ederim.

Axel: Ne?! Ben sadece anlatıyorum!

Ryker: [yazıyor...]

Ryker: [yazıyor...]

Ryker: [yazıyor...]

Axel: Üç yazma bildirimi. Ya bir deneme yazıyor ya da bir sürü küfürlü kelimeyi siliyor.

Blake: Muhtemelen ikisi de.

Ryker: Neye ihtiyacın var?

Ben: Ona göz kulak olmanı istiyorum. Sanırım başı belada. Hâlâ ondan bilgi almaya çalışıyorum, ama ben yapamadığım zamanlarda dışarıdan birinin ona göz kulak olduğunu bilsem daha rahat uyuyabilirim.

Jace: Ne tür bir baş belası?

Ben: Yara izi bırakacak türden.

Blake: Onunla ilk tanıştığımda gözü morarmıştı.

Jace: Neden ona bunu söyledin ki??? Şimdi daha da çılgına dönecek!

Ben: Gözü morarmış mıydı???

Jace: Gördün mü?

Ben: Ne kadar zaman önce?

Jace: Belki bir kazadan kaynaklanmıştır?

Ben: Öyle miydi?

Ryker: Dostum, kendine odaklanmalısın.

Ben: Kahretsin! CO geliyor. Gitmem lazım. Ona dikkat et!

Axel: Çabuk! Herkes anlamlı bir şey söylesin!

Blake: Kendine dikkat et, Knox. Biz hallederiz.

Ryker: Tanrı aşkına, duruşmaya kadar beladan uzak dur.

Ryker: Ve bu kadının peşine düşme.

*Axel: Oh, o bu kadını KESİNLİKLE takip edecek. *Ateş emoji**

Blake: Bu ya şimdiye kadar anlatılmış en harika aşk hikayesi olacak ya da tam bir felaket.

Axel: Knox'la mı? Muhtemelen ikisi de.

Axel: Ama dur biraz, Knox. Hala soruma cevap vermedin: Bu telefonla ne yapacaksın?

HARPER

Faith, bir elinde bir şişe şarap, diğer elinde köpeği Rainbow'un tasmaıyla kapıma geldi.

Şarap pahalı görünüyordu. Köpek ise sanki çöp öğütücüsünden iki kez geçirilmiş gibi görünüyordu.

"Kutlama zamanı!" dedi Faith, ben cevap veremedenden yanımdan geçip içeri girdi.

Rainbow, dört uyumsuz bacağıyla fazla mesai yapar gibi, onun arkasında sallanarak içeri girdi. Köpeğin yan tarafında, ancak bir... penis olarak tanımlayabileceğim bir şişlik vardı. Yürürken sallanan tüylü, küçük bir uzantı. Gözleri iki farklı yöne bakıyordu, dişleri sanki bir blenderle Fransız öpücüğü yapmaya çalışmış gibi görünüyordu ve Faith onu ne kadar yıkarsa yıkasın, sürekli çöp konteynerinden çıkarılmış gibi görünüyordu.

Ama Faith o kurtarılmış köpeği tüm kalbiyle seviyordu. Ve dürüst olmak gerekirse? Ben de seviyordum.

"Neyi kutlayacağız?" diye sordum, arkalarından kapıyı kapatarak.

"Yeni işini!" Faith şişeyi bir kupa gibi havaya kaldırdı. "Tamamen gecikmiş bir kutlama. Bunu bir ay önce yapmalıydık!"

Doğrusu, Silas'tan gelen notu gördükten sonra kutlama havasında değildim. Kahretsin, neredeyse kapıyı açmayacaktım ve Faith'in arkasında gizlenmediğinden emin olmak için pencereyi üç kez kontrol etmiştim, ama Faith son zamanlarda en iyi arkadaşım olmuştu ve buraya bir şişe şarapla gelmişse, keyfini kaçırarak biri olmayacaktım.

"Ayrıca," diye ekledi, "bardağın olup olmadığından emin olamadığım için bardak da getirdim. Ve Rainbow'u da getirdim çünkü Ryker geç saatlere kadar çalışıyor ve o ayrılık kaygısı yaşıyor. Öyle değil mi, kızım?"

Rainbow, hemen benim tek düzgün yastığımı bulup üzerine atlayarak cevap verdi.

"Rainbow, hayır!" Faith tasmaını çekti. Köpek ona tam bir ihanet bakışı attı, sonra halının üzerine yığıldı ve osurdu.

Yeni hayatıma hoş geldiniz.

Gülümsedim ve bungalovumu yeni bir bakışla inceledim. Mutfak tezgahları yaklaşık kırk yıllık, çizik ve çukurlarla kaplıydı. Bir dolap kapısı tam anlamıyla düşmüş ve koli bandıyla tekrar yapıştırılmıştı. Laminat tezgahlar da aynı derecede yıpranmıştı. Ve halı...

Şöyle diyelim, oda spreylerine büyük bir yatırım yapmışım. Başkaları burayı harap bir çöplük olarak görürdü.

Ben ise onu *kendime* ait görüyordum.

Tabii, kirayı ödediğim sürece benim. Ama yine de, özgürlüğe sahipken kimin lüks bir yere ihtiyacı olur ki? O kadar uzun süre korkunun boğucu ağırlığı altında yaşamışım ki, burası bana altın bir cennet gibi geliyordu. Çiziklerle dolu, koli bandıyla yapıştırılmış, hafif küflü bir cennet.

Faith şarabı doldurdu ve bana bir kadeh uzattı. "Ee, ilk ayın nasıldı?"

"İlginçti." Bir yudum aldım. "Mahkûmlar tam da beklediğin gibi. Şiddet dolu. Kaba. Sömürebilecekleri her türlü zayıflığı arıyorlar."

"İlk üç Tinder randevum gibi."

Burnumdan soludum. "En azından bu adamlar parmaklıklar arkasında."

Rainbow çöp kutumu bulmuştu ve büyük bir dikkatle kokluyordu. Bir gözü tavanı inceliyor gibi görünürken, diğeri bir muz kabuğuna kilitlenmişti.

Faith onu oradan uzaklaştırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii ki."

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

"İstemiyorsam cevap vermeyeceğim," diye onu temin ettim.

Buna gülümsedi. Rahatsız olmamıştı, kırılmamıştı. Hatta etkilenmişti bile denebilir.

"Harper gerçek adın mı?"

Başımı eğdim.

Omuz silkti ve pantolonundaki hayali tüyleri toplamaya başladı. "Seni zor durumda bırakmak istemem. Sadece... taşındığında

gözün morarmıştı. Ve aniden taşındın. Her şey kaçan birinin izlerini taşıyor. Ve adını değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum.”

Başımı salladım. “Hayır. Aceleyle ayrıldım ve o, beni bulmak isterse isim değiştirmemin bir faydası olmayacak türden bir adam.” Gerçi arabamdaki nottan yola çıkarsak, belki de bu yanlış bir hareketti. Belki de kimliğimi değiştirmek için tüm o karmaşık adımları atmalıydım, ama o zamanlar bu bana çok aşırı gelmişti, anlıyor musun? Evet, Silas şiddet uygulayan bir pislikti, ama bana *tanık koruma programına girecek kadar* tehlikeli gelmemişti. Ya yanılmışsam?

Şaraptan bir yudum daha aldım.

“Peki, eğer bir gün değiştirmek istersen, arkadaşlarımdan biri son derece zengindir. Bunu gerçekleştirebilecek biri varsa, o da odur.”

Bu teklifi kabul etmeli miyim diye düşünmek aptalcaydı. Değil mi?

Evet. Aşırı bir tepkiydi. Silas'la başa çıkabilirdim ve kesinlikle onun beni tekrar uzaklaştırmasına izin vermeyecektim. Artık bir arkadaşım vardı. Kendi evim vardı. Ve sevmeye başladığım bir işim vardı. Hem de çok.

Faith'in meraklı bakışlarını üzerimde hissederek, içimdeki düşünceleri bir kenara itip onun söylediklerine odaklandım. Çok parası olan arkadaş. “Zengin, ha?”

“Gerçekten iyi bir adam. Güçlü de. Tek bir telefonla, parmak izlerini ve DNA'nı başka birine aitmiş gibi gösterebilir.”

“Bu... hem etkileyici hem de korkutucu.” Başımı salladım. “Ama bunu kendi başıma halletmeye çalışıyorum.”

Rainbow tam o anda hiçbir şeye havlamaya başladı. İkimiz de ona baktık. Sanki duvar ona kişisel bir kötülük yapmış gibi duvara baktı, sonra ilgisini kaybetti ve kendini yalamaya başladı.

“Peki,” Faith ikinci el kanepeme daha da yerleşti, “hiç arkadaşın var mı? Yani, ben ve bu muhteşem melek dışında?” Rainbow’u işaret etti.

Dudaklarım inceldi. Taşınmadan önce sahip olduğum birkaç arkadaşımı düşününce suçluluk duygusu içimi kemirdi. Farkına bile varmadan yavaş yavaş görüşmeyi bıraktığım arkadaşlar. Hepsi bir çift olmak adına.

Onun arkadaşlarıyla takılmak. *Onun* hayatı. Geriye dönüp baktığımda, bu kontrolün ne olduğunu bile fark etmemiştim. Ve sonra, bir gün uyandım ve hayatımın bittiğini fark ettim. Sahip olduğum tek hayat, *onun* hayatıydı. Başımın üstündeki onun çatısı. Onun arkadaşları. Onun her şeyi.

Ama sorun değildi. Hatalarından ders alırsın falan. "Aslında hiç arkadaşım yok," diye itiraf ettim. "Artık yok." Faith anlıyormuş gibi başını salladı.

"Benden bu kadar yeter." Konu çok ağırlaşmadan konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Sen ve Ryker nasılsınız?"

Yüzü birden aydınlandı. "İyiyiz! Yeni bir ev arıyoruz."

"O kira sözleşmesindeki evcil hayvan yasağına karşı mücadele ettiğini sanıyordum?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Komşuları evcil hayvanlardan nefret ediyor ve birleşip karşı çıkıyorlar. Mücadele etmeye değmeyeceğine karar verdik. Onu yürüyüşe çıkardığım her seferinde komşuların bana yan gözle bakmasını istemiyor."

Vay canına. Bu onun için çok düşünceli bir davranış. "O çatı katından gerçekten taşınmaya razı mı?"

"Şey, ben Rainbow'u geride bırakmayacağım. Ve benim asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, o *benim* berbat bungalovuma taşınmak istemedi. Yani, evet, ev arıyoruz."

Gülerek,

Rainbow bir şekilde tasmaşını sehpanın ayağına dolamıştı ve şimdi kendini kurtarmaya çalışırken daireler çiziyordu, her dönüşte yanındaki o tuhaf çıkıntı sallanıyordu.

"İşinden bahsetmişken," dedi Faith rahat bir tavırla. Fazla rahat bir tavırla. "Mahkûmlardan herhangi biriyle tanıştın mı? Önemli biri var mı?"

Midem sıkıştı. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

Yüzümden okunuyor muydu? Knox'a karşı profesyonelce olmayan, yasaklanmış nefretim? "Nereye varmak istiyorsun?"

O iç geçirdi. "Knox Blackwood. Onunla tanıştın mı?"

Bu isim bana soğuk su dökülmüş gibi geldi. Bunu nereden biliyordu ki? Kimseye söylememiştim. Lanet olsun, söyleyecek bir şey yoktu ki. Ona karşı olan bu duygular gerçek değildi. Arabamda o notu bulmadan önce yaşadığım içsel

çöküşüme bakın. "Knox Blackwood'u nereden tanıyorsun?"

"Ryker. Knox onun en yakın arkadaşlarından biri." Vay anasını.

"Ryker onun ceza savunma avukatı, şartlı tahliye almasına yardım etmeye çalışıyor."

Şarap kadehimi masaya koydum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" "Ne zaman söylemem gerekiyordu?"

"Benim cezaevinde çalışacağımı öğrendiğinde ne demeliydim?"

"Üzgünüm. O zamanlar, kendim de hapishaneye girmek üzere olduğum gerçeğine biraz takılmıştım."

Tamam. Haklısın.

"Yani, onunla gerçekten tanıştın mı?" diye sordu Faith, sesi giderek yükseliyordu. "Knox Blackwood'la mı? Yüz yüze mi?"

"Evet."

"Vay canına." Gözlerini kırptı. "Açıkçası bunun pek olası olmadığını düşünmüştüm. Orası kocaman bir yer. Karşılaşma ihtimalin ne kadar ki?"

Omuz silktim, ama göğsümde bir şey sıkıştı. "Aslında onu birden fazla kez gördüm."

Faith, bir ipucu bulmuş bir dedektif gibi şarap kadehini yavaşça masaya koydu. "Tamam, dur biraz. Neden öyle söyledin?"

"Nasıl yani?"

"Öyle. Garip ve şüpheli bir şekilde." Beni işaret etti. "Bir şey oldu."

Başparmağımın içini tırnağımla ovuşturdum. "O, bir nevi ...beni savundu. Bana sorun çıkaran bazı kötü mahkumlara karşı beni korudu."

Faith'in ağzı açık kaldı. "Cidden mi?"

"Önemli bir şey değildi," yalan söyledim çünkü henüz o duyguları kimseyle yüksek sesle paylaşmaya hazır değildim.

"Belli ki önemsiz bir şey değildi çünkü şu anda yüzünde bir şeyler oluyor."

"Yüzümde hiçbir şey yok."

"Bir sürü şey yapıyor. Çok belirgin bir şey." Öne doğru eğildi. "Harper, ondan *hoşlanıyor* musun?"

"Ne? Hayır." Şarap kadehimi kalkan gibi tuttum. "Knox'tan hoşlanmam imkansız. O bir adamı öldürdü. Soğukkanlılıkla."

Faith kaşlarını kaldırdı. “Bunu, ormanda kanlar içinde bulunan yeni en iyi arkadaşına da söylemiştin.”

“O farklıydı.” “Öyle miydi?”

“Bunu kendini savunmak için yaptın,” dedim.

“Kendini davet edip, sarhoş olup, Ryker’a bir lamba ile saldırdığında bunu bilmiyordun.”

“Bir arkadaşına ihtiyacım vardı!”

“Detaylar...”

Rainbow yine havladı, görünüşe göre tartışmamız hakkında bir fikri vardı. Ya da belki bir toz zerresi görmüştü. O gözlerle bunu anlamak zordu.

“O adamı neden öldürdüğünü biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Sen biliyor musun?” Öğrenmek istediğimi fark edince şaşkınlıkla öne doğru eğildim.

Kafasını salladı. “Hayır.”

Kahretsin. “Senin yaşadığın bir istisnaydı. O bir katil. Ondan nefret etmemek elde değil.” Belki bunu yeterince tekrar edersem, gerçek olurdu. Tıpkı *Oz Büyücüsü’nde* Dorothy’nin topuklarını birbirine vurması gibi.

O iç geçirdi.

“Onu yargıladığımı düşünüyorsun,” dedim. “Öyle mi?”

Bunu düşündüm. Gerçek şu ki, bunu yapmak zorundaydım, değil mi? O elime dokunduğunda aramızda ne hissettim bilmiyorum ama bu çok saçmaydı. Beni koruduğunda. Onun bir katil olduğu gerçeğine tutunmam gerekiyordu. “Tecrübelerime göre, o tür adamlar hapse atılmayı hak ediyor. Eski sevgilim...” Başımı salladım, düşüncemi yarım bıraktım.

Derin bir nefes aldı. “Bak. İnsanlar kötü adamlar ve iyi adamlar olduğunu düşünür. İki ayrı kategori. Ama ben her insanın ikisinin karışımı olduğunu öğrendim. Herhangi bir günde, herhangi bir durumda, hangisinin ortaya çıkacağını asla bilemezsin.”

Şarap kadehime bakarken, Dr. Mercer’ın benzer sözlerinin yankılarını duydum. “Eski sevgilim, kendi içindeki kötü yanları bastırmakta çok başarılıydı. Ailesi ve arkadaşlarımız onu harika biri olarak görüyordu.” Sesim düzleşti. “Ama o maskenin altında, kontrol etme arzusu kaynıyordu

. Muhtemelen ona en sert şekilde ceza veren kendi babası tarafından aşılanmıştı. En azından benim hipotezim buydu. Sanırım *nedeni* önemli değil. Önemli olan, onun *öyle olmasıydı*. Kontrolcü. Manipülatif. Ve istediği zaman, düpedüz korkutucu.”

Faith sessizdi. Rainbow dönmeyi bırakmış, şimdi bana sempati ya da hazımsızlık gibi bir şeyle bakıyordu.

"Her zaman değil," diye devam ettim. "Çiçekler ve lüks bir akşam yemeği ile şiddetli bir tartışmanın izlerini silebileceğini düşünüyordu. Onun zihninde bir gün yirmi dört saatten ibaretti. Bana üç dakika acı çektirdiyse, geri kalan yirmi üç saat elli yedi dakikanın daha fazla önemi olmalıydı."

Düşünmeden boğazımın dibine dokundum. Beni tuttuğu yere.

"Ama o üç dakika her şeydi. Bana gönderdiği çiçeklerin rengini sana söyleyemem. Ama dudağımın tam olarak hangi mor tonuna dönüştüğünü söyleyebilirim. Şık yıldönümü yemeğinde ne yediğimi sana söyleyemem. Ama elbise giyerken karnına yumruk yemenin nasıl bir his olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrım, Harper."

"Yani, evet"—zorla gülümsedim—"Her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyorum. İyi adamlar ve kötü adamlar. Böylesi... daha güvenli." Ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Silas'ın bana gönderdiği uyarı işaretlerini görmezden gelmiş, onları mantıkla açıklayarak, kendime onun geçmişinde travma yaşamış iyi bir adam olduğunu söylemiştim. Ve bakın bu beni nereye getirdi.

Aynı hatayı bir daha yapamazdım. Bu arada, Knox'la tek yaptığımız el ele dokunmaktı. Tamam, peki, el ele tutuştuk. Ondan önce parmaklarımız birbirine değdi, ondan önce de haftalarca onun varlığını havadaki bir uğultu gibi hissedip ona baktım, ama yine de, neden bu konuda bu kadar kafayı yoruyordum ki?

Faith uzanıp elimi sıktı. "Anlıyorum. Gerçekten. Ama Knox hakkında bildiğim şey şu. Bu beş adam? Ryker, Knox, Blake, Jace, Axel? Kan bağı olan akrabalarından daha yakındırlar. Sürekli birbirlerinin canını sıkıyorlar, ama birbirleri için ölürler. Bu bir kardeşlik." Bir an durdu. "Ve hepsi de iyi insanlar. Hepsi. Eğer Knox şiddet eğilimli, sosyopat, cinayet işleyen bir deli olsaydı,

onunla hiçbir ilgisi olmazdı. Yani, bu hikayenin daha fazlası olmalı.”

Rahatlama hissi vücudumu sardı ve kafamdaki küçük bir ses, *Gördün mü? O bir canavar olamaz. Onunla arkadaşlık kurmaya devam etmenin bir sakıncası yok*, dedi. Ve lanet olsun ki, onun dokunuşunu hatırlayınca elim karıncalandı. Ama bu yine de yanılttı. Hem mesleki hem de psikolojik olarak. Şiddet eğilimli bir adamdan KAÇMIŞTIM. Başka biriyle bir şey başlatma düşüncesini aklımın ucundan bile geçiremezdim.

Ayrıca...

“Öldürdüğü kişi için iyi bir nedeni olsa bile, bunu nasıl unutabilirim bilmiyorum,” dedim. Ve bu doğrudu.

"Vay canına, teşekkürler."

Başımı eğdim. "Sen kendini savunmak için bir adamı öldürdün." "Knox'un da aynısını yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü meşru müdafaa olsaydı, suçunu kabul etmezdi." Faith bunu düşündü. "Nereden biliyorsun?"

Yorgunluk ve hayal kırıklığı içimi sardı. "Kabul et.

O adam seni biraz sinirlendirdi."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım o... beklediğim gibi biri değil?"

"Ne bekliyordun?"

Doyle gibi insanlar, fark ettim. Savunmasız avlarını koklayan yırtıcılar. Tamamen kötü.

"Bir canavar bekliyordum," dedim sessizce. "Ama bana baktığında, sanki..." Yanağımdaki solmuş yara izine dokundum. "O, kimsenin görmediğini gördü."

Faith'in yüzü yumuşadı. "Peki bunu gördüğünde ne yaptı?"

"Bana kim zarar verdi diye sordu." Hırıldayarak güldüm. "Sanki bir şey yapabilecekmiş gibi."

"Bu hiç de bir canavara benzemiyor."

Hayır. Öyle gelmiyordu, değil mi? Gerektiğinde büyük ve korkutucu olabilecek bir adama benziyordu, ama en azından benim yanımda nazikti. Kibar.

Ne kadar mantık bana yapmamamı söylese de, aklımdan çıkaramadığım bir adam.

Rainbow hiçbir şeye karşı uzun, kederli bir uluma çıkardı, sonra hemen uykuya daldı.

Bir an sessizce oturduk. Kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar konuşmaya benzeyen bir sessizlikti.

"Peki," dedi Faith sonunda, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla, "onu bir dahaki sefere gördüğünde ne yapacaksın?"

Ona baktım.

Ne yapacaktım? El ele tutuşma olayı her şeyi değiştirmişti çünkü ondan önce, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdik. Ama artık yapamazdık. Ve dikkatlice düşünmem gerekiyordu.

Akıllıca olan, mesafemi korumak olurdu. Ona diğer mahkumlar gibi davranmak. Soğuk davranmak.

Yine de bana bakışındaki bir şey —sanki her çürüğü, her yara izini, gömdüğüm her sırrı görebiliyormuş gibi— bunu imkansız bir görev gibi hissettiriyordu.

Ama o nottan anlaşıldığı kadarıyla Silas kasabada bulunmuştu. Hâlâ burada olabilirdi. Şu anda hayatımda başa çıkmam gereken yeterince sorun vardı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Daha sonra, Faith eve gittikten ve ben yatakta uzanıp tavana bakarken, o soruya cevap vermeye çalıştım, ama bunun yerine kendimi maddi rahatlıklarımı sayarken buldum. Yumuşak yatak. Kendi seçtiğim sıcak yatak örtüleri. Çok büyük olmasa da *benim* olan bir oda.

Sonra Knox'un şu anda bulunduğu hapisane hücrelerini düşündüm. Her şeyden yoksun bir yaşam. Isı kontrolü yok. Vücuduna göre muhtemelen çok küçük, yumrulu bir ranza. Ayakları muhtemelen kenardan sarkıyordu. Onu rahatça sığdıracak kadar büyük, konforlu bir yatakta uyumanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor muydu acaba? Yastık üstü şiltenin yumuşaklığını ve kabarık yorganın sıcaklığını özlüyor muydu? Ya da ne zaman yatacağına, ne zaman kalkacağına kendisinin karar verebilmeyi? Kitapları ya da istediği her şeyin bulunduğu kendine ait bir komodin.

Kalbim burkuldu. Bu çok saçmaydı.

Bu sevgi, benim için ayağa kalkan birine karşı doğal bir tepkiydi. Hepsi bu. Onu sevdiğim anlamına gelmiyordu. Onu sevmezdim. Onu sevemezdim.

Karşımda oturan şiddet eğilimli bir mahkumdan başka bir şey görebileceğim hiçbir senaryo yoktu.

Meşhur son sözler.

Cep telefonum titredi.

HARPER

Telefon ekranımda bir mesaj belirdi.

Bilinmeyen bir numaradan.

Bilinmeyen: Merhaba, Harper.

O anda buz gibi bir korku sardı beni.

O not. Silas, yeni iş yerimin önünde park etmiş arabamı bulmuştu.

Ve şimdi de yeni cep numaramı bulmuştu.

Cidden, bilinmeyen bir numaranın arkasına saklanarak beni kandırıp onun olmadığını düşündüreceğini mi sanıyordu? Ama Silas zihin oyunları oynamayı severdi.

Belki de o değildi. Belki de sadece bir robot aramasıydı?

Lütfen öyle olsun.

Yavaşça oturdum, eteklerim belimin etrafında toplanırken ekrana baktım.

Ben: Kimsiniz?

Bilinmeyen: Sence kim olabilir?

İnanılmaz.

Oymuş. Bir soruyu soruyla cevaplamak tam Silas'ın yapacağı bir şeydi.

Bu adamın ne kadar da yüz­süz olduğunu.

O sözlerde Silas'ın kendini beğenmiş sesini adeta duyabiliyordum.

Sence kim olabilir? Sanki bu bir oyunmuş gibi. Sanki ben de oyuna katılmalı, beni rahat bırakması için yalvarmalı, hala üzerimde gücü olduğunu bilmesinin verdiği tatmini ona yaşatmalıymışım gibi.

Artık değil.

Karanlıkta onun dairesinden kaçan kızı düşündüm. Korkmuş ve güçsüz. Kendi gölgesinden bile irkilen kızı. Numarasını değiştiren kızı. Sırf ondan kaçmak için yüzlerce kilometre uzağa taşınan kızı.

Artık o kız olmak istemiyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse? Sistem ona karşı her türlü avantaja sahipken bile insanları korumak için yollar bulan, korkup sinmeyi reddeden Knox'un gücünü sergilediğini gördükten sonra, göğsümde sıcak ve pervasız bir duygu dalgalandı. Belki aptalcaydı. Belki de onu engelleyip bu işi bitirmeliydim. Ama onun üzerimde bir kontrolü olduğunu düşünmesine izin vermekten çok yorulmuştum.

Artık korkmadığımı bilmesini istedim. Bu sadece yarı yarıya doğru olsa bile.

Ben: Sana son bir kez daha söyleyeceğim, Silas. Beni rahat bırak.

Ben: Sen manipülatifsin. Kontrolcü. Şiddet uyguluyorsun.

Ben: Bana son kez vurdun. Seni ASLA geri almayacağım.

Parmaklarım titriyordu ama duramıyordum. Her kelime, aramıza koyduğum bir tuğla gibiydi. Onun tırmanamayacağı bir duvar.

Ben: Daha önce paçayı kurtarmış olabilirsin. Polisler, benim "düştüğüm" hakkındaki saçma hikayene inandılar. Ama bu konuşmanın tamamını ekran görüntüsü alıp onlara göndereceğim. Lanet notunla birlikte. Yaklaşmama emri alacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Ben: Benden uzak dur.

Nefesim kesilmişti, nabzım kulaklarımda atıyordu. Üç nokta belirdi.

Kayboldu.

Yine belirdi.

Bekledim, yazılı bir tehdit göndermesini umuyordum, böylece sonunda kanunları lehimde kullanabilmem için ihtiyacım olan kanıta sahip olacaktım.

Sonunda bir mesaj geldi.

Bilinmeyen: Ben Silas değilim.

Gözlerimi kırptım.

Başparmağım havada dondu.

Bilinmeyen: Ben Knox.

Telefon parmaklarımdan kayıp düşmek üzereydi. Hayır. Olamaz.

Knox hapisteydi. Mahkumların cep telefonu kullanması yasaktı. Bu bir tuzak olmalıydı. Daha önce görmediğim yeni bir manipülasyon taktiği.

Başka bir mesaj.

Bilinmeyen: Silas da kim lan?

Kanım dondu.

Bu Silas'ın sesi değildi. Silas asla böyle bir soru sormazdı. Silas savunmaya geçip, konuyu saptırarak, durumu tersine çevirip beni kötü adam yapmaya çalışırdı.

Bu... kafa karışıklığıydı. Gerçek, samimi bir kafa karışıklığı. Olamaz.

Olamaz, hayır, hayır.

Ben: Nasıl cep telefonun var? Ve numaramı nereden aldın???

Bilinmeyen: Konu bu değil. Ben: Katılmıyorum.

Bilinmeyen kişi: Yara izini gördüm. Gözündeki morluğu duydum, ama umutsuzca, mantıksızca başka bir açıklaması olabileceğini umdum.

Bilinmeyen: Ama sana VURDU mu?

Ekranı bakakaldım. Ellerim o kadar titriyordu ki, zar zor yazabiliyordum.

Ben: Mahkumların cep telefonu kullanması

yasak. Bilinmeyen: Sana EL KALDIRDI mı?

Ben: Mesajlaşırsan başın ciddi belaya girebilir.

Bilinmeyen: O yara izini sana o yaptı, değil mi?

Boğazım düğümlendi.

Ben: Eğer bir gardiyan seni şu anda görürse, rapor edilirsin.

Bilinmeyen: Yani o sana yumruk attı demek. Yüzüne.

Ben: Herhangi bir bahane arıyorlar. Mesajlaşmayı bırak ve telefonu kaldır.

Bilinmeyen kişi: Doktorun sana onu hatırlattığı kişi o.

Tanrım. Bunu hatırladı mı? Ziyaretçi doktor yanımdan geçerken koridorda donup kalışımı mı?

Bilinmeyen: Hangi NOTtan bahsediyorsun?

Midem düğümlendi.

Ben: Son kez söylüyorum, mesajlaşmayı bırak.

Bilinmeyen: Bir adamın sana el kaldırdığına dair teyit aldım. Tekrar tekrar. Bunu görmezden geleceğimi sanıyorsan, beni

Boğazımı yuttum, ağzım birden kurudu.

Bu kötüydü. Bu çok, çok kötüydü. Şu anda hücreesindeki Knox'u gözümün önüne getirebiliyordum, o muhteşem gözleri, gerçekten kızdığında olduğu gibi soğuklaşmıştı. Dinamit fitilinin ucunu ateşleyen küçük bir kıvılcım.

Akıllıca olan şey, cevap vermeyi kesmekti. İletişimi kesmek. Bırak da bir gecede sakınleşsin.

Ama Knox'u iyi tanımıyor olsam da, yeterince tanıyordum. Sakınleşmeyecekti. Sabaha kadar o hücrede kaygılanacak, söylediğim her kelimeyi tekrar tekrar düşünecek ve onu revirde gördüğümde, aptalca bir şey yapmış olabilirdi. Kavgaya çıkarmış. Yumruk atmış. Başını belaya sokmuş.

Onu sakınleştirmem gerekiyordu.

Ve beni duraksatan da buydu. Onun kafasını kurcalayacağını bildiğim gerçeği. Bilinçli olarak düşünmeden önce bile, onun umursayacağını bildiğim gerçeği. Sırf beni korumaya değer bulduğu için, benim acımın onun acısı haline geleceği gerçeği.

Ben: Güvende olduğumdan emin olabilirsiniz. Silas çok, çok uzakta.

Bir yalan.

Bilinmeyen: Soyadı ne? Ben:

Neden?

Bilinmeyen: Soruma cevap ver.

Ben: İntikam almak istesen bile, sen hapistesin. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Dürüst olmak gerekirse, tam anlamıyla bir panik atak geçirmemi engelleyen tek şey buydu. Knox arabaya atlayıp Silas'ı avlayamazdı. Parmaklıklar ardındaydı.

Bilinmeyen kişi: Buna morbid merak deyin.

Ben: Sana onun adını vermeyeceğim. Nokta. Ve tüm saygımla, sana bunların hiçbirini anlatmak niyetinde değildim. Bu kişisel bir mesele. Özel. O sözleri, başka biriyle konuştuğumu sandığım için söyledim.

Bilinmeyen: Vücudunda izler bırakan o şiddet uygulayan pislik.

Derin bir nefes aldım. Sonra en zor kısmı yazdım.

Ben: Bu seni ilgilendirmez, Knox.

Üç nokta belirdi.

Bekledim, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyordu.

Bundan sonra ne söyleyeceği her şeyi belirleyecekti. Ona tekrar gözlerinin içine bakıp bakamayacağımı. Aramızdaki bu kırılgan, açıklanamayan şeyin, travmamı yanlışlıkla onun ayaklarına dökmeme rağmen hayatta kalıp kalmayacağını.

Mesaj gönderildi. Ve

ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bilinmeyen: Artık seninle ilgili her şey beni ilgilendirir.

HARPER

Tamam, Knox benim şiddet uygulayan bir eski erkek arkadaşım olduğunu keşfetti.

Harika. Gerçekten. Ne ters gidebilir ki?

Knox'a kızmamın haksızlık olduğunu biliyordum. Beni aldatmak amacıyla mesaj atmış değildi. Mesajlaşmayı defalarca okudum ve zaten bildiğim şeyi teyit ettim: Sırrımı istemeden ifşa eden bendim. O sadece bana mesaj atıyordu.

Ama kızgındım. Silas'la yaşadığım utanç verici geçmişimin kimse tarafından bilinmesini istemiyordum, Knox'un bilmesini ise hiç istemiyordum. Şüphelenmiş olsa bile, bunu BİLMESİNİ istemiyordum.

Doğrusu, kendime de kızgındım. O mesaj geldiğinde neden daha dikkatli olmamıştım ki?

Çünkü Coldwater Cezaevi'ndeki bir mahkumun bir şekilde cep telefonuna erişebileceği, hele ki beni kontrol etmek için kullanacağı hiç aklıma gelmemişti.

Ama oldu. Ve şimdi olduğine göre, bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyordu. Hasarı azaltmak. Knox'u soru sormayı bırakması için ikna etmek.

Ben geldiğimde Knox zaten revirdedeydi.

Kapıdan girdiğim anda gözleri benimkilere takıldı.

Bana attığı bakış sessiz bir bildirim gibiydi. *Bunu konuşacağız.*

Ben de ona sertçe baktım. *Hayır. Konuşmayacağız.*

Masada kendimi meşgul ettim, iki kez incelediğim çizelgeleri inceliyormuş gibi yaptım. Beni izlediğini hissetmiyormuş gibi yaptım. Söylenmemiş her şeyin ağırlığı, fiziksel bir güç gibi odaya baskı yapmıyormuş gibi yaptım.

Dr. Mercer bu sabah m¼d¼rle bir toplantısı vardı. Bu da en azından bir saat boyunca Knox'la baş başa kalacağım anlamına geliyordu.

Harika.

"Harper."

Başımı kaldırmadım.

"Meşgul¼m." "Konuşmamız lazım."

"Hayır. Konuşmamıza gerek yok." Ani bir hareketle ayağa kalktım ve rastgele bir dosyayı aldım. "Muayene odasının envanterini kontrol etmem gerekiyor."

Arka odaya doğru yöneldim, ama Knox benden daha hızlıydı. Yoluma çıktı, 1,93 metrelik sarsılmaz kas yığının çıkışımı engelliyordu. Tehditkar değildi. Saldırgan değildi. Sadece... oradaydı.

"Çekil," dedim.

"Konuşana kadar olmaz."

Onu yanından geçmeye çalıştım. O da aynı hareketi yaptı. Diğer tarafa yöneldim. O da öyle yaptı.

"Knox."

"Harper."

Ona öfkeyle baktım. O da bana baktı. İkimiz de kıpırdamadık. Asıl mesele, korkmuyordum. İşin çılgın yanı da buydu.

Yolumu kesen başka herhangi bir erkek olsaydı, beni tam bir savaş ya da kaç moduna sokardı. Ama Knox? Knox sadece orada duruyordu, kolları yanlarında gevşek, omuzları rahat, 1,93 metrelik bir hük¼m giymiş katilin olabileceğı kadar tehditkar olmayan bir tavırla.

Beni tuzağa düşürmüyordu. Sadece... kaçmama izin vermiyordu.

Ondan yayılan gerginliğı hissedebiliyordum. Sorgulamaya başlamadan önce mecazi saatin tik taklarını hissedebiliyordum.

Benden bu konuyla ilgili tek bir kelime bile alamayacaktı.

Mesajlaşmak bir hataydı. Sırrımı açığa çıkarmak bir hataydı. Ama en büyük hata ondan önce, el ele tutuşmamızın içimde istenmeyen duyguların kıvılcımlarını çakmasına neden olmasıydı.

Düşünmek için zamanım olmuştu. Ve Knox'a karşı bir şeyler hissetmek bir hataydı.

Aslında, elime dokunduktan sonra o dokunuşu o andan itibaren her an düşünmüş olmam beni rahatsız ediyordu.

bir şekilde hayatımda yaşadığım herhangi bir dokunuştan daha samimi hissettirmesi beni rahatsız ediyordu. O tek temas noktasının, ruhumun içinde bir tür orman yangını ateşleyen bir kıvılcım gibi hissettirmesi beni rahatsız ediyordu.

Ama en çok da, aksini yapmak için her türlü çabaya rağmen, bunu düşünmekten kendimi alamadığım için sinir olmuştum.

Ve hain bedenim daha fazlasını istiyordu.

Ben bundan daha iyiydim. Bundan daha akıllıydım. Aslında, Knox Blackwood'a karşı hiçbir şey hissetmemem, hissetmemem gereken nedenleri sayayım:

Bir: O bir mahkumdu. Tanrı aşkına, bir katildi.

İki: İkinci şanslara inanmazdım. Birisi sana kim olduğunu gösterirse, ona inan, falan filan.

Üç: Bu işe ihtiyacım vardı. Uygunsuz bir şey yaparsam kovulabilirdim.

Oh, hadi devam edelim ve kocaman bir dördüncü madde ekleyelim: Knox, bana kötü davranan eski sevgilimden haberdardı.

Harika. Harika, harika, harika. Her şey yolundaydı. "Silas senin eski sevgilin," dedi.

Soru değil. Bir ifade.

Ona ölümcül bir bakış attım. "Bu konuyu konuşmayacağım."

Gözlerim girişteki tek güvenlik kamerasına kaydı. Kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaktaydık. Ya da kameranın sesi de varsa, konuşmamızı duyamayacağı kadar.

Parmaklarım başparmağımın içini buldu ve o eski, endişeli ritimle ovuşturmaya başladı.

"O sana zarar verdi," dedi Knox. Sesindeki keskinlik, yetişkin erkekleri bile korkuturdu. "O yara izini sana o yaptı."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece bakışlarını karşıladım, gözlerimi kaçırmaıı reddettim. "Seni irkiltten o."

Omuzlarım, durduramadan yarım santim yukarı kaydı. "Cidden sana geçmişimi anlatacağımı mı sanıyorsun?"

"Bana zaten anlattın." Sesi alçaldı, düşük ve ölümcül bir tonda. "Sana el kaldırdı. Kaç kez?"

"Bu konuşma bitti."

Bir şey parladı gözümün yüzünde yüzünde Acı
Acı Korku korku. Daha karanlık bir şey.

Tamamen hareketsiz durdu, nefes almamı zorlaştıran bir

nefes almamı zorlaştıran bir yoğunlukla

beni izliyordu. "Soyadı ne?"

Gülerek, "Evet. Sana bunu söylemeyeceğim," dedim. "Neden onu koruyorsun?"

"Ben mahremiyetimi koruyorum. Onu değil. Arada fark var." Kollarımı kavuşturdum. "Ve bilgine, sorunlarımı çözmesi için başkasına ihtiyacım yok."

"Sorunlar mı?" Sesi zar zor kontrol edilebiliyordu. "Sana elini süren o pisliği sorun mu diyorsun?"

"Meraklı bir mahkum da benim için bir sorundur."

Knox parmaklarını tek tek yavaşça uzattı. Çatırdatmıyordu. Uzatıyordu. Bunu daha önce de yaptığını fark etmiştim. Sabrının tükenmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Ne olduğunu anlat," dedi.

Ayrıntıları mı istiyordu? Evet. Bu, sorunlara giden otoyoldan başka bir şey değildi. "Pas."

"Eğer anlatmazsan, bu beni canlı canlı yiyip bitirecek, Harper." Ağzından çıkan ismim. Alçak sesle. Sertçe. "En kötü senaryoları hayal edeceğim. Ve inan bana, en kötü senaryoları hayal etmemi istemezsin."

"Bu, duyduğum en bariz manipölasyon örneği gibi geliyor."

"Manipölasyon mu?" Sesinde bir anlık kırgınlık belirdi. Ama bir saniye sonra, yavaşça nefes verdi. "O pislik, kimsenin samimiyetinden şüphe etmeni sağladı."

Bu sözler beklemediğim bir yere isabet etti. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Bana onun soyadını söyle."

"Asla." Çenemi kaldırdım ve gözlerine doğrudan baktım. "Ve bilgine, sen hapishanede kapana kısıldın. Koruyucu moduna geçmek istesen bile, buradan yapabileceğin hiçbir şey yok."

"İzle de gör."

O zaman onu inceledim. Gerçekten inceledim. Bu tehlikeli adam, Coldwater'daki en korkulan mahkum, gözlerinde intikam vaadiyle bana bakıyordu. Ve nedense, Silas'ın soyadını ağzımdan kaçırırsam çok kötü bir şey olabileceğinden şüpheleniyordum.

Korkunç olan neydi? Ruhumun karanlık, gizli bir köşesi Silas'a kötü bir şey olmasını istiyordu.

O düşünceyi kafamdan attım. Çünkü ne olacaktı ki? Ben öyle bir insan değildim. Hiç olmamıştım, asla da olmayacaktım. Neden o his bir anlığına kafamdan geçmişti ki?

"Başkalarının benim için savaşmasına ihtiyacım yok. Ve son kez söylüyorum, bu konu hakkında konuşmayacağım. Eğer bunu anlamak senin için çok zorsa, git bir yerlerde yerleri sil ve beni rahat bırak."

Göğsü yavaşça şişti. Bir an öyle kaldı. Sonra tekrar çöktü. "Peki." Knox'un çenesi seğirdi. "Sormayı bırakacağım. Şimdilik. Ama şunu bil: Sana bunu yapan adamın tam adını öğreneceğim."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle.

"Bulamayacaksın." "Eğer sana bir daha zarar verirse..."

Başımı salladım. "Yapmayacak. Ben gittim. Bitti."

Knox'un gözleri benimkilere kilitlendi.

"Bitti, ha? Mesajında bir nottan bahsetmiştin." Sesi alçalmıştı. Tehlikeli bir ses. "Bu ne anlama geliyor?"

Vücudum kaskatı kesildi. Elbette bunu fark etmişti. Elbette bunu aklının bir köşesine yazmış ve saldırmak için doğru anı beklemişti.

"Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Saçmalık. Ne notu, Harper?" "Boş ver."

"Seni tehdit mi etti?"

"Hayır. Tehdit etmedi." Gözlerine doğrudan baktım, gözlerimdeki sertliği görmesini sağladım. "Ve dedim ki, bırak bu konuyu."

Knox'un çenesi hareket etti. Neredeyse kendisiyle savaştığını görebiliyordum; bilmek isteme ihtiyacı, daha fazla zorlamanın beni tamamen kapatacağına dair anlayışla çatışıyordu.

Aramızdaki sessizlik uzadı, ama bir şekilde keskin kenarları yumuşamaya başladı. Odadaki patlayıcı enerji yavaşça dağıldı, yerine adını koyamadığım bir şey geldi.

Knox bir adım geri çekildi, bana yer açtı. Nefes almam için alan açtı. Ama gitmedi. Sadece duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve çok şey gören o gözleriyle beni izledi.

Knox tekrar konuştuğunda, sesi yumuşamıştı. "Bana karşı bu kadar temkinli olmana gerek yok."

"Sen bir mahkumsun. Ben bir hemşireyim." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu ilişkinin sınırı bu kadar..." Sözümü yarım bıraktım. Ne diyecektim? İlişki mi?

Knox, sesimdeki resmiyetten dolayı hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bundan daha fazlası. Ve sen de bunu biliyorsun."

Biliyordum. O dokunuş, ilk günümde beni koruması, istemediğim bir şeyi açığa çıkarmıştı.

O felaket mesajdan önce, gecenin bir kısmını kafamın üzerinde kalp şeklinde emojiiler uçarken geçirmiştım.

Sonra suçluluk duygusu geldi. "Ne halt ettiğimi sanıyorum ben?" döngüsü. Soğuk gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ön camımdan kazımak zorunda kaldığım buz parçaları, burada gerçekte neler olup bittiğini hatırlatan donmuş hatırlatmalardı.

Knox'la bir gelecek yoktu. Onunla birlikte olabileceğim hiçbir senaryo yoktu.

"Bana sadece mesaj yüzünden kızgın değilsin," dedi. "Beni bu kadar kolay okuyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yüzündeki her küçük hareketi yakaladığımda bunu fark etmemek zor." Başını eğdi ve o husky köpeği gibi gözleriyle beni inceledi. "Mesela bu. Sinirlendiğinde kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşuyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ve bu." Yüzümü işaret etti. "Seni rahatsız eden bir şey söylediğimde dudakların hafifçe aşağı doğru kıvrılıyor."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Ve bu da, profesyonel duvarını örüp beni o duvarın öbür tarafında dışlamaya çalıştığın zaman kullandığın ses tonu."

İçimde öfke kabardı. "İnsanları okumakta iyi olduğunu sanıyor olabilirsin, ama bunlar cinayetten hapiste otururken on dört yıl boyunca geliştirdiğin basit numaralardan ibaret."

Vay canına. Bu... çok sert oldu.

Özür dilemek için ağzımı açtım, ama şaşkınlığım üzerine Knox kıkırdadı. Sesi alçak ve sıcaktı, bu beni hazırlıksız yakaladı.

“İnsanları gerçekten iyi okurum,” diye itiraf etti. “Ama sen farklısın.” Sesi yumuşadı, vücudu hafifçe eğildi, boyu beni o kadar ezmesin diye kendini alçaltıyordu. “Ve seni başka neyin üzdüğünü bilmek isterim.”

Sen. Biz. Ne kadar emretmiş olsam da bir türlü kaybolmayan bu duygular.

“Önemli değil. Herkesin kötü bir gün geçirme hakkı vardır.” Masaya geri döndüm ve ellerimi meşgul edecek bir şey ararken kağıtları karıştırdım. “Şimdi, sakıncası yoksa, işim var.”

Sessizce benim kıpır kıpır hareketlerimi izledi, gözleri sanki ruh halimin ardındaki gizli mesajı çözmeye çalışır gibi yüzümde takılı kaldı.

“Çünkü eline dokundum.” Hâlâ bir soru değildi.

Yalan söylemek için ağzımı açtım, ama ne anlamı vardı ki? Hoşuma gitse de gitmese de, beni istediğimden daha iyi tanıyordu.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. “Seninle bu sınırı aşmamak gerçekten çok zor.”

Bu sözler aramızda bir itiraf gibi asılı kaldı. Kalbim göğsümde haince bir hareket yaptı.

Knox benim için yaptıklarından sonra —kendini incitmek, sadece benim güvende olduğumdan emin olmak için burada bir iş bulmak ve şimdi de elime dokunduğu için özür dilemek...

Bu, göğsümün içinde büyüyen şeye karşı savaşıp savaşıp daha da zorlaştırdı. Ve ben buna karşı savaşıyordum. Hem de şiddetle.

Ama birinin hayatını sonlandıran bir adama nasıl duygular besleyebilirdim? Tanrım, bu bir insan olarak inandığım her şeye aykırıydı.

Ve tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bunu neden yaptığını bilmem gerekiyordu.

Saate baktım, Dr. Mercer dönene kadar ne kadar vaktimiz olduğunu hesapladım.

“Hayatım hakkında bazı şeyler öğrendin,” dedim dikkatlice. “Şimdi sıra sende. Ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Knox hareketsiz kaldı. Tüm dikkatini bana verdi.

“Bana burada, şu anda söyle. Gerçeği.” Gözlerine doğrudan baktım. “O adamı gerçekten öldürmek *mi istedin*? Ve bana yalan söyleme. Gerçek her zaman ortaya çıkar ve yalan söylediğini anlarsam, senin

sadece başka bir manipülatif piç olduğunu anlarım. Hayatımda bunlardan yeterince gördüm.”

Knox kaşlarını kaldırdı. “Bunu anlattığım tek kişi avukatım. Ama o bile tüm detayları bilmiyor.”

“Neden? O kadar mı kötü?” Gözlerimi kısarak baktım. “Sen, kavanozlarda parmak uçları toplayan bir seri katil falan mısın?”

Knox başını geriye attı ve güldü. Ses, steril revirde yankılandı ve göğsümde ateşböcekleri dans ettirdi.

“Hayır,” diye cevapladı, hâlâ sırıtarak. “Ben seri katil değilim.”

“Peki, bu içimi rahatlattı. Bunu dosyanıza ekleyeceğim. Hasta, parmak uçlarını kavanozda sakladığını reddediyor.”

Gülümsemesi genişledi, sonra daha ciddi bir ifadeye dönüştü. “Sana her şeyi anlatabilirim, ama neden söylediklerime inancın olsun ki?”

Harika bir soru. Gerçek şu ki, bana karşı her zaman dürüst olduğunu hissediyordum. Manipülasyon yok. Yalan yok. Sadece Knox.

“Sana şunu söyleyeyim, Harper.” Sesi kadife gibi yumuşak ve çelik gibi sertti, samimiyetine daha derin bir şey karışmıştı, kalbimin atışını hızlandıran bir şey. “Bir adamın hayatını rastgele sonlandırmadım. Öldürdüğüm adam

...” Durakladı. “Polis onu durdurmadı. Ve onu avlayan bir intikamcı olmaya niyetim olmasa da...” Sesi çatladı. “Sevdiğim birine saldırdığını gördüğümde...”

Knox boğazını temizledi ve yerinden kıpırdadı. “Kim?” diye sordum sessizce.

“Kızım.”

“Bir kızın mı var?” “Bu seni şaşırttı mı?”

“Şey, evet.”

O sırıttı. “Sanırım babanın havasını vermiyorum.”

“Hayır, pek vermiyorsun.”

“Haki renkli pantolon ve enerji tasarruflu bir çim biçme makinesi almam lazım. Bunlar tam bir baba havası verir.”

İstemedenden de olsa kıkırdandım. “Dünyanın En İyi Babası kupasını da unutma.”

“O zaten kendiliğinden anlaşılır.” Başını eğdi. “Belki Home Depot’a hafta sonu gezileri için bir bel çantası.”

“Şimdi anladın.”

Ağzının köşesi seğirdi. "Baba şakalarımı da geliştireceğim."

"Lütfen yapma."

"Korkuluk neden ödül kazandı?" "Knox."

"Çünkü kendi alanında olağanüstüydü."

Ben inledim, ama ben gülümsüyordum
gülümsüyordum. Aslında gülümsüyordum. "O
korkunçtu."

"Gülüydün."

"Gülmedim."

"Gözlerin güldü."

Onu inceledim, o anlık hafiflik yerini samimi bir şeye bırakıyordu. Sıcak bir şeye. Farkında olmadan yaklaştığımı fark ettim. İkimizden biri elini uzatsa birbirimize dokunabilecek kadar yakındık.

"Kızın olacak kadar yaşlı görünmüyorsun," dedim. "Otuz beş yaşında birçok insanın çocuğu var."

"Yani... burada kaç yıl geçirdin, on dört mü? O zaman bir çocuğun olması gerekirdi..."

"Lise yıllarında."

"Vay canına."

Kıkırdadı. "Bana mı söylüyorsun. Sağlık dersindeki güvenli seks bölümünü kaçırmışım. Bir gece, kız arkadaşım evet dedi ve... bum... baba oldum."

"Onu ne sıklıkla görüyorsun?"

Aniden bir değişiklik oldu. Yüzünde bir şey patladı. Göğsümü sızlatan sessiz bir yıkım.

"On yıldan fazladır onu görmedim."

Tanırım. Gözlerindeki acı. Kızının onun kriptoniti olduğunu anladım. Bu devasa, ürkütücü adamı diz çöktürebilen tek şey.

Sevdiğin insanları göremeyeceğin bir kafeste mahsur kalmayı hayal bile edemiyordum.

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin," dedim nazikçe. "Ama neden onu görmedin?"

"Eskiden haftada bir kez beni ziyarete gelirdiler. Ama bir süre sonra eski karım, hapisane ziyaret odalarının küçük bir kız için uygun bir yer olmadığını düşündü."

Midem bir anda düğümlendi.

"Haklıydı," diye ekledi Knox sessizce.

"Evet, ama her kızın babasına ihtiyacı vardır." Sözlerim istediğimden daha sert çıktı. "İnan bana, ben bilirim."

Knox bana baktı, daha ayrıntılı açıklamamı bekledi, ama ben başımı salladım.

"Konuyu kendime çevirmek için bunu söylemedim."

"O gerçek bir babayı hak ediyor," dedi. "Kafese kapatılmış birini değil." "Knox..."

O iç geçirdi ve tam o anda, bu ayrılığın ona ne kadar ağır geldiğini anladım. Omuzları içe doğru çöktü, duruşu tek bir nefesle onu on yıl yaşlandırdı. Tanıdığım o kendine güvenen, tehlikeli adam birdenbire içi boşalmış gibi görünüyordu.

Düşünmeden elimi uzattım ve elimi onun elinin üzerine koydum.

Knox tamamen hareketsiz kaldı.

İkimiz de kıpırdamadık. İkimiz de nefes almıyorduk. Avucum onun elinin arkasına değiyordu; derisinin pürüzlü sıcaklığını, eski yara izlerinin kabartılarını ve altındaki düzenli nabızı hissediyordum.

Parmakları kıpırdadı. Yavaşça. Dikkatlice. Sanki ani bir hareket beni ürkütmesin diye korkuyormuş gibi. Sonra eli benimkinin altında döndü, avuç içi yukarıya baktı ve parmakları nazikçe benim parmaklarımın arasına girdi.

İkimiz de birleşen ellerimize baktık.

Bu temas, kolumdan yukarı doğru yayılan bir sıcaklık hissi uyandırdı, kalbimin arkasında bir yerde birikti. Bu sadece fiziksel bir şey değildi. Daha derin bir şeydi. Bir tür tanıma hissi gibiydi. Sanki eli başından beri benimkini bekliyormuş gibi.

Gözlerimi kaldırdığımda, dikkatini çoktan bana vermişti. Hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Boğazımı sıkıştıran bir şekilde savunmasızdı.

Geri çekilmeliydim.

Ama çekilmedim.

"En azından onunla konuşabiliyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Annesi de bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu."

Onun adına içimde öfke kabardı. "Biliyor musun, benim babam yok gibiydi. Fiziksel olarak yanımdaydı, ama hepsi o kadardı. Beni görmek isteyecek kadar beni önemseyen bir baba için her şeyi verirdim

. Ya annemin bunu engellediğini öğrenseydim?" Başımı salladım.
"Çılgına dönerdim."

"Ben hüküm giymiş bir katilim, Harper."

Tamam. Bu konuyla ilgili daha ciddi sorularım vardı. Ama önce, çocukla ilgili konuşma.

"Kızını görmek ister misin? Onunla konuşmak ister misin?"

Alt dudağının titrediğini gördüğüme yemin edebilirim. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Başparmağımla onun cildini okşadım. "Kaç yaşında?" "On sekizine yeni girdi."

"O zaman her şey değişti," dedim kararlı bir sesle.

Bir an durakladı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Artık yasal olarak yetişkin. Eski karın artık ona engel olamaz."

Knox, sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi dudağını ısırdı. Yüzünde, ilk kez kanatlarını denemeye çalışan bir kuş gibi, kırılgan ve belirsiz bir umut parıldadığını gördüm.

"Adresi bende var," diye itiraf etti.

"İşte bu." Elimi onunkinden çektim. Bunu yapmak istediğimden değil, Dr. Mercer'ın her an geri dönebileceği tehdidi altında akıllıca olanın bu olması nedeniyle. "Ona mektup yaz. Cevap alsan da almasan da. İnan bana, bir kızın babasının onu sevdiğini bilmesi gerekir."

Knox bunu düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Ona mektup yazıyorum. Ama hiç postalamıyorum."

"Gerçekten mi? Neden?"

Bir an durdu. "Yıllarca onu rahat bırakarak doğru şeyi yaptığımı sandım. Hapisteki bir babanın yükünü hayatına bulaştırmak istemedim. Benimle bir ilişki sürdürmek zorunda hissetmesini ya da arkadaşlarına babasının hapiste olduğunu açıklamak zorunda kalmasını istemedim." Sesi boğuklaştı. "Ama onu bırakmak çok acı vericiydi. Hayatımın her günü onu düşünüyorum. Ve onu o kadar çok özledim ki, içim parçalanıyor." Son kelimedede sesi kırıldı.

Yutkundum, o anın samimiyeti somut bir şey gibi etrafımızı sarmıştı. "Çok kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Knox'un dikkatini bana o kadar yoğun bir şekilde verdi ki, sanki fiziksel bir ağırlık hissediyordum.

"Harper, bana her şeyi sorabilirsin."

İçim ısı ile doldu. Basit kelimeler, ama içimde bir şeyleri açığa çıkardı.

“Bana her şeyi sorabilirsin.”

Sırlarını çelik kapılar ardında saklayan, kimseye hiçbir şey açmayan, duvarlarını sağlam tutarak bu cehennem çukurunda on dört yıl hayatta kalmayı başaran bu adam... benim için o duvarları yıkacaktı.

Kendini savunmasız bırakacaktı. Açığa çıkacaktı. Benim için.

Bu farkındalık göğsümü sardı ve sıkıştırdı. "Neden cinayeti itiraf ettin?"

Kaşları havaya kalktı. "Bir daha söyler misin?"

Omuz silktim. "Çok fazla polisiye dizi izliyorum. Bir sürü insan cinayetten paçayı kurtarıyor. Öyleyse neden itiraf ettin?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Harper, kanundan kaçmam gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Hiç de değil. Cesedi bırakıp itiraf etmeyen bir adama asla saygı duymam."

Tanırım. Ne tür bir şakalaşmaya girmiştim ben?

Knox'un başını geriye atıp tekrar kıkırdamasına neden olan türden bir şakaydı.

"İster inan ister inanma, ailem beni doğru düzgün yetiştirdi. Mahkum edilmiş bir katil olduğum için öyle görünmüyor olabilir, ama doğru olan ve yanlış olan şeyler vardır. Ve ben onu öldürdüm."

Harper, bu cümleyi kafanda tekrar et: Onu öldürdüm. Knox bir katil.

Neden tüm bu uyarı işaretleri, kalbimi saran sevgiyi delip geçemiyordu?

"Cinayetle ilgili şu var," diye devam etti Knox, sesi ciddileşti. "Zaman aşımı yok. Onu geride bırakacak kadar uzun süre kaçamazsın. Psikolojik olarak bir şekilde üstesinden gelebilirsen bile, yasal olarak hayatının geri kalanında peşini bırakmaz. Suçun işlenmesinden on yıllar sonra bile davalar açılır. Orta yaşlı, mutlu bir evliliği, çocukları ve kariyeri olan bir adam olsan bile, bir gün kapını çalarlar." Gözlerime baktı. "Bu yüzden, beni bulduklarında, bununla mücadele etmeyeceğimi hemen anladım. Sonuçları ne olursa olsun kabul edecektim ve hayatımın o bölümünü geride bırakacaktım."

Onu dikkatle inceledim. “Neden bu hikayede daha fazlası olduğunu hissediyorum?”

Söylediklerinden anladığım kadarıyla, bir adam kızına saldırmış olmalı ve Knox onu öldürmüş olmalıydı. Ama durum böyleyse, bu meşru müdafaa olurdu. En azından kısmen. Öyleyse, Knox neden cinayetten hapisteydi? Ve neden benden sakladığı başka bir şey daha olduğunu hissediyordum?

Revir kapısı çalarak açıldı. Koridordan Dr. Mercer’ın sesi geldi ve Knox hemen dikleşti, aramızdaki mesafeyi artırdı.

KNOX

On dört yıl boyunca, her gün bir sonrakine karıştı. Her dakika boş ve ruhsuzdu, sadece ne kadar çok şeyi kaçırdığımı düşünmekle geçiyordu.

Ailem. Her doğum günümde, her Noel'de orada değildim. Annemin felçle başa çıkmasına yardım edemedim. Felç, cezamin verildiği gün başlamıştı. Kız kardeşim Dakota, o kadar çok ağlamıştı ki, mahkeme salonundan koşarak dışarı çıkmış ve trafiğin ortasına atlamıştı. Annem onu kurtarmıştı. Bunun bedeli, bacaklarını kullanamaz hale gelmesiydi.

Hepsi benim yüzümden.

Burada geçirdiğim süre boyunca sık sık umutsuz hissettim. Bu hapishanenin içinden sevdiğim kimseye yardım edemiyordum ve kimseye yardım edemiyorsam, onlara ne faydam vardı ki? Bazen de depresif hissediyordum. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum. Daha güçlü bir adam kendini depresif hissetmezdi, ama beton bir mezarda geçirdiğiniz beş bin gün ve gece, isterseniz de istemeseniz de sizi içten içe boşaltır.

Ama çoğunlukla kendimi yalnız hissediyordum.

Ki bu doğru bile değildi. Daha iyi bir insan, ne kadar yalnız olmadığımı fark ederdi. Yanımdan hiç ayrılmayan dört adam varken o yalnızlığın içime sızmasına izin vermek bencillikti. Beni ziyaret ettiler. Beni önemsediler. Annemle babam da öyle. Kız kardeşim de.

Ama nedense, sanki bir akvaryumda sıkışıp kalmış bir balık gibiydim, yüzümü cama dayayıp, ben olmadan dünyanın dönüp gittiğini izliyordum. Hayatımın yeniden başlamasını bekliyordum.

Acınası bir durumdu.

Yokluğum bir kara delikti. Sevdiğim herkesin ışığını emiyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Bunların üstesinden gelmemin tek yolu, hepsinin bensiz daha iyi olduklarına kendimi ikna etmektir.

Çünkü öyleydi. Her biri.

Ve bir de eski sevgilim vardı. O ve ben hiçbir şekilde derin bir aşk yaşamamıştık, ama yetiştirmemiz gereken bir kızımız vardı ve bunu tek başına yapmak zorundaydı. Benden hiçbir yardım almadan.

Yaptığım şeyin arkasında duruyordum ve açıkçası, fırsatım olsa o adamı yine öldürürdüm; ama bu, onun için kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Ya da adil olduğu.

Üniversite eğitimi olmayan bir çocuğu büyütmek. Masraflar. Uykusuz geceler. Ben para bile katkıda bulunamıyordum.

Kızımı korumak için özgürlüğümü seve seve feda etmem ironikti, ama onu koruma eylemi beni çocuk nafakası bile ödeyemeyen sorumsuz bir babaya dönüştürmüştü.

Bu bilgi, özgüvenimi daha da zedeledi.

Eski karımın Gwen'i ziyarete getirmeyi bırakmasına şaşmamalı. Onların hayatına ne kattım ki?

Hiçbir şey.

Çocuğumu kurtarmak için o adamı öldürdüğümde, onu görme şansımı da öldürdüğümün farkında değildim.

Ama artık Gwen on sekiz yaşındaydı. Eski karım artık kontrolü elinde tutmuyordu. Ve bu, buradaki hiçbir mahkumun beni korkutabileceğinden daha fazla korkutuyordu.

Muhtemelen Gwen benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Kahretsin, eski karımın ona benim hakkımda ne anlattığını hiç bilmiyordum. Gwen, onu görmek için mücadele etmediğimi mi düşünüyordu? Gwen'in normal bir hayat sürmesi için eski karımın yalvarışlarını isteksizce ve acı içinde kabul ettiğimde, sonraki bir yılı zombi gibi geçirdiğimi bilmiyor muydu?

Bu konuda eski sevgilimle mücadele etmeyi düşünmüştüm. Gwen'in, mahkum olsun ya da olmasın, bir babaya ihtiyacı olacağını düşünmüştüm. En azından babasının onu istediğini bilmeyi hak ediyordu.

Ama sonra küçük bir kızın hayatını düşündüm. Barbie bebekleri ve bisiklet gezintileri. Fıskiye'nin altından koşarken, güneşin ışığında suyun oluşturduğu gökkuşakları. Pembe kıyafetler ve at kuyruğu saçlar. Daha sonra pijama partileri ve diş telleri.

Sonra o kızın Coldwater Cezaevi'ne kadar araba sürmek zorunda kaldığını hayal ettim. Karanlık, beton bir kanser gibi bir bina. Güvenlik kontrol noktalarından geçmek, ziyaret odasında tecavüzcüler, pedofiller ve istismarcılar tarafından dik dik bakılmak. Peki ne için?

Onunla vakit geçirebilmek için mi? Ne kadar bencilce bir davranış.

Yine de, onu nihayet bırakabilmem uzun zamanımı aldı. Ve bunu yaptığımda, her gece ağlayarak uykuya daldım.

Biliyorum. Ne kadar da sert bir adamım, değil mi?

Geriye dönüp baktığımda, o zaman değiştiğimi biliyorum. Eskiden daha yumuşak başlıydım. İster inanın ister inanmayın, hiç gülümsemeyen, kalbi taşlaşmış bir pislik olarak doğmadım. O adama dönüştüm.

Kızımı kaybetmek, vücudumu enfekte eden ve her seviyede hücre ölümüne neden olan bir hastalıktı. Akciğerlerim havayı farklı bir şekilde dolaştırıyordu, sanki bronşlar kalıcı olarak daralmış gibiydi. Bağırsaklarım yiyecekleri zehire dönüştürüyordu. Ve görüşüm değişti. Artık renkleri algılayamıyordu. Her şey sadece farklı tonlarda karanlıktı.

Yine de bunu değiştirmezdim. Küçük kızımı kurtaracaksa, her gün yeniden dünyadaki cehenneme seve seve girerdim.

Ama artık o küçük kız on sekiz yaşına gelmişti.

Bazen, gece geç saatlerde, zihnim karanlık yerlere kayıyordu. Gwen'in hayatındaki, benim yokluğumda geçen önemli anları hayal ediyordum. On altı yaşındaki Gwen, ehliyetini alıyor. Gwen baloda, benim asla göremeyeceğim bir elbiseyle dans ediyor. Gwen liseden mezun oluyor, kepini havaya atıyor.

Ve bu görüntülerin her birinde, o gülümsüyordu. Beni düşünmüyordu. Beni özlemiyordu. Nerede olduğumu merak etmiyordu ya da orada olmayı dilemiyordu.

O benim güneş sistemimdeki güneşken, ben onun evreninde hiç aklına gelmeyen bir zerreden başka bir şey olmadığımı düşünüyordum.

Ve bu? Bu beni mahvetti, basitçe unutulduğumu hayal etmek. Varlıklarından silip attıkları bir leke.

O acı yüzünden kendimden nefret ediyordum. Bu bencillikti. Sadece berbat bir baba, kızının onsuz hayatına devam ettiği düşüncesinden acı duyabilirdi. Kızımın başarılı olmasını istiyordum. Zaten onu bırakmamın tek amacı da buydu.

Yine de sanırım bu, insan olmanın bir parçasıydı. Birini o kadar çok sevdiğinizde, sanki biri

sanki bir bıçak çekiyormuş gibi hissettim.

Harper, Gwen'e ulaşmamı önerdiğinde, umut göğsümde kafesten kaçan bir kuş gibi uçtu. Belki de mektuplarımdan birini gerçekten postalamamın zamanı gelmişti. Belki çocuğumu tekrar görebilirdim. Belki hayatının nasıl olduğunu öğrenebilirdim. Üniversiteye gidiyor muydu? Çok arkadaşı var mıydı? Hangi mesleği istiyordu? Hala ağzının sağ tarafındaki, gördüğüm en sevimli şey olan o gamze var mıydı?

Beni hatırlıyor muydu? Benim ona ulaşmamı istiyor muydu? Yoksa yüzüme kapıyı mı çarpacaktı?

Daha da kötüsü. Hiçbir şey hissetmeyecek miydi? Bu düşünce gözlerimi yakıyordu.

Ama Harper haklıydı. Gwen, onu seven ve isteyen bir babası olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ve eğer benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyorsa, bunu kabul etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Ama en azından sevildiğini bilecekti.

İç çekerek, hapishanenin bilgisayar odasında oturdum ve ona mektup yerine e-posta göndermenin doğru bir yol olup olmadığını düşündüm. Mektup, elinde tutabileceği bir şey olurdu, ama hapishanenin posta odasının mektubu ele geçirip okuyacağı ve postanenin ne kadar yavaş ve güvenilmez olabileceği düşünülürse, mektubun ona ulaşıp ulaşmadığını bilmeden sonsuza kadar yaşayamazdım.

Bu yüzden e-posta göndermeye karar verdim.

Duvar boyunca eski monitörler sıralanmıştı, her biri daha iyi günler görmüş masalara cıvatalanmıştı. Giriş ekranına bakarken öne doğru eğildiğimde sandalye gıcırdadı.

Arkamda, Memur Daniels bir izleme istasyonunda oturuyordu, gözleri kendi ekranıyla kafalarımızın arkası arasında gidip geliyordu. Gönderdiğimiz her e-posta önce hapishane sisteminden geçiyordu. Okunuyordu. Gerekirse işaretleniyordu. Dış dünyaya ulaşmadan önce onaylanıyor ya da reddediliyordu.

Burada hiçbir şey özel değildi. Bu bile.

Mahkûm numaramı yazdım ve arayüzün yüklenmesini bekledim. Hapishane, 2005'ten beri güncellenmemiş gibi görünen, ucuz bir e-posta sistemi kullanıyordu. Haftada iki kez, otuz dakikalık

bilgisayar kullanma süresi veriliyordu. Hala bizden haber almak isteyenlere ulaşmak için otuz dakika.

Yeni bir mesaj açtım ve alıcı satırına Gwen'in e-posta adresini yazdım. Annem, ne olur ne olmaz diye birkaç yıl önce bana vermişti. Hemen ezberlemiştim. O harf ve rakamlara, sanki gömülü bir hazinenin haritasıymış gibi bakakaldım.

Ailemin Gwen ile iletişimi neredeyse sıfıra inmişti. Doğum günü kartları. Bayram hediyeleri. Hepsi annesinin isteğiydi ve ben de bunu anladığım için kabul etmiştim. Ailem benim bir uzantımdı ve o, benim adımları taşıyan her şeyden uzak durmak istiyordu. Ama şimdi burada otururken, tüm bunları yeniden sorguluyordum. Çünkü Gwen sadece babasını kaçırmıyordu. Büyük anne ve babasını, teyzesini de kaçırmıyordu. Varlığından neredeyse haberi olmayan, kendisinin tam yarısını kaçırmıyordu.

İmleç, boş mesaj alanında yanıp sönüyordu.

Yıllardır konuşmadığın kızına ne diyebilirsin ki?

Parmaklarımı klavyenin üzerine koydum.

Konu: Babanızdan Gwen,

Benden haber almayı uzun zaman oldu. Bilmeni isterim ki, seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Mutlu olup olmadığını, güvende olup olmadığını, hayatın sana iyi davranıp davranmadığını merak etmediğim tek bir gün bile geçmedi.

Gwen, bu dünyadaki her şeyden çok, senin mutlu olmanı istiyorum. Tüm bağları koparmamın tek nedeni bu. Hapiste bir babaya sahip olmanın yükü olmadan büyümen en iyisi olur diye düşündüm. Arkadaşlarına beni açıklamak zorunda kalmadan. Omuzlarında o yükü taşımadan.

Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın anıları... burada her günü atlatmamı sağlayan şey bu. Duvarlar üzerime çöküp geceler sonsuz gibi geldiğinde, sana dönüyorum. Bize. Acaba sen de o zamanları hatırlıyor musun? Acaba senin de bir parçan, benim yaptığım gibi onlara tutunmuş mu?

Işıқта dans eden örgülerini düşünüyorum. Üçüncü doğum gününde sana verdiğim pembe fili hâlâ saklıyor musun acaba? Seni oyuncakçıya götürmüş ve tüm mağazayı dolaşmana izin vermiştim. Üç

. Ve o gökkuşağı renkli mağazadaki onca oyuncak arasından sen onu seçtin.

O pembe fili gittiğin her yere götürürdün. Ve ona çok iyi bakardın. Filin hortumu yırtıldığında, sen ve ben birlikte onu onarmak için uğraştık. İğne ve iplik aldım, ben onu dikip birleştirirken sen de benim için lambayı tuttun. Küçük parmakların ışığın açısını sürekli ayarlıyordu, sanki bir ameliyata yardım ediyormuşsun gibi çok ciddiydın.

Hatırlıyor musun?

Muhtemelen, ilkinde bir şey olursa her zaman bir tane elinde olsun diye daha sonra o fillerden üç tane daha aldığımı hatırlamıyorsundur.

Burada olduğum sürece pek çok şeyi merak ediyorum. Beni hiç hatırlıyor musun acaba? Ben gittiğimde daha dört yaşındaydın ve ebeveynlik kitaplarında o yaştan önceki anıların genellikle unutulduğunu okudum.

Ama ben seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.

Sol tarafına yatıp, küçük elini yanağının altına koyarak nasıl uyuduğunu hatırlıyorum. Güneş doğmadan uyanıp, pembe fili arkanda sürükleyerek, filin hortumu her basamağa çarparak, benim yatağıma tırmanana kadar nasıl koştuğunu hatırlıyorum. Seni göğsüme çekdim. Bazen tekrar uykuya daldın, nefesin köprücük kemiğime sıcak bir esinti gibi gelirdi. Bazen küçük ellerini yanaklarıma koyar ve “Uyanma zamanı, baba” derdin.

Kaç kez sadece bir günlüğüne zamanda geriye gidebilmeyi dilediğimi bilemezsin. Eğer yapabilseydim, o sabahlardan birini seçerdim. Ve seni asla bırakmazdım.

Gwen, bilmeni isterim ki seni bırakmak istemedim. Ama bunun doğru şey olduğunu hissettim.

Artık küçük bir kız değilsin. On sekiz yaşındasın.

Yakında şartlı tahliye olacağım. Aslında, teknik olarak, bugünlerde buna erken tahliye deniyor. Ama çoğu insan şartlı tahliye kelimesini biliyor, o yüzden ben de öyle diyorum.

Serbest kalırsam, seni görmek için her şeyi veririm. Sadece bir kez olsa bile. Sadece beş dakika olsa bile.

Eğer istemiyorsan, anlarım. Gerçekten. Ama içinde, on dört yıldır her gün seni düşünen adamla görüşmek isteyen bir parça varsa, ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

Bu benim mahkum e-posta adresim. İstersen bu sistem üzerinden bana ulaşabilirsin.

Lütfen şunu bil ki, seni tüm ruhumla seviyorum, Gwen. Senin için güzel bir hayat diliyorum. Şu anda nasıl görüldüğünü hayal ediyorum ve her seferinde seni eskisi gibi güneşin altında dönüp dururken, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hayal ediyorum.

Güneşin altında kal, Gwen. Her zaman orada kal.

Seni Reese's Pieces'tan daha çok seviyorum.

Sevgiler, Baban

Yazılar bulanıklaşana kadar ekrana baktım. Boğazım, sanki cam yutmuşum gibi yanıyordu.

"Beş dakika, Blackwood," diye seslendi memur.

Ona cevap vermedim. Veremedim. Parmağım Gönder düğmesinin üzerinde duruyordu.

Tek bir tıklama. Tek yapmam gereken buydu. Tek bir tıklama ve bu mesaj hapishanenin izleme sisteminden geçecek, damgalanıp onaylanacak ve kızımın gelen kutusuna hiç istemediği bir el bombası gibi düşecekti.

Ya da belki bir zeytin dalı gibi düşecekti.

Ya da belki gönderen kısmında "hapishane e-posta sistemi" yazdığını görür ve tek kelime bile okumadan silerdi.

Yanağımın içini ısırdım. Sonra kendimi vazgeçiremeden Gönder'e tıkladım.

Ekran parladı.

Mesaj incelemeye gönderildi.

Oturumumu kapattım ve göğsüm sıkışmış halde masadan uzaklaştım.

Bir e-posta. Bir mesaj ki değişebilir
her şeyi veya ya da korktuğum şeyi
doğrulayabilecek bir mesaj: onu çok uzun zaman önce kaybetmiştim.

Benim çoktan unutulmuş olduğum.

Derin bir nefes aldım, bilgisayar laboratuvarının bayat havası ciğerlerimi yakarken merak ediyordum:

Kızım bana cevap yazacak mıydı?

HARPER

İlk kar tanesi, dikkate almam gereken bir uyarı gibi ön camıma çarptı.

"Selam anne."

"Merhaba tatlım."

Eller serbest hoparlöründen gelen o tek kelimedenden, en az yarım şişe votka içtiğini anlayabiliyordum. Heceler çok uzamıştı, kenarları bir gecede dışarıda bırakılmış tereyağı gibi yumuşamıştı. Bir rüzgâr esintisi Honda'mı yol kenarına doğru ittiğinde direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Arayıp nasıl olduğunu sormak istedim," dedi.

Bazı günler, elinden gelenin en iyisini yaptığını kendime söylerdim. Olumlu yönler odaklanmam gerektiğini. Beni aramıştı, bu da beni düşündüğü anlamına geliyordu. Beni önemseydiği anlamına geliyordu. Bu da, votka, bahaneler ve on yıllardır süren hayal kırıklıklarının altında gömülü bir yerlerde, beni sevdiği anlamına geliyordu.

Diğer günlerde ise, muhtemelen yarın bu konuşmayı hatırlamayacağını kendime hatırlatırdım. Yarım şişeyi bitirmeden önce beni aramayı düşünmediğini. Votkanın öncelikli olduğunu.

Votka her zaman öncelikliydi.

Başımı salladım, bu düşünceye kendimden nefret ettim. Annemin bir hastalığı vardı. Onu bu yüzden kötülemek beni berbat bir kız yapıyordu.

Ama belki de acının şekil değiştirmesi insani bir şeydi. Bazı günler hüznün olarak ortaya çıkıyordu. Diğer günler ise kin. Bugün ise, önümdeki yolu kaplayan kar gibi göğsüme yerleşen, kemiklerime işleyen ve ağır bir yorgunluk gibi hissettiriyordu.

Nefes aldım ve bir karar verdim. Bugün minnettar olacaktım. Annem gününün bir kısmını bana bakmak için ayırmıştı. Bu bir şeydi.

Öyle olmalıydı.

"Gerçekten iyiyim anne." Sileceklerimi çalıştırdım, çamurun içinden geçmelerini izledim. "Sen nasılsın?"

"Gerçekten mi? Çünkü..." Tereddüt etti. "Senin için endişeleniyorum." Midem sıkıştı. "Neden?"

"Silas'la konuştum."

Bu isim bana kara buz gibi çarptı. Ayağım gaz pedalından çekildi ve arabam hafifçe savruldu, sonra kontrolü yeniden ele aldım.

Sakin ol. Nefes al.

"Ne?"

"Sinirlenme."

Çok geç. "Neden Silas'la konuştun?"

"Senin için endişeleniyor, tatlım."

Ağzıma acı bir tat bırakan bir kahkaha attım. Beni o kadar çok endişelendiriyordu ki, alkolik annemi arayıp onu manipüle ederek kendi kirli işini yaptırmıştı. Onu kızdırıp beni aramasını, benim de onu geri aramamı sağlamıştı.

Çünkü numaramı değiştirmiş ve onu engellemiştim.

Çünkü bir şekilde —muhtemelen geçmiş araştırması yapmayı bilen güvenlik arkadaşları sayesinde— çalıştığım yeri bulmuştu. Ve büyük olasılıkla Silas artık ev adresimi de biliyordu.

Silecekler çılgın bir ritimle çalışıyordu. Kar artık daha hızlı yağıyordu, kalın taneler cama değdiği anda izlere dönüşüyordu. Öne eğildim, gözlerimi kısarak yola baktım. Görüş çok kötüydü, direksiyonu sıkıca kavrayıp dua etmek isteyeceğiniz türden bir durumdu.

Tıpkı bu konuşma gibi.

"Anne," sesimi sabit tuttum, başparmağım avucumun içini bulup tırnağım derime batarken bile, "saygısızlık etmek istemem ama Silas'tan bahsetmiyorum. Arayıp sana söyleyecektim ama bir türlü fırsat bulamadım. İlişkimiz bitti."

"Ama o dedi ki..."

"Beni dinlemen gerekiyor." Onu sözünü keserek durdurdum, ki bunu nadiren yapardım. "Seni arayıp sinirini bozmaya çalışması mı? Bu endişe değil. Bu manipülasyon. Beni seviyorsan, bana biraz olsun güveniyorsan, bana inanmalısın. Ve eğer tekrar ararsa, cevap verme. Tamam mı?"

Sessizlik. Sonra: "Davranışlarının tuhaflaştığını söyledi." Lanet olsun.

Az önce söylediğim tek kelimeyi bile duymamış mıydı? Sinirlenmem kemiklerime işliyordu, sıcak ve keskin bir şekilde.

"Tabii ki öyle diyecek, anne." Artık sesimdeki keskinliği gizleyemiyordum. "İlişkımız bitti. Aynaya bakıp yanlış bir şey yaptığını kabul edemez. O yüzden, beni deli gösteren bir hikaye uyduruyor." Dişlerimin arasından nefes aldım. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz? O iyi bir adam değil."

"Bize karşı her zaman çok nazikti."

İşte oradaydı. Annemin her ilişkiyi, her dostluğu değerlendirme şeklinin özü. Yıllar boyunca, hayatımdaki insanlar iki gruba ayrılmıştı: annemle babamı kaçmam gereken felaketler olarak görenler ve empati kuranlar.

Annem, birinin hangi kategoriye girdiğini her zaman sezebilirdi. Bu, arkadaşlarım, erkek arkadaşlarım ve hayatım hakkında sorduğu her sorunun alt tonunda vardı. Ve içten içe, bunun paranoyadan kaynaklandığını biliyordum.

Annemin beni hayal kırıklığına uğrattığını bildiğine inanmak hoşuma gidiyordu. Ayrıca, benimle ilişkisini tamamen keseceğimden korktuğuna inanmak da hoşuma gidiyordu.

Bunu itiraf etmek ne kadar korkunç olsa da, bu onun hayatında olmama önem verdiğini gösteriyordu. Bu, beni sevdiğine dair elimdeki tek kanıttı.

Ama bununla birlikte, başarısızlıkları konusunda derin bir güvensizlik de geliyordu. Hayatımdaki insanları yargıç, jüri ve cellat olarak görüyordu. Eğer yeterince kişi beni onun kötü biri olduğuna ikna ederse, bu onun için kötü bir haber olurdu.

Silas ortaya çıktığında, bir kurtarıcı gibi üzerime çöktü. Ailemle aramızı düzeltmem için beni cesaretlendirdi. Ailenin her şey olduğunu söyledi. Destekleyici erkek arkadaş rolünü o kadar iyi oynadı ki, etrafımı saran tuzağı hiç fark etmedim.

En azından ilk başta.

Ona, geriye dönüp baktığımda bunun tamamen bir manipülasyon olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi. İyi adam gibi görünmek için hesaplanmış bir hamle. Ya da

aylar sonra, aileme akla gelebilecek her türlü küfürü yağdırıp, onlarla bir daha asla konuşmamamı talep etmişti.

Şimdi, beni geri kazanmak için çaresizce, kurtarıcı kostümünü yeniden giyiyordu.

Gerçek şu ki, ailemle nasıl bir geleceğim olacağını bilmiyordum. Birçok kişi onlarla bağlarımı koparmam gerektiğini savunabilirdi, ama onlar sahip olduğum tek ailemdi ve ne kadar kusurlu ve eksik olsalar da beni onlar büyütmüştü. Bana hayat vermişlerdi.

Ve ben de onların da bir geleceği olmasını çok istiyordum. Gerçek bir gelecek. Ayık bir gelecek.

Son zamanlarda, bu istek bir ihtiyaca dönüşmüştü. Silas'la olanlardan sonra, elimde sadece bir dua ile eyalet sınırlarını aşarak kaçtıktan sonra, ayaklarımın üzerinde durabileceğim sağlam bir şeye ihtiyacım vardı. Ayaklarımın altında kaymayacak bir şeye.

Anne babama ihtiyacım vardı.

Şu anda var olan, sarhoş ve bulanık halindeki versiyonlarına değil, anlık görüntülerde hatırladığım versiyonlarına. Okula gitmeden önce saçımı ören anneme. Garaj yolunda bana bisiklet sürmeyi öğreten, elleri gidonda sabit duran babama. O ebeveynler bir zamanlar vardı. Votka, haplar ve yıllarca süren yavaş aşınmanın altında bir yerlerde, hâlâ oradaydılar.

Orada olmalılar.

Knox'u düşündüm. Kızından bahsederken yüzünün nasıl değiştiğini düşündüm. On dört yıl hapis yatmış olmasına rağmen, hâlâ onun için mücadele ediyordu. Hâlâ onu koruyordu. Her şeyini kaybetmesine rağmen, hâlâ onu ön planda tutuyordu.

Ebeveynlerin yapması gereken buydu. Seni seçmeleri gerekiyordu.

"Biliyor musun anne..." Sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Biraz araştırma yaptım. Yeni işimin yakınında çok iyi bir rehabilitasyon merkezi var. Sen ve babam ikiniz de temizlenebilirsiniz. Yeni bir başlangıç yapabilirsiniz."

Kar daha şiddetli yağmaya başladı. Önümü üç metre ötesini zar zor görebiliyordum, dünya beyaz bir parazite ve farlarımın hayalet gibi parıltısına dönüşmüştü. Omuzlarım kulaklarıma doğru çekildi, kaslarım gerildi.

"Tatlım, buna paramız yetmez."

Gözlerim yanıyordu. "Bir yolunu bulurum."

Çift vardiya çalışırdım. Üç vardiya çalışırdım. Onları geri alabileceksem sahip olduğum her şeyi satardım.

“Bunu bizim için yapmana izin vermeyeceğim.”

Öfke, ani ve şiddetli bir şekilde alevlendi. Anne babamla konuşmak işte böyle bir şeydi. Güvenlik çubuğu olmayan bir duygusal roller coaster. Öfke, sonra suçluluk, sonra üzüntü, sonra endişe. Çığlık atmak isteyeceğim kadar, döngü üstüne döngü.

“Anne, seni ve babamı geri istiyorum.” Son kelimedede sesim çatladı. Yeni bir hayata başlamak korkunç derecede ürkütücü değilmiş gibi davranmaya çalışsam da, Faith’i bulduğum için ne kadar minnettar olsam da, yine de kendimi yalnız hissediyordum. Son yıllarda hiç olmadığı kadar annemi ve babamı istiyordum. “Bu, paranın karşılığını asla ödeyemeyeceğin bir şey.”

Onun da bunu istediğini söylemesini bekledim. Deneyeceğini. Knox'un kızı için savaştığı gibi benim için de savaşacağını.

“Tatlım, biz iyiyiz.

Gerçekten.” Boğazım

düğümlendi.

İyiyiz.

Onlar her zaman iyiydi.

Oysa boğulan bendim. Yumruklarını noktalama işareti gibi kullanan bir adamdan kaçan bendim. Yeni bir şehirde, tek başıma, korku içinde, tutunacak sabit bir şeye çaresizce ihtiyaç duyan bendim.

Ve onlar bir sorunları olduğunu bile kabul edemiyorlardı.

Knox, kızını korumak için hayatının on dört yılını feda etmişti. Benim ailem ise bir şeyi bile bırakamıyordu.

Yine inkâr aşamasına dönmüştük. Yolculuk bitmişti. Hiçbir şey çözülmemişti, hiçbir şey değişmemişti.

"Kapatmam gerek anne. İşe varmak

üzereyim." "Tamam tatlım. Kendine dikkat

et."

Telefonu kapattım ve uzun, titrek bir nefes verdim; arabadaki sessizlik, annemin sesinden daha gürültülü geliyordu.

Hapishane, karların arasından bir hayalet gibi ortaya çıktı; beton ve dikenli tellerden ibaretti, kenarları fırtına yüzünden yumuşamıştı. Park yerine girdim ve motoru kapattım, dikiz aynasında kendi yansıمامı gördüm. Gözlerim kızarmıştı. Kendini tutmak için çok çaba sarf eden birinin eşsiz bakışı.

Bugün Knox'u tekrar görecektim.

Ve içimden bir ses, yüzüme bir bakışta, saklamaya çalıştığım şeyi tam olarak anlayacağını söylüyordu.

HARPER

Knox Blackwood muayene odasındaki malzeme dolaplarını yeniden düzenliyordu. Yine.

Şaşırtıcı. Gerçekten.

Adam bu hafta içinde üç kez yeniden düzenlemişti. Bu noktada, bandajlar markalarına göre alfabetik sıraya dizilmiş, gazlı bezler ise iplik sayısına göre sıralanmıştı. Tabii böyle bir şey varsa.

"İyi misin?" Boğuk sesinde endişe vardı.

Duygularımı kontrol altında tutmak için yanağımın içini ısırdım. "İyiyim."

Yalanın tadı bayat gelmişti.

Knox başını yana eğdi, o gümüş rengi gözleri sanki sadece kendisinin anladığı bir dili okuyormuş gibi yüzümü tarıyordu.

"Eski sevgilin mi?" Ses tonundaki keskinliği kaçırmadım. "Hayır."

"Bir mahkum sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

O günlerde, bu konuyu kimseyle konuşmuyordum.

Bunun birkaç nedeni vardı sanırım. Birincisi, bu benim geçmişimin en acı verici kısmıydı, ruhuma işleyip özgüvenimi ikiye bölebilen bir şeydi. İkincisi, bunu itiraf etmek ne kadar korkunç olsa da, bu kadar berbat durumda olan iki ebeveyne sahip olmak utanç vericiydi. Ve tüm bunların altında, bu yüzden onlardan nefret ettiğim için kendimi kötü bir insan gibi hissediyordum.

Bu yüzden bu konuyu kaçınıyordum. Ne pahasına olursa olsun. Acımı mantıkla açıklığa kavuşturmaya çalışıyordum. Tıpkı şu anda içimden yaptığım gibi.

Annemle yaptığım o telefon görüşmesi, her şeye rağmen aslında iyi geçmişti. Konuşmalarımızın çoğu tam bir

felaketti; ağlamalar, bağırışlar ve saatlerce titrememe neden olan suçlamalarla doluydu. Her şey ne kadar sarhoş olduğuna bağlıydı.

Bugün idare edilebilir bir gündü. Öyleyse neden hala bu kadar acı çekiyordum?

Bu da beni, artık kimseyle bu konuyu konuşmamamın son nedenine getirdi. Kalbimin, her ne kadar akıl almaz olsa da, işlerin değişeceği umudunu hala beslediğini itiraf etmek utanç vericiydi.

Ne tür acınası bir insan böyle uzak bir fanteziye tutunur ki?

Hâlâ annesinden "sadece seni düşünüyorum" mesajı gelmesini umarak telefonunu kontrol eden biri. Her ziyaretten sonra arabasında ağlayan biri.

Görünüşe göre, umut onu sürekli incitmesine rağmen ummaktan vazgeçemeyen türden biri.

"Eğer başka bir mahkum..."

"Mahkum değil!" Sesim duvarlardan yankılandı. Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Sadece... aile dinamikleri karmaşık olabilir."

Patlamama kızmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, bakışları yavaşça üzerimde dolaştı. Baştan ayağa, her şeyi kayda geçirir gibi. Yaralarımı arıyor, fark ettim. Kötü ruh halimin kaynağının, örneğin başka bir mahkumun tacizinden ziyade aile içi sorunlar olduğuna inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Çünkü içimden bir ses, eğer bir mahkum olsaydı, Knox'un bunu öylece kabul etmeyeceğini söylüyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gülerek, boş bir ses çıkardım. "Hayır."

Ama garip bir şekilde, aniden bunun doğru olmadığını fark ettim.

Bugün bunu konuşmak istiyordum. Daha spesifik olarak, Knox ile.

Belki de onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmemin nedeni, ikimizden onun çoktan kendini alçaltmış olmasıydı. Kötü bir baba gibi hissettiğini itiraf etmişti. Birine itiraf edilebilecek daha savunmasız bir şey hayal edemiyordum. İlk olarak o kendini açmıştı. Ve belki de bu, benim de aynısını yapmamı daha güvenli hissettirmişti.

Hemen cevap vermediğimde, devam etti: "Bir sorun olduğundan endişelenirsem, sırf seni kontrol etmek için her saat başı bu dolabı yanlışlıkla yeniden düzenleyebilirim."

Ona bir bakış attım. "Bu komik değil."

“Kim şaka yapıyor?”

O delici gözler benimkilerle buluştu, tamamen ciddiydi. Ve lanet olsun, ona inandım.

Dikkatimi tekrar not defterime verdim, envanterdeki öğeleri işaretliyormuş gibi yaptım. Aramızdaki sessizlik her zamankinden farklıydı. Bir duvar gibi değil, daha çok bir köprü gibiydi.

Sonra merakım galip geldi.

Faith'in bana söylediği doğruysa, Knox Blackwood, Dakota Blackwood'un kardeşi idi. Dakota'yla tanışmıştım. O hapiste değildi. Kimseyi öldürmemişti. Bir sosyal medya imparatorluğu yönetiyordu ve Axel'e deli gibi aşıkta.

İki kardeş nasıl bu kadar farklı bir hayat sürmüştü?

"Peki ya ailen?" diye sesli olarak merak ettim. "Onlar nasıl insanlar?"

Normalde bu konuyu kimseyle konuşmadığını hissettim. Belki de benim açılmamı istediği için cevap veriyordu. Ya da belki de tesadüfen içine düştüğümüz bu garip samimiyet, kelimeleri bulmamızı kolaylaştırıyordu.

Sebep ne olursa olsun, boğazını temizledi.

"İyi bir aileden geliyorum." Sesi alçaktı, biraz pürüzlüydü. "Kiliseye giden bir aile. Bize doğruyu ve yanlış öğretiler. Çalmak yok. Hile yapmak yok."

"Ve kesinlikle cinayet yok mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

Neyse ki Knox sırttı. "O daha çok zımni bir kuraldı."

"Annen, sen bu kuralı çiğnediğinde çok sevinmiş olmalı."

Bunu şakacı bir şekilde söylemişim. Basıncı azaltmak için. Ama sözlerim onun göğsünün derinliklerine işledi. Tamamen hareketsiz kalmasından bunu anlayabiliyordum.

"Tahmin bile edemezsin."

Ses tonundaki bir şey beni duraksattı.

"Neden yaptığını biliyor mu?"

Knox'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir şeyi tarttığını görebiliyordum. Ne kadarını paylaşacağını hesaplıyordu.

"Mahkûmiyetim onu mahvetti." Artık mizahın izi yoktu. Sadece ham, yalın gerçek. "Bütün ailemi mahvetti. Kız kardeşim o kadar

üzgündü ki, histerik bir şekilde ağlayarak mahkeme salonundan kaçtı. Annem peşinden koştu, ama nereye koştuğuna dikkat etmiyordu."

Durakladı. Yutkundu.

"Annem bir araba çarptı. O günden beri felçli." Nefesim kesildi.

"Vay canına."

"Evet." Çenesi gerildi. "Vay canına."

Bunun ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyordum. Sanki vücuduna baskı uygulayan fiziksel bir güç gibiydi; boynundaki kasları gerginleştiriyor, geniş omuzlarını bir suçluluk kalesine dönüştürüyordu.

"Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim," dedi sessizce.

"Eminim annen kazadan dolayı seni suçlamıyordur."

"Daha da kötüsü, kendini suçluyor." Elini sakallı çenesine sürttü. "Tıpkı benim yaptıklarım için kendini suçladığı gibi. Bir anne olarak bir yerlerde başarısız olduğunu düşünüyor. Ona aksini ne kadar söylersem söyleyeyim, ne yaptığını ya da yapmadığını düşünmeye devam ediyor." Sesi, zar zor, çatladı. "Annem bizi her pazar kiliseye götürürdü. Her veli toplantısına, her Küçükler Ligi maçına gelirdi. Annemle babamın ikisi de öyleydi. Sevgi doluydular, destekleyiciydiler ve bize doğruyu yanlış öğretiler. Yaptıklarım, bana öğrettiklerinin hiçbir şekilde yansıması değildi."

Bugün, Knox ve ben beklenmedik bir şekilde dürüstlüğün derin sularında yüzmüş gibi hissettim. Sığ sularda başlayıp suyu test etmiştik. Ve bir şekilde, istemeden, ayaklarımızın dibe değebileceği noktayı geçip sürüklenmiştik.

"Neden yaptın bunu?"

Kızını korumak — ima ettiği şey buydu. Ama bu, durumu tam olarak açıklamıyordu. Onu tam olarak neyden korumak? Bir adam ona zarar vermeye mi çalışıyordu ve Knox araya girdi, ama yanlış bir hareket yaptı ve adam kendi silahıyla öldü mü?

Yutkundu. "Bunun önemi var mı?"

"Benim için var."

"Neden?"

Klipboardu yere bıraktım. Gözlerine doğrudan baktım.

"Çünkü seni anlayamıyorum. Her açıdan normal, koruyucu, iyi kalpli bir adama benziyorsun. Kendi ifadenle,

doğru ile yanlış ayırmayı öğreten çok iyi bir aileden geliyorsun.” Yavaşça başımı salladım. “Peki, böyle biri nasıl cinayet işler?”

Gözleri yere indi. Çenesi, yutamadığı kelimeleri çiğniyormuş gibi hareket ediyordu. Bir an önceki açıklık kapanmaya başladı, bir kapı santim santim kapanıyordu ve onun benim takip edemeyeceğim bir yere çekildiğini hissedebiliyordum.

“Birini korumak içindi,” dedim yumuşak bir sesle. “Bunu bana sen söyledin.”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz?” Sesi keskin ve mesafeliydi.

Ve bir anda, aramızdaki sıcaklık sönüverdi. O uzaklaşmaya başlayana kadar, ona ne kadar bağlandığımı fark etmemiştim.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Knox'u tekrar kendime çekmek istedim. Bu yüzden, bildiğim tek yolla onu geri çektim.

Hayatımla ilgili bir şey paylaştım. Nadiren kimseyle paylaştığım bir şeydi ve Knox, bu konuda beni yargılayacağından korkmadığım ilk kişiydi.

"Ailem bağımlı."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Tüm dikkati, bir spot ışığı gibi bana odaklanmıştı.

"Bağımlılık bir hastalıktır." Bir rulo gazlı bez aldım, sadece bir şeyler yapmak için ellerimde çevirip durdum. "Ben hemşireyim. Bunu biliyorum. Ama bazen onlara hala çok kızıyorum. Denemelerini istiyorum, anlıyor musun? Daha iyi olmak için lanet olasıca DENEMELERİNİ istiyorum. Çünkü onlar benim tek ailem."

Sözcükler artık daha hızlı dökülmeye başlamıştı, sanki bir baraj sonunda patlamış gibiydi.

"Bazı günler, onları hayatımdan tamamen çıkarmayı düşünüyorum çünkü bu durum o kadar zehirli ki. O kadar incitici. Seni koşulsuz sevmesi gereken iki insan tarafından sürekli reddedilmek ve kötü muamele görmek o kadar acı verici ki." Gözlerimi kuvvetle kırdım. "Ama diğer günlerde, bunu düşündüğüm için kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyorum. Çünkü gerçekten ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Başımı sokacak bir evim vardı. Yiyecek yemeğim. Giyecek giysilerim. Okula gidiyordum. Bana asla fiziksel şiddet uygulamadılar."

Sesim titredi. Titremesinden nefret ettim.

“Bu yüzden, öfkелendiğim günlerde, onlara yeterince minnettar olmadığım için kendimi çok çabuk berbat bir insan gibi hissediyorum. Onlar hayatta. Kaç kişinin ebeveynlerini kaybettiğini ve benim sahip olduğum şansa sahip olmak için her şeyi vereceğini biliyor musun?”

Boğazım düğümlendi. Gözlerim bulanıklaştı.

Knox hareket edene kadar yanaklarımdan gözyaşlarının süzöldüğünü fark etmemiştim.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattı. İstersem geri çekilebilmem için bana zaman tanıdı.

Geri çekilmedim.

Elini kaldırdı ve tereddüt ettiğini gördüm. Parmakları cildimden bir santim uzakta durdu, sanki sözsüz bir izin istiyormuş gibi. Sanki benim gibi bir kadının onun gibi bir erkeğin dokunmasının ne anlama geldiğini biliyormuş gibi.

Ve sonra, göğsümü sızlatacak kadar nazikçe, başparmağının ucuyla yanağımdaki gözyaşını sildi.

Dokunuşu, vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı. Sanki tüm vücudum, hayat tarafından, ailem tarafından, Silas tarafından, sadece ayakta kalmak için yıllarca çabaladığım için bitkin düşmüş bir pil gibiydi.

Ve onun tek dokunuşu içimden bir şarj dalgası geçirdi.

Eli yüzümde dondu. Nefesi kesildi. O da hissetmişti. Göz bebeklerinin genişlemesinden, göğsünün hareket etmemesinden bunu anlayabiliyordum.

"İçimden bir ses, nadiren ağladığını söylüyor," diye mırıldandı.

Hava, yavaş ve titrek bir nefesle ciğerlerimden çıktı. Çünkü haklıydı. İnanılmaz derecede haklıydı ve beni neredeyse hiç tanıımıyordu. Yine de, bir şekilde, bazı açılardan, o anda beni herkesten daha iyi tanıdığı hissine kapıldım.

"Ağlamam," diye fısıldadım. "Çünkü ağlamaya başlarsam, duramayacağımdan korkuyorum."

Başparmağı elmacık kemiğimin kenarını okşadı. Nazikçe. Onun elleri yaptıklarını düşünürsek, inanılmaz derecede nazikti.

"Belki de," dedi sessizce, "sadece önünde ağlamaya değer birini bulamadın."

Bu sözler içimin derinliklerinde bir yere dokundu. Uzun zaman önce kapatıp kilitlediğim bir yere.

Çünkü haklıydı. Hayatım boyunca, fark etmeyen insanlar için güçlü olmaya çalışmışım. Umursamayan insanlar için cesur olmaya çalışmışım. Ve karşımda, hüküm giymiş bir katil, korkmam gereken bir adam, sanki gözyaşlarım kutsal bir şeymiş gibi bana bakıyordu.

Sanki ben kutsal bir şeymişim
gibi. Bakışları dudaklarıma
indi.

Aramızdaki enerjide bir değişim hissettim, elektrikli ve tehlikeli bir değişim. Nefesinin hızlandığını duyabiliyordum. Hava, yıldırım düşmeden önceki an gibi, yoğun ve elektrik yüklü hale geldi.

Bana doğru eğildi, safir gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışlarımla dudaklarım arasında gidip geliyordu.

Sordu.

Hareket etmedim. Geri çekilmedim.

Bunun yerine dudaklarım aralandı ve o yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla, ağzını benimkine yaklaştırırken, her bir santimetre muhteşem bir santimetre gibi geliyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ve sonra Knox Blackwood dudaklarını benimkilere bastırdı.

Ağzı benimkini buldu, ilk başta yumuşakça. Tereddütlü. Sanki onu itmem için bana son bir şans veriyormuş gibi.

Bunu yapmadım.

Bunun yerine, parmak uçlarımda yükseldim ve ona karşılık verdim.

Aramızda bir şey kırıldı. Öpücük derinleşti, açgözlü hale geldi. Eli yanağımdan enseme kaydı, parmakları saçlarıma dolandı. Ellerim göğsünü buldu ve, Tanrım, o çok sağladı. Hapishane gömleğinin ince kumaşının altında sert kaslar ve sıcaklık vardı.

Boğazından düşük bir ses çıktı. İnilti ile dua arasında bir şeydi.

Parmaklarım gömleğinin pamuğuna dolandı, onu kendime doğru çektim. O da diğer kolunu belime dolayarak karşılık verdi, beni hafifçe kaldırdı ve ben ağzına doğru nefesimi tuttum.

O kadar büyüktü ki. İnanılmaz derecede büyüktü. Ben uzanırken o eğilmek zorunda kaldı, ama o bile yetmedi. Ona tırmanmak istedim. Onun içinde kaybolmak istedim. Turuncu giysili bir erkekten istememem gereken şeyler istedim.

Her an biri içeri girebilirdi.

İşimi kaybederdim.

O da tecrit hücreğine atılırdı.

Umurumda değildi.

Yıllardır ilk kez, korkudan başka bir şey hissettim. Canlı hissettim. Seçilmiş hissettim. Sanki biri sonunda benim kırık parçalarımı görmüş ve yine de tutmaya değer olduğuna karar vermiş gibi hissettim.

Eli omurgamdan aşağı kaydı ve ben ona doğru eğildim. Öpücük çaresiz bir hal aldı, ikimiz de eşit ölçüde alıp veriyorduk. Tadı kötü kahve ve daha karanlık bir şey gibiydi, başımı döndüren bir şey.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseydik.

Knox alnını alnıma dayadı, göğsü inip kalkıyordu. Eli hâlâ saçlarıma dolanmıştı, sanki bırakmaya kıyamıyormuş gibi.

"Harper." Dudaklarından çıkan ismim bir itiraf gibi geliyordu.

Ona baktım. Açıkça tehlikeli olan bu adama... sadece aklım bana onun hüküm giymiş bir katil olduğunu söylediği için değil, kalbim (ve bedenim) artık bunun umurunda olmadığı için. Sırf benim iyi olduğumdan emin olmak için malzemeleri yeniden düzenleyen bu adama. Sanki dünyada öpülmeye değer tek şey benmişim gibi beni öpen bu adama.

Bana bakmak için biraz geri çekildi. Gözleri artık erimiş gibiydi, adını koyamadığım bir şeyle kararmıştı.

Her şeyin değiştiğini fark ettim. Yine.

Hayır. Yine değil. Bu farklıydı. Bu daha kötüydü. Bu daha iyiydi. Bu, geri alınamayacak türden bir değişiklikti.

Az önce bir mahkûmu öpmüştüm.

Ve korkutucu olan, bunun olmuş olması değildi.

Korkutucu olan, bunu tekrar yapmak istememdi.

HARPER

Bir ev alacaktım.

Kiralamayacaktım. Kiraya vermeyecektim. *Satın alacaktım*. Tapuda benim adım yazacak ve ön kapısı içeriden kilitlenebilecek bir ev. Silas'ın yakıp kül ettiği her şeyin küllerinden hayatımı yeniden inşa ediyorsam, bunu kendi bildiğim gibi yapacaktım.

Bu hayal yeni değildi. Onunla birlikte olduğum son bir yıl boyunca gizlice para biriktiriyordum, bir mahkumun bıçağını saklar gibi nakit parayı bir kenara ayırıyordum. Her dolar, küçük bir başkaldırıydı. O gizli hesaba yaptığım her para transferi, "*Kaçıyorum*" diye fısıldamamdı.

Ve şimdi dışarı çıkmıştım.

Bu kiralık bungalovun sonsuza kadar kalacağım bir yer olması hiç düşünülmemişti. Burası bir mola yeri, gizlice kurduğum planı hayata geçirirken nefes alabileceğim bir yerdi. Ama o planın olması ve üzerinde çalışmak beni ayakta tutuyordu. Aklımı başımda tutuyordu. Her hesap tablosu güncellemesi, ilerlediğimin kanıtıydı. Her bütçe ayarlaması, sadece hayatta kalmak yerine harekete geçtiğimin göstergesiydi.

Kendi evime kavuşmama hâlâ yıllar vardı. Ama plan sağlamdı. Ve sağlam planlar, benimle geride bıraktığım kaos arasında duran tek şeydi.

Faith kanepemde bağdaş kurmuş oturuyordu, dizinde bir kase pad thai dururken Rainbow, tüylü bir felaket gibi kucağına uzanmıştı. Köpeğin dili ağzından yana doğru sarkmıştı, şişkin gözlerinden biri Faith'in eriştelerine sabitlenmişken, diğeri tavan vantilatörümü inceliyor gibiydi.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Faith, çubuklarıyla dizüstü bilgisayarına doğru işaret ederek.

"Beş yıllık bir finansal model oluşturun." "

Burnunu kırıştırdı. "Bunu, beni bir kez bile seksi hissettirmemiş cümleler listesine ekliyorum."

Gülerek, kendi oturma odamda hala yabancı gelen bir ses çıkardım. “Göz alıcı olmadığını biliyorum, ama bu eyalette kalıcı olarak yaşayacaksam bir plana ihtiyacım var.”

Kalmak mı? Bunun nedeni Knox'un bu eyalette olması mıydı?

“Hayır, anlıyorum.” Faith çubuklarını masaya bıraktı, yüzündeki ifade yumuşadı. “Ben de hapis cezasıyla karşı karşıya kaldığımda aynı şeyi yapmıştım. Aklıma gelen her belgeyi hazırladım. En kötüsü olursa, değer verdiğim insanların bakılacağından emin oldum.”

Göğsümde keskin ve boş bir acı hissettim. Benim bakmam gereken kimse yoktu. Zaten beni kabul edecek kimse de yoktu. Annem ve babam yıllar boyunca benden bolca para sızdırmışlardı, ama o paralar doğrudan içkiye ve kötü kararlara gitmişti. Yararlı hiçbir şeye. Önemli hiçbir şeye.

Faith'in kendisine bağımlı gerçek insanları olduğu için kıskançlık duyan ne tür bir insandı ben?

Onu seven insanlar.

“Bana neyin var göster,” dedi Faith. “Öyle mi?”

“Şarap ve paket yemek eşliğinde hesap tablolarıyla uğraşan iki zeki, çalışkan kadın mı? Tabii ki evet. Göster bana.”

Rainbow, küçük bir motorun durması gibi bir horlama çıkardı, kısa bacakları Faith'in uyluğuna sürtünüyordu. Yanındaki o saçma sapan şişlik her nefes alışında sallanıyordu.

Normalde, gelirim gibi bu kadar kişisel bir şeyi kimseyle paylaşmazdım. Ama bu Faith'ti. Yargılamayan, ölümüne sadık Faith. Dizüstü bilgisayarımı ona çevirdim ve beş yıllık planımı ona anlattım.

Peşinat için 36 ay biriktirmem gerekiyordu. 36 ay boyunca disiplinli ve fedakar olmalı, beni yoldan saptırmaya çalışan her dürtüye hayır demeliydim.

Zaten üç farklı formatta sahip olduğum o sınırlı sayıda basılmış ciltli kitap gibi. Ya da beni kucaklayarak uyutacağını vaat eden o ağırlıklı battaniye gibi. Ya da yumurtaları küçük kalp şekillerine dönüştüren mutfak aleti gibi, çünkü görünüşe göre artık kahvaltımın romantik olması gerekiyordu. İnternet sepetim bir yalancı ve bir teşvikçiydi ve ben teröristlerle pazarlık yapmayı reddettim.

Ama bu fedakarlığın sonunda bir ev vardı. *Benim* evim. Bir temel.

Faith, kaşlarını çatarak hesap tablosunu inceledi. "Biliyor musun, muhtemelen bundan daha hızlı biriktirebilirsin."

"Gerçekten mi?" Kaşımı kaşıyarak, ona doğru eğildim. "Bu rakamları yüzlerce kez gözden geçirdim."

"Her şeyi basit bir tasarruf hesabına yatırıyorsun." Sanki yatağımın altında nakit para sakladığımı itiraf etmişim gibi kaşlarını kaldırdı. "Jace'i hatırlıyor musun? Finans sihirbazlarından oluşan bir ordusu olan milyarder? Büyük bir şey için para biriktirirken, o parayı gerçekten getiri sağlayan hesaplara yatırılabileceğini öğrendim. Parayı daha çok çalıştır."

Ben cevap veremeden, o çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Jace uğrasa olur mu?"

Gözlerimi kırptım. "Şey..."

"Merak etme. O geldiğinde ben burada kalacağım."

"O... öylece gelecek mi? Bir milyarder mi?"

"Tabii ki." Sanki suyun ıslak olup olmadığını sormuşum gibi söyledi. "Bu adamların hepsi yardım etmek için her şeyi bırakır. Bu onların tarzıdır."

Gözlerim aniden yanmaya başladı. Boğazımda aniden oluşan yumruyu yutmak için zorlandım. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Rainbow tam o anda o kadar şiddetli bir osuruk attı ki, Faith yüzünün önünde elini sallarken, köpek kendi biyolojik savaşından şaşkın bir şekilde etrafına bakındı.

"Tanrım, Rainbow." Faith havayı yelpazeledi. "Bunu konuşmuştuk. Senin çekici bir arkadaş olman gerekiyor."

Köpeğin kuyruğu o kadar şiddetle sallanıyordu ki, arka tarafı tamamen titriyordu, hiç pişmanlık duymadan.

Oturma odamda yaşanan bu kimyasal saldırıya rağmen, bu soruyu kafamdan atamıyordum. "Cidden Faith, neden zar zor tanıdığım bir grup adam her şeyi bırakıp bana yardım etsin ki?"

Faith'in ifadesi değişti, yüzünde sıcak ve bilgili bir ifade belirdi. "Bu adamlar bir nevi küçük bir mafya ailesi gibiler. Bir kez kulübe girdin mi, artık içindesin. Eğer başın belaya girerse ya da bir şeye ihtiyacın olursa, her şeyi bırakırlar. Her biri."

“Ama ben kulübün üyesi değilim.”

Faith’in gülümsemesi anlamlı bir hal aldı. “Aslında, üyesin.” Ona baktım.

“Knox, adamlarına Batman sinyalinı gönderdi. Seni korumak için. Sana göz kulak olsunlar diye.”

Ağzımı açtım. Kapattım. Tekrar açtım. “Ne yaptı?” “Evet. Ve bu küçük bir şey değil. Bu adamlar senin için dağları yerinden oynatır . Tek yapman gereken, hangi dağın yerinden oynatılmasını istediğini onlara belirtmek.” Parmaklarını saydı. “*Böylece* bir avukat ordusu çağırabilirler. Eski sevgilinden korkuyor musun? Burayı korumalarla çevirebilirler. Neye ihtiyacın varsa.”

Boğazımdaki yumru o kadar büyüdü ki, konuşamaz hale geldim.

Çok fazla. Söylemek istediğim buydu. Bu *çok fazlaydı*.

Ailem elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Çoğu zaman buna inanıyordum. Ama benim için her şeyi bırakıp bana yardım etmezlerdi.

Ocağa uzanabilecek yaşa geldiğimden beri kendi başımaydım.

En son birinin bana bakmayı teklif ettiği zaman, Silas’la birlikte olduğum ilk günlerdi. Kırmızı güller ve şampanya, tenime fısıldanan sözler. Yaşadığım onca şeyden sonra, sonunda sonsuza dek mutlu yaşayacağıma kendimi inandırmıştım.

Ama Silas bana ne özgürlük ne de destek verdi. Parayı ve hediyeleri bir koz olarak kullandı. Altın kaplı bir kafes yine de bir kafestir.

Bu farklıydı. Bir grup kardeşin bana anahtarları sunması ve nereye yönlendireceğime benim karar vermeme izin vermesi?

Bunu nasıl değerlendireceğimi bilemedim.

Rainbow, Faith’in kucağından kalkıp bana doğru yalpalayarak geldi; üç normal adım artı bir cha-cha yürüyüşü, sanki çılgın bir geceden sonra sürekli toparlanıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Kucağıma çöktü, birbirine uymayan gözleri bir şekilde hem bana bakıyor hem de kesinlikle sehpadaki şarap şişesini inceliyordu.

"Yani, tüm bunlar Knox'un onlara bana dikkat etmelerini söylediği için mi oldu?" "Evet."

Boğazım düğümlendi. "Yani Knox onlara durmalarını da söyleyebilir."

Faith'in yüzündeki ifade değışti. "Öncelikle, bu asla olmaz. Knox'un aklını kaçırıp emrini geri aldığı alternatif bir evrende bile, ben hemen oraya gidip emri yeniden yürürlüğe koyardım. Sen benim en iyi arkadaşımısın, Harper. Arkadaşlığımız uzun sürmediğini biliyorum, ama en karanlık günlerimde yanımda oldun." Sesi kalınlaştı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ve ben nereye gidersem, o beş adam da oraya gider."

Gözlerim yaşlarla doldu ama damlamasına izin vermedim.

"Ama dediğim gibi," Faith'in sesi yumuşadı, "bunun için endişelenmene gerek yok. Knox bunu asla yapmaz."

"Neden?" Bu kelime, istediğimden daha kısık çıktı. "Neden yapmasın ki?"

"Harper"—vücudunu bana doğru eğdi, yüzündeki ifade, benim ne kadar habersiz olduğumdan dolayı acıma ile eğlence arasında bir yerdeydi—"Ryker'in Knox'un avukatı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bunun bir yan etkisi de, Ryker'in sürekli Knox'tan bahsetmesi. Ryker, Dakota ve diğerleri sayesinde, neredeyse her gün Knox'tan haber alıyorum." Dinlediğimden emin olmak için bir an durdu. "Eski karısı ve kızı dışında, on dört yıldır Knox bu adamlardan bir kadına göz kulak olmalarını hiç istememişti. Sen ilkin."

Bu sözler durgun suya atılan taşlar gibi düştü ve anladığımı sandığım her şeye dalgalar yaydı.

"Yani, eğer onlardan seni korumalarını istemişse"—Faith kaşlarını kaldırdı

— "bu, Knox'un sana değer verdiği anlamına gelir. Hem de çok. Eminim sana aşık oluyor."

Kalbim durdu. Titredi. Normal hızının iki katında yeniden atmaya başladı.

"Bu doğru olamaz."

Ama bunu söylerken bile, göğsümde sıcak ve ürkütücü bir şey filizlendi.

Rainbow yine dünyayı sarsan bir osuruk çıkardı.

"Aman Tanrım, Rainbow." Faith öğürmeye başladı. "Bu anı gerçekten mahvediyorsun."

Köpek, kendinden son derece memnun bir şekilde kuyruğunu kanepeye vurdu.

Her şeye rağmen güldüm. Gözlerimden yaşlar dökülmek üzereyken ve dünyanın ekseni sarsılmışken bile.

Faith bu saçma yarattığı koşulsuz olarak seviyordu. Genetik felaket ve her şeye rağmen.

Bunda güzel bir şey vardı. İnsanların birbirlerinin dağınık, kırık parçalarını sevebileceğine inanmamı sağlayan bir şey.

Belki benim dağınık, kırık yanlarımı bile.

Jace geldi ve gitti. Sanki gerçekten önemliymiş gibi hesap tablomuzu inceledi, her rakamın ardındaki disiplini övdü ve paramın gerçekten değer kazanacağı hesaplar açmama yardım etti. Hatta bana bir ev satın almayı teklif etti, bunu kendisine bir iyilik yapmam olarak sundu.

Reddettiğimde gücenmedi; bunu kendim yapmam gerektiğini anladı. Rehberlik ile sadaka arasında bir fark vardı ve ben hangisiyle yaşayabileceğimi biliyordum.

Ama gerçek dostluğun sıcaklığıyla çevriliyken, bu teklifi onların anlayabileceğinden çok daha fazla takdir ettim. Hayatımda ilk kez, yanımda gerçek insanlar vardı. Beni destekleyen. Yedek kulübesinde oturup, onları oyuna çağırmamı bekleyen.

Bu durum artık geçici değildi. Burası benim evimdi.

O gece, Faith ve Rainbow gittikten sonra, pencerenin önünde durup sessiz sokağa baktım.

Knox.

Birini öldürmüş ve nedenini açıklamayı reddetmiş adam. X-ışını görüşüne sahip adam. Gerçekten öfkeli olduğunda, bir kasırga öncesi sükunet gibi, tamamen hareketsiz kalan adam.

O adam, tanıdığı en güçlü dört kişiye haber göndermişti.

Bana yardım etmeleri için. Beni korumaları için.

Elimi soğuk cama dayadım, yansımam hayalet gibi belirsizdi.

Eğer Faith haklıysa, eğer Knox bana aşık oluyorsa...

O zaman fark ettiğimden çok daha büyük bir belada olduğum anlamına geliyordu.

Çünkü karanlıkta burada dururken, kalbim çok hızlı atıyor ve gardım düşmeye başlıyordu, gerçeği itiraf etmekten çok korkuyordum.

Ben de ona aşık oluyordum.

Ve kurduğum bu yeni hayatın, o kadar çaresizce atmaya çalıştığım bu temelin, gerçekten koruyabileceğim bir şey olup olmayacağını bilmiyordum.

Yoksa her şeyin bir anda çöküp gideceğini.

O pencereden dışarı bakarken, bilmediğim şey, karanlıkta başka birinin daha olduğu idi. Ve sabaha kadar, Knox'tan saklayamadığım tek şey yüzümde açıkça okunur hale gelecekti.

HARPER

Anahtarlar elimde, garaj yolunu geçerken sabah gneşı yüzümü ısıtıyordu. Aklım çoktan o beton duvarların içindeydi.

Knox.

Bütün gece öğrendiklerimi tekrar tekrar düşünmüştüm. Beni korumak için kardeşlerini göndermiş olduğunu. O hapishanenin bir köşesinde, cinayetten hüküm giymiş bir adamın beni korumaya değer bulunduğunu.

Bu ironiyi fark etmemiştim. İki yıl boyunca dünyanın saygın bulduğu bir adamla aynı yatağı paylaşmıştım ve Silas beni av gibi hissettirmişti. şimdi ise hüküm giymiş bir katil, beni koruyan avcı olmuştu.

Arabanın kapı koluna uzandım.

"Harper."

Vücudum donakaldı. Her kasım kilittlendi, elim uzanırken dondu. Kalbim, sanki vücudumun geri kalanı kaamadan önce kaçmaya çalışır gibi göğsümde çılgınca atıyordu.

Bakmak istemiyordum. Bakmak, olanları gerçek hale getiriyordu.

Ne göreceğimi zaten bilerek yavaşça döndüm ve tabii ki, işte oradaydı.

Silas.

Burada. Bu durumda. Garaj yolumun başında durmuş, elinde gllerle. Bir düzine gl, kahverengi kağıda sarılmış ve sicimle bağlanmış, sanki romantik bir filmde çıkmış gibi. Kırmızı yaprakları kış sabahında parlak bir şekilde göze çarpıyordu.

O... normal görünüyordu. En kötüsü de buydu. Tıraşlı, tl gömlekli, elleri yanlarında gevşek duruyordu. Sadece konuşmak isteyen makul bir adamın resmini andırıyordu.

Ben gerçeği biliyordum.

Parmaklarım, durduramadan boğazımın dibine gitti. Bir refleks. En son bu kadar yakın durduğunda oluşan kas hafızası.

"Kızgın olduğumu biliyorum." Silas, barış teklifi olarak gülleri hafifçe kaldırdı. "Ve seni anlıyorum. Gerçekten."

Cevap vermedim. Başparmağım diğer parmağımın içini buldu, tırnağım derime bastırıyordu.

"Bunları senin için getirdim." Bir adım öne çıktı, yüzünde umut ışığı parladı. Eskiden benim de inandığım umut. "İlk yıldönümümüzde sana aldığım gülleri ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Neredeyse toza dönüşene kadar saklamıştın."

Öyleydim. Ayrıca her mor gözden sonra yazdığı tüm özür mektuplarını da saklamıştım. Aşk ve acının aynı anda bir arada var olabilmesi ne tuhaf.

"Arabanın üzerindeki not." Kendinden hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Sana yaklaşmak için yanlış bir yoldu. Bunu yapmamalıydım. Ben sadece... incinmişim, Harper. Bana işleri düzeltme şansı bile vermeden gittin."

Düzeltemek. Sanki ilişkimiz sızan bir muslukmuş gibi. Sanki sorun, yamalanabilecek bir şeymiş gibi.

"Mülkünden çık," dedim.

Çenesi seğirdi. Sadece bir kez. Ama hemen kendini toparladı, teslim olduğunu gösterircesine ellerini kaldırdı. Güller, beyaz bir bayrak gibi elinde sallanıyordu.

"Kavga etmeye gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum. Beş dakika. Tek istediğim bu."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Lütfen." Sesi çatladı. Bir adım daha yaklaştı ve o zaman gördüm. Gözlerinin etrafındaki kızarıklığı. Elindeki hafif titremeyi. "Haftalardır uyumadım. Yemek yiyemiyorum. Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Aramızdakinden."

Aramızdaki ilişki. Uzun kollu giysilerin altında saklanan morluklar. Aynanın karşısında prova edilen bahaneler. İkinci bir kalp atışı gibi midemde yaşayan, sürekli, içimi kemiren bir korku.

"Hiçbir şeyimiz yoktu," dedim.

"Bu doğru değil." Sesi yumuşadı, incinmiş gibiydi. "Her şeyimiz vardı. Seni sevdim, Harper. Hâlâ seviyorum. Hatalar yaptığımı biliyorum"

hatalar yaptığımı biliyorum, ama terapiye gidiyorum. Kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Hak ettiğin adam olmaya çalışıyorum.”

Sözleri kulağa doğru geliyordu. Her zaman öyleydi. Bu Silas'ın yeteneğiydi. Kendi hafızandan şüphe etmeni sağlayabilirdi. Belki de deli olanın sen olduğunu düşünmeni sağlayabilirdi. Belki de o kadar kötü değildi. Belki de gerçekten değişmişti.

Buna daha önce pek çok kez kanmıştım. Bir daha olmaz.

Döndüm ve arabanın kapısını sertçe açtım.

Silas elini uzattı ve kapıyı kapattı.

Ses, sessiz sabahı yırttı. Nefesi değişmişti. Daha hızlı. Daha sert. Diğer eliyle hala tuttuğu güller pencereye ezildi.

Orada durdu, avucunu cama dayadı, gözlerinin arkasında karanlık ve tanıdık bir şeyin dolaştığı bir bakışla bana dik dik baktı.

Sonra, sanki bir düğmeye basmış gibi, yüzündeki ifade yumuşadı. Bir adım geri attı. Kapıyı bıraktı. Yumruğundaki ezilmiş güllere baktı.

“Kusura bakma. Ben sadece...” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Yüzlerce kilometre yol geldim, Harper. En azından benimle konuşabilirdin.”

“Yüzlerce kilometre yol gelip arabama ürkütücü bir not bırakmak için mi geldin?” “Ürkütücü olması gerekmiyordu.”

Ona baktım. “*Seni buldum.* Notta öyle yazıyordu.”

“Bu bir uyarı değildi.” Sanki bu çok açıkmiş gibi konuştu. Sanki mantıksız olan benmişim gibi. “Sadece nazik bir bilgilendirmeydi. Aniden ortaya çıkıp seni korkutmak istemedim. Önce şehirde olduğumu bilmeni istedim.”

“Ne kadar da naziksin.”

Gülümsemesinin kenarları gerildi. “Elimden geleni yapıyorum, Harper. Özür dilemeye çalışıyorum. Yetişkinler gibi konuşmaya çalışıyorum. Ve sen bana beş dakika bile ayıramıyor musun?”

“Bitti, Silas.” Sesim, hissettiğimden daha sakın çıkmıştı. “Bunu yapmayacağım. Bir daha senin manipülasyonlarına kapılmayacağım. Anlamsız. Bitti. Asla bir araya gelmeyeceğiz.”

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. O tanıdık değişim, sanki fırtına bulutlarının yaklaşmasını izlemek gibi.

“Öyle söyleme.” Sesi alçaldı. Artık daha sessizdi. Tehlikeli. “Sanki her şey çoktan karar verilmiş gibi söyleme.”

"Karar verildi. Ayrıldığımda karar verdim."

“Kafan karışık olduğu için gittin.” Bana doğru bir adım daha attı, ben de geri çekildim, kalçam yan aynaya çarptı. “Stresliydin. Bunalmıştın. Bunu fark etmeliydim. Sana daha iyi bakmalıyım. Bu benim hatam.”

"Bana o kadar sert vurdun ki, göz çukurum kırıldı sandım."

Sözler aramızdaki donmuş havada asılı kaldı.

Silas yüzünü buruşturdu ve bir anlığına, neredeyse utanç gibi görünen bir şey gördüm.

“O bir kazaydı,” diye fısıldadı. “Bunun bir kaza olduğunu biliyorsun. Seni incitmek istemedim. Ben sadece... Bazen kendimi kaybediyorum. Seni kaybedeceğimi düşündüğümde nefes alamıyorum. İşlevsiz hale geliyorum. Sen benim her şeyimsin, Harper. Her şeyim.”

Gözleri ıslanmıştı. Sesi titriyordu. Ve onu daha iyi tanıımıyorsam, ona inanabilirdim.

Ama ben gerçeği
biliyordum. "Gitmen
gerekiyor."

"Gidemem." Yavaşça başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Gidemem. Gitmeyeceğim. Seni asla bırakmayacağım, Harper. Anlamıyor musun? Seni asla bırakmayacağım."

Bu sözler bir aşk ilanı değildi. Bir ömür
boyu hapis cezasıydı.

"Sanki ben bir tür canavarmışım gibi davranıyorsun." Sesinde sahte bir incinme vardı. "Sanki benden kaçmak için eyaletten kaçmak zorunda kalmışsın gibi."

Çünkü kaçtım. Çünkü sen bir canavarsın.

Bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece tekrar arabanın kapısına uzandım.

“Dur.” Onun eli sıkıca kapıyı elimi üzerine kapı kapı kolunu, parmak eklemlerim birbirine sürtünene kadar sıkarak. “Seninle konuşuyorum.”

"Bana acı veriyorsun."

Daha da sertçe sıktı. “Ne acıtıyor bilmek ister misin? Boş bir daireye eve dönmek. Sevdığın kadının

gece yarısı sanki bir suçluymuşsun gibi ortadan kaybolduğunu öğrenmek."

"Elimi bırak."

"Benimle gerçek bir konuşma yapmayı kabul ettiğinde."

Ona baktım. Gözlerine baktım. Ve onun elini benden çekmesini sağlayacak tek şeyi söyledim.

"Artık seni sevmiyorum, Silas."

Silas'ın yüzü donakaldı.

Elini benden çekti.

Kapıyı sertçe açtım, ama içeri girmeden önce Silas kapı çerçevesini tuttu ve o kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı ki, tüm araç sallandı.

İrkildim.

"Yapma." Sesim alçaktı. Kontrol altındaydı. Bir şekilde bağtırmaktan daha kötüydü. "Sakın o arabaya binme."

Silas artık birkaç santim uzağımda duruyordu, nefesinin sıcaklığı yüzüme çarpıyordu. Maskesi sadece çatlamadı. Paramparça oldu. Gözleri donuklaştı. Ölü gibi. İşler kötüye gitmeden hemen önce gördüğüm bakış.

Hâlâ yumruğunda tuttuğu güllere baktı. Sonra onları araba yolunun kenarındaki karlara fırlattı.

Kırmızı yapraklar beyazın üzerine dağıldı. Kan kadar parlak. Kalbi kadar soğuk.

"Nasıl bu kadar acımasız bir şey söyleyebilirsin?"

"Bu gerçek. Ve çok net olmalıyım. Seni geri almayacağım."

Omuzlarımı kavradı, parmakları morartacak kadar sertçe bastırdı.

"Çek ellerini üzerimden!"

"Sen benimsin. Her zaman benim oldun."

Kendimi kurtardım ve ön kapıya doğru koştum, garaj yolunu geçerken anahtarlar avucumu kesiyordu. İçeri girebilirim, kapıyı kilitleyip polisi arayabilirdim.

Arkamda ayak sesleri yankılanıyordu.

"Benden uzaklaşma!"

Anahtarımı kilide soktum. Kilit takıldı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Anahtarı salladım, nabzım hızlandı, ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

"Senin için her şeyden vazgeçtim." Sesi artık tam arkamdaydı. "Sen taşınmak istemediğin için terfiyi reddettim. Sana her şeyi verdim, sen ise hepsini çöpe attın."

Yalanlar. Hepsi yalan. Yeniden yazılmış tarih. İzolasyona maruz kalan bendim. Dünyamı onun onayına göre küçülten bendim.

Ama bu onun hediyesiydi. Beni kendi hikayemin kötü adamı yapmak. Anahtarı daha sert çevirdim. Kilit tıkırdadı.

Kapıyı iterek açtım.

Elini koluma doladı ve beni döndürdü.

"Sen çok abartılı bir kaltaksın, bunu biliyor musun?" Elinin hareketi çok hızlıydı, engelleyemedim.

İlk fark ettiğim şey, parmak eklemlerinin elmacık kemiğime çarpmasıydı.

İkincisi, sırtımın yere çarpmasıydı. Verandanın tahtaları omurgama batıyordu.

Üçüncüsü ise, Silas'ın üzerimde durmasıydı; yumruğu hâlâ sıkılıydı ve sanki ben bir hiçmişim gibi bana tepeden bakıyordu. Sanki ben her zaman bir hiçmişim gibi.

Yüzüm zonkluyordu.

Silas nefes verdi. Elini saçlarının arasından geçirdi. Bana tekrar baktığında, ifadesinde neredeyse hüznünlü bir şey vardı.

"Bak, bana ne yaptırdın."

Telefonumu aradım, parmaklarım titreyerek onu arka cebimden çıkardım. "Git. Hemen."

O çömeldi, ben de omuzlarım kapı pervazına çarpana kadar geriye doğru sürünerek kaçtım. "Seni asla bırakmayacağım. Neden bunu anlamıyorsun? Biz birbirimize aidiz. Her zaman birbirimize ait olacağız."

"Polisi arıyorum." Telefonu kalkan gibi kaldırdım, elimden gelen tüm çabaya rağmen sesim titriyordu. "Bir daha ön bahçeme çıkarsan..."

"Ne? Şikayette mi bulunacaksın?" Neredeyse gülecekti. "Devam et. Bak bakalım ne kadar ileri gidebileceksin."

"Indiana'ya geri dön, Silas."

Başını eğdi. Gülümsedi. Ve o gülümsemede bir şey kanımı dondurdu.

"Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü senin yaşadığın yer orası."

"Hayır." Ayağa kalktı, dizlerindeki karı silkeledi ve çoktan kazanmış bir adamın sakın ve kendinden emin tavrıyla bana baktı. "Sen burada yaşıyorsun. O halde, ben de artık burada yaşıyorum."

Midem düğümlendi.

"Yeni bir işim var." Bunu çok doğal bir şekilde söyledi. Sanki bana hava durumunu anlatıyormuş gibi.

Hayır. Bu doğru olamazdı. O yapmazdı... O öylece...

Ama yüzüne baktığımda anladım. Kesinlikle yapardı. Kesinlikle yapmıştı.

Silas, acele etmeden verandanın merdivenlerinden indi.

Garaj yolunun kenarında durdu. Geriye baktı.

"Görüşürüz Harper." Karın üzerine kırmızı kanlar gibi yayılmış güllere göz attı. "Bir dahaki sefere taze güller getireceğim."

Sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu ve ben verandamda tek başıma kaldım, kar giysilerime eriyordu, bir düzine mahvolmuş gülü seyrediyordum ve beni nihayet bırakmadan önce beni daha kaç kez kırması gerekeceğini merak ediyordum.

Cevabı zaten biliyordum: Asla. Silas

sadece geçici olarak burada değildi.

Burada kalmak için gelmişti.

Öfkemi, korkumu ve hayal kırıklığımı yutarak, başımda başka bir büyük sorun daha olduğunu fark ettim: Knox ile çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Parmaklarımı elmacık kemiğime bastırdığımda, acıdan tısladım.

"Siktir."

HARPER

Eski erkek arkadaşım yüzümü morartmıştı ve ben Knox'la görüşmek üzereydim.

Bu sabah milyonuncu kez küçük aynadaki yansıma baktım, yüzümü floresan ışığa doğru eğdim. Morluk elmacık kemiğimin üst kısmındaydı, üç kat kapaticının altında bir gölge gibi duruyordu. Zar zor görünüyordu. Muhtemelen. Umarım.

Bu, hem iyi hem de kötü haberlerin olduğu bir durumdu.

Kötü haber mi? Polise şikayette bulunmama rağmen, eski erkek arkadaşım hapishane hücrelerinde çürümüyordu. Hayal kırıklığı yaratıcıydı, ama şaşırtıcı değildi. Yasal süreç falan filan.

Ama şükredecek çok şeyim vardı.

Birincisi, güvendedim. Tek bir darbe. Hepsi bu kadardı. Beynim o anı sonsuz bir döngüde tekrar tekrar oynatarak beni işkenceye maruz bıraksa da, durumun çok daha kötü olabileceğini biliyordum. Beni yüzlerce kilometre uzaktan bulacak kadar takıntılı bir adam, hayal etmek bile istemediğim şiddet eylemlerine muktedir biriydi. Şanslıyım.

İkincisi, yaralanmanın kendisi. Darbe, bir öncekinden farklı bir şekilde isabet etmişti. Bu bir morluk değildi. En azından tam olarak değil. Aslında bir gölge gibiydi. Ve kapatici ve sabitleyici pudra ile sihrimi konuşturduktan sonra, neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Bu da beni minnettar olduğum üçüncü şeye getirdi: kimse fark etmemişti.

Check-in'deki güvenlik görevlileri fark etmemişti. Bu binaya girerken yüzüme bakan tek bir kişi bile bir sorun olduğunu fark etmemişti.

Ama Knox Blackwood normal bir insan değildi.

O adam yüzümdeki her gözenekleri ezberlemişti. Her çili, her ifadeyi, ruh halimdeki her küçük değişikliği. Kapaticının daha kalın olduğunu fark ederdi. Ya da daha kötüsü, altındaki izi görebilecek kadar yakından incelerdi.

Bu yüzden bir planım vardı.

Bunu şansa bırakmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve revir kapısından içeri girdim.

Doğal olarak, Knox çoktan oradaydı. Tansiyon aletinin yanında çömelmiş, küçük bir tornavida ve bu iş için aşırı görünen bir konsantrasyonla aletin ayarını yapıyordu. Sırtı bana dönüktü, geniş omuzları gömleğinin kumaşını gerginleştiriyordu ve bir an için, fark edilmeden yanından geçebileceğimi düşündüm.

Vücudumu arka odaya doğru çevirdim, yaralı yanağımı ona dönük tutarak. On adım. Tek ihtiyacım olan buydu. On adım, ve kapının arkasında, gazlı bezler, antiseptik ve mutluluk verici, mutluluk verici yalnızlıkla çevrili olarak güvenli bir şekilde saklanacaktım.

Bir adım.

"Günaydın, Harper."

İki.

"Günaydın. Yoğun bir gün."

Üç. Harekete devam ettim, spor ayakkabılarım linolyumda sessizce ilerliyordu. Dört.

Beş.

"Harper."

Onu duymamış gibi yaptım.

Altı.

"Harper."

Tornavidayı yere koyarken metal sesleri çıktı. Yedi.

"Bana bakmayacak mısın?"

Sesinde bir şey midemi altüst etti. Öfke değildi.

Daha kötü bir şeydi.

Acı mıydı?

Yürümekten vazgeçtim ama arkamı dönmedim. "Gerçekten yetiştirmem gereken çok işim var."

Arkamda ayağa kalktığını duydum. Hapishane ayakkabılarının zemine sürtünmesinden gelen yumuşak bir ses.

Sesi alçaldı. "Bu dün olanlarla mı ilgili?" Tanrım.

Öpücük yüzünden ondan kaçtığımı sandı. Pişman olduğum için. Onun hakkında fikrimi değiştirdiğim için.

Beni saatlerce uykusuz bırakan öpücük. Silas ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önce binlerce kez tekrar ettiğim öpücük.

“Hayır,” dedim çabucak. Fazla çabucak. “O konuyla alakası yok.” “O zaman arkanı dön.”

Bu bir rica değildi.

Nefes aldım. Sırtımı dikleştirdim. Ve döndüm.

Ama çenemi aşağıda tuttum, saçlarımı stratejik bir şekilde sağ yanağıma sarkıttım.

Knox bana bakakaldı. Başını hafifçe yana eğdi, beni inceliyordu. O gözler, sanki bir teşhis yapıyormuş gibi yüzümü taradı.

“İyi misin?”

Dr. Mercer'ın ofisine bir göz attım. Kapı kapalıydı, yani aslında baş başa kalmıştık.

“Harikayım.”

Knox bir kaşını kaldırdı. “Harika mı?”

“Harika olamaz mıyım?”

Omuzlarını hafifçe silkti. “Daha önce hiç 'harika' dememiştin.”

“Her şeyin bir ilki vardır.” “İyi görünmüyorsun.”

“Öyle mi?”

Bana doğru bir adım attı. Dikkatlice. Sanki ürkek bir hayvana yaklaşır gibi.

“Eğer dünle ilgili değilse,” dedi sessizce, “o zaman neyle ilgili?” “Hiçbir şeyle.”

“Yalancı.”

Artık çok yakındaydı. Sabun kokusunu ve onun altında yatan daha sıcak bir kokuyu alabileceğim kadar yakındı. Elini uzatıp parmak eklemleriyle koluma hafifçe dokunduğunda, o dokunuşu her yerimde hissettiğim kadar yakındı.

Ve her şeye rağmen, geri çekilmemi, saklanmamı, kendimi korumamı söyleyen her içgüdüye rağmen...

Ona doğru eğildim.

Sadece biraz. Yeterince.

Knox'un dikkati, elinin koluma değdiği yere kaydı ve vücudumun onun dokunuşundan uzaklaşmak yerine ona doğru kıvrılmasını izledi.

"Tamam," diye mırıldandı. "Demek öpücük değil."

Başparmağıyla kolumun üzerinde yavaşça daireler çizdi.

"Bu da başka bir şeyin olduğu anlamına gelir." Bakışları tekrar yüzüme yöneldi. "Seni gergin yapan bir şey. Bana yalan söylemene neden olan bir şey. Senin..."

Durdu.

Bakışları, Silas'ın parmak eklemlerinin elmacık kemiğime değdiği noktaya kilitlendi.

Ve orada kaldı.

Bu gerçeğin yavaş çekimde ona çarptığını izledim. Kaşları çatıldı. Çenesindeki kas o kadar sert bir şekilde gerildi ki, kemiğin hatlarını görebiliyordum. Yanında sallanan eli yavaşça yumruk haline geldi.

Bana tekrar uzandığında, başparmağı ve işaret parmağı çenemi buldu ve yüzümü ışığa doğru kaldırdı.

Uzun bir süre konuşmadı. Sadece saklamaya çalıştığım izi dikkatle inceledi, sanki morluğun tam şeklini ezberlemeye çalışır gibi kenarlarını takip etti.

Sonra ağzından bir ses çıktı.

Alçak. Boğuk. Hırlama ile homurdanma arasında bir ses.

"Bunu sana kim yaptı lan?"

Bakışlarım Dr. Mercer'ın kapalı ofis kapısına kaydı. Sonra güvenlik kamerasına, neyse ki kimse bizi göremeyecek ve duyamayacak kadar uzaktaydı.

"O yaptı." Knox çenemi bıraktı, eli yanına düştü. Ön kolundaki tendonlar kablo gibi belirginleşmişti. "Eski sevgilin. Öyle değil mi?"

Cevap vermedim.

"Sana vurdu. Yine."

"Lütfen sesini alçalt." "Bu bir hayır değil, Prenses."

"Bak, ben hallederim, tamam mı?"

"Hallediyorum mu?" Kelime kırık cam gibi çıktı. "Bu ne anlama geliyor lan?"

Ofis kapısı açıldı. Dr. Mercer elinde bir dosya ile dışarı çıktı. İkimizin arasına baktı, Knox'un duruşunu, benim savunma pozisyonumu, havada tırmanan gerginliği gözlemledi.

"Her şey yolunda mı?"

Knox ona bakmadı bile. Dikkatinin her zerresi bana odaklanmıştı.

Ama bir adım geri attı. Aramıza mesafe koydu.

"İyiyim," dedim sakın bir sesle.

Dr. Mercer tereddüt etti, ama birkaç saniye sonra, "Bana ihtiyacınız olursa ikinci muayene odasında olacağım," dedi.

O gider gitmez, Knox'un sesi tehlikeli bir tona büründü. "Konuşmaya başla."

Derin bir nefes aldım. "Sana söyledim, ben hallederim."

"O pislüğün sana tam olarak ne yaptığını anlat."

Tereddüt ettim. Ama artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Morluğu görmüştü. Biliyordu.

"Aniden ortaya çıktı. Evime geldi." Sesimi sabit tuttum. Soğukkanlı. "Gitmesini söylediğimde, onu bir daha görmek istemediğimi açıkça belirttiğimde, o..."

"Sana

vurdu."

Başımı

salladım.

Knox tamamen hareketsiz kaldı. Gergin değildi. Kışkırtılmış da değildi. Sadece... hareketsizdi. Tamamen hareketsizdi, sanki saldırmadan önceki anlardaki bir avcı gibi.

Tekrar konuştuğunda sesi korkutucu derecede sakindi. "Bana tam adını söyle."

Engelleyemeden bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Evet, bu kesinlikle olmayacak."

"Adının Silas olduğunu biliyorum."

Tanrıya şükür, soyadının Whitmore olduğunu bilmiyordu. Bu, Silas'ı çok yaratıcı bir ölümden kurtaran tek şey olabilirdi.

"Ben hallettim, Knox. Polisi aradım. İhbar ettim. Yarın karakola gidip uzaklaştırma emri çıkaracağım.

halledildi.”

Elini sakallı çenesine sürttü. Düşünüyordu. Plan yapıyordu. Muhtemelen bilmek istemeyeceğim senaryoları gözden geçiriyordu.

"O pisliği bir daha görürsem," dedi yavaşça, "o lanet nefes borusunu ezip vücudundan söküp çıkaracağım."

Gözlerimi kırptım. "Bu... inanılmaz derecede ayrıntılıydı." "Bunu düşünmek için vaktim oldu."

"Onu asla görmeyeceğin için ne kadar da iyi," dedim. Ünlü.

Son.

Sözler.

KNOX

O orospu çocuğu Harper'a el kaldırdı.

Vücudumdaki her kas o kadar gergindi ki, şakaklarımda nabzımın attığını hissedebiliyordum. Işıklar başımın üstünde öfkeli eşek arıları gibi vızıldıyordu ve revirin antiseptik kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Ama tek görebildiğim o morluktu.

O mükemmel yüzündeki lanet olası morluk.

Bir keresinde bir adamı çıplak ellerimle öldürmüştüm. Parmaklarımı boğazına dolamış ve gözlerinden ışık sönene kadar sıkışmışım.

Ve şu anda, bu Silas denen pisliğe de tam olarak aynısını yaptığımı hayal ediyordum.

"Lütfen öyle bakmayı keser misin?"

Dikkatimi tekrar Harper'a verdim. "Nasıl bakıyorum?"

"Şey gibi..." Yüzümü belirsiz bir şekilde işaret etti.

"Cinayet işleyecekmiş gibi." Gözümü kırpmadım.

Yumuşamadım. Sadece ona baktım.

Gergin bir kahkaha attı. "Tamam, ortamı biraz neşelendirmeye çalışıyorum, ama cidden, ben iyiyim."

"Bunu bir daha söyle."

Yutkunurken boğazı hareket etti. Benden uzaklaştı, düzeltilmesi gerekmeyen tezgâhtaki malzemeleri düzeltmekle meşgul oldu.

İyi değildi. Titriyordu.

"Zayıf birini avlayan başka bir yırtıcı," dedim, daha çok kendime. O buna muhtemelen kara düşünmek derdi.

Elleri durdu. "Ne?"

"Hepsinin ortak bir yanı var, değil mi?" Sesimi alçak tuttum. Kontrol altındaydı. "Pedofiller. Tecavüzcüler. İstismarcılar. Hepsi karşı koyamayacak hedefler seçerler. Daha küçük, daha zayıf, daha nazik insanları."

Harper's yeşil gözleri kaldı benimkine baktı. "Diyor diyor
"Hapishanede oturan mahkum katil diyor."

Bunu söylerken gülümsedi. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu.
Yargıç ve jüri rolünü oynayacak durumda olmadığımı hatırlatmaya
çalışıyordu.

Bu işe yaramayacaktı.

"Evet." Gözlerini kaçırmadım. "Sanırım ben de o kategoriye
giriyorum.

Ama kendimi oraya koymuyorum. Nedenini biliyor
musun?" Cevap vermedi.

"Çünkü ben çaresiz, masum bir kurbanı öldürmedim." Tepkisini
görmek için hafifçe öne eğildim. "Öldürdüğüm adam mı? Çocukları
avlayan hasta bir piçi bu dünyadan sildim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Güzel. Artık tam olarak ne tür bir adamla karşı karşıya olduğunu
anlamıştı.

"Ve şimdi bu pislik sana saldırdı." Sesim alçaldı. "Sana. Hayatını
insanlara yardım etmeye adanmış bir kadına. Her gün, senin nezaketinize
layık olmayan mahkumları tedavi etmek için gelen sana." Bir ara verdim,
sonraki sözlerimin ağırlığının aramızda yerleşmesine izin verdim. "Sana.
Şimdiye kadar değer verdiğim diğer tüm kadınlardan daha çok değer
verdiğim kadına."

"Knox..."

"O pislik bir kanser." Sözlerim keskin ve net bir şekilde çıktı.
"Dokunduğu herkese bulaşıyor. Hastalığını bu dünyada bir kurban bir
kurban yayıyor. Ve incittiği her insan sonsuza dek değişiyor. Bazıları da
başkalarını incitmeye devam edecek. Döngü tekrarlanacak. Travmayı
lanet bir miras gibi aktaracaklar."

"Lütfen böyle konuşmayı kes." Sesi titriyordu. "Adalet savaşçısı gibi
konuşuyorsun."

"Kanser vücudunu istila ettiğinde, onunla pazarlık etmezsin."
Gözlerine baktım. "Onu kesip atarsın."

"Knox—"

"Eğer bir pislik vücudunda morluklar bırakırken ben öylece
durup izleyeceğimi sanıyorsan..." Yavaşça başımı salladım. "Eğer
bu konuda hiçbir şey yapmayacağımı sanıyorsan, beni yanlış
değerlendirmişsin."

"Şartlı tahliye duruşman yaklaşıyor."

“Şartlı tahliye duruşmamın canı
cehenneme.” “Kızın.”

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı. Gwen.

Yıllardır kucağıma almadığım küçük

kızım. Bir an için öfke içimi kapladı.

Sonra Harper’ın yüzüne baktım. Kapatıcısının altındaki gölgeye.
Saklamaya çalıştığı korkuya.

"O. Sana. Elini. Uzatmış."

Her kelime bir çekiç darbesiyle vuruyordu.

Harper'ın çenesi gerildi. "Sakin olmalısın. Hücrenize dönün.
Meditasyon falan yapın."

Ağzımdan sert bir kahkaha çıktı. “Meditasyon mu? Seni inciten
adama karşı intikam almak istememden meditasyon yaparak
kurtulabileceğimi mi sanıyorsun?”

Bakışları koridordan aşağı kaydı ve ikinci muayene odasının kapalı
kapısına takıldı. Neyse ki Dr. Mercer'dan iz yoktu.

“Bak, lütfen sesimizi alçaltabilir miyiz?” Sesi fısıltıdan biraz daha
yüksek bir tona düştü. “Bunun başkalarının kulağına gitmesini
istemiyorum.”

İşte oradaydı. Güçlü, sert dış görünüşünün altında. Her gün sanki
hiçbir şey yokmuş gibi orta güvenli bir hapis haneye giren kadının
altında. Hayatta kalmak için inşa ettiği tüm o zırhın altında. Gözlerinde
yaşlar biriken bir kadın vardı. Dudakları hafifçe titreyen bir kadın. Onu
sevmesi gereken biri tarafından incitilmiş ve şimdi insanların bunu
öğrenmesinden korkan bir kadın.

Ellerim o kadar sıkı yumruklandı ki, parmak eklemlerim
ağrıdı. Bunun bedelini de ona ödetecektim.

"Bana tam adını söyle."

Harper kollarını göğsünde kavuşturdu. Boğazından bir kahkaha gibi
bir ses çıktı. "Evet. Bu kesinlikle olmayacak."

Boyumu tam olarak dikleştirdim ve ona yukarıdan baktım. Boyu
göğsüme zar zor ulaşıyordu. Bir şekilde tüm varlığımın merkezi haline
gelmiş bu minik, cesur, güzel kadın.

“Kim olduğunu bulacağım.”

“Bulamayacaksın.”

“Ve bulduğumda...” Sessizliği uzattım. Boşlukları hayal gücüyle doldurmasına izin verdim. “Sana yaptıklarının bedelini ödeyecek.”

Harper çenesini kaldırdı, hâlâ meydan okurcasına. “Eh, senin burada, onun da dışarıda olması iyi bir şey. Ulaşamayacağın bir yerde.”

Arkamızdaki kapı daha da açıldı.

“Affedersiniz.” Bir cezaevi memuru odaya girdi. Yaşlı biriydi, elinde bir dosya tutuyordu ve bürokratik bir hava vardı.

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Ama en yeni ekip üyemizi tanıtmak istedim.” Kenara çekilip koridordaki birine işaret etti. “Harper, bu Memur Whitmore. Bugünden itibaren mahkumların revire gidiş gelişlerini denetleyecek.”

Bir adam kapıdan içeri girdi.

Uzun boylu. Düzgün giyimli. İlk bakışta güvenilir görünen bir yüz. İnsanları yok etmeden önce onları büyüleyen bir gülümseme.

Ama kanımı donduran onun yüzü değildi. Harper'dı.

Değişim aniden oldu. Sanki tek bir kurşun bile atılmadan birinin vurulmasını izlemek gibiydi. Yanaklarındaki tüm renk kayboldu. Vücudu kaskatı kesildi, omuzları kulaklarına doğru yükseldi, çenesi aşağıya doğru çekildi; onu ilk tanıştığım gün fark ettiğim o koruyucu duruşa büründü.

Artık anladığım bir duruş.

Eli, boğazının dibine dokunmak için yukarı doğru kaydı.

Ve anladım. Beynim kavrayamadan önce anladım. Diğer erkeklerin gazete okuduğu gibi tehlikeyi okumayı öğrenmiş olan içimdeki o kısımda anladım.

Adamın gözleri Harper'ı buldu ve karanlık ve sahiplenici bir ışıkla parladı. Gülümsemesi, onun çenesini kafatasından koparmak istememe neden olacak kadar genişledi.

"Memur Whitmore," dedi adam, sanki lanet olası bir kokteyl partisinde tanışıyorlarmış gibi elini Harper'a uzattı. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi Harper? Seni tekrar görmek ne güzel."

Harper elini tutmadı.

Elini uzatamadı. Parmakları boğazında donmuş, sanki hayati bir şeyi korumaya çalışır gibi o noktaya bastırıyordu. Adamın çoktan zarar verdiği bir şeyi.

Oda küçüldü. Vızıldayan ışıkların sesi yükseldi. Ve içimdeki her şey sessizleşti.

Bakışlarım yavaşça kaydı. Bir avcının yaralı avını takip ettiği gibi.

Önce Harper'a.

Yüzündeki, saklamaya çalıştığı morluğa. Gizleyemediği bir sır gibi, kapaticısından sızan mor gölgeye. Gözlerimle kenarlarını takip ettim. Şeklini ezberledim. Büyüklüğünü.

Bir erkeğin yumruğunun büyüklüğünde.

Sonra, daha da yavaşça, bakışlarım ona kaydı. Ellere.

Hâlâ bir elini Harper'a doğru uzatmış, asla gelmeyecek bir el sıkışmasını bekliyordu. Ve orada, parmak eklemlerinin çıkıntıları üzerinde, derisi daha koyu renkteydi. İltihaplanmıştı.

O parmak eklemlerine baktım. Sonra onun morluğuna.

Sonra tekrar onun parmak eklemlerine.

Göğsümün içinde bir şey yerine oturdu. Bir yapboz parçası gibi değil. Sanki bir emniyet kilidi açılmış gibi.

Bu oydu. Bu Silas'tı.

Ona el süren adam, benden üç metre uzakta duruyordu; üzerinde bir cezaevi gardiyanı üniforması vardı ve yüzündeki gülümseme, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Ve az önce benim hapishaneme girmişti.

KNOX

Yürüyüşe başladım.

Üç adım ileri. Üç adım geri. Beton duvarlar sanki küçülüyormuş gibi geliyordu.

"Yere delik açacaksın," dedi Ronan alt ranzadan. Okuduğu kitaptan başını kaldırmadı. Sırtı kırılmış, yıpranmış bir gerilim romanıydı.

"Onun ilk adını öğrenmem lazım."

Ronan şimdi başını kaldırdı. "Onun eski sevgilisi olduğundan emin değilsin." Orada durdum. Dilimi azı dişlerime bastırdım.

"Aynen öyle. Emin olmam lazım."

"Anlattıklarına göre, adamın aile içi şiddet geçmişi var." Ronan kitabı göğsüne koydu. "Cezaevi memurlarının geçmişini kontrol ederler. Böyle bir sicili olan birini işe almazlar."

Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Onun tepkisini görmeliydin." Hâlâ gözümün önüne geliyordu. Yüzünün renginin solması. Elini boğazına götürüşü. Sanki ortadan kaybolmaya çalışır gibi kendini küçültüşü. "Bu bir tesadüf değildi."

"Belki adam ona eski sevgilisini hatırlatmıştır. Neden ona sormadın?"

"Çünkü o pislik tüm vardiya boyunca onun yanında durdu. Ne zaman yaklaşısam, o oradaydı. İzliyordu. Ve emin olmadan kartlarımı açmayacaktım." Parmaklarımı çıtlattım, sessiz hücrede ses keskin bir şekilde yankılandı. "Hiçbir şey sorma fırsatım olmadı. Ve onun o olduğundan emin olmadan bir yabancıyı dövmeye niyetim yoktu."

Pervasız olabilirim, ama sırf eğlence olsun diye saldırı suçundan cezamn süresini uzatmak gibi bir niyetim yoktu.

Ronan bacaklarını ranzanın kenarından sarkıtıp oturdu, yüzündeki ifade meraklıdan ciddiye dönüştü.

"Bir saniye bunu düşün." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "O bir gardiyan. Zaten bizden nefret ediyorlar. Burada biz ve onlar var. Her zaman böyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, güç onda. Sende değil." Ronan yavaşça başını salladı. "Sen turuncu giyiyorsun. O üniforma giyiyor. Rozeti, telsizi ve soru sormadan ona destek olacak bir düzine gardiyanı var."

Hiçbir şey söylemedim.

"Peki ya bir gardiyana zarar verirsen?" Ronan mizahsız bir kahkaha attı. "Diğer gardiyanların sana ne yapacağını biliyor musun? Cezana ne kadar süre ekleyeceklerini biliyor musun? Bu duvarların dışını bir daha asla göremeyeceksin."

Çenem gerildi.

"O adamın bunu hak etmediğini söylemiyorum," dedi Ronan sessizce. "Bu kavgayı kazanamayacağını söylüyorum. Bu şekilde olmaz."

Ronan bir an sessiz kaldı. Olasılıkları hesaplarken yaptığı gibi beni inceledi.

"Adını öğrenmem lazım," dedim. "Buralarda bilen biri mutlaka vardır."

"Peki ya adı Silas ise?" Ronan gözlerime baktı. "O zaman ne yapacaksın?"

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ben: Bir iyilik istiyorum.

Ryker: BU TELEFONU YOK ET.

Blake: Neye ihtiyacın var?

Ben: Harper'ın eski erkek arkadaşının soyadı.

*Axel: Bu hiç de uğursuz bir şey değil. *Kurukafa emoji**

Ryker: Knox, hayır.

Ben: Hayır ne?

Ryker: Ne planlıyorsan, hayır.

Axel: Bekle, sen hapishaneden cinayet emri mi veriyorsun? Böyle bir şey yapabilir misin? Bir arkadaşım için soruyorum.

Ryker: BUNU CEVAPLAMA.

Axel: O arkadaş benim. Arkadaş

benim. Blake: Anlamıştık.

Ben: Harper'ı hatırlıyor musun?

*Axel: 25 yıl hapis yatmana rağmen sana sanki dünyayı sen yaratmışsın gibi bakan hemşire mi? Evet. Uğursuz bir şekilde hatırlıyorum. *Göz devirme emoji**

Ben: Eski sevgilisi hapishanede iş mi buldu?

Ryker: Sen neyden bahsediyorsun?

Ben: Yeni bir gardiyan var. Whitmore. Bu, eski sevgilisinin soyadı mı?

Ryker: Knox, Harper'ın eski sevgilisinin soyadını gerçekten bilmiyorum. Ama o olsa bile, aptalca bir şey yapamazsın.

Axel: Aptalca ne demek?

Ryker: Axel, yemin ederim.

*Axel: Ne? Ben sadece sınırları belirlemeye çalışıyorum. Onun için. Benim için değil. Benim onlara ihtiyacım yok. *Halo emoji**

Blake: Kesinlikle ihtiyacın var.

Jace: "Eski erkek arkadaşını öldürmek" in şartlı tahliye kurulları tarafından genellikle hoş karşılanmadığını belirtmek isterim.

Ben: O isme ihtiyacım var.

Ryker: Knox mu?

Ryker: Knox.

Ryker: Hala orada mısın?

Axel: Oh oh. Sessizleşti. Blake:

Bu... hiç iyi değil.

*Axel: Bilgin olsun, sessiz Knox, gürültücü Knox'tan daha korkutucudur. Gürültücü Knox duvarlara yumruk atar. Sessiz Knox cenaze törenleri planlar. *Tabut emoji**

Ryker: Hiç yardımcı olmuyorsun.

Axel: Ortamı hafifletmeye çalışıyorum. Bu, duygusal araç kutumdaki tek araç. Elimde ne varsa onunla çalışıyorum.

Blake: Bu garip bir şekilde öz farkındalıktı.

Ryker: Knox, beni dinle. Dakota'nın seni oradan ÇIKARMAN gerekiyor.

Daha uzun bir ceza çekmemesi için. Aklında ne varsa, bırak.

Ben: Sadece o olup olmadığını bilmem lazım. Çünkü Whitmore ona el kaldıran adamsa...

*Axel: O zaman o zaten ölü bir adam mı? Sadece henüz bunu bilmiyor mu? *Kafatası emoji**

HARPER

"Bu nasıl olabildi?"

Muhtemelen ses tonumu yumuşatmalıydım, çünkü Callahan müdür yardımcısının ofisinde, yumruklarımı sıkmış bir şekilde duruyordum. Ama oturup Silas'ın bu hapisanede çalışmasını sessizce kabul etmeye niyetim yoktu.

Orada onu her gün görmek zorunda kalabilirim. Orada o da Knox'u her gün görebilir.

Tanrı korusun, Knox'un ona ulaşabileceği ve pişman olacağı bir şey yapabileceği bir yerde.

Bilirsiniz, boğazından yemek borusunu söküp çıkardığı o olayı çok canlı bir şekilde anlatmıştı. Bu durumun sonu kimse için iyi olmazdı.

Ve Knox şüpheleniyordu. Şüphelenmekten de öteydi. Tanıştırıldıklarında bakışlarının Silas'ın parmak eklemlerine kilitlendiğini görmüştüm. Vücudunun kaskatı kesilmesini, yüzeyin altında şiddetin kaynadığını gösteren o korkunç "fırtına öncesi sessizlik" halini görmüştüm.

Bu, saatli bir bombaydı.

Patladığında kimin kurban olacağı henüz belli değildi.

"Geçmiş araştırmaları, belirli bir anın anlık görüntüsüdür," dedi Callahan, sanki önemsiz bir program çakışmasını tartışıyormuşuz gibi deri koltuğuna yaslanarak. "Sürekli bir izleme sistemi değildir."

"Ama haftalar önce polise şikayette bulundum! O bu işe başvurmadan çok önce."

"Başka bir eyalette." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Illinois Ceza İnfaz Kurumu, kayıtları Illinois veritabanlarından alır. LEADS, eyalet veri deposu, I-Search. Illinois'da tutuklanma ya da mahkumiyet kaydı yoksa, hiçbir şey çıkmaz."

Ona baktım. “Yani bana, birinin eyalet sınırını geçip yepyeni bir hayata başlayabileceğini mi söylüyorsunuz? Sanki hiçbir şey olmamış gibi?”

“Federal suçlamalar olsaydı durum farklı olurdu. Bunlar ulusal veri tabanında görünür.”

“Aile içi şiddet federal bir suç değil,” diye fark ettim. “Çoğu durumda, hayır. Değil.”

Tırnaklarımı avuç içlerime o kadar sert bastırdım ki, muhtemelen kan akıyordu.

“Harper,” Callahan’ın sesi yumuşadı, bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi, “Bunun sinir bozucu olduğunu anlıyorum.”

“Sinir bozucu mu?” Keskin bir kahkaha kaçtı ağzımdan. “Şiddet uygulayan eski erkek arkadaşımın bu hapisanede çalışmak için başvuruyu, mülakatı ve geçmiş kontrolünü geçtiğini yeni öğrendim. Saygısızlık etmek istemem ama bu durum, işe alım sürecinde yer alan herkesin yetkinliğini sorgulamama neden oluyor.”

Yüzünde bir anlık savunmacı bir ifade belirdi. “Sistemde boşluklar var. Mükemmel değil.”

“Tabii ki.”

Çenesi gerildi. “Eğer söyledikleriniz doğruysa...”

“Eğer?” Bu kelime bir tokat gibi çıktı. “Silas Whitmore benim eski erkek arkadaşım. O kadar şiddet uyguluyordu ki, yeni bir hayat kurmak için eyaletten kaçtım. Beni buraya kadar takip etti. Ve görünüşe göre, kendini cezaevi memuru olarak işe aldirmiş.” Masasına yaklaştım. “Bunun hangi kısmı sana uydurma geliyor?”

Callahan sandalyesinde kıpırdadı. “Sadece belgeler olmadan...”

“Bu sabah bana vurdu.” Elmacık kemiğimdeki morluğu gösterdim. “Polise şikayette bulundum. Bu olay *bu* eyalette oldu. Yani *bu* yargı yetkisi alanına giriyor. Yani bu *senin* sorunun.”

Ne beklediğimi bilmiyorum. Şok belki. Dehşet. En azından öfke.

Ama Callahan, sanki Silas’ın vardiyasına beş dakika geç kaldığını bildirmişim gibi bana baktı.

“Onun için tutuklama emri var mı?”

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

Dünyadaki tüm zamanın kendisindeymiş gibi sabırlı bir adamın sabrıyla kalemını masaya koydu. "Şu anda onun için tutuklama emri var mı?"

"Şey, hayır. En azından henüz yok. Uzaklaştırma emri için başvuruda bulunmam gerekiyor.

Sonra yargıcın bunu incelemesi gerekiyor ve..." "Sürecin nasıl işlediğini biliyorum."

"Bunu söylediğim için özür dilerim." Ellerimi masasının kenarına koydum. "Ama biraz daha öfkeleneneğinizi düşünmüştüm."

"Yaşadıklarınızı anlıyorum."

"Öyle mi? Çünkü mahkumları korumak için şiddet uygulayan birini işe almış olmanıza rağmen oldukça sakin görünüyorsunuz."

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, her şey uygun yasal kanallar aracılığıyla halledilecektir."

Eğer. Yine o kelime.

"Sizce ne oldu?" Yüzümü işaret ettim. "Yeni bir gardiyan göreve başlamadan hemen önce, sırf onu önceden bir şeyle suçlayabilmek için elmacık kemiğimi kapı pervazına çarptığımı mı düşünüyorsunuz? Bu size mantıklı geliyor mu?"

Callahan soruyu yanıtlamadı. "Tutuklanmadı, değil mi?"

"Hayır. Polisler gelmeden önce, bir korkak gibi kaçtı." Sesim titriyordu ama umursamıyordum. "Ama yaramı fotoğrafladılar. İfademi aldılar. Rapor tuttular. Her şey kayıt altında."

"Ama acil koruma emri çıkarılmadı."

"Bana bunların sadece hayatımın acil tehlike altında olması durumunda verilebileceğini söylediler. Standart bir uzaklaştırma emri için mesai saatleri içinde mahkemeye gitmem gerektiğini söylediler."

"Aynen öyle." Callahan, az önce haklı olduğunu kanıtlamış gibi ellerini açtı. "Acil koruma emri için aşırı ve devam eden bir tehlikeye dair kanıt gerekir."

"Beni yüzlerce kilometre takip edip bana saldıran takıntılı bir eski erkek arkadaş, yeterince aşırı değil mi?"

"Bu kararla bir sorunuz varsa, bunu polisle görüşmenizi öneririm."

"Ben bunu seninle konuşacağım." Öne doğru eğildim. "Onu işe alan sensin. Bir hapishaneyi yönetiyorsun. Bu boşlukların nerede olduğunu herkesten daha iyi bilmelisin."

bu boşlukların nerede olduğunu herkesten daha iyi bilmelisin. Birinin bu boşluklardan sıyrılıp bu kadar güçlü bir pozisyona nasıl gelebileceğini.”

Callahan’ın yüzündeki ifade değişmedi. “Geçmiş kontrolünden geçti. Illinois’da sabıkası yok. Sistemimizde herhangi bir uyarı yok.”

“Çünkü sistem bozuk.”

“Sistem neyse o.” Yine sandalyesine yaslandı. “Tekrar söylüyorum, durumunu anlıyorum. Ve bu konu mahkemelerde halledildiğinde, eğer bir tutuklama olursa, harekete geçebileceğim. Ama şu anda ellerim bağlı.”

“Peki ya tutuklama için yeterli delil olmadığına karar verirlerse?”

Dudakları inceldi. “Adım adım gidelim.”

O anda anladım ki, bu hapishanenin sürekli personel eksikliği, Silas’ın bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde işe alınmasını etkilemiş olmalıydı.

“Peki bu arada?” Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen sesim titredi. “Hâlâ burada çalışmasına izin mi var?”

Callahan gözlerime baktı. Bir an için, gözlerinde neredeyse sempatiye benzer bir şey parladı.

“Eğer bu durum sizi rahatsız ediyorsa, istifa etmek istemenizi anlarım.” Bir an durdu. “Ama umarım istifa etmezsiniz. Bu hapishanede personel açığı çok büyük. Bu mahkumların size ihtiyacı var.” Bir an daha durdu. “Benim de size ihtiyacım var.”

Ona öfkeyle bakmak profesyonelce değildi.

Ama en azından içimden geldiği gibi ona orta parmak göstermedim.

“En azından onu hapishanenin başka bir bölümüne nakledebilirler mi?” Callahan burnundan nefes verdi. “O kadar basit değil.”

“Bunun nesi karmaşık? Taşıyın onu. Nereye olursa. Süpürge dolabını korusa bile umurumda değil.”

“Cezaevi memurları sendikalıdır.” Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söyledi. “Belgelenmiş bir neden olmadan personeli yeniden atayamam. Tutuklama ya da resmi disiplin işlemi yapılmadan, sadece senin suçlamana dayanarak onu başka bir yere nakledersem, şikayette bulunabilir. Sendika temsilcisi devreye girer. Duruşmalar planlanır. Ve birdenbire, bir çalışana haksız muamele edildiği konusunda soruları yanıtlayan kişi ben olurum.”

Ona baktım. “Haksız muamele. Ona karşı.”

“Kuralları ben koymuyorum.”

“Hayır. Sen sadece kuralların arkasına saklanıyorsun.”

Çenesi gerildi, ama tartışmadı.

“Peki, şunu bir anlayayım da.” Sesim giderek yükseliyordu ve umurumda değildi. “Beni eyalet sınırlarını aşarak takip etti. Çalıştığım yeri buldu. Buraya işe girmeyi başardı; bu da sosyal haklar paketiyle birlikte gelen bir taciz. Bu sabah bana vurdu. Ve senin endişen, onun şikayette bulunabileceği mi?”

"Benim endişem sorumluluk."

"Onun için." Güldüm, ama gülüşümde mizah yoktu. "Onu korumak için protokoller var. Onu korumak için sendika kuralları var. Onu korumak için yasal prosedürler var." Avucumu, kalbimin kaburgalarına çarptığı göğsüme bastırdım. "Beni ne koruyor?"

Callahan uzun bir süre sessiz kaldı.

“Yasa,” dedi sonunda. “Yasa yetiştiğinde.” “Peki ya yeterince hızlı yetişmezse?”

Buna bir cevabı yoktu.

Kovulmama neden olacak bir şey söylemeden önce arkamı dönüp ofisinden çıktım.

Eski sevgilimin burada iş bulması konusunda, belki de bu tamamen Callahan'ın suçu değildi. Belki de Silas sistemi nasıl alt edeceğini bulmuştu. Ve sonunda, bu mesele kendiliğinden çözülecekti. Suçlamalar onu yakalayacaktı. Tutuklanacaktı. Kovulacaktı. Gidecekti.

Ama "eninde sonunda" yeterli değildi.

Çünkü şu anda Silas Whitmore, Coldwater Cezaevi'nde bir cezaevi memuruydu. Üniforması, rozeti ve yetkisi vardı.

Ve boğazını ezmeye yemin etmiş adama doğrudan erişimi vardı.

Lütfen, diye düşündüm. Lütfen biri öldürülmeden önce bu sorunu çözmeme izin ver.

KNOX

On beş dakikadır aynı sıra şırıngalara bakıyordum.

Sayıyordum. Tekrar sayıyordum. İki kez sildiğim bir not defterine sayıları yazıyordum. El yazım deprem sırasında bir sismograf gibi görünüyordu, ki bu çok uygun bir benzetmeydi, çünkü içimdeki her şey zar zor bastırıldığım öfkeyle titriyordu.

Revir sessizdi. Harper masasının başındaydı, muayene odasının kapısından zar zor görünüyordu. Başı eğikti. Kalem kağıda sürtünüyordu. Koyu renk saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve her hareketinde hafifçe sallanıyordu.

Koridorda ayak sesleri duydum. Gelmeden önce kendini belli eden, kararlı bir yürüyüş.

Whitmore. Ana revirin kapısında belirdi, bana doğru bakmadı bile. Dikkatini doğrudan Harper'a yöneltti.

"Hemşire." Sanki onu çağırıyormuş gibi söyledi. Sanki Harper, sadece onun görüş alanında bulunduğu için ona bir şey borçluymuş gibi.

Harper'ın kalem durdu. Omuzlarının kulaklarına doğru yükseldiğini izledim. Bir milim bile kıpırdamadan iki santim küçüldüğünü izledim.

İlginç.

"Memur Whitmore." Sesi profesyoneldi. Düz. Kendini küçük göstermeyi öğrenmiş birinin sesi. Sırtını dikleştirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Odaya girdi. Orta yapılıydı. Bel kısmı yumuşaktı. Muhtemelen lisede dayak yemiş ve o günden beri her gün bunu başkalarına ödetmeye çalışan türden bir adamdı.

"Sadece devriye geziyorum." Masasının önünde durdu. Çok yakındı. Kalçası neredeyse omzuna değecekti. "Her şeyin sorunsuz

."

Harper başını kaldırmadı. Eli boğazının dibine gitti. Sadece bir anlığına. Parmaklarının cildine hafifçe dokunması kadar.

Gözlerim o hareketi takip etti. Aklımın bir köşesine kaydettim. "Her şey yolunda," dedi. "Sakin bir gün."

"Güzel." Kıpırdamadı. Orada öylece durdu. Üzerime çökmüş gibi. "Sessizliği severim."

Elimde not defterimle kapı eşiğine çıktım.

Whitmore başını çevirdi. Gözleri beni buldu ve ifadesinde bir değişiklik oldu. Sinirlilik. Tanıkların hoşuna gitmeyen bir adamın bakışı.

"Blackwood." Zihnindeki listeden adımları sanki tadı kötüymüş gibi okudu. "Envanter görevi mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

Harper'ın yanından ayrılıp bana doğru adım attı, sanki bir nedeni varmış gibi davranarak. Ama vücudu Harper'a doğru eğik kalmıştı. Sırtı yarı dönük olsa bile, onu takip ediyordu. Onu gözünün ucuyla izliyordu.

Sahiplenici.

O vücut dilini tanıyordum. Yüzlerce farklı erkekte görmüştüm. Kadınları, kaybettikleri ve geri almaya kararlı oldukları bir mülk gibi gören erkeklerde.

"Duyduğuma göre bir süredir burada çalışıyormuşsun." Sesi rahattı. Fazla rahattı. "Güzel olmalı. Rahat bir görev."

Parmak eklemlerine baktım. Biraz kızarmışlardı. İkisinde derisi diğerlerine göre daha pürüzlüydü. Somut bir şey yoktu.

Ama yeterliydi.

Onun gibi erkekler eninde sonunda kendilerini ele verirlerdi. Sadece izlemek gerekiyordu.

Ve ben gözlemlemekte çok, çok iyiydim.

"İşine bak, mahkum." Whitmore'un sesi sessizliği yırttı. "Bana değil."

Yavaşça başımı kaldırdım. Dikkatimin her saniyesini hissetmesini sağladım.

Bu adamdan 15 kilo daha ağır ve 15 santim daha uzundum. Bu duvarların dışında, bana emir vermek bir yana, gözlerime bakmaya cesareti bile olmazdı. O da bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Sorun da buydu.

Whitmore gibi adamlar kendilerini küçük hissetmekten hoşlanmazlardı. Bu yüzden kendilerini büyük hissetmenin yollarını bulurlardı. Rozetler. Coplar. Karşı koyamayan kadınlar.

Ama biz bu duvarların dışında değildik.

Bu yüzden bakışlarımı tekrar not defterine indirdim. Yavaşça. Bunun bir seçim olduğunu, boyun eğme olmadığını anladığından emin oldum.

Yaklaştı. Kişisel alanıma girdi.

Arkasında, Harper'ın başını kaldırdığını gördüm. Yeşil gözleri yarım saniye benimkilerle buluştu, sonra hemen başka yere baktı. Eli masanın altına gitti. Görmeden de biliyordum ki, başparmağını tırnağıyla ovuşturuyordu. Sinirli bir alışkanlık. Bir işaret.

Ondan korkuyordu ve *korkmuyor* gibi görünmek için çok çaba sarf ediyordu. "Komik bir şey mi var, Blackwood?"

Gülümsediğimin farkında değildim. Mizahla hiçbir ilgisi olmayan bir gülümsemeydi.

"Hiçbir şey."

Bu hoşuna gitmedi. Çenesi gerildi.

"Sana bir tavsiye vereyim." Bana doğru eğildi. "Sen bir mahkumsun. Bu odadaki kimseye, sanki önemli biriymişsin gibi bakamazsın. Anladın mı?"

Bunu söylerken gözleri Harper'a kaydı. Sadece bir saniye. Yeterince uzun bir süre.

Onun için hava atıyordu, fark ettim. Buradaki tüm gücün kendisinde olduğu yönündeki yanlış inancıyla, büyük bir alfa enerjisi açığa çıkmıştı.

Geri adım attı, kemerini düzeltti. Harper'a döndü.

"Daha sonra tekrar kontrol edeceğim." Sesi, istediği zaman şefkatli konuşmayı bilen bir adamın sesine dönüşmüştü. "Çok fazla çalışmadığından emin ol."

Harper'ın gülümsemesi, hiçbir şey belli etmemeye çalışmanın bir şaheseriydi. Onun kendisini sarsmasına izin vermiyordu. Bana bir teyit vermemeyi tercih ediyordu. "Teşekkürler, memur bey."

O ayrılırken ayak sesleri koridorda yankılandı.

Uzun bir süre orada durdum. Elimde not defteri. Sayısız şırınga.

Harper'ı izledim, ta ki o artık dayanamayana kadar.

“Knox,” dedi keskin bir sesle, “dördüncü muayene odasında bana yardım eder misin?” Ayağa kalktı. Önlüğünü düzeltti. Profesyonel. Soğukkanlı.

Fazla soğukkanlı.

Gözlerim elmacık kemiğindeki morluğa kaydı. Dünkünden daha soluktu, ama hâlâ oradaydı. Hâlâ birinin ona ne yaptığının kanıtıydı.

Klipboardu bırakıp onu takip ettim.

Muayene odası boştu. Arkamızdan kapıyı kapattı. “Ne kadar sürer?” diye sordum, o tek bir kelime bile tek kelime bile söylemeden sordum.

"Knox, yapma." "Kaçırılmadan önce sana ne kadar süre vurdu?"

"Lütfen." Sesi çatladı. "Bana onun eski sevgilin olmadığını söyle."

Arkasını döndü. Ve gördüm. O yeşil gözlerin ardındaki hesaplamayı. Saklamaya çalıştığı korkuyu.

Yutkundtu. “O benim eski sevgilim değil.”

Elimi sakallı çenemde gezdirdim. Cam kırılır gibi bir nefes verdim. “Berbat bir yalancısın.”

"Bu konuyu kapatmanı istiyorum."

"Sana el kaldıran o." Sözlerim sert çıktı. Tehlikeli. "Yüzündeki o morluk. Onu o yaptı. Ve şimdi burada, bu koridorlarda dolaşıyor, sanki sana sahipmiş gibi masanın başında duruyor."

"Knox."

"Yanıldığımı söyle." Bir adım daha yaklaştım. "Gözlerime bak ve yanıldığımı ikna et."

Omuzları düştü. Birazcık. Yeterince. Ve cevabımı almış oldum.

Parmaklarım gerildi. Birer birer.

Yıllar boyunca çeşitli hücre arkadaşlarım bana bir adamı öldürmenin on iki farklı yolunu öğretmişti. Ve şu anda onları ne kadar acı vereceklerine göre sıralıyordum.

"Lütfen." Harper'ın sesi kırmızı sisin içinden geldi. Eli göğsüme bastırdı. Tam kalbimin üzerine. Gözleri fal taşı gibi açılmış

ve çaresizdi. "Aptalca bir şey yapma." "Bu aptalca değil; bu intikam."

Kapıya baktı. Göğsümdeki eline. Aramızdaki mesafeye, bir şekilde metreler yerine santimetreler haline gelmiş olan mesafeye.

Bana tekrar baktığında, ifadesinde bir değişiklik olmuştu. Korku, evet. Ama başka bir şey daha vardı. Kalbimi titretiren bir şey.

"Eğer ona zarar verirsen," diye fısıldadı, "seni asla dışarı çıkarmazlar. Kızını bir daha asla göremezsin. Asla..." Durdu. Yutkundu. "Bu duvarların dışında bir hayatın asla olmaz."

Sessiz kaldım. Bekledim.

Yaklaştı. Tutmaya çalıştığı gözyaşlarını görebileceğim kadar yaklaştı.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Tartışmak için. Bazı erkeklerin ölmeyi hak ettiğini ve eski kocasının bu listenin en başında olduğunu söylemek için.

Ama sözler ağzımdan çıkmadı.

Çünkü Harper bana uslu durmam için bir neden verdi. Ellerimi kendime saklamam için bir neden. Şartlı tahliye edilebilmek için elimden gelen her şeyi yapmam için bir neden.

Bana umut verdi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

HARPER

Alarm çaldığında ve ışıklar kırmızıya döndüğünde, hapishanenin hemşirelerin mahkumlarla öpüştüğünü algılayan bir tür sensör kurduğundan kesinlikle emindim.

Knox'tan o kadar hızlı uzaklaştım ki, neredeyse kendi ayaklarımın üstüne takılıp düşüyordum. Kalbim boğazımla tavan arasında bir yerde sıkışmış gibiydi.

Aman Tanrım.

Hoparlörlerden bir ses gürledi: "Kilitlenme başlatıldı. Tüm personel, bölgelerinizi güvenli hale getirin. Kilitlenme başlatıldı."

Kaosun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak kapıya koştum. Duvarlarda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Alarm, kalp atışlarımla aynı ritimde çığlık atıyordu. Uzaklarda bir yerlerden bağırışmalar duyuyordum. Beton zemine çarpan bot sesleri.

Ne oluyor lan?

Eğitimim devreye girdi, olasılıkları tek tek gözden geçirdim. İsyan. Kaçak mahkum. Her ne ise, iyi bir şey değildi.

Ağır ayak sesleri bize doğru gürledi ve sonra Memur Dominguez kapıda belirdi, nefesi kesilmişti ve çoktan kemerine uzanmıştı.

"Hemşire." Bana bakmadı. Gözleri doğrudan Knox'a yöneldi. "C bloğunda bir sorun var. Mahkumu kontrol altına almam gerekiyor."

"Ne tür bir durum?"

"Açıklayacak vaktim olmayan türden bir durum." Kemerinden bir zincir çıkardı, metal halkalar birbirine çarparak ses çıkardı ve üç adımda odayı geçti. "Mahkûm, ellerin yanlarında."

Knox'un gözleri benimkilerle buluştu. Ve orada kaldı.

Dominguez hızlı çalıştı, zinciri Knox'un beline doladı ve hapishane tulumuna sıkıca bağladı. Knox'un belinin alt kısmındaki kilidi

ardından sol bileğine bir kelepçe takıp onu Knox'un sol kalçasındaki zincire bağladı. Sonra sağını. Kelepçeler, Knox'un ellerini hareket ettirebileceği, belki göğsüne kadar kaldırabileceği, ama daha ötesine geçemeyeceği kadar gevşek duruyordu.

Dominguez zinciri test etmek için sertçe çekti ve ses, adını koyamadığım bir uyarı gibi odada yankılandı.

"Bağlandı." Dominguez çoktan kapıya doğru geri çekiliyordu. "Yerinden kıpırdama. Her şeyin yolunda olduğu duyulana kadar bu kapıyı kimseye açma."

Ve sonra gitti. Ayak sesleri koridorda yankılanarak kayboldu, alarmin çılgılığı tarafından yutuldu.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Ve biz yalnız kaldık.

Gerçekten, tamamen yalnızdık.

Kapının dışında görevli bir gardiyan yoktu. Doktorun geç kalması nedeniyle revirde başka sağlık personeli de yoktu. Sadece ben ve Knox, zincirlenmiş ve kelepçelenmiş, aramızda sadece bir alarm ve hızla eriyen özdenetimim vardı.

Knox kelepçeleri bir kez denedi. Zincir beline sıkıca sarıldı, metal halkalar birbirine çarparak ses çıkardıktan sonra yerine oturdu.

"Şey" —sesi alçaktı, neredeyse eğleniyor gibiydi— "bu yeni bir durum." "Yapma."

"Neyi yapma?"

"Durumu garipleştirme."

"Beni öpen sensin, Prenses." Ağzında yavaşça bir sırıtış belirdi.

"Seni susturmam gerekiyordu."

"Çok etkili bir yöntemdi." Başını eğdi, her zamanki gibi beni incelemeye başladı. Sanki çözmeye kararlı olduğu bir bulmaca gibi. Sonra da şakacı tavrını bozarak ekledi: "Ama bunu unutmayacağım."

Midem bir anda düğümlendi. "Silas konusunda hiçbir şey yapamazsın. Ben kendim halledeceğim."

Yüzündeki ifade aniden değişti. Gülümseme kayboldu. Tüm vücudu gerildi.

"Demek oymuş."

“Knox.”

"Seni inciten o. Ve şimdi buraya aitmiş gibi bu koridorlarda dolaşıyor. Sanki senin yanında olmaya hakkı varmış gibi."

"Aramızda bir şey olduğunu en ufak bir şüphe bile duyarsa..." Cümleyi bitiremedim. Silas'ın o hapishane kapısından içeri girdiğini gördüğüm andan beri göğsümde giderek daha da sıkılaştan korkuyu dile getiremedim.

"Sana zarar verecek," diye tamamladı Knox.

"Evet, öyle. Ama şunu da unutma: 'Sana zarar verecek. Bu duvarların dışını bir daha asla görememeni sağlayacak. Anlamıyorsun. Silas, kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. Onu durdurmanın tek yolu mahkemeler yoludur. Ona bir şey yaparsan, cezanın geri kalanı boyunca her şartlı tahliye duruşmasına gelip, senin hapiste kalmanı sağlayacaktır.'"

Knox'un çenesi gerildi. Sanki henüz başlamamış bir kavgaya hazırlanmış gibi parmaklarının yavaşça gerildiğini izledim. Sabrı gözle görülür şekilde azalıyordu.

"Benden hiçbir şey yapmamamı istiyorsun." "Senden akıllı davranmanı istiyorum."

"O sana el kaldırdı." Sözlerim keskin bir tonda çıktı. "Ve sen benden, bunu bilmiyordum gibi her gün onun yanından geçmemi istiyorsun. Sanki onun sana baktığını görmüyor gibi. Sanki o bakarken tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum gibi."

"Evet." Bir adım daha yaklaştım. Gözlerinin arkasında yaşanan savaşı görebilecek kadar yaklaştım. "Tam olarak bunu istiyorum."

"Harper."

"Knox." Düşünmeden ona uzandım. Elim, manşetin bileğine bastırıldığı yerin hemen üstündeki ön koluna dokundu. Cildi sıcaktı. Altındaki kaslar çelik gibi sertti. "Beni dinle. Lütfen."

Geri çekilmedi. Ama yumuşamadı da.

"Ne zaman baş başa kalsak," dedim sessizce, "her an birinin içeri girebileceği riski vardı. Bir gardiyan. Başka bir hemşire. Dikiş atılması gereken bir mahkum. Seninle sadece birkaç saniye geçirebildim, ve o birkaç saniye bile geri sayım saatiyle birlikte geldi."

Göğsü bir kez, iki kez inip kalktı.

"Ama şu anda? Bu, sahip olabileceğimiz tek zaman olabilir. Yıllardır tek zaman, Knox." Belki de sonsuza kadar, eğer aptalca bir şey yaparsa. "O yüzden lütfen, bunu bana verebilir misin? Sadece... burada benimle olabilir misin? Silas'ı düşünmeden. Şiddet planlamadan. Sadece... bu. Sadece biz."

Yani, Tanrım, Silas'ın bunu da benden çalmasına izin vermeyecektim.

Knox'la geçirdiğim bu değerli zamanı.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonra bir şey değişti. Sessizlik bozuldu. Omuzları bir milim kadar düştü ve sanki on dört yıldır göğsünde hapsolmuş gibi bir nefes verdi.

Bana uzanırken kelepçeler tıkırdadı, hareket alanı kısıtlıydı ama niyeti belliydi.

Bağlı kollarının izin verdiği mesafeye yaklaştım ve o beni kendine doğru çekip kucakladı. Kelepçeli elleri belime kondu, soğuk metal önlüğümün üzerinden kalçama baskı yaparken, yanağım onun göğsüne yaslandı.

Ve vücudum yıllardır yapmadığı bir şey yaptı. Rahatladı. Derin nefes egzersizlerinin zorladığı rahatlama ya da bir kadeh şarabın verdiği geçici sakinlik değildi bu. Gerçek bir rahatlamaydı. Kaslarınızın her zaman darbeye hazırlıklı olmak zorunda olmadıklarını hatırladıkları türden bir rahatlama.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye fısıldadım.

"Kilitlenmeyi neyin tetiklediğine bağlı. Beş dakika olabilir. Bir saat olabilir." Bir an durdu. "Ama kilidi kaldırmak üzereyken alarm farklı çalacak. Sürekli bir uğultu yerine üç kısa ses çıkacak. Uyarı alacağız."

Yanağımı çekip ona bakabildim. "Emin misin?"

"Bu prosedürü bilecek kadar çok kilitlenme yaşadım." Gözleri gözlerime kilitlendi. "Geldiklerini duyacağız, Harper. Söz veriyorum."

Göğsümdeki bir şey gevşedi. Tamamen değil. Ama yeterince.

Ve sonra o boşluğu doldurmak için farklı bir duygu içime akın etti.

Pervasız bir şey. Arzuya çok benzeyen bir şey.

Karantinada mahsur kalacak bir kişi seçmem gerekirse, Knox Blackwood'u seçerdim. Koruyucu. Yıkıcı. Ve dudakları

kendi dudaklarıma dokunduğunda bir aydınlanma gibi hissettiren dudaklar.

O alarm olmasaydı, o öpücüğü durduramayabilirdim. Devam edebilirdim. Ona dokunabilirdim. Bana dokunmasına izin verebilirdim.

Bütün bunlar delilikti.

Peki, neden yıllardır yaptığım en mantıklı şey gibi hissettiriyordu? "Titriyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Farkında bile değildim. Ama şimdi o bahsettiğine göre, uzuvlarımı saran titremeyi hissedebiliyordum. Soğuktan değildi. Korkudan da değildi.

Ondan kaynaklanıyordu. İstememem gereken bir şeyi istememden kaynaklanıyordu.

Tanrım, o çok güzeldi. Neredeyse haksızlıktı. Kızıl alarm ışığının bronzlaşmış teninde dans edişi, boynuna tırmanıp saç çizgisinde kaybolan dövmeleri. Tehlikeli ve yıkıcı görünüyordu, tıpkı bana asla istememem için uyarıldığım her şey gibi.

Ve yine de onu istiyordum.

Korkunç olan da buydu. Geceleri uykumu kaçırın, onun kokusunu hiç taşımayan çarşafı dolanıp durmamın sebebi buydu. Knox beni korumak için her şeyi riske atmaya hazır. Şartlı tahliyesini. Özgürlüğünü. Kızıyla yeniden bir araya gelme şansını. Silas'ın bana yaptıklarının bedelini ödemesi için hepsini feda ederdi.

Ve bu tür bir bağlılık, bu pervasız, her şeyi tüketen koruyuculuk, onu benim göze alamayacağım şekillerde sevmeme neden oluyordu.

Çünkü hapishanede birine aşık olmanın bir özelliği vardır: ne kadar yükseğe tırmanırsan, düşüşün o kadar sert olur. Knox'la geçirdiğim her an, her gizli dokunuş ve fısıldaşma, bir şeye doğru ilerliyordu. Gerçek bir şeye. Eğer yeterince dikkatli, sabırlı ve akıllı olup bekleyebilseydik, bu duvarların dışında gerçekten var olabilecek bir şeye.

Ama Knox Silas'a saldırırsa, o gelecek yok olurdu. Puf. Giderdi. O burada tıkilıp kaldığı süre boyunca kendime işkence ettiğim bir fanteziden başka bir şey kalmazdı.

Ve o kaybı atlatılabileceğimden emin değildim.

Belki sadece bir öpücükten fazlasını paylaşırsak, belki o da kaybedeceklerimizin farkına varırdı? Belki bu, ona sadece iki ay daha dayanması için gereken itidali verirdi.

Tutkuyu bir silah olarak kullandığımdan değil. Daha çok bunu istediğimden. Ve bunun önemli bir ikincil amaca da hizmet edeceğini umuyordum.

Kelepçeli eli yukarı kaydı, zincir belimin alt kısmında sürtündü. Bir eli parmak eklemleriyle çenemin kıvrımlarını izlerken, diğeri omurgamın tabanına yerleşti, hafif ve sorgulayıcı bir şekilde, bana uzaklaşmam için her türlü fırsatı veriyordu.

Çekilmedim.

Alarm çalmaya devam ediyordu. Bu duvarların ötesinde bir yerlerde kaos yaşanıyordu. Gardiyanlar koşuşturuyor, mahkumlar güvenli bir yere götürülüyor, protokoller uygulanıyordu.

Ama burada, zaman durmuştu.

Sadece ben ve Knox vardık. Yalnızdık. Sonunda, inanılmaz bir şekilde yalnızdık.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu itmek. Ona kuralları, düzenlemeleri, bunun ikimizi de mahvedebilecek binlerce yolu hatırlatmak. Ben, istismarcı bir ilişkiden kendi çabamla kurtulmuş ve enkazın üstüne yeni bir hayat kurmuş, güçlü ve bağımsız bir kadındım.

Bir erkeğin ona sanki dünyadaki tek önemli şeymiş gibi bakması yüzünden eriyip giden türden bir kadın değildim.

Ama görünüşe göre, öyleydim.

Çünkü Knox başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp yüzümü kendininkine doğru kaldırdığında, kelepçelerinin zinciri boğazıma değdiğinde, ben geri çekilmedim.

Başını eğip dudaklarını acı verici bir yavaşlıkla benimkilere yaklaştırdığında geri adım atmadım.

Ve nefes mesafesi kadar uzaklıkta durup, sorumlu bir seçim yapmam için bana son bir şans verdiğinde...

mesafeyi kendim kapattım.

HARPER

Bu seferki öpücük farklıydı. İlki çaresizce, dürtüsel, onun aptalca bir şey yapmasını engellemek için son bir çabaydı. Bu ise kasıtlıydı. "*Bunu seçiyorum. Seni seçiyorum*" diyen türden bir öpücüktü.

Knox'un kelepçeli elleri yüzümü avuçlamak için yükseldi; parmakları şakaklarımdaki saçlarımda arasına kayarken, bilekleriyle belinin arasındaki zincir gerginleşti. Sanki tam da bu anı on dört yıldır bekliyormuş gibi beni öptü. Sanki tadımı, dokunuşumu, ona karşı eriyip gitme halimi ezberlemek istermiş gibi.

Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve karnımın dibinde birikti.

Ona doğru eğildim, vücudumun önünü ona bastırdım. Her yeri sertti. Sağlamdı. Sanki taştan oyulmuş ve sırf beni mahvetmek için hayata geçirilmiş gibi bir vücutu vardı.

Ellerimi kollarında gezdirdim, hapishane üniformasının altındaki kaslarının gerildiğini hissettim. Kumaş pürüzlüydü, ucuzdu, dışarıda giyeceğini hayal ettiğim şeylere hiç benzemiyordu. Ama bunun altında, tamamen güç, itidal ve zar zor dizginlenmiş bir yoğunluktan ibaretti.

Ellerimi boynuna doladığımda, boğazından düşük bir ses çıktı. Hırlama ile inilti arasında bir ses, dudaklarımda titreşti ve dizlerimin titremesine neden oldu.

Beni geleceğinin bir parçası yapıyordu.

Sekiz hafta. Sekiz hafta sonra özgür olabilirdi. Ne zaman istersek bunu yapabilirdik. Nerede olursa olsun. Nasıl olursa olsun. Alarmlar yok. Kilitli kapılar yok. Belinde zincir yok. Bileklerinde kelepçe yok. Sadece o ve ben ve dünyadaki tüm zaman.

O benim olacaktı. Ben de onun.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadım ağzına.

"Muhtemelen yapmamalıyız."

"Bu sorumsuzca."

"Kuşkusuz." "Bu delilik."

"Kesinlikle."

Ama ikimiz de durmadık.

Knox'un bağlı elleri boynumdan köprücük kemiğime doğru kaydı, kelepçeler onun cildinin sıcaklığıyla soğuk bir kontrast oluşturarak ardında ateşli bir iz bıraktı. Orada durdu, parmakları önlüğümün yakasında asılı kaldı.

Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. Sözsüz bir şekilde izin istiyordu.

Cevabım, vücudumu onunkine daha sıkı bastırmak oldu.

Eli aşağıya kaydı. İnce kumaşın üzerinden göğsümü avuçladı.

Ağızına inledim ve o bu sesi sanki çok değerli bir şeymiş gibi yuttu. Avucunun içi pürüzlüydü ve giysilerin katmanlarının arkasından bile, cildimi yakıp kavuran sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Burada olmasaydık sana ne yapardım biliyor musun?" diye dudaklarıma fısıldadı.

"Söyle."

Eli göğsümü yoğurdu, başparmağı sivrilen ucu okşadı.

"Vücudunun her santimini öperdim. Boynundan başlayıp aşağıya doğru inerim." Sesi bir hırıltıya dönüştü. "Acele etmem. Saatler sürer. Günler sürer. Seni tam olarak neyin titretirdiğini öğrenmek ne kadar sürerse o kadar sürer."

Uyluklarımı birbirine sıkıştırdım.

Sekiz hafta, diye düşündüm yine. Sadece sekiz hafta, ve bu adam gerçek dünyada benim olabilirdi. Yanımda uyanırdı. Bana kahve yapardı. Mutfakta, bize verilmeyen tüm zamana sahipmişiz gibi beni öperdi.

"Meme ucunu ağızıma alıp, daha fazlasını istemen için yalvarana kadar emerdim."

Tanrım.

Eli aşağıya doğru kaydı. Karnımı okşadı. Scrub pantolonumun bel kısmında durdu.

"Knox." Bunun bir uyarı mı yoksa yalvarış mı olduğunu bilmiyordum.

"Durmamı söyle." Parmakları ipi oynatırken, manşetlerinin zinciri kalçamın üzerinde hafifçe sürtündü. "Durmamı söyle, dururum."

O kelimeyi söylemeliydim. Tek hece. Dört harf. Çok kolay olurdu.

Bunun yerine, kalçalarımı öne doğru salladım, dokunuşuna bastırdım. Ağzıma doğru gülümsedi. Her şeyi biliyordu. Yıkıcıydı.

Sonra eli belimden aşağıya kaydı.

Parmakları iç çamaşırlarımın ince pamuklu kumaşını okşadığında nefesim kesildi. Kumaşın arkasından bile elinin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Bu, kelepçelerin soğuk metaliyle cildimin temas etmesinden çok farklı bir histi.

"Vücudunun her santimini ezberledikten sonra," diye devam etti, sesi kulağımda alçak ve boğuk bir tonda, "bacaklarını iyice açıp aralarına diz çökardım."

Parmakları pamuğun üzerinden merkezimi buldu. Nazikçe bastırdı. İnledim.

"Sana bakardım. Pembe, ışıltılı ve çok güzel." Alt dudağımı ısırdı. "Sonra öne eğilip seni tadardım."

Eli iç çamaşırlarımın kenarının altına kaydı.

Parmaklarının çıplak tenime ilk dokunuşunda çığlık attım. Birdenbire birinin duyacağından korktum ve omzunu ısırdım, ama Knox sadece boğazından alçak bir kahkaha attı.

"Alarm hâlâ çalışıyor," diye beni rahatlattı. "Benden başka kimse seni duyamaz."

Islaklığımı okşadı ve ne kadar ıslandığımı hissettiğinde, tüm vücudumu titreten bir homurtu çıkardı.

"Benim için ıslanıyorsun, Prenses."

"Her gece eve gidip kendime dokunduğumda seni düşünüyorum," itiraf ettim.

"Vay canına." Parmakları hassas tomurcuğumu yavaş, işkence edici hareketlerle daireler çizerek okşadı. "Beni düşünerek kendini mi tatmin ediyorsun?"

"Her gece."

"Bana ne hayal ettiğini söyle."

Yanaklarım yanıyordu, ama utanç duygusunu çoktan aşmışım. Onun parmakları, sesi ve karnımda giderek sıkılaştan sıcaklık dalgası dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

"Ellerinin üzerimde olması. Ağzının. Üstümde, içimde olman." Baskıyı artırdığında nefesim kesildi. "Beni çığlık attırman."

"Seni çığlık attırırdım," diye söz verdi. "Seni yavaşça yalardım. O kadar yavaş ki, yatakta kıvrılır, başımın arkasını kavrar, ağzımı sana bastırırdın."

Parmaklarını aşağıya doğru kaydırды, ıslaklığını topladı, sonra yenilenmiş bir yoğunlukla tekrar merkezime döndü.

"Seni yüzüme oturturdum, Prenses. Uyluklarını aşağı doğru tutardım ve sen parçalanana kadar dilimle sana tapardım."

Kalçalarım artık kendi kendine hareket ediyordu, eline karşı sallanıyor, çaresizce ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi arıyordu.

"Knox." Sesim çatladı. "Ne istediğini söyle." "Daha fazla."

Parmakları daha aşağıya indi. Girişimi buldu. Sadece uçlarını içeri bastırdı.

Omuzlarını kavradım, tırnaklarım kaslarına gömüldü.

"Önce parmaklarımla seni becereceğim." İki parmağını ilk eklemlerine kadar içeri itti. "Seni benim için hazırlayacağım."

Daha derine. İkinci eklemlerine kadar.

"Ve tam sınırdaki boşalmak için yalvarırken..." Parmaklarını içime tamamen soktu, kıvrılarak beni yıldızları görmeme neden olan noktaya dokundu. "Kendimi o kadar derine gömerdim ki, günlerce hissederdin."

Başparmağı o dıştaki sinir demetini buldu ve tüm vücudum sarsıldı.

"Aman Tanrım."

"İşte böyle, Prenses." Parmaklarını pompalamaya başladı, önce yavaşça, sonra daha hızlı. "Elimi sik."

Beynimin uzak, soğukkanlı bir kısmı yaptığım şeyi kayıt altına aldı. Alarm çığlık atarken ve gardiyanlar koridorlarda koşuştururken, hapishane revirinde bir mahkumun eline sürtünüyordum. Eski Harper

bundan çok utanırdı. Durur, önlüğünü düzeltir ve bu anı o kadar derine gömerdi ki, bir daha gün yüzüne çıkmazdı.

Ama bu Harper? Kızaran, titreyen ve geri dönüş noktasını o kadar çok aşmış ki artık onu bile göremeyen bu halim?

Daha fazlasını istiyordu.

Çünkü tehlikeliydi. Düşüncesizce. Beni geri çekmem gereken her açıdan yasak olan bir şeydi, ama bunun yerine kalbimin daha da hızlı atmasına neden oldu. Bu, kendimi dönüştürdüğüm kadından – zırh gibi giydiğim o dikkatli, kontrollü, dokunulmaz halimden – o kadar uzaktı ki, sanki derimi değiştiriyormuşum gibi hissettim. Ve, Tanrım, ne özgürlük ama. Böylesine pervasız, böylesine saf bir şeyi arzulamak ve yine de onu elde etmek. Kalbimin ve bedenimin açlık çektiği şeye kendimi teslim etmek, her şeyi yerle bir etse bile.

Knox'un parmakları içimdeydi, beni genişletiyor, o mükemmel noktaya tekrar tekrar dokunuyordu. Başparmağı tam da doğru ritimde daireler çiziyordu. Yıllardır çalışmış gibi bedenimi işlerken, nefesinin sıcaklığı boynuma değiyordu.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki," diye inledi. "O kadar sıkı. O kadar ıslak."

"On dört yıl," diye fısıldadım, elim göğsünden aşağıya doğru kayarken. "On dört yıldır kimse sana dokunmadı mı?"

"Bir kez bile."

Bu düşünce içimi acıtıyordu. Bu adam — bu güzel, tehlikeli, sadık adam — on yıldan fazla bir süredir kimseye dokunulmadan. Kimse tarafından istenmeden.

Bunu değiştirmem gerekiyordu.

Elim, gömleğinin üzerinden bile hissedebildiğim kaslı karın kaslarını okşadı. Daha aşağıya, parmaklarım belini saran zincirin soğuk metaliyle buluşana kadar. Tereddüt etmedim. Zincirin altından elimi soktum ve altında hapishane pantolonunun bel bandını buldum.

Ta ki kumaşın altında sertleşmiş organını hissedene kadar.

"Harper." Sesi boğuktu.

Elimi bel bandının altına kaydırdım. Boxerının lastiğini geçtim. Ve parmaklarımı onun etrafına doladım.

Çok büyüktü. O kadar büyüktü ki parmaklarım onu tamamen kavrayamıyordu. Çelik gibi sertti ve ucundan şimdiden sıvı sızıyordu.

Knox, insan sesine benzemeyen bir ses çıkardı. Göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltı, iç duvarlarımı parmaklarının etrafında sıkılaştırdı.

"On dört yıl," diye fısıldadım çenesine. "Telafi etmem gereken çok zaman var."

Onu tabanından ucuna kadar okşadım, başındaki nemi toplayıp aşağıya doğru kaymamı kolaylaştırmak için kullandım.

"Lanet olsun, Prenses." Parmakları içimde titriyordu. "Bunu yapmaya devam edersen, kendimi kaybedeceğim."

"O zaman kaybet."

İnledi. Ağız yine benimkini buldu, birbirimizi doruğa doğru sürüklerken beni sert ve derin bir şekilde öptü.

Altı ay önce biri bana hayatımın böyle olacağını söyleseydi, yüzüne gülüp geçerdim.

Ama şu anda, Knox'un parmakları içimde kıvrılırken, penisi elimde nabız gibi atarken ve ağız sanki ben oksijen, o boğuluyormuş gibi benimkini yutarken, başka bir yerde olmayı hayal edemiyordum.

"Seni her açıdan sikerdim," diye dudaklarıma karşı homurdandı. "Duvara karşı. Yerde. Komşular şikayet edene kadar her yüzeye eğilerek."

Elim daha hızlı hareket etti. Parmakları daha sert pompaladı.

"Seni ağızıma alırdım," itiraf ettim. "Boğazımın en dibine kadar yutardım."

"Siktir, Harper."

"Arkadan almana izin verirdim. Saçımı çekmene. Adını haykırmama neden olmana."

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Başparmağı merkezime daha sert bastırdı. "Zaten patlamak üzereyken olmaz."

"O zaman patla."

Parmakları keskin bir şekilde kıvrıldı, içimdeki o noktaya çarptı, başparmağı ise tam da doğru şekilde dönüyordu ve aniden karnımdaki gerginlik patladı.

Omzuna zar zor bastırdığım bir çığlıkla boşaldım. Tüm vücudum titredi, iç duvarlarım parmaklarını sıkıca kavradı ve dalga dalga zevk dalgaları içimden geçip gitti.

"İşte böyle, Prenses." Titremeye başlayana kadar orgazmımı uzatarak okşamaya devam etti. "Boşaldığında çok güzelsin."

Hala titriyordum ki, elim onun etrafında olduğunu hatırladım. Hala zonkluyordu. Hala bekliyordu.

Hızımı artırdım. Yukarı doğru hareket ederken bileğimi çevirdim. O boynuma nefes nefese kalana kadar başparmağımı hassas başının üzerinde gezdirdim.

"Benim ağzımmış gibi düşün," diye fısıldadım. Knox paramparça oldu.

Elimde nabız gibi atarken omzuma inleyerek, sıcaklığı parmaklarımın üzerine döküldü. Onu okşadım, artık daha nazikçe, sonunda sakinleşene kadar boşalmasının her titremesini hissederek.

Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık.

Sadece orada durduk. Alınlarımız birbirine değiyordu. Nefesimiz kesik kesikti. Kalplerimiz aynı ritimde atıyordu.

Sonra Knox parmaklarını yavaşça içimden çıkardı. Onları dudaklarına götürüp temizleyene kadar emdi, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı.

Tanrım, her şeye yemin ederim.

Onun yaptığını yaptım. Elimi ağzıma götürdüm. O koyulaşan gözlerle izlerken, yaptığımız şeyin izlerini yaladım.

"Buradan çıktığımda," dedi sessizce, "az önce anlattığım her şeyi yapacağım. Ve daha fazlasını."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Söz mü?" "Yemin ederim."

O an mükemmeldi. Huzurluydu. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi gerçekten güvende hissettim.

"Öyleyse, istediğimi yapacaksın, değil mi?" dedim.

Knox, pantolonunu düzeltirken kaşlarını çattı, kelepçelerinin zinciri hafifçe tıkırdadı; aramızda olanlardan hiçbir kanıt kalmadığından emin olmak istiyordu. Şanslıydık. Hiçbir kanıt kalmamıştı. En azından dışarıda. Ama kalbimin içinde? Her şey değişmişti. "Peki ne yapacaksın?"

"Silas'ı rahat bırakacaksın."

Yüzündeki yumuşaklık kayboldu. Yerine daha sert bir şey geldi. Tehlikeli bir şey.

Sesi daha karanlık bir tona büründü. Ölümcül. “O adam sana vurdu. Defalarca. Bunun bir bedeli olmayacağını düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun.”

Midem bir anda düğümlendi.

"Şartlı tahliye duruşmana iki aydan az kaldı, Knox."

"Biliyorum."

"Yani, her şeyi bir kenara mı atacaksın? Uğruna çalıştığın her şeyi? Sahip olabileceğimiz her şeyi?"

Çenesi gerildi. "O sana zarar verdi."

"Peki ona karşılık vermek bunu nasıl düzeltecek?" Sessizlik. Ön kolları gerildi.

"Sana soruyorum." Sesim çatladı ve bundan nefret ettim. "Burada durmuş, bunu unutmamı istiyorum. Beni seçmeni. Bizi seçmeni."

"O kadar basit değil."

"O kadar basit." Elimi göğsüne bastırdım. "Neyin basit olmadığını bilmek ister misin? Sevdiğin birinin seni değil, başka bir şeyi seçmesini izlemek. Her. Tek. Seferinde."

Yüzünde bir şey parladı.

"Ailem içkiyi seçti," dedim. "Her gün. Bana, kızlarına baktılar ve bunun yerine votkaya uzandılar. Silas yumruklarını seçti. Ve şimdi sen burada durmuş intikamı seçiyorsun."

"Harper—"

"Bana ikinci şanslara inanmamı sen sağladın." Boğazım yanıyordu. "Ben ikinci şans vermem, Knox. Artık vermem. Olanlardan sonra olmaz. Ama sana bir tane verdim."

Adem elması hareket etti.

"Ve sen bu ikinci şansı, bizim geleceğimizi alıp çöpe mi atacaksın? Ne için? Bana bıraktığı tek bir çürüğü bile silmeyecek bir intikam için mi?" Bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Silmedim. "Bu beni mahvedeceğini söylüyorum bile?"

"Sana yaptıklarından sonra onun serbest kalmasına izin vermem." Sesi boğuktu. "Yapamam."

Bir adım geri attım. "Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

Birbirimize baktık. İkimizin de çizmediği bir çizginin iki tarafında duran iki insan.

"Kızını korumak için bir adamı öldürdün," dedim sessizce.

Yüzü sertleşti.

"Hiç durup düşündün mü, olayı polise bırakmış olsaydın, belki de şu anda onun yanında olabilirdin?"

Ardından gelen sessizlik felaketti.

Sözlerimin etkisini izledim. Onu şarapnel parçaları gibi delip geçtiğini izledim. Yüzünde bir değişiklik yoktu, ama gözlerinin arkasında bir şey kırıldı ve anladım ki — anladım ki — onun koruyamadığı tek yarasına dokunmuştum.

Tanrım. Ne yapmıştım ben?

"Knox," adını zorlukla çıkardım, "ben öyle demek istemedim..." "Evet." Sesi boştu. "Öyle demek istedin."

Haklıydı. Bir parçam bunu kastetmişti ve en kötüsü de buydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "O... Yapmamalıydım..."

"Ama haklısın," diye sözümü kesti. Sesinde öfke yoktu. Daha kötü bir şey vardı. Kabullenme. "Bir seçim yaptım. On dört yıldır bununla yaşıyorum. Ve yine aynısını yapardım."

Yine aynı seçimi mi yapacaktı? Yani, söylediklerimden sonra bile, tarihin tekerrür etmesine izin vereceği gerçeğiyle yüzleşmiş olmama rağmen, yine de sahip olabileceğimiz her şeyi mahvedecek miydi?

Beni önemseydiğini iddia edip, geleceğimi korumak için yeterince önemsememesi nasıl mümkün olabilirdi? Beni önemseydiğini iddia edip, yapmayı planladığı şey için kendini kilitleyerek kalbimi nasıl parçalayabilirdi?

Yapamazdı. Yapmazdı. Eğer gerçekten önemseseydi, beni seçerdi. Ama beni seçmiyordu.

"O zaman söyleyecek başka bir şey kalmadı." Bir adım daha geri çekildim. "Harper" — bana uzandı, ama kelepçeler onu durdurdu — "bunu yapma."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Sesim, hissettiğimden daha sağlam çıktı. "Sen seçimini çoktan yaptın. Ben sormadan önce yaptın."

"Bu haksızlık."

"Hiçbiri adil değil." Tırnağımı başparmağımın ucuna bastırdım. "Senin farklı olduğunu sanmıştım. Sanmıştım ki..." Başımı salladım. "Ne düşündüğümün önemi yok."

"Ben farklıyım."

“Hayır. Değilsin.” İçimdeki her şey paramparça olsa da gözlerini kaçırmadım. “Beni sevdiğine yemin edip sonra başka bir şeyi daha çok sevdiğini kanıtlayan diğer tüm erkekler gibi sen de aynısın. Tek fark, senin şiddet anlayışının koruma kisvesi altında olması. Ama yine de şiddet. Ve yine de beni değil onu seçiyorsun.”

“Bunu senin için seçiyorum.”

"Bu kararı sen veremezsin."

Alarm sesi değişti, kilitlenmenin sona erdiğini işaret ediyordu. Zamanımız dolmuştu.

“Umarım buna değer,” dedim. “Ne tür bir intikam planlıyorsan, umarım bu seni hayatının geri kalanında sıcak tutar.”

Ondan uzaklaştım. Göğsüm oyulmuş gibi hissettim. Boş. Sanki biri içimdeki yumuşak her şeyi kazımış ve sadece hayatta kalmayı bilen kısımları bırakmış gibi.

"Harper."

Arkamı dönmedim.

Kapı birden açıldı ve Silas içeri girdi.

HARPER

Silas, Knox'un kelepçeli ellerini ve zincirini çözdü ve çenesini kapıya doğru salladı. "Kapatma kaldırıldı. Tam sayım yapıldı. Hücrenize dönün, Blackwood."

Knox bana bakmadı bile. Benim için dünyayı yakmaya hazır olarak bu odaya giren adam, benim ulaşamayacağım bir yere çekilmişti. Artık kızgın değildi. Tehlikeli değildi.

Onları takip ettim. "Bekle. Knox, ben..."

"Kapatma bitti." Sesi düzdü. Boştu. Birkaç dakika önce tenime fısıldayarak sözler veren adamla hiç alakası yoktu. "Sayım için geri dönmem gerek."

Sesinde duyduğum o boşluk beni mahvetti.

Silas, Knox'un ses tonunu duyunca durakladı. Revirin önünde duran Silas, ikimizin arasında bakışlarını gezdirerek, açıkça neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gözleri, gözyaşlarıyla dolu gözlerime kaydı.

Gözlerinin arkasında oluşan sonuçları neredeyse görebiliyordum — Silas, Knox'un bir şey yaptığını varsayıyordu. Beni üzdüğünü.

Aferin sana, küçük Silas, kahramanlık yapmaya hazırsın.

Göğsünü kabarttı ve Knox'un yoluna çıktı. Yüz yüze. Silas'ın şakaklarındaki damarın attığını görebileceğim kadar yakındılar.

Knox durdu. Silas konuşmadan önceki yarım saniye içinde, Knox'un gözleri —sadece bir kez— ön tarafta monte edilmiş kameraya kaydı. Midem düğümlendi. Tamamen kameranın görüş alanındaydık.

Bu andan itibaren Knox'un yaptığı her şey filme alınacaktı. Bunu durdurmam gerekiyordu. Bir şey söylemem, bir şey yapmam gerekiyordu, çünkü Knox ne yaparsa yapsın,

inkar edilemez, belirsizlik yok, o dedi, bu dedi diye bir şey olmayacaktı. Her şey kasette kayıtlı olacaktı.

Ağzımı açtım.

"Ona ne yaptın?" diye hırladı Silas.

"Ne mi yaptım?" Knox kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Elleri yanlarında sarkık bir şekilde öylece durdu ve Silas'a, ayakkabısının tabanına yapışmış bir şeyi inceliyormuş gibi baktı.

"Knox..."

Eğer yumruklaşmaya başlarsa, gerçekçi olarak ne yapabilirdim ki? Onları ayırmak için fiziksel olarak yeterince güçlü değildim.

"Ne fark ettim biliyor musun?" Knox'un sesi sohbet ediyormuş gibiydi. Neredeyse sıkılmış gibiydi. "Bazı erkekler o kadar zayıf, o kadar acınası ki, kendileriyle aynı boyda olanlarla asla kavga etmezler."

Silas'ın gözleri kısıldı.

"Onlar, kendilerini erkek gibi hissedebilmenin tek yolu bu olduğu için kadınlara el süren küçük korkaklardır."

Bu sözler benzin üzerine atılan bir kibrit gibi etki yarattı.

Olayı ağır çekimde izledim. Silas'ın burun deliklerinin genişlemesini. Ellerinin yanlarında yumruk haline gelmesini. Yüzünün derin, tehlikeli bir kırmızıya bürünmesini.

Ve Knox'un tam olarak ne yaptığını, ani ve korkunç bir netlikle anladım.

Bir muhafız için doğrudan aşağılayıcı bir şey söylememişti. Kimseyi tehdit etmemişti. Tek bir kuralı bile çiğnememişti. Sözleri, dünyadaki herhangi bir kişi, herhangi bir varsayımsal istismarcı, herhangi bir zayıf erkek hakkında söylenebilecek kadar belirsizdi.

Ama Silas biliyordu.

Silas, Knox'un kendisinden bahsettiğini biliyordu.

Ve Silas gibi adamlar bunu görmezden gelemezdi. Silas gibi adamlar tüm hayatlarını göz ardı edilerek, küçümsenerek, saygısızca muamele görerek geçirmişlerdi. İşte bu yüzden başından beri istismarcı olmuşlardı. İşte bu yüzden kendilerine karşı koyamayacak insanlar üzerinde güç veren işleri seçmişlerdi. Ego'ları o kadar kırılmalı, onaylanmaya o kadar çaresizce açtı ki, en ufak bir meydan okuma bile varoluşsal bir tehdit gibi geliyordu.

Knox muhtemelen hapishanede Silas gibi yüzlerce adamla tanışmıştı. Hangi düğmelere basması gerektiğini tam olarak biliyordu. Fitili nasıl ateşleyeceğini ve geri çekilip patlamayı nasıl izleyeceğini tam olarak biliyordu.

Bir tuzak kuruyordu.

Ve Silas tam da o tuzağa düştü. Kolunu geriye çekti ve ben çığlık atamadan yumruğunu Knox'un yüzüne indirdi.

Kemiklere çarpan yumrukların sesi, revirde bir silah sesi gibi yankılandı. Knox'un başı yana doğru savruldu. Dudaklarından kan fışkırdı, damlalar beyaz muşamba zemine sıçradı.

Bir yumruk daha. Bu sefer kaburgalarına. Knox ikiye katlandı ama yere düşmedi. Karşı koymadı. Sadece dayandı.

Elleri yanlarında kaldı. Açık. Tehditkar değildi. Silas üzerine yumruk yağdırırken bile, Knox avuç içlerini görünür tuttu, duruşu itaatkârdı. Saldırganın kim olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmamasını sağlıyordu.

"Dur!" diye bağırdım. "Biri yardım etsin!"

Silas artık çılgına dönmüştü, vahşileşmişti; bu hapishaneye adım attığından beri içinde biriken tüm öfke nihayet bir çıkış yolu bulmuştu. Sonuçlarını düşünmüyordu. Tanıkları düşünmüyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu.

O, sonunda gerçek yüzü ortaya çıkan küçük, zavallı bir adamdı ve buna tahammül edemiyordu.

Aralarına atladım ve iki elimle Silas'ın göğsünü ittim. "Çekil üstünden! Çekil!"

Kargaşa sonunda koridora ulaşmış olmalıydı ki, aniden fayanslara vurup duran bot sesleri duyuldu. Bağırışlar. Eller Silas'ın kollarını yakalayıp onu geriye doğru çekiyordu.

"Whitmore! Ne oluyor lan?"

İki gardiyan Silas'ı duvara sıkıştırmıştı. Üçüncüsü ise, yarılmış dudağından kan damlayan Knox'u kontrol ediyordu. Gözü şişmeye ve morarmaya başlamıştı bile.

Bir anlığına gözlerim onunla buluştu.

Ve o anda her şeyi anladım.

Knox bugün revirime girdiğinde bunu planlamamıştı. Buraya, Silas'ı çıplak

. Onu bundan vazgeçiren bendim. Ona durumu açıklayan bendim: “Yani, her şeyi bir kenara mı atacaksın? Uğruna çalıştığın her şeyi? Sahip olabileceğimiz her şeyi?”

Beni dinlemişti. Beni gerçekten dinlemişti.

Sonra bu bilgileri aldı, o sessiz, hesapçı zihninde tartıp durdu ve farklı bir yol buldu. İlk yumruğu atmak Silas'ı kurban yapacaktıysa, Knox, Silas'ın ilk yumruğu atmasını sağlayacaktı. Benim mantığımı bir silaha dönüştürmüştü. Kendini korumak için değil, Silas'ı tamamen ortadan kaldırmak için kullanmıştı.

Bunu benim için yapmıştı. Söylediğim onca şeyden sonra bile. Onu babamla ve Silas'la aynı kefeye koyduktan sonra bile. Geçmişini yüzüne vurup ondan ayrıldıktan sonra bile, beni korumak için bir yol bulmuştu.

Silas'ın hapishane yetkililerinin gözünde kötü adam olarak gösterilmesini garanti edecek bir şekilde. Böylece, teorik olarak Silas bunun için cezalandırılacaktı. Umarım kovulur da, onun burada olmasına katlanmak zorunda kalmam.

Harikaydı.

"Blackwood sana saldırdı mı?" Memurlardan biri Silas'tan cevap istiyordu. "İlk yumruğu o mu attı?"

"Ağzını açıp duruyordu!" Silas, onu tutan ellere karşı direndi.

Memur bana döndü. "Hemşire? Burada ne oldu?"

Sırtımı dikleştirdim. Silas'ın gözlerine baktım. Ve gece yarısı dairemizden kaçtığımdan beri ilk kez ondan korkmuyordum.

"Memur Whitmore, mahkum Blackwood'a saldırdı," dedim, sesim titremiyordu. "Blackwood elini hiç kaldırmadı. Ellerini başından beri açık ve görünür tuttu. Hiçbir tehditkar hareket yapmadı. Sadece sayım için hücrelerine geri götürülmeyi bekliyordu."

Döndüm ve kamerayı işaret ettim.

"Ve tüm bunlar o görüntülerde, saniye saniye kayıtlı."

Silas, daha önce tamamen unutmuş olduğu kameraya baktı, sonra öfkeli bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Ayrıca, Memur Whitmore'un belgelenmiş bir şiddet geçmişi olduğunu resmi olarak bildirmek isterim." Gözlerimi kıdemli

memura sabit tuttum. "Cook County'de kayıtlı aktif polis raporları var. O benim eski erkek arkadaşım ve ben eyaletten kaçmadan önce bana defalarca saldırdı. Endişelerimi müdüre bildirmek istedim ama..."

"Bu saçmalık! Uyduruyor!"

Kıdemli memurun yüzü buz gibi olmuştu. Çenesinden kan akan, bir gözü şişmiş, vücudunda morluklar oluşan ama parmak eklemlerinde tek bir iz bile olmayan Knox'a baktı. Üzerinde tek bir çizik bile olmayan, çılgın gözlerle çırpınan Silas'a baktı. Tek bir şikâyet almadan ve yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayan, burada çalışan hemşire olan bana baktı. Ve yanağımdaki hafif morluğa.

"Söylediğim her şeyi doğrulayabilirsiniz," diye devam ettim. "Cook County'den kayıtları alın. Indiana'dan da. Geçmişini kontrol edin. Bana yaptıklarının fotoğrafları var bende."

Silas kafese kapatılmış bir hayvan gibi nefes alıyordu. Tanıkların ve kameranın önünde, karşılık vermeyen bir mahkuma saldırmıştı. Artık yaraları belgelenmiş bir mahkum varken, Silas'ın üzerinde hiçbir iz yoktu.

Ve eski kız arkadaşı tam orada duruyordu, onu gömmek için hazırды

"Hadi ama, Whitmore." Kıdemli memurun sesi buz gibiydi. "müdürü göreceğiz."

"Bu saçmalık," diye tükürdü Silas, ama sesindeki sertlik kaybolmuştu. "Bu tam bir saçmalık. O mahkum..."

"Boş ver."

Onlar onu kapıya doğru sürüklediler. Yanımdan geçerken, Silas'ın gözleri o kadar saf bir nefretle yanıyordu ki, bu beni korkutmalıydı.

Korkmadım.

Çünkü arkamda, şu anda bile, ona söylediğim onca şeyden sonra bile, Knox Blackwood duruyordu. Kanlar içinde. Yaralı. Ve yine de, bir şekilde, imkansız bir şekilde, beni koruyordu.

Koridor kaosla doldu. Daha fazla memur geliyordu. Sorular soruluyordu. Biri Knox'un yaraları için tıbbi yardım çağırıyordu.

"Onu içeri getirin de tedavi edeyim." Muayene odasını işaret ettim.

"Hayır," dedi Knox. Bana bakmadı bile. "Ben iyiyim. Her türlü tıbbi müdahaleyi reddediyorum. Kafa sayımı için geri dönmem gerekiyor."

"Knox..."

"Hemen."

Gardiyan, Knox'un davranışını nasıl yorumlayacağını bilemiyor gibiydi, ama birkaç saniye sonra yerine geçti ve Knox'u uzaklaştırmaya başladı.

Ona koşmak istedim. Onu yargılamamalıydım, özür dilerim demek istedim. O, tanıdığım en iyi adamdı ve söylediklerimi geri alıyordum.

Ama koridor kalabalıktı. Her yer gözlerle doluydu. Ve Knox... Knox benimle göz teması kurmuyordu. Sanki otomatik pilotta hareket ediyormuş gibi. Yapması gerekeni yapmış ve artık orada kalmak için hiçbir nedeni kalmamış biri gibi.

"Knox" — yanımdan geçerken kolunu tuttum — "Özür dilerim..."

Sonunda bana baktı. Gümüş mavisi gözlerindeki boşluk, herhangi bir öfkenin verebileceğinden daha kötüydü. Nefretten daha kötüydü. Her şeyden daha kötüydü.

Bir anlığına, buzun altında bir şeyin parladığını gördüm. Çiğ ve yaralı bir şey.

"Kendine iyi bak, Hemşire Harper." Sesi buz gibiydi. Sanki ben bir yabancıymışım gibi. Sanki son bir saat hiç yaşanmamış gibi.

"Prences" demedi.

Söylediğim o korkunç söz için beni affetmedi.

Sadece omuzları içe doğru kıvrılmış, yarılmış dudağından kan damlarken uzaklaştı ve arkasına bakmadı.

Koridorda donakalmış, onun gidişini izledim. Her adımda aramızdaki mesafenin uzadığını izledim, ta ki köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar.

Sonra dizlerim büküldü.

Kendimi duvara dayadım, nefes almaya çalıştım ama nefes alamıyordum. Göğsüm çok sıkışmıştı. Boğazım daralıyordu. Görüşüm kenarlardan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Bana kendimi güvende hissettiren tek adamın yüzüne bakmıştım ve onu beni mahveden adamlarla aynı kefeye koymuştum.

"Polise bırakmış olsaydın, belki de şu anda onun yanında olabilirdin diye hiç düşündün mü?"

Knox'un en çok korktuğu şeyi, yani şiddetinin onu canavarlardan farksız kıldığı olasılığını, alıp doğrulamıştım. Hakaret olarak değil. Teşhis olarak. Ve bu çok daha kötüydü.

Gerçek korkularımı, gerçek yaralarımı, gerçek geçmişimi alıp, bunları bir daha asla hissetmemem için ateşten geçecek tek adama cerrahi bir hassasiyetle yöneltmiştim.

Onu mahvetmek istememişim.

Ama yüzündeki ifadenin bir anda boşaldığı anı hala görebiliyordum. Bana Prenses diyen adam olmaktan çıkıp, hiçbir şey hissetmeden bu yerde hayatta kalmayı başaran adama dönüştüğü tam o anı.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuverdi. Sonra bir tane daha. Ne yapmıştım ben?

KNOX

Hücreme geri dönüş yolunda kendimi ölüm yürüyüşündeymiş gibi hissettim.

Her adım beton duvarlarda yankılanıyor, her biri aynı düşünceyi kafatasımın derinliklerine çakıyordu: *O artık senden bıktı.*

Gözüm şişmiş, yarılmış dudağım her kalp atışında zonkluyordu. Yatağımın kenarına tırmandım, ince şilte ağırlığım altında gıcırdadı. Hücre soğuktu. Griydi. Her zamanki gibiydi. Ama nedense şimdi daha küçük geliyordu. Sanki ben bakmıyorken duvarlar biraz daha yaklaşmış, Harper'ın başlattığı işi bitirmeye hazırmış gibi.

İlk başta, kendimi onun sadece asil davrandığına ikna etmeye çalıştım. Kendi iyiliğim için beni uzaklaştırıyordu. Belki de ilişkiyi bitirmenin Silas'ın peşine düşme olasılığımı azaltacağını düşünmüştü. Belki de kendime bu yalanı yeterince kez söylersem, gerçekmiş gibi hissetmeye başlardım.

Ama olmadı.

Kanayan dudağımı sildim, bana söylediği her kelimeyi tekrar tekrar düşündüm.

Harper, benim onu korumamı, ona olan bağlılığımı nasıl olur da *ikimizin ilişkisini* reddetme olarak görebilirdi? Neden bunun tam tersi olarak görmedi? Onu inciten birini kelimenin tam anlamıyla ortadan kaldıracağımı?

Ve sonra bu soru kendi kendine cevaplandı.

Sorun tam da bu, seni piç.

O, onun için birini öldürecek birini istemiyordu. O, bunu yapma dürtüsüne karşı onu seçecek birini istiyordu.

Ve ben bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Keşke kalbimi onu bu yüzden nefret etmeye ikna edebilseydim. Bu çok kolay olurdu. Temiz. Ama kalbim bu mesajı almadı. Hâlâ ona takıntılıydı. Hâlâ onu önemsiyordu. Hâlâ onun için en iyisini istiyordu.

Şu anda bile. O beni gerçekten paramparça ettikten sonra bile.

Enseni tuttum. Kalbimin, onun yargılayıcı, eleştirel ve dar görüşlü olduğunu görmesini istiyordum.

Ama öfkemi ne kadar tutmaya çalışsam da, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Geriye kalan tek şey, adı olmayan bir acıydı. Sanki sonsuza kadar taşıyacağın bir taş gibi göğsünde duran türden bir acı.

Onu kaybetmiştim.

Onun için yeterince iyi olmadığını hep biliyordum. Onun benim gibi biri için standartlarını düşürmesini düşünmek bile beni bencil bir piç gibi hissettirmişti. Ellerinde kan, pencerelerinde parmaklıklar olan bir adam.

Ama yine de kendime umut vermiştim. Umut. Ne boktan bir şaka.

Harper istediği her erkeği elde edebilirdi. Bu gece bu hapishaneden çıkıp bir bara gidebilir ve erkeklerin ona içki ısmarlamak için sıraya girmesini sağlayabilirdi. Onlardan herhangi biriyle gerçek bir ilişki yaşayabilirdi. Randevulara çıkabilir, herkesin önünde el ele tutuşabilir, geçmişinde ceset sayısını sayamayacak kadar çok cinayet işleyen birinin yanında uyanmazdı.

Peki ya ben? Duygularımı bir kasırgada dalgalanan bayrak gibi serbest bırakmıştım ve yine de ona aşık olmuştum. Delicesine. Aptalca.

Sadece başından beri bildiğim şeyi doğrulamak için: O asla benim gibi biriyle birlikte olmak istemezdi.

Seçimlerimi asla anlamayacaktı. Bugün bunu kanıtladı.

Peki ya Gwen hakkında söyledikleri? Kızımı bana karşı bu şekilde kullanmak. Bu gerçekten alçakça bir hareketti. Doğru olduğu için isabet eden türden bir darbe.

"Polise bırakmış olsaydın, belki şu anda onun yanında olabilirdin."

On dört yıldır bu soruyla yaşıyordum. On dört yıldır, her babanın yapması gerekeni yaptığımdan emin olarak bu soruyu içime gömmüştüm.

Harper ise otuz saniyede onu gün yüzüne çıkardı.

Yıllarca kendime, yaptığım şeyin beni bir canavar yapmadığını söylemiştim.

Beni iyi bir baba yapmıştı.

Ama belki de bu, başından beri kendime söylediğim bir yalandı. Belki de kafamdan sorunluydum. Belki de Silas'ın Harper'a el kaldırdığı için omurgasını

vücudundan sökmek istemem, sadece zihni bozuk insanların sahip olabileceği bir düşünceydi. Belki de normal bir adam, Silas'ın kolluk kuvvetleri tarafından hafif bir ceza almasıyla yetinirdi.

Ben normal değildim. Hiçbir zaman normal olmamıştım.

Bir can almıştım ve bunun için özür dilemeyi reddetmişim. En ufak bir pişmanlık bile göstermeyi reddetmişim. Çünkü pişman değildim. Yine yapardım.

Ve asıl sorun da buydu, değil mi?

Harper bugün bana bakmış ve sonunda benim gerçekte ne olduğumu görmüştü.

Ve kaçtı.

Belki de haklıydı.

Ona kafeste tuttuğum şeyi göstermişim. Parmaklıkların arasında tıkırdadığını duymasını sağladım. Çıplak ellerimle birini paramparça etmeye ne kadar yakın olduğumu tam olarak görmesini sağladım.

O, koruma görmedi. Farklı bir maske takmış şiddeti gördü.

Ve bu, her zaman şüphelendiğim şeyi doğruladı: Onu hak etmiyordum. Belki de kimseyi hak etmiyordum.

Gözlerimin önüne avuçlarımı bastırdım, gözlerimden yıldızlar çıkana kadar. Artık her yerim ağrıyordu. Göğsüm. Boğazım. Gözlerimin arkası, oradan dışarı çıkmasına izin vermediğim yer.

Bu, şimdiye kadar yediğim hiçbir dayaktan daha çok acıtıyordu. Fiziksel acıyı anlıyordum. Fiziksel acının kuralları vardı. Zamanla azalırdı. İyileşirdi. Görebileceğin, mantıklı gelen izler bırakırdı.

Peki ya bu? Bu, asla kapanmayacak bir yaraydı.

Duvara yumruk atmak istedim. Parmak eklemlerimin yarılmasını hissetmek istedim, kırılan derinin keskin acısının bana odaklanabileceğim başka bir şey vermesini istedim. Ama şansımı bildiğimden, bir şeyi kırıp revire düşerdim.

Kendimi bırakamayacağım tek yer orasıydı. Şimdi değil. Bir daha asla.

Görevimi değiştirmek için bir yol bulmam gerekiyordu. O yere bir daha adımımı atmadan önce beni hücreye sürüklemeleri gerekecekti.

En azından bu duvarlar içinde onu Silas'tan korumuş oldum. İlk yumruğu o attı. Ben karşılık vermedim. Şansım yaver giderse, o pislik gün sonuna kadar işinden olur.

Küçük bir zafer. Son derece boş.

Ama Harper'la olan ilişkiye gelince? O bitmişti. Benden bıkmıştı. Ve ben buradaydım. Yalnız. On dört yıldır olduğu gibi.

Tanrı şahidimdir ki, artık buna dayanamazdım. Başka hiçbir şeye dayanamazdım. Bir darbe daha alırsam, tam ortadan ikiye bölünürdüm.

"Blackwood." Metalin çıkardığı ses beni irkiltti. Bir gardiyanın copu hücre parmaklıklarına vuruyordu. "Ziyaretçin var."

KNOX

Zil çaldı. Metal betona sürtündü. Ve tüm dünyam eksenini üzerinde sallandı.

Çünkü ziyaret odasının ortasındaki masada oturan Ryker değildi. Axel de değildi.

Orada

oturan

oydu.

Gwendolyn.

On yıl geçmesine rağmen onu hemen tanıdım. Eskiden at kuyruğu şeklinde sallanan, güneşin öptüğü açık kahverengi saçları artık yüzünün etrafında gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. Ve o gözler. Tanrım, o gözler. Onu uyutmak için sallarken, minik parmakları gömleğimi kavramayı bırakana kadar falsolu ninni şarkıları söylerken içine dalıp gittiğim o aynı sıcak kahverengi gözler.

Çizmelerim yere yapışmış gibiydi.

On dört yıllık hapis hayatı beni taştan oyulmuş bir şeye dönüştürmüştü. Benden iki kat daha iri adamlarla gözü kırpmadan yüzleşmiştim. Kaburgalarım bıçak saplanmıştı ama tek bir ses bile çıkarmamıştım. Ama bu? Annesinin çenesini ve benim inatçı çenemi almış bu on sekiz yaşındaki kız?

O beni mahvetti.

Kafamda, onu son gördüğüm yaşta donup kalmıştı: Sekiz yaşında. Dişleri aralıklı gülümsemesi. Minik elleri benimkine uzanıyordu. Ama karşımda oturan bu kadın, bensiz tam on yıl yaşamıştı. Mezun olmuştu. Flört etmişti. Ağlamıştı. Gülmüştü. Büyümüştü.

Ve ben bunların hiçbirinde yanında olmamıştım.

Bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım. Bir adım. Sonra bir adım daha. Tavanlardaki floresan ışıklar vızıldıyordu ve oda endüstriyel temizlik maddesi ve yanmış kahve kokuyordu. Bayat. Cansız. Onun gibi birine uygun bir yer değildi.

Bakışları yüzüme kaydı ve ben de onun hasarı tespit etmesini izledim. Şişmiş göz. Dudaklarımdaki yarık.

Yüzünü buruşturdu. Çok az. Sonra ifadesini dikkatlice tarafsız bir hale getirdi.

"Gwendolyn," dedim.

"Gwen." Düzeltmesi sessizdi. Yorgun. Tek hecede sarılmış bir duvar.

Darbeyi sindirdim. Karşısına oturdum. Benimle aynı kanı paylaşan bu yabancıyı incelerken sessizliğin uzamasına izin verdim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, sanki aramızdaki mesafeyi fiziksel olarak mümkün olduğunca artırmaya çalışır gibi sırtını sandalyenin arkasına dayamıştı.

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

Beni uzun bir süre inceledi. Nefretle değil. Daha kötü bir şeyle.

Merak. Sanki onu hatırlamaya çalıştığı bir yabancıymışım gibi.

Hapishanenin özelliği, sana düşünmek için bolca zaman vermesiydi. Hayal kurmak için. Bu anı hayal ederek sayısız gece geçirmiştım. Kollarımın arasına koşmasını. Pazar akşam yemeklerini. Doğum günü partilerini. Mutfak masasına yayılmış fotoğraf albümlerini, o bana kaçırdığım her anı anlatırken. Sesini hayal etmişim. Kahkahasını. Hâlâ önemliymişim gibi bana bakışını.

Naif. Çocukça. Henüz her şeyi kaybetmediğine inanacak kadar çaresiz bir adamın hayalleri.

Gerçeklik, ortaya çıktığı üzere, fantezilerimi hiç umursamadı. "Ee?"

Gwen'in sesi düşüncelerimi böldü. "Beni görmek istediğini beni görmek istediğini söylemiştin. Buradayım."

Elimi sakallı çenemde gezdirdim. Doğrusu, o e-postayı gönderirken en iyi ihtimalle bana cevap yazacağını ummuştum. Buraya gelip beni şahsen görmek isteyebileceğini ummak, dayanamayacağım kadar ağır bir yük olmuştu. Ve şimdi o buradayken, kelimeler boğazımda düğümleniyor gibiydi.

Bu yüzden, daha küçük bir şeyle başladım, ona fazla baskı yapmayacak bir şeyle. "Nasıl olduğunu bilmek istedim. Hayatın nasıl gidiyor?"

"Bilmek istedin." Sözcüklerin ağırlığını ölçer gibi, yavaşça tekrarladı.
"On yıllık sessizlikten sonra."

"Gwen..."

"Seninle kavga etmeye çalışmıyorum." Sesi hafifçe titredi.

"Sadece... önce bir şeyi anlamam gerekiyor."

Bekledim.

"Neden?" Kelime parçalanmış bir şekilde çıktı. "Neden aramadın? Ya da yazmadın? Bekledim, biliyorsun. Her doğum günümde. Her Noel'de. Sanki bir tür ritüelmiş gibi posta kutusunu kontrol ederdim." Güldü, ama gülüşünde mizah yoktu. "Annem sonunda bana durmamı söyledi. Hayatına devam ettiğini söyledi."

Bu yalan, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Hayatına devam etmiş. Sanki bu cehennem çukurunda her gün onu düşünerek geçirmemişim gibi. Sanki annesine haberler, fotoğraflar, herhangi bir şey için yalvarmamışım gibi.

Sanki bana defalarca, tamamen kopmanın en iyisi olduğu söylenmemiş gibi. Sanki sesimin onu sadece kafasını karıştıracığı söylenmemiş gibi. Sanki o nihayet uyum sağlamaya başlamış ve ben ona ulaşırsam her şeyi mahvedeceğim söylenmemiş gibi.

Buna inanmıştım. Tanrı yardımcım olsun, buna inanmıştım çünkü buna inanmak, parmaklıklar ardında kazanamayacağım bir savaşa girmekten daha kolaydı.

"Annen şöyle düşünüyordu..." diye başladım, sonra durdum. Ne anlamı vardı ki? Annesini suçlamak Gwen'e çocukluğunu geri vermeyecekti. Zararı telafi etmeyecekti.

"Annem ne düşünüyordu?"

Dilimi azı dişlerime bastırdım. "Senin istikrara ihtiyacın olduğunu düşünüyordu. Yeni bir başlangıca. Ve ben..." Sözcükler küllü bir tada sahipti. "O kararı vermesine izin verdim."

Gwen kaşlarını çattı. "Ona izin mi verdin? Yani hayatımda olmak istediğini, ama bunun için... mücadele etmediğini mi söylüyorsun?"

"Mücadele ettim." Sesim istediğimden daha sert çıktı. "Başlangıçta mücadele ettim. Ama ben buradaydım, o ise dışarıda, seni büyütüyordu."

Gwen, kırılgan bir şekilde homurdandı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" "Bu gerçek."

"Anneme karşı *sana* inanmamı mı bekliyorsun? Sen yokken hayatımın her günü benim için burada olan kadına karşı mı?"

Yutkundum. Eski karımın tam olarak ne dediğini sormak istedim, ama kavga başlatmanın bir anlamı yoktu.

“Sana gerçeği söylüyorum,” diye cevap verdim. “Ve annen haklıydı; ben... kararını verdiğim anda, senin hayatınla ilgili karar verme hakkımı kaybetmiştim...” Durdum.

“Neyi seçtiğinde?” Gwen öne doğru eğildi. “Birini öldürmeyi mi?” Bu kelime aramızda duman gibi asılı kaldı.

“Evet.”

Bir an sessiz kaldı. Düşünüyordu. Konuyu değiştirmek istediği belliydi, ama vücut dilinden anladığım kadarıyla bu, uykularını kaçırın bir soruydu. “Peki, neden yaptın?”

İşte oradaydı. Ulaşmak için hazırlandığı soru. Belki de bugün beni görmeye gelmeye razı olmasının tek nedeni buydu.

“Gwen...”

“Ciddiyim.” Sesi titredi ve boğazını temizledi. Tekrar denedi. “Yıllardır anlamaya çalışıyorum. Annem bu konuyu konuşmuyor. İnternette ise bana anlamlı bir şey söylemeyen haberler var. Ve ben seni kafamda bu... bu canavara dönüştürdüm çünkü merak etmekten daha kolaydı.”

Ellerine baktı. Tekrar konuştuğunda, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

“Sen benim babam olmalıydın.” *Olmalıydın.* “E-postanda, birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair harika anılarını anlatmıştın. Ama eğer bu doğruysa, o zaman NEDEN hepsini bir kenara attın?”

“Neden hepsini bir kenara attın?”

“Bunun meşru müdafaa olmadığını biliyorum,” diye devam etti. “Öyle olsaydı, burada olmazdın. Suçunu kabul etmezdin. Yani, o adam ne yaptıysa... senin nedenin ne olursa olsun...” Bana baktı ve o zaman anladım. Fırtınalı havalarda kucağıma tırmanan küçük kız. Babasının her şeyi düzeltebileceğine inanan kız. “Buna ne değebilir ki? Bütün hayatımı kaçırmaya değecek ne olabilir?”

Harper’ın benzer sözleri kafamda yankılandı.

Sözler dilimin ucunda duruyordu. Ağır. Zehirli.

Ona söyleyebilirdim. Hemen şimdi. Öldürdüğüm adamın, onu aylardır izleyen bir avcı olduğunu açıklayabilirdim. Polisin, tecrübeli dedektifleri bile kusmaya zorlayan kanıtları onun bilgisayarında bulunduğunu. On dört yılını,

Ona anlatabilirdim ve belki de anlardı. Belki de beni affederdi.

Ona söyleyebilirdim ve belki anlardı. Belki beni affederdi.

Kızımı geri kazanabilirdim.

Ama ne pahasına?

Hayatının geri kalanını bunu bilerek geçirecekti. Merak içinde. Her çocukluk anısını tekrar tekrar yaşayacak ve işaretler arayacaktı. Gördüğü kabuslar. Paranoya. Erkekler ona çok uzun süre baktığında irkilmesi, yaşadıkları yüzünden değil, olasılık yüzünden.

Onun babasını zaten elinden almıştım.

Huzurunu da elinden almayacaktım.

"Bunu sana söyleyemem," dedim sessizce.

Yüzü buruştu. Sadece bir saniye. Sonra duvarlar yeniden yükseldi ve acısı daha keskin bir şeye dönüştü.

"Söyleyemez

misin? Yoksa

söylemeyecek

misin?" "İkisi de."

"Bu yeterli değil." Sesi yükseldi. "Bana bir açıklama borçlusun. Bana bir şey borçlusun."

"Biliyorum." Gözlerine baktım. Gözlerimi ondan ayırmadım. "Ama bilmesen daha iyi olacak şeyler var. Ve sana bunu yapmayacağım."

"Bana bunu yapmayacak mısın?" İnanamıyormuş gibi güldü. "Kendini duyuyor musun? Bana her şeyi zaten yaptın. Beşinci sınıftaki baba-kız dansında yanımda değildin. Diğer tüm kızlar babalarıyla vals yaparken, ben bir bardak punçla masada tek başıma oturuyordum."

Göğsümde bir şey kırıldı. Yavaşça yayılan, seni içten içe parçalayan türden bir kırılma.

"Softbolda ilk üçlü vuruşumu yaptığımda orada değildin. Atletizm yarışmasında birinci olduğumda orada değildin. Mezuniyette sahneye çıkıp kalabalığa baktığımda, senin oturman gereken yerde boş bir koltuk gördüğümde orada değildin."

Yanağımın içini ısırdım, acıyı kucakladım.

“Ortaokulda biri senin hakkında bir şeyler öğrendi. Seni araştırdı. Herkese babamın birini öldürdüğü için hapiste olduğunu söyledi.” Sesi titriyordu. “İki yıl boyunca tek bir arkadaşım bile olmadı. İki yıl boyunca tek başıma öğle yemeği yedim. İki yıl boyunca fısıltılarla geçirdim. Ve sen orada değildin, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemek için.”

Konuşamadım. Boğazım düğümlenmişti. Kızım, tek başına. On iki yaşında. Fısıltılarla dolu bir kafeteryada tek başına öğle yemeği yiyordu. Ve ben onu bunlardan korumak için orada değildim.

Onu korumak için bir adamı öldürmüştüm, ama o yine de boğuluyordu.

“İnsanlara nasıl güveneceğimi öğrenmek için yıllarca terapiye gittim. Bana öğrettiğin dersi unutmaya çalıştım.” Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve onu öfkeyle sildi. “O dersin ne olduğunu bilmek ister misin? İnsanlar gider. Aşk yeterli değildir. Seni koruması gereken insanlar her seferinde seni değil başka bir şeyi seçerler.”

Sözleri kurşun gibi isabet etti. Her biri hayati bir organı buldu.

Yıllardır bu buluşmayı hayal etmiştim. Bunun için dua etmiştim. Bunun için Tanrı’yla pazarlık etmiştim. Ve şimdi o buradaydı, beni mahvettiğimi söylüyordu. Yokluğumun onu terk edilmeyi bekleyen biri haline getirdiğini. Diğer insanların fırtınaya hazırlandığı gibi terk edilmeye hazırlandığını.

Kendime onu koruduğumu söylemiştim. Yokluğumun bir lütuf olduğunu. Bilmemesinin, ziyaret etmemesinin, kafesteki bir canavara bağlı kalmamasının onun için daha iyi olduğunu.

Yanılmıştım.

Önlediğimi sandığım zarar mı? Onu yine de ben vermiştim. Sadece farklı bir şekilde. Sadece daha yavaş. Sadece bu duvarların arkasından göremediğim şekillerde.

"Üzgünüm," dedim, ama bu sözler acınacak derecede yetersiz geldi. "Çok üzgünüm."

"Ama bana gerçeği söyleyecek kadar üzgün değilsin. Belli ki, tek önemli olan o adamı öldürmektir. Belli ki, bu, hapishaneden uzak durup bana gerçek bir baba olabilmekten daha önemliydi."

Tanrım.

“Peki, sana nedenini sorduğumda bana cevap veremeyeceğini söylediğinde?” Ayağa kalktı, sandalye zeminde gıcırdadı. “Sadece haklı olduğumu kanıtlıyorsun. Hâlâ beni değil, başka bir şeyi tercih ediyorsun. Hâlâ beni dışarıda tutuyorsun.”

“Gwen, lütfen...”

“Nedenini söyle.” Sesi kırıldı. “Sadece söyle. Artık çocuk değilim. Başa çıkabilirim.”

Ona baktım. Kızıma. Hiçbir çocuğun yaşamaması gereken şeyleri atlatmış bu güzel, kırık kadın. Hayatındaki tüm yetişkinler onu yüzüstü bırakmış olsa da, güçlü, sert ve çok cesur olmuş bu kadın.

Belki de gerçeği kaldırabilirdi. Ama bir şeyi kaldırabilmekle, ondan zarar görmemek iki farklı şeydi.

“Babası olmadan büyümekten daha kötü kaderler de var,” dedim sonunda.

Gwen bana baktı. Saniyeler uzadı. Yüzümde mantıklı bir şey, herhangi bir şey aradığını gördüm. Ve hiçbir şey bulamadığını gördüm.

"Buraya, sonunda bana karşı dürüst olacağını umarak geldim," dedi. Sesi boşlukta ydi. Yorgun. "Düşündüm ki belki... belki anlayabilirsem, bu kadar kızgın olmayı bırakabilirim. Kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmeyi bırakabilirim."

Kapıya doğru döndü.

"Gwen" —adını zorla çıkardım— "bekle." Durdu.

Arkasını dönmedi.

Tek bir şansım vardı. Kapıyı açık tutabilecek herhangi bir şey söylemek için tek bir an. Kaybettiğim şeyi geri kazanmak için bana bir şans daha verebilecek bir şey.

“Kolye,” dedim. Elim gömleğimin altındaki kolyeye gitti. Dört yaşındayken bulduğu bir tür metal boncuklar ve deri kordonla bana yaptığı kolye. Hiç çıkarmadığım kolye. Bıçaklı kavgalardan, düşlerden ve on dört yıllık cehennemden sağ kurtulan kolye, çünkü onu çıkarmak, onun gittiğini kabul etmek anlamına gelirdi. “Bir keresinde bana onu sonsuza kadar takacak mıyım diye sormuştun. Ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Omuzları gerildi.

“Öldüğüm güne kadar takacağımı söylemişim.” Sesim titredi.
“Ciddiydim.”

Uzun bir süre kıpırdamadı.

Sonra, arkasını dönmeden: “Bu yetmez, Knox.”

Knox.

Baba değil. Alaycı bir *baba* bile değil. Sadece Knox. Sanki polis raporunda okuduğu bir yabancıymışım gibi.

Zil çaldı. Kilit tıkırdadı. Ve ben, şimdiye kadar yaptığım her seçimin hayaletleriyle çevrili, o ziyaret odasında tek başıma oturdum.

Sonra o gitti. Ve bu sefer, bunun onun iyiliği için olduğunu kendime bile söyleyemedim.

Kızımı bir canavardan kurtarmıştım.

Ama onun dünyasında, görebildiği tek canavar ben olmuşum.

KNOX

Botlarım otomatik pilotta gri koridorlarda ilerlerken, zihnim onun söylediği her kelimeyi tekrar ediyordu. Sesindeki her titremeyi. Dökülmesine izin vermediği her gözyaşını.

Baba-kız dansı. Tribünde boş koltuk. Mezuniyet sahnesinde tek başına yürümek.

"Sanki bir tür ritüelmiş gibi posta kutusunu kontrol ederdim."

"Her şeyi çöpe attın."

"Her şeyin yoluna gireceğini söylemek için orada değildin." "Bu yeterli değil, Knox."

Kendime onu koruduğumu
söylemiştim. Bundan o kadar
emindim ki.

Yıllarca kendimi, fedakarlığımın bir anlamı olduğuna ikna ettim. Yokluğumun, gerçeklerden daha iyi iyileştireceğine. O yatak odasında neler olduğunu bilmediği için, onun sağlam bir şekilde büyüyeceğine.

Ama o sağlam bir şekilde
büyümedi. Paramparça bir şekilde
büyüdü.

Ve elinde çekiç tutan bendim. Önce
Harper. Şimdi de Gwen.

Bu beton mezarda her günü atlatmamı sağlayan iki neden. Gitti. İkisi de. Birkaç saat içinde, evren, aptalca tutunduğum her umut kırıntısını benden koparıp aldı.

Harper'ın yüzü zihnimden geçti. Her şeye son verdiğinde bana bakış şekli. Nefretle değil. Daha kötü bir şeyle.

Kabul.

Sanki her zaman böyle biteceğini biliyormuş gibi. Sanki bana değer vermek, sonunda düzeltmeye cesaret bulduğu bir hataymış gibi.

Ve Şimdi de kızımd. K      kızımd. Arkasına bakmadan o kapıdan çıkıp, ona aldığım Şeyin bir       boyu terapi ve g      sorunları olduğunu s     yordu.

Ne anlamı vardı?

B      bunların ne anlamı vardı ki?

Bir pencerenin      nden geçtim, çizik pleksiglasda kendi yansımanı g      ve durdum.

Kızımın g      g      canavarı g     . Harper'ın sonunda arkasını d      uzaklaŐtıđı canavarı.

D     . Sertleşmiş. Kendine kahraman olduğunu s     yen bir katil, oysa ger     te o da en       sevdiği insanlara yaptıklarınnn y     ne bakmaya korkacak kadar korkak biriydi.

      yorgundum.

SavaŐmaktan yorgundum. Hayatta kalmaktan yorgundum. Her sabah bu kafeste uyanıp, yarının farklı olabileceğini kendime s     mekten yorgundum; oysa yarın da sadece başka bir gri duvar, başka bir soğuk yemek, başka bir yirmi d      saatlik boŐluktan ibaretti.

Yıllardır son nefesimi verene kadar yaşamıştım.Şartlı tahliye umudu. Gwen'in bir g      beni affedeceği umudu. Belki, sadece belki, yaşamaya değ      bir hayat i      ikinci bir şans elde edeceğim umudu.

Harper, on d      yıldır hissettiğim ilk ger     ek şeydi. Ve aptal gibi, onun bir şeylerin baŐlangıcı olabileceğine inanmaya izin vermiŐtım.

Artık devam edecek hiçbir şey

kalmamıştı. Depo boştu.

Kapılardan i      girdiğimde avlu yarı doluydu. Mahkumlar beton zemine dađılmıŐ, her zamanki gruplar halinde toplanmıŐlardı. Belaya bulaŐmak istemiyordum. Hiçbir şey aramıyordum. Sadece hareket ediyordum          hareketlessiz durmak pes etmek gibi geliyordu ve tam da bunu yaptığımı kabul etmeye hazır değildim.

Onları fark ettiğimde artık       geçti.

Doyle, beş adamıyla birlikte ağırlık rafının arkasından  ıktı. Southside  etesı. Her biri acımasız pi lerdi. İnsanlara sırf eğlence i      zarar veren ve buna iş diyen t     den tiplerdi.

Doyle'un y      son karŐılaŐmamızdan bu yana iyileŐmiŐti, ama hasar hala g       yordu. Kırdığım  arpık burun. Kafasının betona çarpıttığı yerde

, kafasının betona çarptığı yerdı. Harper'ı tehdit ettiğı için onu dövdükten sonra iyileşmesi haftalar sürmüştü.

Plan yapmak için haftalar.

Benim bile kendimi kurtaramayacağım kadar yeterli destek toplamak için haftalar.

"Vay vay." Doyle'un gülümsemesi bir bıçak gibiydi. "Bakın kim tek başına kalmış." Gözleri yüzümde dolaştı, şişmiş dudağımı, morarmış gözümü, son kavgamdan kalma morlukları kayda aldı. Sırtışı genişledi. "Görünüşe göre biri seni benim için şimdiden yumuşatmış."

Yürümek durdum. Birçok kavgaya girmiş ve çoğunu kazanmış bir adamın soğukkanlılığıyla durumu değerlendirdim. Altı kişiye karşı tek başımaydım. Şansım yoktu. Çıkışlarımı kesmek için kendilerini konumlandırmışlardı.

"Doyle" —sesimi düz tuttum— "bu sefer arkadaşlarını da getirmiş."

"Bunun adil olacağını düşündüm." Parmaklarını ıtlattı. Ses avluda yankılandı. "Geçen sefer adil dövüşmediğini gördüm de."

"Masum birini tehdit ettin. Ben de sana haddini bildirdim." Başımı eğdim. "Bana adil geldi."

Çenesi gerildi.

Doyle bir adım yaklaştı. "Bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Ve sonra bu avludaki herkes benimle uğraşmanın sonunun ne olduğunu görecek."

Bir şeyler hissetmem gerekirdi. Korku. Öfke. Şiddetten önce gelen o tanıdık adrenalin dalgası.

Hiçbir şey hissetmedim.

Kavga etmenin ne anlamı vardı? Neyi koruyordum ki? Harper gitmişti. Gwen gitmişti. Şartlı tahliye bir şakaydı. Bu cehennem çukurunda on bir yılım daha vardı, peki ne için? Elim boş çıkmak için mi?

Doyle bana zarar vermek mi istiyordu? Bırak versin.

Belki fiziksel acı, diğer türdeki acıyı bastırırdı.

"Bir şey söyleyecek misin?" Doyle'un gözleri kısıldı. "Yoksa öylece orada mı duracaksın?"

Ona baktım. Yüzündeki beklentiyi gördüm. Açlığı. Karşı koymamı istiyordu. Meydan okumayı istiyordu. Beni alt edebileceğini kanıtlamak istiyordu.

Ona bu zevki tattırmayacaktım. "Ne yapmaya geldiysen onu yap," dedim sessizce.

Yüzünde bir şey parladı. Belki de şaşkınlık. Tehditler bekliyordu.

Direnış. Bunu değil...

"Senin neyin var?" Cevap vermedim.

Doyle'un şaşkınlığı daha çirkin bir şeye dönüştü.

İlk yumruk çeneme isabet etti. Ağzımda bakır tadı hissettim. Ellerimi kaldırmadım.

İkinci yumruk kaburgalarımaya isabet etti. Bir şey kırıldı. Yan tarafımda, kör edici ve yakıcı bir acı patladı.

Harper'ın sözleri zihnimde yankılandı.

"Sen de beni sevdiğine yemin edip sonra başka bir şeyi daha çok sevdiğini kanıtlayan diğer tüm erkekler gibisin."

Bir bot dizime çarptı. Sert bir şekilde yere düştüm, çakıl taşları avuç içlerimi deldi.

"Tek fark, senin şiddet anlayışının koruma kisvesi altında olması. Ama bu yine de şiddet. Ve sen hala beni değil, onu tercih ediyorsun."

Gwen'in sesi de koroya katıldı.

"Kalabalığa baktım ve senin oturman gereken yerde boş bir koltuk gördüm."

Yumruklar yağmur gibi yağdı. Yüzüme. Karnıma. Sırtıma. İçgüdüsel olarak kendimi kıvrıldım, ama karşılık vermedim. Savunmadım. Kızımın sesi kafamın içinde yankılanırken, darbelerin inmesine izin verdim.

"Orada olup bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyemedin."

Ağzım kanla doldu.

"İnsanlara nasıl güveneceğimi öğrenmek için yıllarca terapiye gittim."

"Senin bana öğrettiğin dersi unutmaya çalıştım."

Görüşüm bulanıklaştı.

Uzaklarda bir yerden bağırışmalar duydum. Belki de gardiyanlardı.

Önemli değildi.

"Savaş karşı koy!"

Doyle'un

botu hedefine

vurdu karın

karın.

"Lanet olsun sana, karşılık ver!"

Yapamadım. Yapmadım. Savaşacak ne kalmıştı ki?

Karanlık beni tamamen yutmadan önce gördüğüm son şey Gwen'in yüzüydü. At kuyruğu saçları ve dişleri aralıklı gülümsemesi. Bir kolyeyi ellerime sıkıca tutuşturuyordu. Anaokulu öğretmenin bağlamasına yardım ettiği deri kordonun üzerine, beceriksizce ve düzensizce kendi elleriyle dizdiği metal boncuklar. Pembe ve mor, bir de rastgele bir yeşil boncuk, çünkü "Yeşil en sevdiğin renk, babacığım."

O günden beri her gün takıyordum.

*"Onu sonsuza kadar takacak mısın,
baba?" "Öldüğüm güne kadar, kızım."*

Son tekme şakağıma isabet etti. Ve sonra,
şükürler olsun ki, hiçbir şey hissetmedim.

HARPER

"Mahkum yere düştü! Birinci seviye müdahale! Revirin hemen açılması gerekiyor!"

Telsiz acil durum sinyaliyle cızırdadı ve beynim olayı kavrayamadan eğitimim devreye girdi. Zaten hareket halindeydim, koridordan güvenlik kontrol noktasına doğru koşarken anahtarlarım kalçamda şingirdiyordu.

Dr. Mercer yanımda belirdi, ortopedik ayakkabıları linolyumda gıcırıyordu. "Neler biliyoruz?"

"Avluda kavga çıktı," diye nefes nefese bir gardiyan, önümüzde koşarak söyledi. "Altı kişiye karşı tek kişi. Tepki vermiyor."

Altıya karşı bir.

Midem bulandı, ama bu korkuyu derinlere ittim, sedye revir kapısından içeri girerken ellerimin eldiven giymesini engelleyemeyecek kadar derine.

Saldırıya uğrayan her kimse, yüzü artık bir yüz değildi. Bir travma haritası gibiydi. Öfkeli mor ve kırmızı tonlarında şişmiş et. Bir gözü ödem nedeniyle tamamen kapalıydı. Kan, saçları kafa derisine yapıştırmış, köprücük kemiğinin çukurunda birikmiş, hapishane turuncu renkli giysiyi kırmızıya boyayacak kadar ıslatmıştı.

Klinik zihnim yaraları katalogladı. Yüzde ezilmeler. Muhtemel göz çukuru kırığı. Kaşın üstünde dikiş gerektiren yırtık. Yaralanma mekanizmasına bakılırsa potansiyel kafa içi kanama.

Ama dövmeleeri ilk fark eden kalbimdi.

Ön kollara doğru uzanan karmaşık çizgiler. Yırtık kollukların altında kaybolan çizgiler. Zaten morarmış olan boğazın etrafında kıvrılan çizgiler.

Hayır.

Bakışlarım göğsüne indi. Kanlı cilde yaslanmış kolyeye.

*Hayır,
hayır,
hayır.
Knox.*

Dünya bir nokta kadar küçüldü. Sanki su altındaymışım gibi sesler boğuk geliyordu. Dr. Mercer'ın ağzının hareket ettiğini izledim, gardiyanların onu muayene masasına taşıdığını izledim, başının cansız bir şekilde bir tarafa yattığını izledim.

Ama kulaklarımdaki uğultu yüzünden hiçbir şey duyamıyordum.

Knox Blackwood. Yara izlerimi fark eden adam. Kendi kendine yaraladığı yaralarla revirime gelip duran, sonra sırf beni kontrol etmek için hademe olan adam.

Kalbini kırdığım, bana atanan koruyucum. Hareket etmiyordu.

"Harper!" Dr. Mercer'ın sesi sisin içinden keskin bir şekilde geldi.

"Gazlı bez.

Hemen."

Gözlerimi kırptım. Ellerim titriyordu.

Kendine gel. Senin dağılmana değil, işlevsel olmana ihtiyacı var.

Malzeme arabasından gazlı bezi aldım, ambalajı yırtarken parmaklarım beceriksizce titriyordu. Antiseptik maddenin keskin kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Floresan ışıklar çok parlak, çok sert, ona yaptıkları şeyin her korkunç detayını aydınlatıyordu.

"Bana kelepçeleri getirin," diye bir gardiyan kapıya doğru bağırdı. Kafamı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Tıbbi tedavi sırasında yüksek riskli mahkumlar için protokol."

"O baygın." Sözlerim keskin ve sert çıktı. "Şu anda kimseye tehdit oluşturmuyor."

"Şimdilik," dedi gardiyan, başka bir memurdan metal kelepçeleri alırken. "Uyandığında saldırırsa, bu bir sorun olur."

"Bu, uzuvlarında damar hasarı olup olmadığını değerlendirmemizi engelliyor. Bileklerinde dolaşım sorunu varsa ve kelepçeler yüzünden bunu göremezsek..."

"Harper." Dr. Mercer'ın sesi bir uyarı gibiydi. "Gazlı bez."

Gazı uzattım. Onun, gazı Knox'un kaşının üstündeki yaraya bastırmasını izledim. Kanın beyaz kumaşın üzerinden hemen yayılmasını, kırmızı rengin sulu boya gibi yayılmasını izledim.

Sonra gardiyanın Knox'un bileklerini muayene masasının raylarına kelepçelediğini izledim.

Tık. Tık.

Sırada ayak bilekleri

vardı. Tık. Tık.

Dört noktadan bağlandı. Sanki bir hayvanmış gibi. Sanki kafese kapatılması gereken bir şeymiş gibi, gözlerini açamayacak kadar bitkin olmasına rağmen.

Kalbimin içinde bir şey kırıldı.

"Bıçak gören var mı?" diye sordu Dr. Mercer.

"Görmedim. Yumruklar ve tekmeler. İçlerinden biri kafasına oldukça sert bir darbe indirdi. Yere düştü ve kalkamadı."

Dr. Mercer'ın çenesi gerildi. "Görüntüleme yapmalıyız. Baş ve göğüs. Nakil için acil sağlık ekibini çağırın."

"Hemen hallediyorum." Bir gardiyan kapıdan kayboldu.

Kendimi hareket etmeye zorladım. İşlev görmeye. Elimde makasla, hapishane turuncu üniformasını kestim, kanla ıslanmış kumaşı vücudundan sıyırdım. Gömlek parçalar halinde çıktı ve hasarın tam boyutunu ortaya çıkardı.

Gövdesi şiddetin bir tablosu gibiydi.

Her yerde taze mor ve kırmızı lekeler açılmıştı. Sol tarafındaki kaburgaları şişmişti, derisi o kadar koyu renkteydi ki neredeyse siyah görünüyordu. Bot izleri. Birisi o yerdeyken ona tekme atmıştı. Tekrar tekrar.

"Olası kaburga kırıkları," dediğimi duydum. Klinik ses. Profesyonel maske. "Sol taraf, sekizinci ile onuncu kaburgalar. Pnömotoraks olasılığını ekarte etmeliyiz."

Dr. Mercer başını salladı ve stetoskopunu göğsüne dayadı. "Sol tarafta solunum sesleri azalmış ama var. Belirgin bir trakeal sapma yok. Nakil için durumunu stabilize edelim."

Kan basıncı manşetini aldım ve titremekten vazgeçmeyen ellerimle onu pazısına sardım. Velcro, sessiz odada yüksek ses çıkardı. Parmaklarımın altında cildi sıcaktı. Hayattaydı. Hâlâ hayattaydı.

Şimdilik.

Manşet şişti. Rakamların yükselip sonra düşmesini izledim.

Kalbim de öyle.

"Tansiyon 90'a 60," dedim. "Kalp atış hızı 112."

Düşük tansiyon. Yüksek kalp atış hızı. Vücudu şoktaydı, anlayamadığı travmayı telafi etmek için mücadele ediyordu.

"Ona damar yolu aç," diye emretti Dr. Mercer. "Normal salin, tam açık."

Otomatik pilotta malzemeleri topladım. Turnike. Alkol mendili. 18 numara iğne. Ellerim bu dansı biliyordu. Binlerce kez yapmışlardı.

Ama ona hiç yapmamışlardı.

Turnikeyi koluna bağladım ve dövmele derisinin altında damarlarının belirmesini izledim. Damar yapısı iyiydi. Erişimi kolaydı. Bunu uykumda bile yapabilirdim.

Öyleyse neden görüşüm bulanıklaşıp duruyordu?

Gözlerimi sertçe kırdım. İğne batırılacak yeri mendille sildim. Dokunarak damarı buldum ve ilk denemede iğneyi batırdım. Kan hazneye akmaya başladı.

"İyi vurdum," diye kimseye söylemeden mırıldandım. "Hattı sabitliyorum."

Salin torbası takıldı. Damla damla akmaya başladı. Akış hızını ayarladım ve her şeyi bantladım; hareketlerim mekanik, hassas ve göğsümün içindeki kaosla tamamen kopuktu.

Knox inledi.

Ses alçaktı, gırtlaktan çıkıyordu, bilinçaltının derinliklerinden geliyordu. Kafası yastık üzerinde hafifçe döndü. Şişmemiş gözü göz kapağının altında titredi.

"Kendine geliyor," dedim.

Dr. Mercer elinde el feneriyle başının yanına geldi. "Knox. Knox, beni duyuyor musun?"

Bir inilti daha. Sağ eli bağlara karşı seğirdi, zincir metale çarparak ses çıkardı.

"Knox, gözlerini açmanı istiyorum."

Göz kapağı aralandı. Sadece bir aralık. Altındaki gümüş mavisi irisi ortaya çıkarmak için yeterliydi, bulanık ve odaklanmamış. Bakışları tavanda, ışıklarda, üzerinde duran yüzlerde dolaştı.

Ve sonra beni buldu.

Sonsuz bir saniye boyunca her şey durdu.

"Harper." Dudaklarından çıkan ismim, neredeyse bir fısıltıydı. Kırık. Sert. Sanki cam parçalarıyla gargara yapmış gibi.

"Buradayım," dedim ve kendi sesimi tanıyamadım. "Revirdesin. Güvendesin."

Gözleri tekrar kapandı. Vücudu gevşedi.

"Göz bebekleri eşit ve tepki veriyor," dedi Dr. Mercer, el fenerini kapatarak. "GCS sekiz. CT çekilmesi gerekiyor. Acil tıp teknisyenleri nerede?"

Sanki bir işaret almışçasına kapılar birden açıldı. Lacivert üniformalı iki sağlık görevlisi, sedyeyi içeri itti; botlarının yere çarpma sesi yüksek sesle yankılandı.

"Durum nedir?"

"35 yaşında erkek, saldırı kurbanı," diye cevapladı Dr. Mercer. "Baş ve gövdede çok sayıda künt travma var. GCS sekiz. Bilinç kaybı ile birlikte olası TBI, sol tarafta olası kaburga kırıkları. Kan basıncı 90/60, nabız 112. Baş ve göğüs görüntülemesi yapılması gerekiyor."

Sağlık görevlileri başlarını sallayarak onay verdiler ve onu taşımak için harekete geçtiler. Komutan kelepçelerini çıkardıktan sonra, Knox'un vücudunun altına sırt tahtasını yerleştirmeye yardım ettim, boynunu destekledim ve son on dakika içinde yüzünün daha da şişmiş halini görmemeye çalıştım.

"Kelepçelere dikkat edin," dedi gardiyan.

Sağlık görevlileri, Knox'u nakil sedyesine sabitleyerek, tecrübeli bir verimlilikle kemerlerini bağladılar. Rayların etrafına ayarlarken zincirler tıkırdadı.

Son bir nörolojik kontrol yaptım. Gözüne el fenerini tuttum. Göz bebeği normal şekilde daralıyordu. İyi. Hâlâ tepki veriyordu. Hâlâ oradaydı.

"Göz bebekleri eşit ve tepki veriyor," diye rapor ettim. "Her iki tarafta da dört milimetre."

"Anladım." Sağlık görevlisi not aldı. "Gidiyoruz." Kapıya

doğru yürümeye başladılar. Ben de peşlerinden gittim.

"Harper." Dr. Mercer'ın sesi beni üç adım sonra durdurdu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Döndüm. "Yolculuk sırasında biri onu izlemeli. Eğer nörolojik durumu değişirse..."

"Acil sağlık görevlileri onu izlemeye fazlasıyla muktedir."

“Onlar onun normal durumunu bilmiyorlar. Ben biliyorum. Onu birçok kez tedavi ettim. Göz bebekleri değişirse ve onların bir referans noktası yoksa...”

“O ambulansa binmeyeceksin.” Dr. Mercer’ın yüzündeki ifade okunamazdı. “Bu protokolü ihlal eder.”

Yanaklarım kızardı.

Uzun bir süre gözlerime baktı. “Vardıyan beş dakika önce bitti. Evine git. Biraz uyu. Görüntüleme sonuçları temiz çıkarsa, sabaha kadar revirimize geri dönecektir.”

Sedye çoktan koridorda kaybolmuştu. Tekerleklerin gıcırdamasını, zincirlerin tıkırdamasını, Knox’un kapıdan itilirken çıkardığı uzak inilti sesini duyabiliyordum.

“Hangi hastane?” diye seslendim sağlık görevlilerinin arkasından. “Mercy Harbor!”

Kapılar gürültüyle kapandı.

Revirin ortasında donakalmıştım, önlüğüm onun kanıyla lekelenmişti, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyordu.

“Eve git. Biraz uyu.”

Tabii.

Eldivenlerimi çıkardım, biyolojik atık kutusuna attım ve dolabımdan anahtarlarımı aldım. Ellerim hâlâ titriyordu. Görüşüm hâlâ bulanıktı. Muhtemelen araba kullanmamalıydım.

Yine de yola çıktım.

Ambulans benden önce yola çıkmıştı ama ben gaza bastım ve hız göstergesinin yükselmesini izledim.

Kırmızı ışıktaki telefonumu aradım. Titreyen parmaklarımla Kişiler listesini kaydardım ve Faith’in bana verdiği numarayı buldum.

İki kez çaldı.

"Ben Blake."

"Blake." Adı nefes verirken çıktı. "Ben Harper."

"Harper mı?" Sesi, seni tanıdığını belli eden bir sıcaklıkla doldu.

"Hey, her şey yolunda mı? Sesi..."

"Hayır." Bir elimle direksiyonu kavradım, diğer elimle telefonu kulağıma dayadım. Işık yeşile döndü. Gaza bastım. "Knox. Senin yardımına ihtiyacı var."

HARPER

"O iyi olacak." Faith kolunu omuzlarıma doladı.

Mercy Harbor'ın soğuk, steril bekleme odasında oturuyorduk, etrafımızı keskin antiseptik kokusu ve dile getirilmeyen bir korku sarmıştı. Knox'un arkadaşları bir saat içinde gelmişti. Jace, hayatın ne kadar çabuk değişebileceğinden açıkça sarsılmış bir halde Scarlett'e sarılmıştı. Tessa soluma oturdu, eli dizimde sıcaktı; kocası Blake ise o çift kapının ardında acil servis doktoru olarak çalışıyordu. Axel, odanın bir ucundan diğer ucuna volta atan Dakota'nın peşinden gidiyordu; her zamanki alaycı mizahı endişenin perdesinin arkasına gömülmüştü. Mantiğın sesi olmaya çalışan Ryker bile son derece gergindi; sanki ona borcu varmış gibi başparmağının tırnağını kemiriyordu.

"Bunu bilemezsin." Yanağımdan bir gözyaşı sildim, ona söylediklerimden dolayı kendimden nefret ediyordum.

Onu benden başka bir şeyi tercih etmekle nasıl suçlayabilirdim? Knox, beni güvende tutmak için kelimenin tam anlamıyla ömür boyu hapis cezasını göze almaya hazırdı. Peki ben ne yaptım? Onu bunun için yargıladım. Eleştirdim, bana yeterince değer vermediğini söyledim.

Onu derinden incittim.

Ve şimdi, bunu düzeltme şansım olmayabilir.

Bazen birinin hayatı tehlikede olana kadar ona ne kadar değer verdiğimizi fark edemememiz ne kadar da üzücü.

"Şimdiye kadar haber almış olmamız gerekirdi," dedim, sesim gergindi.

"Ambulansta bilinci yerine geldi," dedi Faith nazikçe.

"Knox'un kafası sağlamdır," diye ekledi Ryker. "Fark etmediyseniz diye."

Ortamı neşelendirme girişimi feci şekilde başarısız oldu.

Tek yapabileceğim, o çift kapıya bakıp beklemektir. Bir hemşire olarak, bilincin geri gelmesinin hayatta kalmayı garanti etmediğini çok iyi biliyordum. İç kanama. Beyin şişmesi. Tıp eğitimimin kataloglamakta ısrar ettiği bir düzine başka korkunç olasılık.

Aniden kapılar açıldı ve Blake bize doğru yürüdü.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup, yaklaşırken yüzünü inceledim, ne söyleyeceğine dair herhangi bir ipucu aradım. Knox'un arkadaşları ve kız kardeşi etrafımızda toplandı ve hepimiz nefesimizi tutarak dinledik.

"O iyi mi?" diye sordum.

"Tomografide beyin sarsıntısı var, ama beyin kanaması yok. Röntgenlerde iki kaburga kemiğinde çatlak var, ama pnömotoraks yok." Blake'in klinik tonu hem güven verici hem de sinir bozucuydu. "Dizinde ciddi bir çürük var, ama bağ yırtılması yok."

Kanama yok. Akciğer sönmesi yok. Cerrahi müdahale gerekmiyor.

Hemşire beynim, Blake'in klinik özetini üç kelimeye çevirdi: *Bunu atlatacak.*

Ama kalbim hâlâ buna alışmaya çalışıyordu. "Yani, iyi olacak mı?" diye sordu Ryker ısrarla.

"Durumu stabil, ancak önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca nörolojik kontrollerle izlenmesi gerekecek."

"Yani burada kalacak." Başımı salladım, içimi rahatlama kapladı. Burada, Blake'in doktor olarak çalıştığı yerde, en iyi bakımı talep edebilirdi.

Blake'in yüzü düştü. "Yaraları ciddi, ama hayati tehlike arz etmiyor. Onu iki saat daha burada tutmak için torpil yaptım, ama izin verdikleri tek süre bu. Hastaneler mahkumları gereğinden fazla tutmaz. Bu bir sorumluluk, güvenlik maliyetlerini artırır ve yatak yerlerini işgal eder."

Gözlerim yandı. Zavallı Knox. Önce, ölümün eşiğine gelene kadar dövüldü. Sonra, gözlerini bile açamayacak kadar yaralıyken bir hayvan gibi kelepçelendi. Ve şimdi, ciddi tıbbi gözetim gerektirmesine rağmen, hastane sisteminin ve belki de toplumun gözünde, bir an önce temizlenip ortadan kaldırılması gereken bir lekeydi.

"Teşekkür ederim," boğazımdaki düğümden sesimi çıkarabildim.

“Onu tekrar hapishaneye nakledecekler,” diye açıkladı Blake.

“Orada onunla kalacağım,” diye karar verdim. “Nörolojik bozukluklar konusunda deneyimli bir hemşireyim. Ve personel eksikliği olan gece vardiyasının uyarı işaretlerini fark edeceğine güvenmiyorum.”

Bunu yüksek sesle söyledim. Ve bu doğrudu.

Ama daha büyük gerçek, onun için beni dehşete düşüren bir şekilde endişelendiğimdi. Knox'u benim kadar yakından izleyeceğine güvенеbileceğim başka kimse yoktu.

Blake başını salladı.

“Sana bir şeyler getireyim,” dedi Faith.

"Hayır." Zaten kapılara doğru yürümeye başlamıştım. "Teşekkür ederim." Döndüm ve Knox'u en az benim kadar seven arkadaşlarıma baktım...

Benim sevdiğim kadar.

Vay canına.

Onu

seviyordum.

Knox'u

seviyordum.

"Yatağını hazırlamak istiyorum," dedim. "Mümkün olduğunca rahat hale getir."

"Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı, Harper."

Gözlerim yaşlarla doldu. Hayır, değildi. Hepsi benim hatamdı. Onun kalbini kırmasaydım, belki de kavgaya karışmazdı.

Umarım beni affetmesi için çok geç kalmamışımdır.

HARPER

Knox uyurken o kadar huzurlu görünüyordu ki, onu uyandırmak zorunda kalmaktan nefret ettim.

Tabii, yüzü şişmiş ve vücudunun her yerinde fırtına bulutları gibi koyulaşan morluklar varken birinin ne kadar huzurlu görünebileceği kadarıyla.

Onun bileklerini revir yatağına bağlayan kelepçelere öfkeyle baktım. Yemin ederim ki, bana anahtarı verselerdi, Knox'a iyileşirken bir hayvan gibi bağlanmama onurunu bahşederdim.

Bu gece revir sessiz ve neredeyse karanlıktı. Görevde olan bir başka hemşire daha vardı, ama o da tam karşı tarafta durmuş, muhtemelen sosyal medyada geziniyordu. Tıpta her zaman inişler ve çıkışlar olur, ama bu gece ortalık sessizdi.

Ve bunun için minnettardım.

Sessizlik, Knox'a dinlenme fırsatı verdi.

Saatim yumuşak bir uyarı sesiyle bu sessizliği bozdu. Ayağa kalktım ve yüzünün üzerine eğildim, sakalının altındaki keskin çene hattını, ince yastığa yapışmış kum sarısı saçlarını inceledim. Yara yara ve morluklar içinde olsa bile, bu adam haksız bir şekilde çekiciydi.

"Knox." Sesimi yumuşak tuttum. "Knox." Bu sefer daha yüksek sesle. İnledi, göz kapakları titredi.

"Uyanman gerekiyor."

"Hmmmm."

"Dinlenmek istediğini biliyorum, o yüzden çabuk olacağım, tamam mı? Sadece gözlerini açmanı istiyorum."

Kafası karışmıştı, yavaşça bilincine geri dönüyordu ve ne kadar savunmasız görüldüğü beni etkiledi. Ne kadar kırılğan.

Sonunda gözlerini açtığında, odaklanması biraz zaman aldı. Ama odaklandığında, o muhteşem gözler sanki odada görülmeye değer tek şey benmişim gibi bana kilitlendi.

"Merhaba." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordum. Gözlerini devirdi.

"Knox."

"Güzel. Neredesin?"

"Cehennem derdim." Sesi uykudan dolayı kaba ve boğuktu. "Ama sen buradasın. Yani cennet."

Onun nezaketi içimin bir parçasını incitmiş olsa da, ben sııttım. Ona söylediklerimden sonra bunu hak etmemiştim. "Mizah anlayışın yerinde. Bu iyiye işaret. Ama gerçek cevabı duymam lazım."

İçini çekti, sonra kaburgalarındaki ağrıdan yüzünü buruşturdu. "Coldwater Cezaevi. Revir."

"Güzel. Göz bebeklerinin tepkisini kontrol etmem gerekiyor." Kalem ışığını açıp gözlerine tuttum ve göz bebeklerinin kasılmasını izledim. "Eşit ve tepkisel. Bu iyi."

Yüzüm onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta dururken, dikkati tamamen bana kilitlenmişti ve göğsümde sıcak bir his uyandı.

"Parmaklarını hareket ettirebilir misin?"

O da dediğimi yaptı.

"Güzel. Şimdi elimi sıkar mısınız?"

Bu, gizlice en sevdiğim kontrolüydü. Knox'un sıcak eli benimkini sardı ve sıktı. Güçlü. Kararlı. Hayatta.

"Harika, Knox."

"Saat kaç?" diye sordu.

"Sabah dört. Revir, günlük hastalarıyla dolup taşmadan önce birkaç saatin daha var. Nabzını ve tansiyonunu kontrol edeceğim, sonra tekrar uyuyabilirsin, tamam mı?"

Ve yarın, vücudu çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi aldıktan sonra, kavgamız hakkında onunla konuşabilirdim. Yarın, dayanılmaz acıyla mücadele etmediği ya da yorgunlukla savaşmadığı zaman, ona hak ettiği içten özrü sunacaktım ve benden affetmesini bekleme hakkım olmasa da, affetmesini umuyordum.

Beni affetmeyeceği düşüncesi bütün gece beni işkence etmişti.

Dikkatli bir şekilde çalıştım, yaralarını inceledim, hayati fonksiyonlarını kontrol ettim. Bütün bu süre boyunca, bakışları yüzüme sabitlenmiş,

her hareketimi takip ediyordu.

"Tamam. Artık uyuyabilirsin." Saatlerdir kamp kurduğum, yanındaki sandalyeye tekrar oturdum.

"Yani, öylece oturup bana bakacak mısın?" Ağzının bir köşesi seğirdi.

"Gözlemliyorum. Evet."

"Biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

"Kafa travması vakalarında her iki saatte bir seni kontrol etmem gerekiyor. Tıbbi protokol böyle."

"Tıbbi protokolün, kontroller arasında uyurken beni izlemeni gerektirmediğinden eminim."

Bu konuda haklıydı.

"Belki de nefes almayı kesmediğinden emin olmak için yapıyorum."

"Uh-huh." Gümüş rengi gözlerinde, eğlenceye tehlikeli derecede yakın bir şey parladı. "Peki ya fazladan battaniyeler? Üç kez kabarttığın yastık? Onlar da tıbbi protokol mü?"

Kollarımı kavuşturdum. "Üşüyordun."

"Ben bir spa'da değilim, hapisane revirindeyim. Üşümemiz gerekiyor. Karakterimizi güçlendirir." Hafifçe kıpırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, daha önce tecritte beton bir zemin üzerinde uyudum. Bu yatak bana bulut gibi geliyor."

"Vay canına. Çıtayı tam anlamıyla yere indirdin."

"Hapisane sistemine hoş geldin." Bakışları yüzümde dolaştı, alaycı ses tonuna rağmen yumuşadı. "Eve gitmelisin. Biraz uyu."

Sanki onu şu anda bırakacakmışım gibi. "Yapamam. Vardiyam var." "Vardiyan yok. Bana bakmak için gönüllü oldun."

"Uyu hadi Knox. İki saat sonra seni uyandırırım." "Bana biraz daha bakabilmek için mi?"

"Seni biraz daha gözlemleyebileyim diye. Arada fark var."

"Hı hı." Yastığa yaslandı, ama gözleri benden ayrılmadı. "Biliyorsun, benimle geceyi geçirmek isteseydin, daha kolay yollar vardı."

Gülümsedim.

Yüzündeki ifade yumuşadı, alaycı tavrı yerini daha kırılgan bir ifadeye bıraktı. "Teşekkür ederim. Kaldığın için."

Sesindeki samimiyet göğsümü sızlattı. "Önemli değil."

"Ciddiyim, Harper."

"Biliyorum." Sandalyeye yaslandım, dizlerimi göğsüme çektim.

"Şimdi, seni uyuşturmadan önce gözlerini kapat."

"Sapıkça."

"İyi geceler, Knox."

Düşük ve boğuk bir kahkaha attı, sonra acıdan yine yüzünü buruşturdu.

Her uyandığında yaptığı gibi, Knox boynuna uzandı, ancak elinin kelepçeli olduğunu fark etti. Geçen seferki gibi boynunu hareket ettirip, o kolyenin cildine değdiği tanıdık hissi aradı, ancak bir kez daha kolyenin kaybolduğunu fark etti.

"İşte burada." Ayağa fırladım ve kolyeyi avucuna bastırdım.

O kolyesine bakarken, ben donakalmış bir şekilde durup yüzünde beliren acıyı izledim; ona yardım edemediğimi hissederek. Ve bu acının nereden geldiğinden emin olamadan.

"O benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Sesi boğulmuştu, kederle doluydu.

"Kim?"

"Kızım." Kolyeye bakarak, başparmağıyla boncukları okşadı.

"Eminim bu doğru değildir."

"Beni görmeye geldi."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Bugün." Bir an durdu. "Aslında, teknik olarak dün."

"Seni görmeye geldi," dedim dikkatlice. "Bu iyiye işaret olmalı."

Başını salladı, hâlâ kolyeyle oynuyordu.

"Beni bir canavar olarak görüyor." Sesi titredi. "En kötüsü bu bile değil. En kötüsü, sanırım çok büyük bir hata yapmış olabilirim."

Knox'u hiç böyle görmemiştim. Sözlerindeki acıyı duyunca midem burkuldu. Yüz hatlarında kazınmış olan acıyı görünce. Başparmağı metal boncuklar üzerinde ritmik hareketlerine devam ediyordu.

Yaralarına dikkat ederek yatağının yanına gittim ve dikkatlice oturdum.

"Bunca zaman," diye devam etti Knox, gözleri uzaklara dalmış, "dürüstçe doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Kahretsin, kendimi onun kurtarıcısı olarak görüyordum. Onun beni öyle görmesini hiç beklemesem de, onu ömür boyu sürecektir bir ıstıraptan kurtardığıma kendimi ikna etmiştim." Sertçe yutkundtu. "Ama bunun ona neye mal olduğunu düşünmeyi hiç akıl etmedim."

Ne söyleyeceğimi bilemeden elimi onun elinin üzerine koydum. Kalbinde dışarı çıkması gereken ağır bir yük olduğunu hissettim.

"O adam evimize zorla girdi." Knox'un sesi alçaldı ve sanki anıların üstünde canlandığını izliyormuş gibi tavana bakakaldı. "Haberlerde her yerde bu konu vardı. Bölgemizde bir sapık evlere zorla giriyor, çocuklara tarif edilemez şeyler yapıyordu. Onları ömür boyu sürecektir bir travma ile baş başa bırakıyordu. Polisin elinde hiçbir kanıt yoktu. DNA yoktu. Tanık yoktu. Sadece kırılmış çocuklar ve korku içinde yaşayan bir topluluk vardı."

Midem bulandı.

"Saat sabahın biriydi. Hafta sonu için üniversiteden eve gelmişim. Uykum hafiftir. Bir ses duyup kızımı kontrol etmeye gittiğimde, o oradaydı. Yatağının başında duruyordu. Haberlerde tarif ettikleri kayak maskesi takmıştı. Hedef aldığı mahallede. Ve Gwen..." Sesi kırıldı. "Profiline uyuyordu."

"Knox..."

"Kendimi kaybettim. Tamamen kendimi kaybettim. Üzerine atladım. Kavga ettik. Kaçtı. Ve biliyordum... Onu bırakırsam, onu asla yakalayamayacaklarını biliyordum. Bunu tekrar yapacaktı. Başka küçük kızlara. Belki de Gwen'e."

Çenesi gerildi. "Bu
yüzden onu
kovaladım."

Sözler havada asılı kaldı.

"İki blok ötede ona yetiştim. Bir çitin üzerine tırmanıyordu. Onu aşağı çektim. Vurmaya ve boğmaya başladım." Knox'un sesi düzleşti. Soğuktı. Sanki başkasına olan bir şeyi anlatıyormuş gibi. "Ve ben... Durmadım."

Elini sıktım, boğazım düğümlenmişti.

“Durabilirdim, Harper. Yere düştüğünde, artık bir tehdit oluşturmadığında polisi arayabilirdim. Polis gelene kadar onu orada tutabilirdim. Ama tek görebildiğim kızımın yüzüydü. Tek düşünebildiğim, o diğerk çocuklara yaptıklarıydı. Ona ne yapacağıydı.”

Sonunda gözlerime baktı ve gözlerindeki ıstırap beni neredeyse mahvetti. “Bu yüzden onu boğmaya devam ettim. Hareket etmeyi bırakana kadar.”

Aman Tanrım. Knox’un bir adamı öldürdüğünü elbette biliyordum, ama bunu bilmekle, o adamın hayatını nasıl sonlandırdığına dair açık detayları duymak arasında büyük bir fark vardı.

“Sonra... panikledim. Gwen’i kontrol etmek için geri koştum. Eski karım onu bana sırtı dönük tutuyordu, bu yüzden kanlar içindeki halimi görmemişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona dokunmuş mu bilmiyordum. Çok geç kalmış mıydım? Eski karım beni görürse ne olduğunu soracağını biliyordum ve bunu açıklayamazdım. Gwen oradayken olmazdı.”

“Yani, oradan ayrıldın,” dedim sessizce.

“Üniversiteye geri döndüm. Duş aldım. Düşünmeye çalıştım. Sabah polise gideceğimi, her şeyi açıklayacağımı kendime söyleyip durdum. Ama ben bunu yapamadan, onlar kapıma geldiler.”

Lanet olsun.

“Seni nasıl buldular?”

“Komşum onu kovaladığımı görmüş.” Acı bir şekilde güldü. “Keşke kalsaydım. Keşke polisi kendim arayıp olanları anlatsaydım... Belki o zaman işler farklı olurdu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Savcı.” Knox’un yüzü sertleşti. “Adı Wolfe. Bana sert çıktı. Birinci derece cinayetle karşı karşıya olduğumu söyledi. Şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis. Bir adamı kovalayıp soğukkanlılıkla öldürdüğümü, o adam kaçtığı anda tehdit ortadan kalktığı için dünyadaki hiçbir jüri bunu meşru müdafaa olarak görmeyeceğini söyledi.”

“Ama elbette, bağlamı düşünürsek... haneye tecavüz, haberler ...”

“Mahkeme tarafından atanan avukatım da öyle demişti.” Yüzünde yüzünde belirdi. “Davayı savunmak istedi. En kötü ihtimalle

dava dosyamız olduğunu söyledi. Aşk cinayeti. Geçici delilik. Çocuğu koruma. Kazanabileceğimizi düşünüyordu.”

“Peki, neden mücadele etmedin?”

Knox uzun bir süre sessiz kaldı.

“Çünkü Wolfe beni tam olarak nereden vuracağını biliyordu. Duruşmaya gidersek her şeyin ortaya çıkacağını söyledi. Eski karım ifade vermek zorunda kalacaktı. Gwen psikologlar tarafından muayene edilecekti.” Cümlesini tamamlayamadı. “Ve kazansak bile, serbest kalsam bile, Gwen onun kendisine ne yaptığını ya da neredeyse ne yaptığını bilerek büyüyecekti.”

Kalbim paramparça oldu.

“Wolfe bana bir anlaşma teklif etti. İkinci derece cinayetten suçlu bulunmak. Yirmi beş yıl hapis, yarısı kadar sürede şartlı tahliye hakkı. Karşılığında davanın detayları gizli kalacaktı. Gwen başına gelenleri ya da neredeyse başına gelecekleri asla öğrenmeyecekti. Normal bir çocukluk geçirebilirdi.”

“Knox...”

“Avukatım kabul etmememi söyledi. Ama Wolfe, mahkemeye gidersek sadece Gwen’i tüm bunlara maruz bırakmakla kalmayacağımızı, aynı zamanda şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası alacağımı söyleyerek beni ikna etti. Ben de anlaşmayı imzaladım.”

Elindeki kolyeye baktı, başparmağı boncukların üzerinde gezerken boncuklar hafifçe tıkırdadı.

“Geriye dönüp baktığımda, Wolfe’un duruşmada kaybedeceğini bildiğini düşünüyorum. Bu yüzden anlaşmayı bu kadar ısrarla istedi. Korkumu sezdi ve bunu aleyhime kullandı. Ben de Gwen’i korumak için o kadar çaresizdim ki, çok geç olana kadar bunu fark edemedim.”

Oda sessizliğe büründü.

“Ona söylemelisin,” diye fısıldadım.

“Belki.” Titrek bir nefes verdi. “Belki de ona bunu çok uzun zaman önce söylemeliydim. Çünkü o anlaşmayı kabul ederek, hapis cezasına çarptırılan ben oldum.” Sesi çatladı. “Ama babasız bir çocukluğa mahkum olan oydu.”

Sertçe yutkundu, gırtlığı hareket etti. “Onu koruduğumu sanıyordum.”

“Onu korudun.”

Ama sözlerim ona ulaşmıyordu. O, on dört yıllık pişmanlığın içinde kaybolmuş, çok uzak bir yerdeydi.

Onu inceledim. Gerçekten inceledim. Gözlerindeki, beyin sarsıntısıyla hiçbir ilgisi olmayan boş bakış. Bu yerde on dört yıl hayatta kalmış bir adamın, kızının onu reddettiği aynı gün aniden ölümüne dövmüş olması.

Bu bir tesadüf değildi.

Bu, yaşayıp yaşamamasını umursamayan bir adamdı. "Bu yüzden mi kavgaya karıştın?" diye sessizce sordum. "Knox... o adamların seni öldürmesini mi umuyordun?"

Sabah ilk iş olarak akıl sağlığı değerlendirmesi talep edecektim. Aktif olarak intihar eğilimi göstermiyor olsa bile, yaptığı her neyse o kadar pervasızdı ki, neredeyse hayatına mal olacaktı.

"O haklıydı," dedi, sanki ben bir soru sormamışım gibi. "Gwen haklıydı. Onu korumak için başka bir yol bulmalıyım."

Kavganın nedenini öğrenmek için onu sıkıştırmak istedim, ama zihninin kızıyla o kadar meşgul olduğu ve başka bir şeyi algılayamadığı belliydi.

"Bana öyle geliyor ki yaptıklarından pişmanlık duyuyorsun."

Elindeki kolyeyi çevirdi. "Evet. Sanırım belki de

."

Vay canına. Bunun Knox için çok önemli bir an olduğunu anlayabiliyordum.

Şişmiş gözlerinden bunu anlayabiliyordum.

"O zaman, belki de şartlı tahliye duruşmasında bunu söylemelisin. Kendine buradan çıkma şansı ver, belki Gwen de seninle yeniden bir araya gelir."

Gözlerini kırptı ve gözlerindeki donukluğun kaybolmasını izledim.

Koridorun ilerisinde bir kapının kapanmasının uzak sesi, revirde yankılandı.

Sesi boğulan bu sefer bendim. "Beni korkuttun." Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, ama yine de yanaklarımdan süzöldüler. "İçeri girdiğinde, ne kadar kötü yaralandığını fark ettiğimde..." Sesim kırıldı. "Bir şeyin farkına vardım."

Yutkundum. Eğer sonraki kelimeleri söylersem, onu kaçırabilirim. Ama artık korku içinde yaşamaktan bıktım. Silas'tan korkmaktan bıktım.

Her şeyden korkmaktan bıktım.

"Seni sevdiğimi fark ettim."

Knox gözlerimi kaçırmadı ve söylediklerime inanamıyormuş gibi görünüyordu. Sanki bunu hak etmediğini düşünüyordu. Sanki benim sevgim olmadan var olamazmış gibi.

“Sana söylediklerim için çok üzgünüm. Yanlıştı. Hatalıydım.”

“Yanılmadın.”

“Yanıldım. Sana bunu asla söylememeliydim. Knox. Sanırım seni kaybedeceğimden korkuyordum. Ve eğer benim için böyle bir şey yapsaydın, eğer bu sana her şeye mal olsaydı, bununla yaşayamazdım. Ama Knox,” boğazımdaki düğümü yuttum, “sen tanıdığım en iyi adamsın.”

Sözlerimi değerlendirdi, yüzüme baktı, ta ki itirafım onun kırık kalbine işleyene kadar.

“Şu anda, kızınla geçiremediğin yılların pişmanlığını yaşadığını biliyorum. Ama şunu unutma: İkinizin birlikte geçireceğiniz bir ömür var. Kendini bir canavar olarak göstererek bunu boşa harcamayın. Kızınız siz olmadan yeterince uzun bir süre yaşadı. Şu anda kızgın olduğunu biliyorum ve bu zaman alabilir, ama denemeye devam edin. Bir gün kapısını açabilir.” Gözyaşlarımdan arasından gülümsedim. “Ve o kapıyı açtığında, orada olmak ve siz o kapıdan geçerken elinizi tutmak istiyorum.”

Şişmiş gözünden bir damla gözyaşı süzülerek morarmış yanağına aktı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi.

“Ama...” “Ama yok.”

“Harper, benden beni beklemeni isteyemem. Cezamın bitmesine hâlâ yıllar var. Belki şartlı tahliye olurum. Belki de olmaz. Ve belki burada kaldığım süre içinde, başımı eğip sessiz kalmaya çalışsam bile, cezamın uzamasına neden olacak bir kavgaya karışabilirim. Sana bunu yapmayacağım.”

Ayağa kalktım, göğsümde bir ateş yükselirken ona yukarıdan baktım.

“Hayatım boyunca, insanlar bana ne kadar sevgi vereceklerine kendileri karar verdiler. Sen de bunu yapamazsın.”

“Sen benim sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun, Harper. Yatağında yanında uyuyacak bir erkeği hak ediyorsun. İstedğin zaman erkek arkadaşınla ya da kocanla sevişmeyi hak ediyorsun.”

“Ve onun sen olmasını istiyorum,” diye sözünü kestim. “Bundan sonra yapabileceğin tek şey, geleceğin için seçimler yapmak. Bu da şartlı tahliye olmak için elinden gelen her şeyi yapmak anlamına geliyor.”

Bunu düşündü. “Elimden gelen her şeyi yaparsam ama yine de şartlı tahliye edilemezsem? O zaman ne olacak?”

“O zaman, sen o kapılardan nihayet çıkana kadar Coldwater Cezaevi’ndeki bekleme odasının en tanınmış ziyaretçisi olacağım.” Ona doğru eğildim. “Ve nihayet çıktığında, ben orada kollarımı açmış seni bekliyor olacağım.”

Parmak eklemlerimle nazikçe yanağını okşadım. Sonra, olabildiğince yumuşak bir şekilde dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum. Birlikte hayatımızın on bir yıl sonra mı yoksa iki ay sonra mı başlayacağını bilmiyordum.

Tek bildiğim, bugünden itibaren kalbimin Knox Blackwood’a ait olduğuydu.

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Axel: 1-10 arasında, hala ne kadar çiğ hamburger gibi görünüyorsun?

Ben: İyileşiyor.

Axel: Bu bir sayı değil. Ben: 6.

Axel: Güzel. Kesin bir 9'dan düşmüş. İlerleme var.

Ryker: Aslında nasıl hissediyorsun?

Axel: Dur. Telefonla ilgili nutuk yok mu? "BUNU HEMEN YOK ET" yok mu? Büyük harflerle yazılan öfke patlaması yok mu?

Ryker: Belki de onu kontrol edebilmeyi sevdiğimi fark ettim. Axel: KARAKTER GELİŞİMİ. Herkes Ryker'a alkış tutsun.

*Blake: *Alkış emoji* Jace:*

Alkış emoji

Axel: Çok gurur duyuyorum. Benim küçük endişeli çocuğum gerçek bir erkek oluyor. Ryker: Seni yok edeceğim.

Axel: İşte orada.

Jace: Bizi çok korkuttun, Knox.

Blake: Katılıyorum. Ziyaret için gelmediğin sürece seni Mercy Harbor'da bir daha görmek istemiyorum.

Ben: Geri dönme planım yok.

*Axel: Ee, Harper seni sağlığına kavuşturuyor mu? *Göz kırpan emoji* Ryker: Yapma.*

Axel: Ne? Bu geçerli bir tıbbi soru. Ryker: Aslında değil.

Axel: O seni seni yastıklarını yastıklarını Knox? Ateşini Ateşini mi ölçüyorsun? Sünger banyosu mu?

Ben: Buna cevap vermeyeceğim.

Axel: SESSİZLİK HER ŞEYİ ANLATIYOR.

Blake: Adil olmak gerekirse, endişeden kafayı yemişti. Hiç kimseyi o kadar çok volta atarken görmemiştim. Bekleme odamın zemininde bir iz bıraktı.

Axel: Bu aşk dostum. Bu, delicesine aşık bir kadın. Jace: Haksız sayılmaz.

Axel: Bunun ekran görüntüsünü al. Jace, haklı olduğumu söyledi. Bu tarihi bir an. Jace: Abartma.

Blake: O kadın sana değer veriyor. Hem de çok.

Axel: Yani, kısacası, bize göre bunu mahvetme. Ben: Öyle bir niyetim yoktu.

Ryker: Bu, bir sonraki şartlı tahliye duruşmasında gerçekten çaba göstereceğin anlamına mı geliyor?

Ben: Çıkmak istiyorum. Bu sefer gerçekten.

Axel: Vay canına. Bir kadın, daha iyi bir adam olmak istemene neden oluyor.

Çığır açıcı. Biri Hallmark'ı arasın.

Jace: Bırak da bunu yaşasın.

Axel: Onun adına MUTLUYUM. Bu benim mutlu sesim.

Ryker: Mutlu sesin, sinir bozucu sesine tıpatıp benziyor.

Axel: İkisi de aynı ses.

Axel: Oh, hey, o pislik eski sevgiline ne oldu? Ben: Kovuldu.

Axel: Harika. Muhteşem. Şef öpücüğü. Bizim için harika.

Ben: Artık bu duvarların içinde bir sorun değil. Ama onu bırakmayacağından endişeleniyorum.

Ryker: O sorun başka bir günün konusu. Bugün iyileşmeye odaklan.

Blake: Hazır lafı açılmışken, gerçek bir tıbbi tavsiye: Bol bol su iç; kendini iyi hissetsen bile antibiyotiklerini atlama; ve Tanrı aşkına, çok hızlı oturmaya çalışmayı bırak. Kimseyi etkilemiyorsun.

*Axel: Harper'ı etkilemeye çalışıyor. *Göz kırpan emoji**

Blake: Harper, dikişlerinin yırtılmamasını tercih eder.

Axel: Bunu bilemezsin. Bazı kadınlar kanı seksi bulur.

Ryker: Senin neyin var?

Axel: Bir sürü şey. Vaktimiz yok.

Ben: Teşekkürler. Hepinize. Harper orada olduğunuzu söyledi. Geldiğinizi söyledi.

Jace: Tabii ki geldik. Blake:

Sen aileden birisin, Knox.

Axel: Tamam, HAYIR. Kes şunu. Bize karşı duygusal ve yapışkan davranma. Korumam gereken bir itibarım var.

Ryker: Ne itibar?

Axel: Mükemmel komedi zamanlaması olan, duygusuz ve duygusal olarak ulaşılmaz bir adam olarak.

Blake: Bekleme odasında resmen gözlerin doldu.

Axel: İFTİRA. YALAN.

Jace: Ben de gördüm.

Axel: Hiçbir şey görmedin.

Ben: Benim için mi ağladın?

Axel: Gözüme bir şey kaçtı. Ryker: İki saat boyunca mı?

Axel: Büyük bir şeydi. Blake: Adı

"duygular"dı. Axel: Bu sohbeti sessize alıyorum.

Axel: Hepinizden nefret ettiğimi kayıtlara geçirmek istiyorum. Axel: Knox hariç. Ölmediğine sevindim dostum. Axel: Ama geri kalanınız? Benim için öldünüz.

Ben: Ben de sizi seviyorum, çocuklar.

KNOX

"İki haftadır beynimi yeterince incelemedin mi?"

Harper tabletinden başını kaldırdı, bir kaşını kaldırdı. "Gecikmiş nörolojik bozukluklar için seni izlemeye devam etmeliyiz."

Gülümsedim. O da gülümsedi.

Bu bizim yeni normalimizdi.

Harper, beni iki değil, arka arkaya iki gece boyunca her iki ila dört saatte bir kontrol etmeye başladığından beri, aramızdaki her şey değişmişti. Artık onda bir hafiflik vardı, sert bir kışın ardından bahar gibi kök salmış ve yayılmış bir şey. Yürüyüşü farklıydı. Daha yumuşaktı. Ses tonu biraz daha yüksek, biraz daha sıcaktı.

Ama en önemlisi, muhteşem bir şekilde gülümsüyordu. Çok gülümsüyordu. Ve ben buna bayılıyordum.

Günlük nörolojik kontrollerim için odaya girdiğimde gülümsüyordu. Gözlerime el fenerini tutacak kadar yaklaştığında gülümsüyordu. Ellerimiz birbirine değdiğinde gülümsüyordu, sanki o küçük temas bile onun beklemediği bir hediyeymiş gibi. Ve kısıtlı aktivite sınırlamamın kaldırılması ve onun revirinde işe geri dönebilmem ihtimaline gülümsüyordu.

"Ee?" Muayene masasına yaslandım. "Hâlâ bir dahi miyim?"

Gülerek, yüksek ve parlak bir sesle, ruhumun derinliklerine işleyen bir sesle. Kafasını salladı ve dosyamın üzerine bir şeyler yazdı. "Güveninin hala yerinde olduğunu not edeceğim."

"Gülümsemeni görmeyi seviyorum," dedim.

Harper'ın parmakları ekranda durdu. Birkaç saniye sonra, dikkati yüzüme kaydı, o yeşil gözleri beni inceliyordu.

"Ben de seviyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Kapıya doğru baktım, Memur Marks hemen dışarıda duruyordu. Müdahale edecek kadar yakındı. Bize mahremiyet yanılması verecek kadar uzaktaydı.

"Konuşabilir miyiz?" Sesimi alçak tuttum.

Harper yaklaştı ve elini elime koydu. "Sık."

Sıkıştırdım. Üç kez. *Seni. Seviyorum.*

O da üç kez sıkı. "Güzel. Hâlâ sıkı tutuyorsun. Bu iyiye işaret." Başını eğdi, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Şanslısın, biliyor musun?"

"İnan bana" —gözlerine baktım— "Biliyorum."

Sözlerimin ağırlığı tam da istediğim yere ulaştı. Ona. Yakın zamana kadar ikimizin de yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğimiz, aramızda büyüyen şeye.

"Knox..."

"Harper, ikimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Bu, iki haftadır etrafında dolandığımız konuşmaydı. Konuşmalarımızı hafif tutmuştuk. Şakalarla dolu. Kanımı kaynatıp göğsümü aynı derecede sızlatan, ihtiyatlı flörtlerle dolu.

Ama şartlı tahliye duruşmam yaklaşıyordu. Ve onun anlamasına ihtiyacım vardı.

Sesimdeki ciddiyet, hareketlerini yavaşlattı. Tableti tezgahın üzerine bıraktı.

"Duruşmada," dedim, "eğer işler istediğim gibi gitmezse..." "Gidecek."

"Ama eğer gitmezse..."

"Her günü tek tek yaşayalım." Elimi tekrar sıkı. "O köprüye geldiğimizde onu geçeriz."

"Harper," diye iç geçirdim, "hayatını benim için askıya almana izin vermeyeceğim."

bekl

etm "Bu kararı sen veremezsin."

ene "Benim." Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek yer

izin değiştirdim. "Son birkaç haftadır

ver

mey

eceğ

im."

düşünmek için bolca vaktim oldu. Kızımın yanında olamadığımı düşünmek için bolca vaktim oldu. Senin için de yok olmayacağım. Senin için gerçek ve anlamlı bir şekilde yanında olabilirsem, harika. Ama olamazsam..."

“Bunu konuşmuştuk.”

“Bunu, ben zar zor ayakta dururken ve kaburgalarımın çökmesinden sonra iyileşirken konuşmuştuk.”

Kollarını kavuşturdu, ama parmaklarının hafifçe titrediğini fark ettim. “Muayeneni bitirmem gerekiyor.”

“Sadece şunu bilmeni istiyorum...” Yutkundum, bakışlarım kapıya kaydı. “Beni değiştirdiğini bilmeni istiyorum, Harper. Sonsuza kadar.”

Çenesi gerildi. “Bunu yapma. Veda etmeye başlama.”

Durmadım. Duramazdım. Her ihtimale karşı. “Sen gelmeden önce umudum yoktu.” Sözler içimden sert ve acı bir şekilde çıktı. “Yani, duruşma benim lehime sonuçlanmasa bile, umudumu bana geri verdiğini bilmeni istiyorum. Belki gelecek yıl, ya da ondan sonraki yıl işe yarayacak kadar umut. Ama ne olursa olsun, bundan sonra denemeye devam edeceğim.”

“Kızın, hayatında sana layık.”

“Artık bunu sadece onun için yapmıyorum.” Gözlerine baktım. “Ben de senin hayatında olmak istiyorum.”

Güneşli bir günde çimleri hatırlatan o güzel yeşil gözler, uzun bir süre benimkilerle buluştu.

“Harper...” Avucumu açarak, elimi tutmasını bekledim. Sıcak avucunu benimkine dokundurduğunda, kalp atışlarımın düzeldiğini ve tansiyonumun düştüğünü hissettim. O, on dört yıldır içinde yaşadığım fırtınanın ortasında benim sığınağımdı.

“Seni seviyorum,” dedim. “İnan bana, buradan çıkıp seninle bir hayat kurmaktan daha çok istediğim bir şey yok.”

Yavaşça nefes verdi. “O zaman söyleyeceğin tek şey bu. Ne olabileceği hakkında konuşmamıza gerek yok. Pozitif enerjiye odaklanmalı ve istediğimiz sonucu gerçekleştirmeliyiz.”

Dudaklarım seğirdi. “Gerçekleştirmek mi?”

“Evet.” Çenesini kaldırdı, o inatçı iyimserliğin bir izi yüzüne yansdı. “İstediğimiz şeyin gerçekleşeceğini hisset. Gözünde canlandır.”

Onu inceledim. Ağzının yumuşak kıvrımını. Kararlı duruşunu. Bu kadın cehennemi yaşamış ve hala somutlaştırma ve pozitif enerji gibi şeylere inanıyordu.

Bu kadın nasıl gerçek olabilirdi ki?

“Peki ne istiyorsun, Harper?”

Bunu ondan duymam gerekiyordu. Neden bu tanrıça gibi kadın bir mahkumla yetinmişti? Duruşma ters giderse cezası on bir yıl daha uzayacak olan bir katil?

Tereddüt etmedi. “O kapılar açıldığında orada olmak istiyorum. Seni eve götürmek, yanında uyanmak, seninle kahvaltı yapmak, akşam yemeği yemek ve aradaki her öğünü birlikte yemek istiyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Birlikte yaşamaya mı başlayacağız? Sence bu birkaç adımı atlamak olmaz mı?”

Gülümsedi ve omuz silkti, gözlerinde yine o hafiflik dans ediyordu. “Sadece kaybedilen zamanı telafi etmek istiyorum.”

Yanağımın içini ısırdım ve içimi kemiren şeyi söylemeye zorladım. “Gözümüzün önündeki gerçeği konuşalım. En iyi senaryo gerçekleşir ve ben serbest kalırım. Ama sonra, dışarıda benimle gerçek zaman geçirdikten sonra, benim istediğin adam olmadığımı fark edersin.”

“Sanmıyorum.”

“Bana hiçbir borcun yok, Harper. Yükümlülük ya da suçluluk duygusundan dolayı benimle kalmanı istemiyorum.”

“Kalmayacağım.” “Söz ver.”

Sanki İncil üzerine yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. “Söz veriyorum. Eğer berbat bir adam olursan, seni o kadar hızlı bir şekilde kapının önüne atarım ki, başın döner.”

Kahkaha attım. “Güzel.”

“Şimdi”—tabletini tekrar eline aldı—“sınavını bitireyim.”

“Evet, hanımefendi.”

Harper etrafımda dolaştı, göz bebeklerimi tekrar kontrol etti, reflekslerimi test etti. Ama en sevdiğim kısım, göğüs kafesimi kontrol etmek için gömleğimi kaldırdığı andı.

Muayene masasına uzandım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Konsantre olmak için alt dudağımı ısırışından. Parmaklarının morarmış cildime nazikçe bastırışından, klinik ve dikkatli bir şekilde.

Klinik ve dikkatli, ama yine de her dokunuşu beni canlı bir tel gibi heyecanlandırıyordu.

“Bu muayeneye bu kadar heyecanlanmış gibi görünmemen gerek,” diye mırıldandı. “Bana dokunuyorsun. Yani, bu mümkün değil.”

Başını salladı, ama yüzünde hafif bir gülümseme yakaladım. “Bir mazoşist. Harika. Karşımda böyle biriyle uğraşıyorum.”

“Mazoşist değilim. Sadece, sen gittikten sonra saatlerce ellerinin bana dokunduğu her saniyeyi tekrar tekrar yaşayan bir adamım.”

Parmakları kaburgalarımın üzerinde durdu. Başını kaldırdığında, gözlerinde yeni bir şey vardı. Genelde sakladığı bir sıcaklık parıltısı.

“Her dakika. Her ayrıntı.” Gözlerini kaçırmadım. “Parmaklarının dokunuşu. Kokun. Konsantre olduğunda kaşlarının arasındaki küçük çizgi.”

O sıırıttı. Konuyu geçiştirmeye çalıştı. “Takıntılı gibi geliyor.”

“Harper.” Gözlerimi tekrar bana çevirene kadar bekledim. “Geceleri hücremde yalnızken, ellerinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Kendimi tatmin ederken, keşke sen olsaydın diye diliyorum.”

Söylediklerimi sindirirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunu daha önce de denemiştım, konuşmalarımızın sınırlarını tehlikeli bir alana doğru zorlamıştım. Her seferinde, her an biri içeri girip bizi duyabileceği için böyle konuşmanın çok riskli olduğunu söyleyerek konuyu kapatmıştı, ama bu sefer, o yeşil gözlerin arkasında hesaplamaların yapıldığını izledim. Seçeneklerini tartmasını izledim. Ve sonra, geri çekilmek yerine, bana doğru eğildi.

“Ben de öyle,” dedi sessizce. Vay canına.

Bu beni şok etti. Şartlı tahliye duruşmamın yaklaşması nedeniyle Harper'ın ekstra dikkatli olacağını düşünmüştüm. Neden bu kadar cesur davrandığını hiç anlamıyordum, ama bunu durduracak mıydım?

Tabii ki hayır.

“Her akşam eve geldiğimde,” diye devam etti, sesi daha da alçaldı, “bu muayenelerin her anını tekrar yaşıyorum. Her dokunuşu. Bana attığın her bakışı.” Yanakları pembeleşti, ama gözlerini kaçırmadı. “Ve sonra bu konuda bir şeyler yapıyorum.”

Tanrım.

Dayanamadım. Kalçası kelepçeli bileğime o kadar yakındı ki, uzanıp başparmağımla ona dokunabildim. Çok az. Tam da yeterli kadar.

Dudakları aralandı ve yumuşak bir inilti kaçtı ağzından.

Bu da onun bana verdiği başka bir şeydi. Bu yerden defolup normal bir adam gibi yaşamaya başlamam için başka bir neden.

Konuştüğümde sesimi alçak tuttum. Sessiz. Böylece, birdenbire çok ama çok küçük hissettiren bu steril muayene odasında sadece ikimiz duyabilirdik.

"Kelepçeli olmadığım günü sabırsızlıkla bekliyorum. Böylece istediğim zaman sana dokunabileceğim." Başparmağım kalçasını yavaşça daireler çizerek okşadı. İnce önlüğünün kumaşı arasından bile cildinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "İstediğim her yere."

Yutkundu. Bakışları başparmağımın hareketini takip ediyordu. "Ben de o günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda, göğsümde ilkel bir şey kıpırdadı.

"Bizim hakkımızda ne kadar çok fantezi kurduğumu bilemezsin," dedim. Yine yutkundu. "Öyle mi?"

Beni devam etmeye zorlaması beni heyecanlandırdı. Uzaklaşmak yerine bu duruma kendini kaptırması.

"Harper"—Onu hafifçe kendime doğru çektim, ta ki üzerime eğilip bir elini göğsüme koyana kadar—"Vücudunun her santimini taparcasına sevmek için sabırsızlanıyorum."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Şu anda biri buraya girip bizi bu halde görseydi, bunu açıklayamazdık. Akıllıca olan şey durmaktı.

Ama Harper söz konusu olduğunda, akıllı olmaktan çok uzaktım.

Sadece ben ve o vardık, dünyanın geri kalanı yok olmuştu.

"Önce," dedim, sesim alçaldı, "boğazından aşağıya doğru öpücükler bırakırdım. Yavaşça. O kadar yavaş ki, daha hızlı olmam için bana yalvarırdın."

Alt dudağını yine dişlerinin arasına aldı.

"Sonra daha aşağıya inerdim. Ve daha aşağıya." Nefesinin kesildiğini izledim. "Göğüslerine ulaşana kadar. Orada acele etmez, Harper."

meme ucunu ağızıma alıp, sen altımda kıvrana kadar emedim.”

Ağızından yumuşak bir ses çıktı. Tam bir inilti değildi. Tam bir hıçkırık da değildi. İki arasında bir şeydi ve kanımı kaynatıyordu.

"Kalan giysilerini yırtıp atarken dilimi etrafında gezdirirdim."

Göğsü artık daha hızlı inip kalkıyordu.

"Ve sonra..." Beklemesi için bir ara verdim. "Sonra bacaklarını açar ve dilimi içine gömerdim."

Gözlerini kapattı.

"İlk başta seni yavaşça yalardım. Seni tahrik ederdim. Seni inlemeye neyin tahrik ettiğini tam olarak öğrenirdim. Neyin seni çarşafı o kadar sıkı tutmana, parmak eklemlerinin beyazlaşmasına neden olduğunu." Ona yaklaştım, dudaklarım neredeyse kulağına değiyordu. "Ve sonra o noktayı bulurdum. O mükemmel noktayı. Ve bacakların kulaklarıma o kadar sertçe sallanana kadar orada kalırdım ki, seni tutmak zorunda kalırdım."

"Knox..." Adım boşuk bir sesle çıktı. Nefes nefese.

"O kadar şiddetli boşalırdın ki, sonra dakikalarca titrerdin, ama ben durmazdım. Bana yalvarana kadar devam ederdim. Artık dayanamayana kadar." Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. "Ve sonra, Harper? Sonra nihayet içine girerdim."

Gözleri açıldı. Karanlık. Açgözlü.

"Başlangıçta sana yavaşça yaklaşırdım. Vücudumun her santimini hissetmeni sağlardım. Sen alışıırken yüzünü izlerdim. Ve sonra, hazır olduğunda?" Bakışlarımı ağızına indirdim. "Seni o kadar sert sikerim ki, yatak başlığı duvarı çatlatır."

Titrek bir nefes verdi.

"Saçını çekerim. Seni öne eğdiririm. Sen yastığa bağırırken seni arkadan alırım." Başparmağım kalçasına daha sert bastırdı. "Sonra seni ters çeviririm ve sen üzerimde zıplarken yüzünü izlerim. Vücudunun zıplamasını izlerim. Kontrolünü tamamen kaybetmeni izlerim."

"Knox..."

"Gözünde canlandırabiliyor musun?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Her gece kendime dokunduğumda hayal ediyorum."

Vücudumdaki her kas gerildi. Boxer şortum birdenbire çok dar gelmeye başladı.

Bana doğru eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı. Nefesi cildime sıcak bir esinti gibi değdi.

"Benim de kendi fantezim var," diye fısıldadı.

Beni bekletti.

"Bu hapishaneden çıktığın anda," dedi, "eve bile gitmeyeceğiz. Camları koyu renkli ve şoförün görüşünü engelleyen bir bölmesi olan bir limuzin kiralayacağım."

"Ve?"

"Ve senin için dizlerimin üzerine çökeceğim." Sesi daha da alçaldı. Daha boğuk çıktı. "O limuzinin zemininde. Saçlarımı avuçlayıp ağzımı sikeceksin."

Nefes almayı kestim.

"Seni boğazımın en derinlerine kadar almak istiyorum, Knox. Gözlerimi yaşartan o noktaya dokunduğunu hissetmek istiyorum. Kontrolünü kaybedene kadar boğazımda boğulmanı istiyorum."

"Harper..."

"Seni tamamen içime almaya çalışırken beni izlemeni istiyorum. Ve umursamamamı istiyorum. Ağzımı sanki sana aitmiş gibi kullanmanı istiyorum." Gözlerime bakmak için biraz geri çekildi. "Çünkü öyle."

"Siktir." Kelime boğuk bir şekilde çıktı.

"Boğazımın derinliklerine o kadar sert boşalmanı istiyorum ki, iki kez yutmam gerekecek. Peki sonra?" Gülümsedi. Hem şeytani hem de tatlı bir gülümsemeydi. "Sonra eve varmamıza hâlâ yirmi dakika var. O yüzden çabuk toparlansan iyi olur."

"Harper." Adını bir hırıltı gibi söyledim. Çünkü, lanet olsun, hepsini istiyordum. Hemen şimdi. Çılgılık atana kadar yüzümün üzerine oturmasını istiyordum. O limuzinde dizlerinin üstünde onu izlemek istiyordum. Az önce kafama yerleştirdiği her fantezinin gerçeğe dönüşmesini istiyordum.

Dudaklarıma fısıltı gibi bir öpücük kondurdu. Neredeyse yok gibiydi. Gelecek olanın bir vaadi.

"Bu senin motivasyonun olsun, Knox." Geri çekildi, sanki az önce dünyamı altüst etmemiş gibi önlüğünü düzeltti. "Şartlı tahliye duruşmasında uslu bir çocuk ol."

Cevap vermek için ağızımı açtım.

Vay canına. Demek bu yüzden bana müstehcen sözler söylemişti. Beni motive etmek için. "Sen de müstehcen oynuyorsun, Harper."

"Şartlı tahliye kuruluyla işbirliği yapmak için daha fazla teşvike ihtiyacın var," dedi. "Ağızımı düşün. Kocaman açık. Senin onu doldurmanı bekliyor."

KNOX

Şartlı tahliye kurulunun bugün bana gerçekten özgürlük vereceğini mi umuyordum?

Hayır.

Bunu hayatımda hiç bir şeyi istediğimden daha çok mu istedim? Şüphesiz.

On dört yıl boyunca kendimi, umudun benim için lüks bir şey olduğuna ikna etmeye çalışmışım. Bir şeyi istemek, evrene onu benden alması için izin vermekten başka bir şey değildi. Bu yüzden ummayı bıraktım. Hayal kurmayı bıraktım. Var olmak dışında hiçbir şey yapmayı bıraktım, bir gri gün diğerine akıp gidiyordu.

Sonra Harper hayatıma girdi ve inşa ettiğim tüm duvarları yıktı.

Bu duvarların ötesinde bir hayat olabileceğini fark etmemi sağladı. Uğruna savaşmaya değer bir gelecek. Ve belki, eğer bunu hak edecek kadar şanslıysam, o gelecekte sadece o değil, kızım da olacaktı.

Gwen şu anda benden nefret ediyordu. Bunu biliyordum. Ama Harper bana başka bir şey daha öğretmişti: Zaman sadece bir hırsız değildi. Aynı zamanda bir şifacı da olabilirdi. Yeterince sabır ve sevgiyle, belki de kızım ile olan ilişkim hissettiğim kadar umutsuz değildi.

Ama bunların gerçekleşmesinin tek yolu, bu hapishaneden bir an önce çıkmaktı.

Ve on dört yıldır ilk kez, özgürlüğün tadını neredeyse alabiliyordum.

Mercy Harbor'a giden o ambulans yolculuğunu hâlâ hatırlıyordum. Tam olarak ayrıntılarını değil. Onlar bulanıktı, kafama aldığım darbeler ile yarı baygınlık halim arasındaki sisin içinde kaybolmuştu. Ama sedyeyi ambulansın dışına çıkardıkları ve beni acil servis kapılarına doğru götürdükleri anı hatırlıyordum.

Sadece bir saniye için başımı kaldırmıştım.

Gökyüzü açıktı. Beton tavanların yerine gerçek bulutlar vardı. Endüstriyel temizlik maddesi ve çaresizlik kokusu olmayan temiz hava tenime değiyordu. Bu tanrının unuttuğu yerin duvarlarının ötesinde arabaların, seslerin ve hayatın sesleri duyuluyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Daha önce hiç şartlı tahliye duruşmasının nasıl sonuçlanacağı konusunda bu kadar gergin olmamıştım. Çünkü son zamanlarda olan biten her şeyden sonra, bu yerde 365 gün daha hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Harper olmadan olmazdı.

Ve tekrar baba olma şansı olmadan da olmazdı.

Bu yüzden duruşma odasına sürünerek girerken kalbim, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçelerin çıkardığı tıkırtıları bastıracak kadar yüksek atıyordu. Hapishanenin içinde bulunan küçük bir konferans odası, önceki duruşmalarımdan hatırladığım gibi görünüyordu: bej duvarlar, rahatsız edici derecede gürültülü vızıldayan floresan ışıklar ve bayat kahve ile bürokratik kayıtsızlığın hafif kokusu.

Odanın ön tarafında uzun, dikdörtgen bir masa hakimdi. Masanın arkasında üç şartlı tahliye kurulu üyesi oturuyordu; her biri önündeki kağıt yığını, sanki o sayfalar benim sefil hayatımın ayrıntılarını değil de evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi inceliyordu.

Geleceğimi belirleyecek soruların yazılı olduğu kağıtlar.

Onların önünde, altı sıra halinde katlanır sandalyeler diziliydi. Linolyum üzerinde gıcırdayan ve on dakika sonra kışınizi uyuşturan ucuz metal sandalyelerden.

İçeri girerken odayı gözden geçirdim.

Ön sırada kız kardeşim Dakota ve babam oturuyordu, koridorda ise tekerlekli sandalyesinde annem.

Tanrım.

Gelmelerini takdir etmediğimden değil; bu, onların tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Ama onlara gelmemelerini istememin, hatta yalvarmamın sebebi, bu odadan son iki sefer boş ellerle çıktığımda, içlerinde bir şeyin kırıldığını görmüş olmamdı.

Onlara bu lanet acıyı yaşatmaktan bıkmıştım.

En azından bugün ne olursa olsun, bu odadaki herkes tüm gerçeği duyacaktı. İlk kez. Her şeyi. Eğer

tekrar reddedilecek olsaydım, bu kendimi tutmamdan kaynaklanmayacaktı. Hepsi bunu hak ediyordu.

Göğsümü sıkıştıran yükü gizleyerek, onlara küçük bir gülümseme sundum. Kelimelerle ifade edemediğim her şeyi anlatan türden bir gülümseme: *Sizi seviyorum. Özür dilerim. Benden vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim.*

Ryker pahalı takım elbisesiyle ön sıranın yanında duruyordu, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Bana tek bir kez başını salladı. Kararlı. Cesaret verici. "*Başarabilirsin*" diyen, ama aynı zamanda ikimizin de şansın tam olarak benim lehime olmadığını bildiğimizi kabul eden türden bir baş sallama.

Onun hemen arkasında, Harper birinci sıranın en ucunda oturuyordu.

Yeşil gözlerini her zamankinden daha parlak gösteren yumuşak mavi bir kazak giymişti. Gözlerimiz buluştuğunda bana nazikçe gülümsedi. Parmaklarıyla hafifçe el salladı.

Boğazım düğümlendi. Onun burada olması benim için her şey demekti. Sonuç ne olursa olsun, yanımda olmak için gelmişti.

Ama asıl şok, gözlerim ikinci sıraya kayınca yaşandı. Tanıdık bir çift göz bana bakıyordu.

Gwendolyn.

Dünya baş aşağı döndü. Sesler statik bir uğultuya dönüştü. Ayaklarım nasıl hareket edeceğini unuttu. Uzun, donmuş bir an boyunca, beynimin kabul etmeyi reddettiği şeyi bedenim sindirirken, zincirlerim tıkırdayarak orada bir aptal gibi durdum.

Kızım buradaydı. Onu son gördüğümde bana o kadar çok acı ve öfkeyle bakmıştı ki, onu sonsuza dek kaybettiğime emindim.

Bu odada oturuyordu. Katlanır bir sandalyede. Şartlı tahliye duruşmamda.

Bana destek olmak için.

Hayatını mahvetmek için yaptığım onca şeyden sonra, burada olmak için gününün bir kısmını ayırmıştı. On dört yıldır onun yanında olamayan babası için gelmişti.

Göğsümde bir şey çatladı. O kadar sıkı kilitlediğim bir şeydi ki, varlığını bile unutmuştum.

Çok uzun süre bakmış olmalıyım ki, bir cezaevi memuru omzuma hafifçe dokundu ve beni gerçeğe geri döndürdü. Doğru. Duruşma. Gelecek. Odaklan.

Ayaklarımı tekrar hareket ettirmeye zorladım ve jüri heyetinin karşısındaki tek sandalyeye doğru sürünerek ilerledim. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Ayak bileklerimdeki kelepçeler, linolyum zemine, sanki bir geri sayım gibi gelen bir ritimle çarpıyordu.

Sandalyeye otururken başka bir şey fark ettim.

Odanın kurban tarafındaki koltuklar boştu. Her zamanki gibi. Adam ne yapmış olursa olsun, onu önemseyen bir ailesi olacağını düşünürsünüz. Gelip, benim burada sonsuza kadar çürümem gerektiğini savunacak biri. Ama kimse yoktu. Sadece boş katlanır sandalyeler ve sessizlik.

Bu yokluk beni beklenmedik bir yerde vurdu. Tam göğüs kafesimin ortasında.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Adam bir canavardı.

Ama belki ailesi öyle değildi. Belki onlar da kurbandı.

Bu düşünceyi bir kenara koydum, çünkü heyetin sol tarafındaki kadın boğazını temizledi.

Kadın altmış yaşlarında olmalıydı, çelik grisi saçları sert bir topuz haline toplanmıştı ve 1962'den zaman yolculuğu yapmış gibi görünen sivri gözlükleri vardı. Dudakları kuru ve çatlamıştı, ince bir çizgi halinde büzülmüştü, bu da benim hakkımda kararını çoktan vermiş olduğunu gösteriyordu.

Yanında ellili yaşlarında bir adam oturuyordu. Saçları dökülmüştü. Parmakları sosis gibiydi. Vergi beyannamelerini inceleyen birinin coşkusuyla dosyamı karıştırdı.

Onun yanında, çökük yanakları ve yanağında Teksas büyüklüğünde bir ben olan zayıf bir adam vardı. Geçmiş duruşmalar bir gösterge ise, konuşmanın çoğunu o yapacaktı. Grubun saldırı köpeği.

İlk konuşan kadın oldu, sesi düz ve ezberlenmiş gibiydi. "Şartlı tahliye duruşması başlamıştır. Kurul, şu anda ikinci derece cinayetten yirmi beş yıl hapis cezası çeken Mahkûm Knox Blackwood'un davasını inceleyecektir." Gözlerini kaldırdı. "Bay Blackwood, bu duruşmanın amacını anlıyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi."

“Avukatınız burada mı?”

Ryker bir ilerledi. “Ryker Kincaid, avukat avukatı Bay

avukatı.”

Bir not aldı. Kağıtları karıştırdı. “Peki. Devam edelim.”

Sonraki birkaç dakika boyunca, standart formaliteleri gözden geçirdiler. Cezam. Mahkûmiyetim. Önceki şartlı tahliye reddi tarihlerim.

İki kez, tam olarak.

Daha önce iki kez bu odaya girmiş ve elimde sadece bir yıl daha beton duvarlar ve ezici bir hayal kırıklığıyla çıkmıştım.

Bu sefer farklı olmalıydı.

Benekli ince adam boğazını temizledi ve dosyamda yeni bir sayfaya geçti. Gözleri, bir morg dolabının soğukluğuyla benimkilerle buluştu.

"Burada, hapisteyken üniversite diploması aldığınız yazıyor.

Bu doğru mu?”

"Evet, efendim. İşletme."

"Peki serbest bırakılırsanız planlarınız nedir?"

Eğer.

Ne zaman değil.

Bu kelimenin etkisini hissettim, ağırlığı kemiklerime işledi. Zaten kendilerini güvenceye alıyorlardı. Beni hayal kırıklığına hazırlıyorlardı.

“Eğitimime devam ederken tam zamanlı bir iş bulmak istiyorum,” dedim, sesimi sabit tutarak. “Finans alanında lisans yapıyorum.”

Kadının kaşları saç çizgisine doğru fırladı. “Finans.” “Evet, hanımefendi.”

“Suçlu olarak hüküm giyeceğinizi anlıyorsunuz, değil mi?” “Evet, hanımefendi.”

Meslektaşlarıyla bir bakış değiştirdi. *"Bu adam ciddi mi?"* diyen türden bir bakış.

“Çoğu finans kurumu sabıka kaydı olan kişileri işe almaz,” diye devam etti. “Özellikle de parasal varlıklara erişimi olan pozisyonlar için.”

Boğazıma kadar gelen cevabı geri yuttum ve kelimelerimi dikkatlice seçtim.

"Zorlukların farkındayım, hanımefendi. Ama on dört yılımı bunlara hazırlanarak geçirdim. Kimsenin bana bir şey vermesini beklemiyorum. En alt kademededen başlayıp, bana şans verecek daha küçük bir firmada kendimi kanıtlamaya hazırım. Ayrıca, insanların parasına erişimi olmayan, bunun yerine bu konuda içgörü ve analiz sağlayan birçok pozisyon var."

Yüzündeki ifade değişmedi. Hiçbirinin yüzündeki ifade değişmedi.

Kariyer hedeflerim, iş olanaklarım ve son on yıldaki "rehabilitasyon faaliyetlerim" hakkında birkaç dakika daha konuştuk. Verdiğim her cevapla birlikte kaşlarını çatmaları daha da derinleşti.

Sosis parmaklı adam öne doğru eğildi. "Serbest bırakılırsanız, nerede kalacaksınız?"

"Birkaç seçeneğim var. Geçici olarak kalmamı teklif eden arkadaşlarım var. Geçiş dönemi kaynaklarına erişimim var. İş bulur bulmaz kendi dairemi bulurum."

Yine notlar alındı. Yine kaşlar çatıldı.

Sonra zayıf adam başka bir sayfaya geçti ve gözlerini kısarak baktı.

İşte başlıyoruz.

"Burada, yıllar boyunca birçok disiplin raporu biriktirdiğin yazıyor."

Bana bakarak bekledi. Ben

de ona baktım.

"Korkarım ki hapishane tehlikeli bir yer olabilir," dedim sonunda. "Kavga çıktığında, kendini savunamazsan hastanelik olabilirsin. Ya da morga gidebilirsin."

"Kayıtlara şunu eklemek istiyorum," diye araya girdi Ryker, "Bay Blackwood, şiddetli bir saldırının ardından kısa süre önce Mercy Harbor'da hastaneye kaldırıldı. Kendisinin kurban olduğu bir saldırı."

Zayıf adamın bakışları benimkinden ayrılmadı. "Evet. O olayı tartışalım." Bir kağıt aldı. "Olayda yer alan mahkumlardan biri, kavgayı kasten sizin başlattığınızı iddia ediyor."

"Bu doğru değil," diye cevapladım.

“Şunu belirtmek isterim,” diye araya girdi Ryker, “o mahkumlar olaydan sonra muayene edildiğinde, hiçbirinde tek bir yara izi bile yoktu. Knox hiç yumruk atmadı. Saldırgan o değildi.”

Zayıf adam Ryker’a küçümseyen bir baş sallamayla karşılık verdi, sonra tekrar bana döndü. Dudakları, tam olarak bir gülümseme sayılmayacak bir ifadeye büründü.

“O olay için bu doğru olabilir,” dedi, “ama 5 Şubat’ta durum kesinlikle böyle değildi, değil mi?”

Midem bir anda düğümlendi.

Başka bir belgeyi kaldırdı ve teatral bir yavaşlıkla gözden geçirdi. “Hapishane hemşiresi Harper Mitchell tarafından hazırlanan tıbbi rapora göre, o gün sen ve başka bir mahkum, ciddi yaralanmalarla revire getirildiniz.”

Kahretsin.

“Bu notlara göre, diğer mahkum Merrick Doyle o kadar ağır yaralanmış ki, neredeyse dışarıdaki bir hastaneye nakledilmesi gerekecekti. Yüzünde ve gövdesinde ezilmeler vardı.” Başını kaldırıp o soğuk gözleriyle bana dik dik baktı. “Ve hemşirenin notlarına göre, parmak eklemlerin morarmış ve şişmişti. Giysilerin, sana ait olmayan kan lekeleriyle kaplıydı.”

Sessizlik.

“Hemşirenin kayıtları, son derece şiddetli bir çatışmada saldırganın siz olduğunuzu açıkça ortaya koyuyor.” Kağıdı masaya bıraktı. “Doğru mu, yanlış mı?”

Ona bakamadım.

Arkamı dönüp Harper’ın yüzüne bakamıyordum, orada yazacağını bildiğim suçluluk ve yıkımı göremiyordum. O raporu, benim de şiddet dolu bir hapishanede bulunan diğer şiddet eğilimli mahkumlardan biri olduğum zamanlarda doldurmuştu. Benim gerçekte kim olduğumu bilmeden önce.

Doğru olanı yapmıştı ve en ufak bir pişmanlık duymayı hak etmiyordu. Bu, bugün özgürlüğümü kaybetmeme neden olan son damla olsa bile.

Ellerim uyluklarımın üzerinde yumruk haline geldi. Öfkeden değil. Kendimi toparlamaya çalışmaktan.

“Doğru,” dedim sessizce.

Zayıf adamın kaşları kalktı. “Biraz daha ayrıntı verebilir misiniz?”

Ryker öne çıktı. “Tartışmanın bir koruma eylemi olarak başladığının kayıtlara geçmesini istiyorum. Söz konusu mahkum, Doyle, yeni hemşireye karşı açıkça cinsel şiddet tehditlerinde bulunuyordu. Onu tecavüz etme niyetini dile getirdi. Bay Blackwood, bir personeli yakın bir tehlikeden korumak için müdahale etti.”

Sessizlik. On saniye boyunca.

“Öyle olsa bile” —zayıf adam sanki bir sinek kovuyormuş gibi elini salladı—“bir tehditle başa çıkmanın başka yolları da vardır, Bay Blackwood. Bunu uygun kanallardan bildirebilirdiniz. Diğer personeli uyarebilirdiniz. Başka seçeneğiniz olmadığını mı iddia ediyorsunuz?”

Soruyu düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Ve on dört yıldır ilk kez, dürüst bir cevap verdim.

“Hayır, efendim. Öyle bir iddiada bulunmuyorum.” Adam

sessizleşti.

"Doyle'u uygun kanallardan bildirmeliydim," diye devam ettim. "Güvenlik görevlilerini çağırmalıydim. Birçok şeyi farklı yapmalıydim." Bir an durdum. "Ama yapmadım."

Sessizlik uzadı. Zayıf adam, sanki çözemediği bir bulmaca gibi beni inceledi.

Cevabımın onu şaşırttığını anlayabiliyordum. Belki de buraya, kesin bir reddedilme umuduyla gelmişti. Kararını kolaylaştıracak, pişmanlık duymayan bir mahkum. Bunun yerine, ona zorluk çıkarıyordum.

Bunun bir önemi yoktu. Beni reddetmek için hâlâ bolca malzeme vardı. O rapor kesin bir kanıttı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ama Ryker onu formaliteleri yerine getirmeye zorlayacaktı.

Sosis parmaklı adam birkaç kağıdı daha karıştırdı, sonra öne doğru eğildi. “Pişmanlıklardan bahsetmişken, dosyanızda sizi buraya getiren suçun sorumluluğunu defalarca reddetmiş olduğunuzu görüyorum. On dört yıl geçti ve bir adamın canını aldığınız için bir kez bile pişmanlık duymadınız.” Sözler, bir hüküm gibi havada asılı kaldı. “Neden o gece neler olduğunu kendi sözlerinizle anlatmıyorsunuz?”

İşte bu. Her zaman sordukları soru. Her zaman cevaplamayı reddettiğim soru.

Önceki duruşmalarımda, bu an, şartlı tahliye kuruluna resmen cehenneme gitmelerini söylediğim andı. Onlara donuk gözlerle bakmış ve ayrıntıları tartışmayı reddetmişim. Özür dilemeyi reddetmişim. İhtiyacım olmadığını düşündüğüm bir affı dilemek için yalvarmamı izlemelerinin verdiği tatmini onlara vermeyi reddetmişim.

Bir canavarı öldürmüştüm. Pişman olacak ne vardı ki?

Ama o eski Knox'tu. Kendini, haklı şiddetin onu sonuçlardan kurtaracağına ikna etmiş olan Knox. Haklı olduğundan o kadar emindi ki, ne kadar yanıldığını göremiyordu.

Omzumun üzerinden geriye baktım.

Harper, ellerini kucağında birleştirmiş, yeşil gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldayarak oturuyordu. Bana hafifçe başını salladı.

Arkasında, Gwen beni tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle izliyordu. Belki umutlu. Belki korkmuş. Babasının gerçekte kim olduğunu görmek için bekliyordu.

O gerçeği hak ediyordu.

İkisi de hak ediyordu.

"O gece," diye başladım ve sesim istediğimden daha sert çıktı, "kız arkadaşım ve dört yaşındaki kızımın evdeydim. Saat sabahın bir civarıydı, bir ses duydum."

Oda tamamen sessizleşmişti.

"Kızımı kontrol etmeye gittim. Yatak odasının kapısını açtığımda, yatağının başında duran bir adam gördüm."

Sivri gözlüklü kadın öne doğru eğildi. "Kızınızın başında duruyordu."

"Evet, hanımefendi."

Onlara her şeyi anlattım.

Gördüğüm haberleri anlattım. Polisin yakalayamadığı, mahallemizi dehşete düşüren çocuk avcısını. Onu kızımın odasında gördüğümde damarlarımı saran soğuk dehşeti anlattım. Mantıklı düşüncenin buharlaşıp yerini ilkel ve vahşi bir duyguya bıraktığını anlattım.

Onlara onu evin içinde nasıl kovaladığımı anlattım. Arka kapıdan dışarı. Bahçeye ve ötesine. Onlara bir plan yapabilecek kadar

, sadece onun kaçıp yarın kızımı ya da başkasının kızını tekrar incitmesine izin veremeyeceğimi düşündüğümü söyledim.

"Onu yere düşürdüğümde," dedim, "karşı koydu. Ben de daha sert karşılık verdim. Kavga, o ölene kadar şiddetlendi."

Üç jüri üyesi birbirlerine baktı.

Sonra kadın konuştu, sesi öncekinden biraz daha yumuşaktı. "Peki şimdi, Bay Blackwood? On dört yıl boyunca düşünme fırsatınız oldu, o gece olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

İşte bu. Her şeyi belirleyebilecek soru.

Harper'a baktım. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, ellerini kalbine bastırmış haldeydi.

Gwen'e baktım. Gerçeği ilk kez duyduğu için gözlerindeki şaşkınlığa ve kafa karışıklığına.

Ve kendimi özür dilemem gereken hiçbir şey olmadığına ikna etmek için boşa harcadığım onca yılı düşündüm.

"Uzun bir süre," dedim yavaşça, "yaptığım şeyin haklı olduğuna kendimi inandırdım. Her babanın aynısını yapacağına. Sonucun kaçınılmaz olduğuna ve benim sadece hukuk sisteminin sağlayamadığı adaletin bir aracı olduğuma."

Yutkundum.

"Ama kendime yalan söylüyordum."

Sözlerim orada, çıplak ve açık bir şekilde asılı kaldı.

"O geceyi milyonlarca farklı şekilde idare edebilirdim. Polisi arayabilirdim. Onlar gelene kadar onu zapt edebilirdim. Seçtiğim şeyin dışında her şeyi yapabilirdim." Sesim çatladı. Bunu saklamaya çalışmadım. "Ve o geceki seçimim sadece bir adamın hayatını sonlandırmadı. Ailemin hayatlarını da mahvetti."

Gwen'e doğrudan baktım.

"Kızım babasız büyüdü. Annesi onu tek başına büyütme zorunda kaldı. Küçük kızım tüm çocukluğunu babasının neden onu değil de şiddeti seçtiğini merak ederek geçirdi. Onun için kalmaya değil de değmediğini merak ederek." Durmak zorunda kaldım. Göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için nefes almam gerekiyordu. "O adam polise teslim edilmeliydi. Adalet sistemi mükemmel değil, ama yargıç, jüri ve cellat olmak bana düşmezdi. Ve o seçim için en büyük bedeli ödeyen ben değilim."

Zayıf adam beni inceledi. “Kendi ailenin ötesinde neden olduğun zararı anlıyor musun? Kurbanın ailesine verdiği zararı?”

Başımı salladım. “Onun eylemlerinden ailesi sorumlu değil. Onlar da kurban. Ve onlardan aldıklarım için çok üzgünüm.”

Bir dakika boyunca sessizlik hakim oldu.

“Bay Blackwood” —sosis parmaklı adam ellerini masanın üzerinde birleştirdi—“önceki duruşmalarınızda, işlediğiniz suçla ilgili herhangi bir sorumluluk üstlenmeyi reddetmiştiniz. Şimdi durumun farklı olduğuna neden inanalım?”

Bu adil bir soruydu.

Ve dürüst bir cevabı hak ediyordu.

“Çünkü artık farklıyım.” Elimi yüzüme sürdüm, avucumda sakalların sert sürtünmesini hissettim. “Yıllardır bu yerde bir hayalet gibi yaşıyorum. Rutin işleri yapıyorum. Olanların kaçınılmaz olduğuna kendimi ikna ediyorum, o halde neden bu konuda bir şey hissetmeye zahmet edeyim ki?”

Harper’ı düşündüm. Revirdeki o ilk gün bana nasıl baktığını, şüphe ve yargı dolu bakışlarını. Yavaş yavaş, imkansız gibi görünse de, canavarın altındaki adamı görmeye nasıl başladığını.

“Sonra insanları hayatıma almaya başladım,” dedim sessizce. “Beni önemseyen insanları. Benim de önem vermeye başladığım insanları.” Harper’a bir göz attım, sonra başka yere baktım. “Ve bu süreçte bir yerde, hissizliğim sona erdi. Tekrar hissetmeye başladım. Ve tekrar hissedebildiğimde, sonunda yaptığım şeyin gerçeğini görebildim.”

Oda sessizdi.

“O geceyi kafamda binlerce kez tekrar ettim. Yapabileceğim tüm farklı seçimleri görüyorum. Olası tüm farklı sonuçları. Ve her biri beni rahatsız ediyor.” Zayıf adamın gözlerine baktım. “Ne değişti diye sordunuz. Ben değiştim. Sonunda gerekçelerimi zırh olarak kullanmayı bıraktım ve eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmeye izin verdim. Yasal sonuçlarla değil. İnsani sonuçlarla.”

Sivri gözlüklü kadın kalemini masaya bıraktı ve odayı uzun bir sessizlik sarsınca sordu: “Kurulun bilmesini istediğiniz başka bir şey var mı?”

Dönüp kızıma baktım.

Ağlıyordu. Sessizce, gözyaşları yanaklarından akıyordu, ama gözlerimi kaçırmadı. Bakışlarını benden ayırmadı.

“Kızımın hayatının on dört yılını kaçırdım,” dedim, sesim boğuktu. “On dört yıllık doğum günleri, mezuniyetler ve sıradan Salı geceleri. Asla geri getiremeyeceğim on dört yıl.” Tekrar kurula döndüm. “Bana bu şans verirsiniz, onu boşa harcamayacağım. Tekrar buraya dönmeyeceğim. Hayatımın her gününü, onun hak ettiği baba olmaya çalışarak geçireceğim. Onun gurur duyabileceğı bir adam olarak.”

Zayıf adam bir not aldı.

“Teşekkürler, Bay Blackwood. Heyet şimdi karar vermek üzere ara verecek.”

Üçü ayağa kalktı, kağıtlarını topladı ve yan kapıdan kayboldu. Mandalın tıklaması odada bir silah sesi gibi yankılandı.

Ryker’in eli omzuma kondu. “İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum dostum. O gerçektir. Onlar da bunu hissetti.”

Ona inanmak istedim. Ama gözlerim, geride bıraktıkları kağıt yığınının kayıp duruyordu. Harper’in tıbbi raporu en üstte duruyordu, “*şiddetli çatışma*” kelimesi buradan bile okunabiliyordu.

"Benim de geçen yılki sicilimde iki şiddet olayı var," dedim düz bir sesle.

“Knox.”

"Kararlarını çoktan verdiler, Ryker. Yüzlerini gördün."

Cevap vermek için ağzını açtı, ama yan kapı tekrar açıldı.

Kalbim durdu.

Bu çok hızlı olmuştu. Bu süreci en son yaşadığımda, heyet en azından daha uzun süre tartışıyormuş gibi yapmıştı.

Tartışmaya gerek kalmamasının tek bir nedeni vardı.

Zayıf adam masaya doğru öncülük ederken, gözlerim hayal kırıklığının gözyaşlarıyla yanıyordu. Yanında, sivri gözlüklü kadın bana bakmadan yerine oturdu. Sosis parmaklı adam da kağıtları karıştırarak onu takip etti.

Nefes alamıyordum.

İşte bu kadar. Her şeyden sonra, sonunda içimi açıp onlara dönüştüğüm adamı gösterdikten sonra, yine de beni reddedeceklerdi. Ve bunu hak etmişim.

Ama Harper bu suçluluk duygusunu hak etmiyordu. Benim hatam olan bir şey için kendini suçlayacağından nefret ediyordum.

Sonra bu yerde geçireceğim 365 günü daha düşündüm. Harper'dan uzak geçireceğim bir yıl daha. Gwen'in bensiz büyüyeceği bir yıl daha.

İçimde bir şey çökmeye başladı.

Zayıf adam boğazını temizledi. "Bay Blackwood."

Başımı kaldırdım.

"Bu heyet, hapis süreniz boyunca samimi bir pişmanlık ve anlamlı bir ıslah gösterdiğinizize karar vermiştir."

Bir dakika.

"Son on dört yıldaki davranışlarınız, eğitim başarılarınız ve bugün burada sunulan tanıklıklar dahil olmak üzere delilleri dikkatlice değerlendirdikten sonra, valiye cezanızın hafifletilmesini önereceğiz."

Bu sözler mantıklı gelmiyordu. Kafamın içinde pinball topu gibi zıplıyorlardı, önemli bir yere konmak istemiyorlardı.

"Özür dilerim," dediğimi duydum. "Tekrar eder misiniz?" Zayıf adamın dudakları seğirdi. Bir gülümseme olabilir. "Şartlı tahliye hakkınız verildi, Bay Blackwood."

Ryker elini omzuma vurdu ve sıktı. Ona baktım. Sonra heyete.

Sonra tekrar Ryker'a.

"Ben..."

"Serbest bırakılma tarihiniz belirlendi," diye ekledi kadın, sesi öncekinden biraz daha sıcak çıkıyordu.

"Bu aşamada valinin onayı büyük ölçüde bir formalitedir," diye fısıldadı Ryker.

Duruşmanın geri kalanı beyaz gürültüye dönüştü. Prosedürler uygulandı. Belgeler imzalandı. Anlayamadığım sözler söylendi.

Kazanmışım.

On dört yıl sonra, dışarı çıkıyordum.

Heyet ayağa kalktı. Odadan çıktı.

Döndüğümde, oda bulanıklaştı.

Ailem çoktan bana doğru geliyordu, ama gözüm arka sıraya takıldı. Üç adam arka sırada oturuyordu, sırf benim için buraya gelmek üzere gizlice girmişlerdi. Sessizce, haber vermeden, bunun için övgü beklemeden.

Blake. Jace. Axel.

Yavaşça ayağa kalktılar. Tezahürat yoktu. Tiyatro yoktu. Sadece en kötü halimi görmüş ve yine de yanımda kalmış üç adam, her biri bir gülümseme ve tek bir baş sallama ile. Yüksek sesle söylenemeyen her şeyi anlatan türden bir gülümseme ve baş sallama.

Tamamen kendimi kaybetmeden önce başka yere bakmak zorunda kaldım.

O anda ailem yanıma geldi. Kollarını bana doladılar. Sesleri titriyordu. Annem, tıpkı ben küçükken ve benim gerçekten var olduğumdan emin olmak istediğinde yaptığı gibi, ellerini yüzüme değdirene kadar beni kendine doğru çekti. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu beni tamamen mahvetti.

Onlar kenara çekilince, Harper sandalyesinden fırladı.

Aramızdaki mesafeyi kat etti ve sonra kolları beni sardı, yüzünü göğsüme dayadı ve ağlıyordu.

"Hey," diye fısıldadım saçlarına. "Ağlama." Sesi boğuktu. "İstediğim zaman ağlarım."

Kelepçeli kollarımı elimden geldiğince ona doladım, şampuanının kokusunu içime çektim, vücudunun sıcaklığını kendime bastırdım.

Yakında istediğim zaman onu kucaklayabileceğimi fark ettim.

Gözleri kızarmış ve parıldayan bir şekilde geri çekildi. "O rapor için çok üzgünüm. Bilmiyordum, Knox. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum ve ben sadece..."

"Dur." Çenemi aşağı eğdim, gözlerine baktım. "O rapor dürüsttü. Gördüklerini yazdın. Bu senin işin." Bir an durdum. "Ve o zamanlar? Benden korkmakta haklıydın."

"Hiçbir konuda haklı değildim."

"Harper." Bana bakana kadar bekledim. "Hayatımı kurtardın. Her açıdan. Bunun için özür dileme."

Alt dudağı titredi. Ama başını salladı.

Arkamızda birisi boğazını temizledi.

Başımı kaldırıp baktığımda, birkaç metre ötede duran Gwen'i gördüm; elleri birbirine dolanmış, gözleri kararsızdı.

Harper geri adım attı, yanaklarını sildi. "Ryker? Onlara biraz zaman verebilir miyiz?"

Tanrım. O, benim neye ihtiyacım olduğunu her zaman tam olarak bilirdi.

Ryker başını salladı ve yaklaşan memuru durdurmak için öne çıktı. "Onlara biraz zaman verin. O hiçbir yere gitmiyor."

Gwen bir adım daha yaklaştı.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. "Tebrikler," dedi sonunda.

"İtiraf etmeliyim ki, seni gördüğüme şaşırdım." Nazikçe gülümsedim.

Gwen'in yüzü utangaç bir ifadeye büründü. Başını salladı ve ayaklarına baktı, ayakkabısının burnunu yere sürttü. "Seni ziyaret ettikten sonra..."

Dikkatini göğsüme çevirdi. Boynumda asılı duran kolyeye. Henüz çocukken bana yaptığı, beceriksiz düğümlerle dolu kolyeye. O günden beri her gün taktığım kolyeye. Kavgalar, tecritler ve sabahı göreceğimden emin olamadığım o kadar karanlık geceler boyunca. O kolye hiç çıkmadı.

Acaba şimdi bunu anlıyor mu diye merak ettim. Bu küçük deri ip ve metal boncuklardan oluşan kolye, benim burada çürüyüp onu unutmaktan memnun olan, ilgisiz bir baba olmadığımı anlamasını sağladı mı? Onu her gün düşündüğümü. Her. Tek. Gün.

Yutkundum. "Ryker bana mektuplarını verdi."

Kalbim durdu. En iyi arkadaşıma baktım, o da bana utangaç ve özür diler bir gülümseme attı.

"Bazılarını okursam şartlı tahliye duruşmasına gelirim diye düşündü," diye açıkladı.

Hiçbir şey söylemedim. Kızgın mı yoksa heyecanlı mı olduğuma karar veremedim.

"Hepsini okudum," diye devam etti. "Sonra annemle yüzleştirdim ve sonunda bana gerçeği anlattı. İlişkileri kesmenin onun kararı olduğunu söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim. Yıllarca süren sessizlikten sonra, şimdi de gerçek ortaya çıkmaya karar vermişti.

"Bu konuda büyük bir kavgaya ettikten sonra, bana senin aslında harika bir baba olduğunu söyledi. Senin hakkında kötü konuştuğu falan yok

. Sadece..." Omzunu silkti. "Senin hakkında hiç konuşmadı. Sanırım seni hayatımın kenarından silebileceğini düşündü."

Beni silmek. Sanki ben, silgiyle silebildiği ve hiç olmamış gibi davranabileceği bir hataymışım gibi.

"Ama konuşmaya başladığımızda, hakkında sadece iyi şeyler söyledi." Gwen gözlerime baktı. "Fotoğraf albümlerini çıkardı. Bize ait fotoğrafları gösterdi."

Göğsümde acı verici bir his uyandı. On yıldan fazla süredir görmediğim fotoğraflar. Sadece hafızamda tekrar tekrar canlandırabildiğim anlar, eski bir film şeridi gibi solmuş ve kenarları yıpranmış.

Gwen omuzlarını dikleştirdi ve bir an için, onun inatçı çene hatlarında kendimi gördüm. "Senin için gerçekten önemli olan bir günde yanında olmak istediğime karar verdim."

Çenemi aşağı eğdim, gözlerimin arkasında yanan acıyla mücadele ediyordum. O sözleri duymak için yıllarca beklemiştim.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Sesim neredeyse çıkmıyordu. "Bu, sandığından çok daha fazla anlam ifade ediyor."

Başını salladı, parmaklarını birbirine doladı.

"Ciddi miydin?" diye sordu sessizce. "Orada söylediklerin. Son on dört yıldır burada olmadığım için pişman olduğunla ilgili."

"Kesinlikle."

O sözlerin etkisini görebiliyordum. Omuzlarındaki gerginliğin gevşemeye başladığını görebiliyordum.

"O adam," dedi yavaşça. "Öldürdüğün adam. Bana zarar veriyordu, değil mi?"

Boğazım düğümlendi.

"Bu yüzden bana hiç söylemedin." Aslında bir soru sormuyordu. "Benim... olduğumu bilmemi istemedin." Sözünü bitiremedi, sesini kaybetti.

"Yatak odana girmeden önce ne olduğunu kesin olarak bilmiyorum," dedim dikkatlice. "Ama bilsem bile, bu bilgi hayatında sana zarar vermekten başka bir işe yaramazdı."

Durdum. Az önce söylediğim sözleri düşündüm. Ve bunların, yıllardır kendime söylediğim iyi niyetli yalanların aynısı olduğunu fark ettim.

“Ya da öyle sanıyordum,” diye düzelttim. “Sana karşı dürüst olmalıydım, Gwen. Gerçeği kaldırabileceğine güvenmeliydim. Babanın rastgele bir kavgaya karışmadığını bilmeyi hak ediyordun. Neden o seçimleri yaptığımı bilmeyi hak ediyordun.” Bir an durdum. “O seçimler yanlış olsa bile.”

Yüzümü inceledi. Bir şey arıyordu.

“Ne olursa olsun,” diye devam ettim, “her gün seni düşündüm. Her sabah uyandığımda. Her gece uykuya dalmadan önce. Devam etmemin sebebi sendin.”

Gözleri parladı.

Arkamızdaki gardiyan sabırsızca kıpırdanıyordu ama ben kızımın gözlerini ayırmadım.

“Beni affetmeni beklemiyorum,” dedim. “Ama seninle iletişimde kalmanın bir yolu var mı diye sormadan bu odadan çıkamam. Sadece mektuplar olsa bile. Hatta...”

“Akşam yemeğine ne dersin?” Gözlerimi kırdım.

“Serbest bırakıldıktan sonra.” Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. “Seni akşam yemeğine davet edebilirim. Eğer istersen.”

Engelleyemeden bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

“Evet,” boğazım düğümlenmiş haldeyken zorlukla söyledim. “Kulağa harika geliyor.”

Gwen gülümsedi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi. Gözlerine kadar uzanan türden bir gülümseme.

Gitmek için döndü, sonra durakladı. Omzunun üzerinden geriye baktı. “Baba?”

Kalbim durdu. Yıllardır bana öyle dememişti. “Eve geldiğine sevindim.”

Sonra odadan çıktı ve ben, kelepçelerim ve hapisane turuncu tulumumla orada durdum, gözyaşları yüzümden akıyordu.

KNOX

On dört yıl, iki ay ve on bir gün.

O kadar zamandır hücredeki beton blokları, floresan ışıkları ve tavan döşemelerini sayıyordum. Beş bin yüz on beş gün boyunca aynı gri duvarlar, aynı floresan ışıklarının uğultusu, yıllar gibi gelen dakikaların aynı yavaş akışı.

Bugün, o yürüyüş sona erdi.

Ronan, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış bir şekilde hücremizin dışında beni bekliyordu. Hücre arkadaşım. Her açıdan kardeşim. Yıllardır o altı metreye sekiz metrelik beton kutuyu paylaşmıştık ve birkaç dakika sonra, onun peşimden gelemeyeceği bir kapıdan geçecektim.

"Demek bu kadar," dedi, umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak. Kimseyi kandıramıyordu.

"İşte bu kadar."

"Dışarı çıkıp en iyi hayatı yaşarken, biz sıradan insanları unutmasan iyi olur."

Gülmeye yakın bir ses çıkardım. "Evet, çünkü şartlı tahliye memurum hafta sonu ziyaretlerime gelmemi çok sevecek."

"Ona bunun eğitici olduğunu söyle. Suçluları ıslah etme programı. Kamu hizmeti yapıyorsun."

"Bunun ancak gerçekten korkutulmuş olsam işe yarayacağından eminim."

Ronan sırtıttı, ama gülümsemesinin kenarları titriyordu. Elini uzattı, ben de tuttum ve onu erkeklerin konuşmadığı türden bir kucaklamaya çektim. Hem "*Seni seviyorum*", hem "*Teşekkür ederim*", hem de "*Lütfen bunu atlat*" diyen türden bir kucaklama.

"Bir buçuk yıl," dedim omzuna yaslanarak, sesim istediğimden daha sert çıktı. "İyi halden dolayı daha az. Duydun mu beni?"

“Evet, evet.” Öksürdü, boğazını temizledi, geri adım attı. “Şimdi, ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmadan buradan defol gitsene.”

“Senin itibarını zedelemek aklımın ucundan bile

geçmez.” “Benim itibarım kusursuzdur.”

“Senin itibarın, sinüzitli bir testere gibi horladığın.”

Beni koridora doğru itti. “Git. Özgür ol. Gerçek yemeklerin fotoğraflarını gönder. Hamburger. Biftek. Bir kez sindirilmiş gibi görünmeyen bir şey.”

Onu geride bırakmanın suçluluğu boğazımı sıkıp boğmadan önce oradan uzaklaştım.

Bloğun sonundaki gardiyan çenesini işlem bölümüne doğru salladı. “Blackwood. Gidelim.”

O floresan ışıklı koridorda son bir yürüyüş. Arkamda son bir kez daha kapılar açılıp kapanırken çıkan ses.

Sonra kendimi tahliye işlem odasında buldum.

“Kollarını aç.” Gardiyanın sesi sıkılmıştı. Rutin. Onun için sıradan bir Salı günüydü.

Benim içinse, hayatımın geri kalanının ilk günüydü. Ya da o ana uyan herhangi bir saçma sapan tebrik kartı sözü.

O son bir kez üstümü ararken ben kollarımı kaldırdım. Standart prosedür. Beni bensiz devam eden dünyaya geri itmeden önce son bir aşağılama. Koltuk altlarımı kontrol etti, ellerini yanlarımdan aşağı kaydırды, ayaklarımı kaldırmamı istedi. Avlu kontrolleri, ziyaretler, nakiller için bu dansı binlerce kez yapmıştım. Ama bu sefer, geri adım atıp onaylayarak homurdandığında, göğsümde bir şey gevşedi. On dört yıldır sıkıca sıkışmış olan bir şey.

“Burayı imzalayın. Ve burayı. Orayı paraflayın.”

Neredeyse hiç okumadığım bir yığın kağıdın üzerine adımı yazdım. Şartlı tahliye koşulları. Zorunlu kontrol ziyaretleri. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca boynuma takacakları olağan tasma. Bir cezaevi memuru kuralları monoton bir sesle okurken, ben onu dinlemiyordum, gözlerim tezgahın üzerinde duran kahverengi kağıt torbaya sabitlenmişti.

Sivil kıyafetler.

Ryker bu hafta başında bırakmıştı. Evrak işlerini halledeceğini, her şeyin sorunsuz gitmesini sağlayacağını söylemişti. Adamın benim asla anlayamayacağım yetenekleri ve kesinlikle hak etmediğim bir sadakati vardı.

Torbaya elimi uzattım ve koyu renkli bir kot pantolon çıkardım. Elimde yabancı bir his uyandırdı. Yumuşaktı. On yıldan fazla süredir giydiğim sert, endüstriyel kumaştan değildi. Altında etiketleri hâlâ takılı gri bir henley tişört, muhtemelen aylık kantin bütçemden daha pahalı olan boxer şort ve son on dört yılını parmaklıklar arkasında geçirmemiş birine ait gibi görünen botlar vardı.

Gardiyan bir köşeyi işaret etti. "Orada üstünü değiştir."

Turuncu kıyafeti çıkardım ve bir kenara attım. Sonunda kurtuldum. Sırada boxer şort vardı. Hapishane tarafından verilen zımpara kağıdı yerine yumuşak pamuklu bir şort giydim. Henley tişörtü başımdan geçirdiğimde, kumaş cildime sanki varlığını unutmuş olduğum bir şey gibi dokundu. Rahatlık. Gerçek rahatlık.

Bu gerçek. Bu gerçekten oluyor.

Kot pantolonu giydikten sonra, ayaklarımı botlara soktum ve bir an orada durup pencerede yansıyan görüntümü izledim. Boynumdan yukarı doğru uzanan, saç çizgimde kaybolan aynı dövmeler. Çok şey görmüş aynı gümüş mavisi gözler. Ama bir şekilde farklıydı. Bir numara yerine bir insan gibi giyinmişim.

"Blackwood." Gardiyan, daha önce hiç geçmediğim bir kapıyı işaret etti. "Gidebilirsin."

Özgür.

Bu kelime kafamda tuhaf bir his uyandırdı. Eskiden ezbere bildiğim bir şarkının sözlerini hatırlamaya çalışmak gibi.

Az sayıdaki eşyalarımın bulunduğu plastik poşeti aldım: kantinden alınan ve nakde çevrilmiş kırk yedi dolar ve kenarları kumaş gibi yumuşamış, çok yıpranmış bir Gwen fotoğrafı.

Koridor önümde uzanıyordu. Botlarımın linolyumda yankılanan sesi, her adımda beni yıllardır hayalini kurduğum eşiğe biraz daha yaklaştırıyordu.

Bir gardiyan son kontrol noktasında rozetini okuttu. Kapı vızıldadı. Tıkırdadı.

Açıldı.

Ve sonra dışarıdaydım.

Güneş bana bir yumruk gibi çarptı. Birden durdum, gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü gökyüzüne doğru eğdim. Bir an için nefes almayı unuttum.

Bu güneş ışığıydı. Avludan, tel örgü ve jiletli telden süzülerek gelen kısıtlı versiyonu değil. Bu, bulutsuz gökyüzünden yağan saf, kesilmemiş altındı, sanki on dört yılın içimde oyduğu tüm boşlukları doldurmaya çalışır gibi cildime işliyordu.

Nefes aldım.

Burada havanın kokusu farklıydı. Endüstriyel temizlik maddesi, vücut kokusu ve kurum yemeklerinin kalıcı izi yoktu. Sadece... hava. Temiz hava. Uzaklarda birinin yaktığı şenlik ateşinin ve adını koyamadığım tatlı bir kokunun izleri vardı. Belki de umut böyle kokuyordu. Belki de ben sadece unutmuştum.

Sesler de farklıydı. Çınlayan metal kapılar yoktu. Sayım diye bağırان gardiyanlar yoktu. Çok küçük alanlara hapsolmuş yüzlerce erkeğin çıkardığı sürekli beyaz gürültü yoktu. Sadece uzaktaki trafik uğultusu. Bir yerlerde bir kuş. Erken ilkbaharda çiçek açmaya başlayan ağaçların arasında hışırdayan rüzgâr. Gece boyunca yağan beş santimlik taze karla güzel bir tezat oluştuyordu. Mayıs ayı için nadir, ama imkânsız değil. Kış, son bir çaresiz girişimde bulunuyordu.

Gözlerimi kapatıp orada durdum, her şeyin içime işlemesine izin verdim.

Bunu içime sindiriyordum.

Çıktım. Gerçekten çıktım.

Sonra gözlerimi açtım.

O, sanki bu anı önce bana yaşatmak için kendini oraya yerleştirmiş gibi, biraz solumda duruyordu. O da bu özgürlüğe adım atmadan önce, bu özgürlük nefesini alıyordu.

Sanki Harper, her anın en güzel kısmı olmaktan başka bir şey olamazmış gibi.

Yeni hayatımda gördüğüm ilk kişi, kalbimi küçük, sağlam ellerinde tutan kadındı. Yaklaşık altı metre uzakta duruyordu, koyu saçları güneş ışığında parlıyordu, o yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. Güneşli bir günde çimenler. Işık. Umut dolu. Dünyaya bakıp yine de ona inanmak için nedenler bulan türden gözler.

Bana baktığımı gördüğü anda, yüzü tamamen değişti.

O gülümseme. Tanrım, o gülümseme. Geniş, sınırsız ve o kadar neşe doluydu ki, göğsüm ağrımaya başladı. Koşmaya başladı, sanki bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi aramızdaki mesafeyi kapattı.

O atlamadan önce kendimi hazırlamak için zar zor zamanım oldu.

O atladı, ben onu yakaladım; bacaklarını belime doladı, kollarını boynuma doladı. Çenesini omzuma dayadı ve sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıldı.

"Kaçtın," diye fısıldadı boynuma. "Gerçekten kaçtın."

Yüzümü saçlarına gömdüm. Vanilya. Çiçeksi bir koku. *Harper*. Revirde çaldığım anlarda yakaladığım bir koku, ama şimdi bir gardiyan geçene kadar saniyeleri saymadan içime çekebiliyordum.

Parmaklarım ipeksi saçlarının arasına girdi, saç tellerinin parmak eklemlerimin arasından kayıp gittiğini hissettim. Yumuşaktı. Onunla ilgili her şey o kadar yumuşaktı ki.

"Bugün çalışman gerekmiyor mu?" diye sordum, yüzünü görebilmek için biraz geri çekildim.

O sıırttı. "Özel izin aldım." "Benim için mi?"

"Hayır, bugün tahliye edilecek diğer mahkum katil için.

İki al bir öde kampanyası var. Çok meşgulüm."

Hırıldadım. Hâlâ alaycıydı. Hâlâ o revirde bana bakmış, taşıdığım tüm çirkin gerçekleri görmüş ve yine de kurtarılmaya değer olduğuma karar vermiş olan kadındı.

Geri çekildi, sanki farklılıkları katalogluyormuş gibi yüzümü inceledi. Sanki bu duvarların dışında, içindekinden farklı görünüyormuşum gibi.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sen sadece..." Parmaklarını çenem boyunca gezdirdi ve ben kendimi durduramadan o dokunuşa doğru eğildim. "Buraya aitmişsin gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet." Sesi yumuşadı. "Benim gibi görünüyorsun." Ve sonra beni öptü.

Daha önce paylaştığımız o dikkatli, gizli öpücükler gibi değildi. Revirde, ayak seslerine kulak kabartarak verdiğimiz o çaresiz, sessiz öpücükler gibi de değildi. Bu öpücük farklıydı.

Bu öpücük özgürdü.

Ağzı benimkine doğru hareket etti. Aceleci, açgözlü ve tamamen sınır tanımayan bir öpücük. Bizi yakalayacak gardiyan yoktu. Biri içeri girerse başıma tek kişilik hücre cezası düşeceği korkusu da yoktu. Sadece Harper vardı; eyalet cezaevinin otoparkında bana sarılmış, sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi beni öpüyordu.

Ben de tüm gücümle ona karşılık verdim. O karanlık hücrede gömdüğüm her fanteziyle. Her gece tavana bakıp tam da bunu hayal ettiğimle. Dilim alt dudağını okşadı ve o anında bana açıldı, kendi dili benimkiyle birleşti ve kanımı kaydattı.

Ellerimiz durmak bilmiyordu. O gömleğimi çekiştirdi. Ben de morartacak kadar sertçe kalçalarını kavradım.

Arkamda biri ısıklık çaldı.

Harper nefes nefese gülerek geri çekildi, yanakları kızarmıştı. "Seyircimiz var."

Omzumun üzerinden bir göz attım. Bir personel, arabasına doğru gidiyordu, sanki haftanın en iyi eğlencesine tanık olmuş gibi sırıtıyordu.

"Umurumda değil." Ona döndüm, ama o çoktan bacaklarını benden ayırmış, dişlerimi sıkımda neden olacak şekilde vücudumdan aşağı kayıyordu.

"Uslu dur." Gözleri parladı. "En azından arabaya binene kadar."

İşte o zaman fark ettim. Yaklaşık on beş metre uzakta park etmiş, parlak siyah rengiyle bu hapishane otoparkında o kadar yersiz duruyordu ki, sanki başka bir gezegenden gelmiş gibiydi.

Başımı eğdim. "Bir limuzin mi?"

Elimi tuttu ve beni oraya doğru çekti, omzumun üzerinden bana yaramaz bir gülümseme attı. "Eve varana kadar bekleyemeyeceğimi söylemiştim."

Ev.

Bu kelime göğsüme saplandı ve orada kaldı, sıcak ve ısrarcı bir şekilde.

Ama Őu anda bunu dűŐűnemezdim. Çünkü Harper, camları koyu renkli ve içinde bölme bulunan bir limuzin kiralamıŐtı ve gözlerindeki bakıŐla beni oraya doğru çekiyordu; o bakıŐ, sadece rűyalarımnda gördűğűm Őeyleri vaat ediyordu.

KNOX

Kapıyı açtı ve önce o bindi. Ben de onu takip ettim ve arkamızdan kapıyı kapattım. İç mekan tamamen siyah deri ve yumuşak ışıklarla donatılmıştı, bizi şoförden ayıran sağlam siyah bir bölme vardı.

"Ben mesaj atmadıkça bölmeyi indirmemesi talimatı var," dedi Harper, sesi biraz daha boğuk bir tona büründü. "Ve camlar karartılmış. Kimse içeriyi göremez."

Tanrım.

Kucağıma çıktı, bacaklarını açarak oturdu, dizleri kalçalarımın iki yanındaki deriye bastırıyordu. Parmakları göğsümden aşağı doğru kaydı, henley tişörtümün kenarlarıyla oynadı.

"Uslu durursan seni ödüllendireceğimi söylemiştim," diye fısıldadı dudaklarıma.

Vücudumdaki her sinir ucu alev aldı. O cümleyi bitirmeden sertleşmişim bile.

"Böyle şeyler söylemeyi bıraksan iyi olur."

"Öyle mi?" Alt dudağımı ısırıldı. "Neden?"

"Harper" — kalçalarını kavradım, bana doğru sallanmaya başladığında onu sabit tuttum — "On dört yıldır seks yapmadım. Bunun uzun sürmesini istiyorsam, yavaş gitmem lazım."

Biraz geri çekildi, yüzümü inceledi. Sonra dudakları şeytani bir gülümsemeye büründü.

"Mmm." Dudakları çenemden aşağıya doğru kaydı, kulağımın hemen altındaki, ellerimi ona sıkıca sarılmama neden olan o noktayı buldu.

"Yavaş gitmek mi istiyorsun?"

İnledim. "Senin her santimini istiyorum. Hemen şimdi.

Ama..." "Ama?"

"İlk sefer biraz utanç verici olabilir. Sadece uyarıyorum."

Düşük ve sıcak bir kahkaha attı, nefesinin sıcaklığı boynuma değdi.
"Knox."

"Evet?"

"Otuz saniye sürse de otuz dakika sürse de umurumda değil." Geri çekilip gözlerime baktı. "Sadece seni istiyorum. Seni nasıl elde edersem edeyim."

Göğsümde bir şey gevşedi.

"Beni nasıl elde edersen," diye tekrarladım.

"Ne şekilde olursa." Ağzımın köşesine öpücük kondurdu. "Ne zaman olursa." Diğer köşeye. "Ne kadar istersek o kadar." Geri çekildi, sırtarak. "Özgürlüğün anlamı da bu, değil mi?"

Ben cevap veremedim, kucağımdan indi.

Sonra limuzinin zeminine diz çöktü ve bacaklarımın arasına yerleşti.

"Ne yapıyorsun..." O belime uzandığında sözler boğazımda düğümlendi.

"Üstünkörü bir projemiz var," dedi, çevik parmaklarıyla kot pantolonumun kemerini açarken. "Dayanıklılığın biraz ilgiye ihtiyaç duyuyor."

Fermuar açıldı. Soğuk hava gerginleşen organıma çarptı.

"Ve merak etme." Kalçalarımı kaldırıma kadar kot pantolonumu çekiştirdi, sonra da boxerımı da aşağı indirmesine izin verdim. "Eğer çabuk bitirirsen, tekrar hazır olana kadar benimle vakit geçirebilirsin."

Sertleşmiş ve ağrıyan aletim serbest kaldı. Bana baktı, dili alt dudağını yaladı.

"Tanrım." Sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin."

"Muhtemelen benim hayal ettiğim sayının yarısı kadar."

"Sanmıyorum." Parmaklarını tabanıma doladı ve temas anında tısladım. Karantina sırasında yaşadığım o tek tutku anı dışında, on yıldan fazla bir süredir bana dokunan ilk el buydu. "O revirde çok fazla gece vardiyası yaptım."

Sonra başını eğdi.

Dili ucumu yaladı ve dünya o tek temas noktasına daraldı. His çok yoğundu. Dili hafifti. Alaycıydı. Gözleri benimkilere kilitlendi ve

yavaşça şaftım boyunca bir çizgi çizip tekrar yukarı çıkarken gözleri benimkilerle buluştu, beni ıslak bir sıcaklıkla kapladı.

İnledim, başım koltuğa doğru geriye düştü. "Bana bak," diye emretti.

Başımı zorla kaldırdım. Beni ağzına almasını izledim, santim santim, boğazının arkasını hissedene kadar aşağıya doğru batarak. Etrafımda uğuldadı, titreşim tüm vücuduma yayıldı.

On dört yıl. On dört yıl boyunca karanlıkta sadece kendi elimden başka bir şey yoktu, ve şimdi bu. Şimdi o.

Yavaşça yukarı çıktı, nazikçe emdi, sonra tekrar aşağı indi. Ritmi mükemmeldi. Acele etmiyordu. Sanki o da benim kadar bu anın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyormuş gibi.

Yumuşak bir sesle çekildi, beni yavaşça okşadı. "İyi misin?" "İyi ne demek?"

"Hala nefes alıyor musun?" "Zar zor."

Gülümsedi ve beni tekrar ağzına aldı, bu sefer daha derine. Emdikçe yanakları çöktü ve ben de o anda kendimi kaybetmemek için deri koltuğa sıkıca tutunmak zorunda kaldım.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş hali, koyu renk saçlarının uyluklarıma dökülmesi, dudaklarının beni sarması... Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu, herhangi bir fanteziden daha iyiydi. Işıklar söndüğünde o hücrede hayal ettiğim her şeyden daha iyiydi.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim, yönlendirmek için değil, sadece ona dokunmak için. Etrafımda inledi ve o ses doğrudan kalbimin derinliklerine işledi.

"Harper." Sesim boğuk çıkmıştı. "Bunu yapmaya devam edersen, ben..."

Yumuşak bir sesle benden ayrıldı, şişmiş dudakları ve ağır gözleriyle bana baktı.

"Knox."

"Evet?"

"Saçımı tutmanı istiyorum." Sesi neredeyse bir fısıltıydı. "Ve ağzımı sik."

Kafamdaki tüm düşünceler buharlaştı.

"Emin misin?"

"Her gece bunu düşünüyordum." Kalçama, sonra da karnıma bir öpücük kondurdu. "Ben tam da bunu hayal ederken, senin o revirde soğukkanlılığını korumaya çalışmanı izliyordum. Yani, evet." Bana baktı; bakışlarında sadece tutku, arzu ve kesinlik vardı. "Eminim."

Dudaklarını yaladı ve çenesini gevşeterek bana doğru açıldı. Saçlarını avucumda topladım, koyu renkli bukleleri parmak eklemlerime doladım ve başını aşağı doğru yönlendirdim. Yavaşça. Beni tamamen içine alana kadar her santimin dudaklarının arasında kayboluşunu izledim.

Sonra hareket etmeye başladım.

İlk başta hafif vuruşlar. Deneme amaçlı. İyi olduğundan emin olmak için. "Daha fazla," dedi ağzımın içinden, sesi boğuk ama netti. İzin verildi.

Hayal ettiğim gibi ağzını siktim. Hızı, derinliği, baskıyı kontrol ettim. Her şeyi almasını izledim, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, çabadan dolayı hafifçe yaşardı ama tatminle parlıyordu.

Bundan zevk alıyordu. Boğuk inlemelerinden bunu duyabiliyordum. Parmaklarının uyluklarıma kazınmasından bunu hissedebiliyordum. Yanaklarına yayılan kızarıklıktan bunu görebiliyordum.

Ellerinden biri bacaklarının arasına kayboldu, kot pantolonunun dikişine bastırdı ve bu manzara beni neredeyse çıldırttı.

"Kendine mi dokunuyorsun?" Sesim sert çıktı.

Mahvolmuştum.

Cevap olarak inledi ve titreşimi omurgama kadar hissettim.

"Siktir." Saçlarını daha sıkı kavradım. "Bu gördüğüm en seksi şey."

Daha fazla dayanamayacaktım. Böyle olmazdı. Yıllarca hiçbir şey yaşamadıktan sonra olmazdı.

Ama bacaklarımın arasında diz çökmüş, bir eli üzerimde, diğer eli kendinde, bana bunu vermek için o kadar hevesli olan ona baktığımda... Direnmeyi bıraktım.

"Gelmek üzereyim," diye mırıldandım.

O, hafifçe başını salladı ve daha sert emmeye başladı. Sessiz bir izin.

On yıldır birikmiş gibi hissettiren bir iniltiyle boşaldım. Boğazına boşalırken kalçalarım sarsıldı, dalga dalga

dalga dalga içimden geçip giderken saçlarını sıkıca kavradım. O her şeyi aldı, içimi yutarak, ben titreyene kadar her bir titremeyi sonuna kadar çıkardı.

Sonunda onu bıraktığımda, hemen uzaklaşmadı. Bunun yerine, ben bitene kadar tadını çıkararak, yavaş ve nazik bir özenle beni temizledi.

Sonra o iri yeşil gözleriyle, kızarmış yanaklarıyla, şişmiş dudaklarıyla bana baktı. "İyi miydi?"

İyi miydi?

Göğsümde şiddetli ve ilkel bir şey canlandı.

Ona doğru atıldım. Onu yerden kaldırıp uzun deri bankın üzerine çevirip altımda sabitlediğimde, o bir çığlık attı.

"Sana göstereyim," diye boğazına doğru homurdandım, "beni tam olarak ne kadar iyi hissettirdiğini."

HARPER

"Evinize arabayla ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Knox, az önce yaptığımız şeyden dolayı sesi hâlâ boğuktu.

"Bu trafikte mi? Belki otuz dakika."

Gözleri karardı. "Mükemmel."

Beni deri koltuğa doğru itti, dudaklarını boynumdan aşağıya doğru kaydırды. Parmakları gömleğimin kenarını buldu ve yavaşça yukarı doğru çekmeye başladı.

"Bu bana vücudunun her santimini öpmek için on dakika verir," diye fısıldadı köprücük kemiğime. "Ve dilimi içine gömmek ve yüzüme boşalana kadar seni sikmek için yirmi dakika."

Vay canına.

Yutkundum, nabzım dudaklarının altında hızla atıyordu. "O süreyi kısaltsan iyi olur."

Durdu. Başını kaldırdı.

"Evimde seni bekleyen bir sürpriz parti var."

İfadesi iki saniye içinde yedi farklı duygu arasında gidip geldi. Gururlanmış. Dehşete kapılmış. Hayal kırıklığına uğramış. Çaresiz. Sonunda, fiziksel acı gibi görünen bir ifadeye yerleşti.

"Yani, evine döndüğümüzde seni tahrip etmeyi *bırakmam* mı gerekiyor?"

"Korkarım öyle."

Alnını göğsüme dayadı ve inledi. Ses göğüs kafesimde titreşti ve çok daha aşağıda bir yere yerleşti.

"Merak etme. Hepsi gider gitmez devam edebiliriz," diye onu teselli ettim.

Başını kaldırdı ve bakışlarında bir değişiklik oldu. Daha yumuşak bir şey. Bana bakarken çenesi hafifçe eğildi ve ben de o açlığın daha şefkatli bir şeye dönüştüğünü izledim.

“O zaman önümüzdeki otuz dakikayı en iyi şekilde değerlendirsem iyi olur.”

Boxerını ve kot pantolonunu tekrar giydi, ama ağzı hiç durmadı. Köprücük kemiğimi öptü. Boğazımın çukurunu. Beni titretmeye neden olan kulağımın hemen altındaki yeri. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, yanlardaki kısa kesimin üstteki uzun saçlara yerini bıraktığını hissettim.

Elleri tişörtümün altına kayd, avuç içleri karnıma sıcak bir dokunuşla değdi ve kumaşı tekrar yukarı doğru çekmeye başladı. Bir santim kumaş. Bir santim yeni ortaya çıkan ten. Ortaya çıkan her bölüme bir öpücük.

"Çok güzel bir karnın var," diye mırıldandı göbek deliğime doğru. Bir santim daha. Bir öpücük daha.

Gömlek daha da yukarı çıktı, göğüslerimin üstüne ulaştı. Gözleri, bu an için özel olarak seçtiğim siyah dantel sütyene takıldığında, gerçekten de homurdandı. Düşük, sert ve göğsünden çıkan bir ses.

"Beni öldürüyorsun, Prenses."

Gölümsedim, uzanıp gömleği başımdan çıkardım ve bir kenara attım. Limuzin altımızda uğuldiyordu, ağaçlar ve elektrik direkleri renkli camların önünden kayıp gidiyordu ve bir kaza olursa bunun en güvenli pozisyon olduğunu hayal edemiyordum. Ama bunu umursamaya da kendimi ikna edemedim.

Knox dudaklarını göğüslerimin üst kısmında gezdirdi, sakalları cildime sürtünerek cızırdadı. Elleri sırtıma kayd ve tek bir ustaca hareketle sütyenimin kopçasını açtı. Siyah danteli çekip çıkardı ve arkasına bir yere attı.

Sonra sadece... bana baktı.

Gözleri, her kıvrımı, her gölgeyi ezberliyormuş gibi çıplak göğsümün üzerinde dolaştı. Sanki kutsal bir şey görüyormuş gibi.

O anda anladım. Bu adam yıllardır bir kadının vücudunu görmemişti. Bir kadına dokunmamıştı. Bir kadını tatmamıştı. Her duygu hem yepyeni hem de acı verici derecede tanıdıktı, hepsi aynı anda.

"O kadar güzelsin ki," diye fısıldadı. Sonra ağzını indirdi.

Dudaklarının arasına meme ucumu alıp emdi, dili dönüyordu ve sırtım sanki elektrik çarpmış gibi deri koltuktan kavis çizdi.

Elektrik çarpmış gibi. Ağzından çıkan sıcaklık göğsümden geçip uyluklarımın arasına doldu. O bölge kendi kalp atışlarıyla titremeye başladı, çaresiz ve acı dolu.

Her iki göğsüme de bolca ilgi gösterdi. Çimdikledi. Dönüp durdu. Bir meme ucunu emerken parmaklarıyla diğerini okşadı. Arada sırada bana bakıp tepkimi kontrol ediyor, çıkardığım seslere göre ritmini ayarlıyordu. Tam bir uyum. Sanki benim zevkim onun kişisel görevi haline gelmişti.

Ve, kahretsin, onu böyle görmek son derece zevkliydi. Bu geniş omuzlu, dövmele adam vücudumun üzerine eğilmişti, kumral saçları limuzinin loş ışığını yansıtıyordu, beni taparcasına okşarken Henley tişörtünün altındaki kasları gerginleşiyordu.

Birkaç ay önce biri bana, bir limuzinde yarı çıplak halde, hüküm giymiş bir katilin ağzının göğsümde olduğunu söyleseydi, yüzüne gülüp geçerdim.

Şimdi ise başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordum.

Dudakları aşağıya doğru kaydı. Karnıma doğru. Ellerinin daha önce izlediği yolu takip ederek. Pantolonumun bel kısmına ulaştığında, düğmeyi çabucak çözdü. Ama sonra yavaşladı.

Parmaklarını kumaşa taktı ve pantolonumu acı verici bir hızda kalçalarımın altına çekti. Uyluklarımdan. Dizlerimden. Son bir çekişle ayak bileklerimden.

Siyah dantelli külotumu görünce dilini azı dişlerine bastırdı ve burnundan nefes verdi.

"Benim için böyle giyindin."

Bu farkındalık, onu arzudan daha derin bir yerde etkilemiş gibiydi. Gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüm. Açlığın arasından sızan duyguyu.

"Tabii ki giydin." Elimi uzattım ve parmaklarımla çenesini okşadım. "Bu gece için başka sürprizlerim de var."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Prenses, bu partiye heyecanlanmak için çok uğraşıyorum."

Gülerek, "Merak etme. Gelecek hafta izin aldım. O zamanı yatakta geçirebiliriz," dedim.

Gözlerini açtı.

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi. Bu da bir soru değildi.

Parmakları külotumun kenarlarını buldu ve onu aşağı doğru kaydırmaya başladı. Yavaşça. Saygıyla. Sanki değerli bir şeyi ambalajından çıkarıyormuş gibi.

Külotum çıkınca bir karar verdim.

Ona özlediği her şeyi vermek istedim. Her fanteziyi. Her görüntüyü. Her şeyi.

Böylece, koltukta biraz daha kayarak bacaklarımı açtım. Genişçe. Sol ayak bileğim koltuğun arkasına takıldı, sağ ayağım ise yere basıyordu. Ona tamamen açılmıştım. Tamamen çıplaktım.

"Lanet olsun, Harper."

Sesi parçalanmış gibiydi. Bacaklarımın arasında yerde diz çökmüş, sanki o hücrede fısıldadığı her duanın cevabı benmişim gibi bana bakıyordu.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Yarı gülüş, yarı inilti gibi bir ses çıktı ağzından. "Hiçbir fikrin yok."

Ama ben belki de biliyorum diye düşündüm. O kadar zaman boyunca elinde sadece hayal gücü vardı ve şimdi işte buradaydım, bir adak gibi önünde uzanmıştım.

Bu yüzden ona bir gösteri sunmaya karar verdim.

Sol kolumu başımın üzerine kaldırdım ve deriye yasladım. Sağ elimle parmak uçlarımı kendi vücudumda gezdirmeye başladım. Boğazımdan. Göğüslerimin dolgunluğuna doğru. Karnıma doğru.

Knox'un çenesi gerildi. Gözleri, sanki bu onun kurtuluşuymuş gibi her hareketimi takip ediyordu.

Parmaklarım daha aşağıya indi. Ve daha aşağıya. Ta ki kendi ıslak sıcaklığıma kayana kadar.

"Siktir," diye homurdandı.

Uçlarımda biriken tahrikimi topladım, sonra o hassas sinir demetini daireler çizerek okşadım. O izlerken kendimle oynuyordum. Nefesi düzensizleşmişti. Arzusu yine kot pantolonuna baskı yapıyordu, çoktan sertleşmiş, çoktan çaresiz kalmıştı.

Uzun bir süre, sadece izledi. Kaydediyordu. Ezberliyordu. Elleri yanlarında gerildi, parmakları sanki kendini zar zor tutuyormuş gibi gerildi.

Sonra bir şey kırıldı.

Uyluklarımı kavradı, daha da açtı ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Dilinin ilk yalamasıyla çığlık attım, elimi çekip kalçalarımı koltuktan kaldırdım. Beni yerinde tutmak için uyluklarımı sıkıca kavramak zorunda kaldı, dili içime dalarken parmakları etime bastırıyordu.

Isı. Baskı. Beni yutarcasına yediği o saf *açlık*. Neredeyse dayanılmazdı. Aşağı baktım ve yüzünü bacaklarımın arasına gömmüş, omuzları gerginlikten kasılmış, elleri beni ağzı için açık tutan bu kaslı, dövme adamı gördüm.

Saçlarını yakaladım ve canımı kurtarmak için sıkıca tutundum.

Dilini içimden yukarı doğru, hassas sinir demetine doğru sürükledi ve ben o anda neredeyse parçalanıyordum. O hassas tomurcuğun etrafında dolandı. Dudakları arasında emdi. Dilinin ucuyla hafifçe vurdu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Konuşmak için biraz geri çekildi, nefesinin sıcaklığı karın bölgeme değiyordu. "Tadın hayal ettiğimden daha güzel."

"Bunu hayal mi etmiştin?"

Kahkahası karanlıktı. Açgözlüydü. Merkezimden yukarı doğru uzun bir çizgi çizerek, tahrikimi topladı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Bir yalama daha. Bir memnuniyet homurtusu daha. "Seni gördüğüm andan beri, böyle önümde uzanmış halini hayal ediyordum."

Vay canına.

"Başka daha var?" Ben nefes şimdi . "Ne başka hayal hayal ettin?"

Bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Kendimi senin içine o kadar derine gömmek hayal ettim ki, konuşmayı bile unutacaksın."

Evet. Karnımdaki kıvrım daha da sıkılaştı.

Dili tekrar tomurcuğuma döndü, yavaş ve yıkıcı daireler çizerek. Dalga yükselmeye başladı. Daha yükseğe. Daha yükseğe.

"Başka ne var?" diye sordum.

"Seni her açıdan almak." Sesi bedenime yapıştığı için boğuk çıkıyordu ama her kelimesini duydum. "Senin ayak bileklerin omuzlarıma dolanırken, ben kendimi senin içinde kaybolup parıldayarak çıkarken izliyorum."

Uyluklarım titredi.

"Seni arkadan alacağım." Sinir demetimi ağzına aldı, sonra ıslak bir sesle bıraktı. "Seni akılsızca sikerken o güzel kışına tokat atacağım."

Dalga daha da yükseldi. Dili artık acımasızdı, bir maestro enstrümandan müzik çıkarır gibi ritmik bir şekilde dönüp sallanarak boşalmamı uzatıyordu.

"Ve sonra," dedi, gözlerini kaldırıp benimkilere bakarak, "senin yüzümün üstüne oturduğunu hayal ediyorum."

Ben pes ettim.

Knox'un başını yakaladım ve orgazmım içimi sararken onu bacaklarımda arasında tuttum. Sırtım koltuktan kavis çizdi. Görüşümün kenarları beyazlaştı. Knox'un parmakları morluk bırakacak kadar sert bir şekilde bacaklarıma gömüldü, ama umursamadım. Boşalmamı atlatmak için bana tutunmak zorundaydı ve bunu yaparken, içime doğru homurdandı ve her damlayı yaladı.

Son dalga içimden geçtiğinde aşağı baktım.

Dudakları şişmiş, memnun bir sırıtışla beni izliyordu. "Bu inanılmazdı," diyebildim.

"Daha azını mı bekliyordun?" Uyluk içime bir öpücük kondurdu.

"Dürüst olmak gerekirse? Biraz." Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. "Pratik yapmadığını düşünmüştüm."

Kıkırdadı ve uyluklarımda kalçalarımla birleştiği yere bir öpücük daha kondurdu. "İlkel içgüdü."

Limuzinin konsolundaki saate bir göz attı. "Neden bana sürpriz parti düzenledin?" diye fısıldadı.

Nefes nefese gülerek, "Harika bir soru. Belki eve vardığımızda herkesi dışarı atabiliriz," dedim.

Beni tekrar yaladı ve ben irkildim.

"Belki de hiç gitmemeliyiz," diye önerdim. "Birkaç tur daha mahallede dolaşalım."

"Bana harika bir fikir gibi geldi."

"Hayır." Kafamı salladım ve kendimi net düşünmeye zorladım. Ağzı hâlâ en hassas noktamın üzerinde dolaşırken bu neredeyse imkânsızdı. "Seni on dört yıldır özlediler. Bütün gece vaktimiz var."

Knox başını kaldırdı. Yüzünde yaramaz bir ifade belirdi.

Hiç uyardıktan, iki parmağını içime derinlemesine soktu.

Nefesim kesildi, sırtım kavislendi.

"Fikrini değiştirmem için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, parmaklarını kıvrarak gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan o noktaya ulaşana kadar.

"Beni kışkırtma." Sesim boğuk çıktı. "İyi bir kız olmaya çalışıyorum."

"Oh, öyle mi?"

Parmaklarını hareket ettirmeye başlarken yüzümü izledi. İlk başta yavaşça. Sonra daha hızlı. Her vuruşta parmaklarını kıvrırdı, ta ki ben onun altında kıvrınana kadar.

Bu limuzin yolculuğunun tamamen onun ve onun ihtiyaçları hakkında olacağını düşünmüştüm, ne de olsa o kadar uzun süre hapiste kalmıştı. Benim en hassas yerimi yalamasının ona tekrar sertleşmesi için zaman kazandıracağını düşünmüştüm, ama o zaten sertti ve kendi ihtiyaçlarını öncelikli tutmak yerine, bu değerli zamanı beni mahvetmekle geçiriyordu.

Beni iyi hissettiriyordu.

Adam yatakta bile özveriliydi. "Knox.

Aman Tanrım."

"İyi hissediyor musun, Prenses?" Ağzını tekrar vajinama indirdi. Parmakları içimde çalışırken, dilini dolandırıp emiyordu. Kendini tutmuyordu. İlk kez bana sert davranıyordu ve ben buna bayılıyordum. Bana kırılacakmışım gibi davranmamasını seviyordum.

Karnımdaki kıvrımlar tekrar gerildi ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu. Kalp atışlarım parmaklarının etrafında zonkluyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı. "Çok sıkı. Çok ıslak. Hepsi benim için."

"Hepsi senin için," diye onayladım, sesim titriyordu.

Başını kaldırdı, parmakları hâlâ hareket ediyordu ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir an için, o açlık başka bir şeye dönüştü. Daha derin bir şeye.

"Seni düşünerek çok zaman geçirdim," dedi sessizce. "Ve sen o rüyaların hepsinden daha iyisin."

Kalbim parçalandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Ritmi bir an için kesildi. Sadece bir saniye. Sonra gözleri parladı ve alnını karnıma dayadı, parmakları hâlâ içimdeydi.

"Ben de seni seviyorum," dedi tenime dokunarak. "Tahmin ettiğimden çok daha fazla."

Başını kaldırdı ve göbeğimin hemen altındaki bölgeyi öptü. Sonra yıkıcı ritmine devam etti, ağzı tekrar içime döndü, parmakları kıvrılıp okşadı.

Bu sefer doruk noktası daha yavaş geldi. Daha derinden. Bilerek uzatıyordu, beni uçurumun kenarına getirip sonra geri çekiyordu. Ben yalvarana kadar tekrar tekrar.

"Knox. Lütfen."

"Ne lütfen?"

"Boşalmama
izin ver."

Bana doğru gülümsedi. Hissettim. "Nazikçe iste." "Lütfen, Knox. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Aferin kızım."

O ana kadar hiç düşünmemiştim, ama biz bu rolleri oynuyorduk, değil mi? Uslu kız. Yaramaz çocuk. Ne kadar da seksi.

Bu yaramaz çocuk sinir demetimi ağzına aldı ve parmaklarını derine soktu, o noktaya mükemmel bir basınçla vurdu ve ben paramparça oldum.

Bu orgazm ilkinden farklıydı. Daha uzun. Daha yoğun. Dalgalar halinde içimden geçti, her biri bir öncekinden daha şiddetliydi. Kendimi onun adını haykırırken duydum, uyluklarımla başını sıktığını hissettim, memnuniyetinden çıkan homurtusunun içimde titreştiğini hissettim.

Sonunda her şey yatıştığında, deri koltukta gevşek bir şekilde uzandım, limuzinin tavanına bakarak nefes almayı hatırlamaya çalıştım.

Knox vücudumun üzerine tırmandı, karnıma, göğüslerime, köprücük kemiğime, çeneme öpücükler kondurdu. Yüzü benimkinin üzerinde durduğunda, kendimin kokusunu onun üzerinde alabildim. Dudaklarında parıldayan zevkimin izlerini görebiliyordum.

Beni öptü. Derin, yavaş ve şehvetli bir öpücük. Dilinde kendimin tadını aldım ve nedense bu, onu daha da çok istememe neden oldu.

Başka bir insanla hiç bu kadar sınır tanımamış hissetmemiştim. Sadece Knox'la. Knox'la her şey farklıydı.

Ve aramızdaki bağı bir fantezi olup olmadığı, o hapisane duvarlarının dışında da devam edip edemeyeceği konusundaki tüm soruların cevabı, bu limuzinin arka koltuğunda verilmişti. Çünkü bana yaşattığı her orgazmla, ona olan arzum azalmak bir yana,

Sadece büyüdü.

Hayatımın geri kalanında üzerimde başka bir ağız hayal edemiyordum. Sadece onunki.

Aramızdaki boşluğa uzandım ve kot pantolonunun üzerinden elimi uzattım. Yine kaya gibi sertleşmişti, kotun üzerine baskı yapıyordu.

"Ne kadar vaktimiz var?" Sesi artık acil ve çaresizdi.

Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. "Her an durmamız gerekebilir."

Başını omzuma yasladı, tüm vücudu hayal kırıklığıyla gerildi.

"Prenses" —başını kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu— "bu parti kısa sürse iyi olur. Çünkü eğer kısa sürmezse, seni yatak odana sürükleyeceğim ve o evdeki herkes seni akılını kaçırarak kadar siktiğimi dinleyecek."

Buna çok kızmam gerekirdi.

Ama bunun yerine, bacaklarımın arasında yine bir sıcaklık

hissettim. "Bu bir söz mü?"

Sırıttı şeytaniydi. "Bu bir garanti."

Limuzin yavaşladı. Dönüş yaptı. Garaj yoluma girdiğimizi

hissettim. Knox inledi ve üzerimden yuvarlandı, elini saçlarına geçirdi.

Giysilerimi bulmak için acele ettim, sütyenimi ve gömleğimi giyerken o acı çekmiş bir ifadeyle kot pantolonunu düzeltti.

"Bu işkence," diye mırıldandı.

"Beklemeye değecek."

K lotuma uzandığımda elimi yakaladı. Elimden aldı. Cebine tikiştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Bu parti sırasında düşünecek bir şey yaratıyorum." Kahretsin.

Limuzin durdu. Bungalovumun içinde, Knox'u eve hoş geldin demek için on dört yıl beklemiş bir grup insan vardı.

Ona baktım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Bana doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak. şefkatli. Az önce yaptığımız her şeyle o kadar zıt ki.

"Seninle mi? Her zaman."

Kapıyı açtım.

Ve i  çamaşırı giymeden, dudaklarımda hâlâ Knox'un tadı ve aramızda yanan bu gecenin vaadiyle evime girdim.

KNOX

“Sürpriz!”

Bu kelime beni bir silah atışı gibi vurdu. Yıllarca süren sessiz hücreler ve dinlenen konuşmalar beni buna hazırlamamıştı. Beynim durumu kavrayamadan, eski bir refleksle elim yan tarafıma doğru seğirdi.

Sürpriz parti. Benim için.

Gözlerimi kırpıştırarak odayı süzdüm. Konfeti. Balonlar. Üzerinde mavi krema ile “*Hoş Geldin Evine, Hapishane Kuşu*” yazan ve her tarafında Axel’in el izleri olan bir pasta.

Ve arkadaşlarım. Ryker. Blake. Jace. Axel. Onların eşleri, tanıştığım ya da fotoğraflarını gördüğüm ve hakkında uzun uzun dinlediğim kişiler. Köşede duran annemle babam, annemin tekerlekli sandalyesi babamın yanına sıkıca yaslanmış, ikisi de yıllarca nefesini tutmuş olmanın verdiği bir rahatlıkla bana bakıyorlardı. Kız kardeşim.

Hepsi benimle vakit geçirmek için buradaydı, zaman sınırı yoktu. Aramızda duran hiçbir memur yoktu. Sadece sevdiğim herkesle dolu bir oda.

"Hiç bilmiyordum," dedim, ses tonumu düz tutarak. Sonra odanın diğer ucunda Harper'ın bakışlarını yakaladım ve ona göz kırptım.

O sıırttı, o yeşil gözleri yaramazlıkla parıldıyordu.

"Oğlum." Babamın sesi, onu hareket ederken görmeden önce gürültüyü kesip geçti. Bana doğru geldi ve iki elini omuzlarıma koydu, tıpkı ben çocukken ve benim bir şeyi gerçekten duymamı istediğinde yaptığı gibi. Gözlerinin kenarları kızarmıştı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Boğazım düğümlendi. Bu sözlerin en son ne zaman ağzından çıkıp bana yöneltildiğini hatırlayamıyordum. On dört yıldır ailenin büyük utancıydım ve işte o, her hecesini içtenlikle söyleyerek bu sözleri söylüyordu.

"Teşekkürler, baba."

Onu kucakladım, kısa ve sıkı bir kucaklaşma, bizim gibi erkeklerin yaptığı gibi. Sonra tekerlekli sandalyesindeki annemin yanına eğildim. Ben bir şey söyleyemeden, tıpkı ben küçükken yaptığı gibi, iki eliyle yüzümü kavradı ve sadece bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Onun içinde tuttuğu her şeyi hissedebiliyordum — yıllarca süren endişeleri, duaları, rahatlamayı — hepsi ellerinden akıp bana doluyordu.

Alnımı bir anlığına onun alnına dayadım. “Merhaba anne.”

Gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı ve yüzümü daha sıkı kavradı.

Bir dakika sonra, annemle babam oturma odasının köşesine doğru yöneldiler ve annemin uzanıp babamın elini tuttuğunu izledim. Onları öyle görmek — ikisini, birlikte, onlara yaşattığım onca şeyden sonra hâlâ ayakta dururken — içimin derinliklerinde bir yerlere dokundu.

“Abi!” Dakota, ben bir adım daha atamadan bana doğru atıldı.

Onu yakaladım ve kollarımı ona doladım; o ise kaburgamı kırmaya yetecek kadar sıkı sarıldı. Hapishane ziyaretlerinde kız kardeşimi pek çok kez kucaklamıştım, ama her zaman gardiyanların gözü önünde. Her zaman bunun bir sonu olacağını bilerek.

Artık değil.

“Yavaş ol,” dedim. “Kaburgalarım hâlâ hassas ve beni ezip öldüreceksin.”

Gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde geri çekildi ve kenara çekilirken, Axel’in eliyle iç içe geçmiş elini nihayet iyice görebildim.

Ona sert bir bakış attım. “Dünyadaki onca erkek varken, sen bu çocuk ruhlu adamı mı seçtin?”

Dakota hafif ve neşeli bir şekilde güldü. “Ona alıştım.”

“Mantar gibi,” dedim.

“*Büyüleyici* bir mantar gibi,” diye düzeltti Axel, sırtıtarak. Sonra öne doğru adım attı ve beni o erkek arkadaş kucaklamalarından birine çekti, kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan sırt sıvazlamalı türden bir kucaklama. “Prangalardan limuzinlere, kardeşim. Hayatta yükseliyorsun.”

Omzumdaki elinin ağırlığı burada farklı geliyordu. Sağlam. Gerçek. Kimse bize ayrılmamızı söylemeyecekti. Kimse bizi sonra üstümüzü aramayacaktı.

"Anladığım kadarıyla, tahliyen sorunsuz geçti mi?" diye sordu Ryker, görüş alanıma girerek.

"Her şey harika gitti." Odanın diğer ucunda Harper'ı tekrar gördüm. Mutfak tezgahına yaslanmış, benim arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmem için bana yer açmıştı. Sabırlı. Anlayışlı.

Bu çok tatlı ve düşünceliydi.

Ryker ensesini ovuşturdu, sesi ciddileşti. "Bu gece gitmeden önce konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

Ses tonundaki bir şey, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ama Ryker cevap veremeden Jace öne çıktı. "Ne kadar heyecanlı olduğumuzu anlatamam."

"Cidden." Blake omzuma vurdu, sonra hemen sandalyeye oturmakta olan Tessa'ya dönüp durumunu kontrol etti. Eli hafifçe şişmiş karnının üzerindeydi ve Blake iki saniye içinde yanına gelip su, yastık, ayak masajı, hatta ay bile isterse diye sordu.

Ben yokken bazı şeyler değişmişti. Bu da iyi olanlardan biriydi.

"İyi misin, Tessa?" diye sordum.

Gülümseyerek eliyle beni uzaklaştırdı. "Harikayım. Bu çocuk beni camdan yapılmış sanıyor." Blake'e hem sinirlenmiş hem de hayranlık dolu bir bakış attı.

"İçinde bir insan büyüyor," dedi Blake. "Endişelenmeye hakkım var."

"Bana battaniyeye ihtiyacım olup olmadığını sordun. Burası 22 derece."

"Sıcaklık düzenlemesi fetüsün gelişimi için önemlidir." Jace burnunu çektirdi. "Hamilelik kitapları okumuş."

"Hepsini," diye ekledi Scarlett, Jace'in yanına sokuldu. "Bazı bölümleri işaretlemiş."

Daha sonra bu konuda ona bol bol sataşacağımı kafamda not ettim.

Garip bir ses dikkatimi odanın köşesine çekti. Burun çekme, yalpalama, biraz endişe verici bir ses.

Gözlerimi kısarak baktım. "O da ne?"

"O Rainbow, benim küçük kraliçem," dedi Faith, söz konusu yarattığı kucağına alırken.

Bakakaldım.

O bir köpekti. Muhtemelen. Sanki loş ışıklı bir atölyede yedek parçalardan bir araya getirilmiş gibi görünen bir köpek. Bir kulağı dik duruyordu. Diğeri ise yana doğru sarkmıştı. Gözleri iki farklı yöne bakıyordu ve yan tarafında nefes aldığı anda sallanan bir tür çıkıntı vardı.

"O..." Kelimeleri ararken, sert tüylerini okşamak için elimi uzattım. "Kişiliği var."

Axel başını geriye attı ve güldü. "Soyut bir sanat eserine benziyor. Söyleyebilirsiniz."

"Dayanıklılık diyecektim."

"Perili diyecektin," diye karşılık verdi Axel.

Rainbow'un başı Axel'e doğru döndü. Her iki gözü de, bir şekilde, ona kilitlendi. Faith onu yere indirirken, kısa kuyruğu o kadar şiddetli sallanmaya başladı ki, arka yarısı da sallanmaya başladı.

"Hayır," dedi Axel, geri çekilirken. "Hayır, hayır, hayır. Faith, gremlinini kontrol et."

"O sadece seni seviyor," dedi Faith tatlı bir sesle.

"Bana *takıntılı*. Bu sağlıksız. İkimiz için de."

Rainbow kendine özgü bir yürüyüşle ona doğru sallanarak ilerledi; üç normal adım attıktan sonra küçük bir sıçrayış yaptı, sanki sadece kendisinin ritmini bildiği bir cha-cha yapıyormuş gibi.

"O kadar da kötü değil," dedi Ryker, bu durumdan açıkça keyif alıyordu.

"O kadar da kötü değil mi?" Axel'in sesi yükseldi. "Geçen hafta, kırk beş dakika boyunca bana bakıp durdu. Gözünü bile kırpmadı. Süreyi tuttum."

Rainbow ona ulaştı ve doğrudan ayağının üzerine oturdu. Sonra ona hayranlıkla baktı.

Ve osurdu.

Ses etkileyiciydi. Koku ise biyolojik savaş gibiydi. "Tanrım!" Axel ayağını geri çekti. "Yeni ayakkabılarımın üzerine sıçtı

! Bu hafta ikinci çift!"

Axel lavaboya doğru fırladı, Rainbow ise mutlu bir şekilde havlayarak, sanki büyük bir hizmet yapmış gibi kuyruğunu sallayarak onun peşinden koştu.

"Bence kendi bölgesini işaretliyor," dedi Faith.

"Bence o lanet olası bir baş belası."

Axel ayakkabısını ovarken, Rainbow ayaklarının dibinde oturmuş, ona sadece saf bağlılık olarak tanımlanabilecek bir bakışla bakıyordu. Göğsümde bir şey gevşedi.

İşte bu. Özlediğim şey buydu.

Sadece insanları değil, kaosu da. Gürültüyü. Burada durup, kimse bize sessiz olmamızı söylemeden, mutant bir köpeğin arkadaşımı toz gibi havaya uçurmasına gülme özgürlüğünü.

Gözlerim köşedeki annemle babama kaydı. Babamın kolu annemin omuzlarına dolanmıştı ve ikisi de benim gülüşümü izliyordu. Hiçbir şey söylemeden. Sadece izliyorlardı.

Tam da bunu beklemek için on dört yıl beklemişlerdi. Oğulları, kendisini seven insanlarla dolu bir odada duruyordu; gitmesi gereken başka hiçbir yer yoktu.

Duygularıma kapılmadan önce gözlerimi başka yöne çevirdim.

"Şunu belirtmek isterim," dedim, odadaki dikkatleri tekrar üzerime çekerek, "Hepinize hiç düzgün bir şekilde teşekkür etmedim. Bana destek olduğunuz için."

Bu sözler ağızımda tuhaf geldi. Ağır. Bu konuda pek iyi değildim.

Axel lavabodan başını kaldırıp öğürme sesi çıkardı. "Tanrım. Sakın bana hapishane seni yumuşattı deme."

"Sadece teşekkür ediyorum."

"Çok duygusal ve tuhaf davranıyorsun." Ellerini kurulayıp geri geldi. "Lütfen parmaklıklar ardındaki dövmeli pislik haline geri dön. En azından o eğlenceliydi."

"Axel" —Blake başını salladı— "Sen sürekli pislik olmaktan başka bir şey değilsin."

Axel göz kırptı. "Bunu seviyorsun. Ve biz duygusal tipler değiliz. O yüzden kalbini göğsüne geri koy ve normal davran."

Kıkırdamadan edemedim. Haksız değildi.

"Bilgin olsun," dedi Jace, "biz asla yanından ayrılmazdık. Bunu biliyorsun."

"Faith, eski bungalovuna bakmayı kes." Ryker sırtıttı. Faith yan pencerenin yanında durmuş, eskiden evi olarak adlandırdığı komşu eve bakıyordu.

"Nostaljik geliyor. Rainbow'u kurtardığımda onu eve getirdiğim yer orası. Ve Harper'la tanıştığım yer." Gülümsedi, gözleri yere indi. "Ve çocuklar hâlâ bahçelerden geçiyor. Çamurdaki ayak izlerine bak." Sesi yumuşadı. "Hiçbir şeyin değişmemiş olmasına bayılıyorum."

"Değişim demişken," dedi Axel, "sana bir hediye aldık."

Ben cevap veremedim bir hediye çantasını göğsüme tutuşturdu. Çantanın üzerinde, siyah-beyaz çizgili hapishane kıyafeti giymiş, abartılı ifadelerle iki polisten kaçan bir çizgi film karakteri vardı.

Ona baktım.

"Axel'in çantayı seçmesine izin vermemeliydik, biliyordum," diye mırıldandı Jace. "Affedersin. O bulmak için on farklı dükkana gittim."

Ryker elini yüzüne sürdü.

İçinde, doğal olarak, çizgi film karakterine uygun siyah-beyaz kağıt mendiller vardı. Onların altında ise ağır, dikdörtgen bir kutu duruyordu.

"Bir iPhone mu?" Onu çıkardım, avucumda ağırlığını hissettim.

"Yaşayanların diyarına hoş geldin," dedi Axel.

"Asistanım her şeyi senin için ayarladı," diye açıkladı Jace. "Kendi telefon numaran, Kişiler listesi de önceden yüklenmiş."

"Ve en iyi kısmı," diye ekledi Axel, "bunu geceleri kışına saklamana gerek yok."

Ryker onu göğsünden itti, ama Axel sadece güldü. Ben de güldüm.

Telefonu elimde çevirdim. Ne kadar küçük bir şeydi. İnsanlar bunları her yere taşıyorlardı, hiç düşünmeden. Bana ise, on dört yıldır dışarıda kaldığım bir dünyanın anahtarını tutuyormuşum gibi geldi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu..."

"Bir şey daha var," diye araya girdi Ryker.

Adamlar Harper'ı işaret ettiler. O odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve kalabalık sanki oraya aitmiş gibi onun için yol açtı. Sanki hep oraya aitmiş gibi.

Sıcak ve sağlam bir şekilde yanıma sokuldu ve telefona baktı.

"Hapishaneden ayrıldığımızda," dedi yumuşak bir sesle, "Gwen'in numarasını aldım.

Numara buraya kaydedildi."

Kızımın numarası. Tam orada. Bir dokunuş uzaklıkta.

Gözlerim yandı.

"Lanet olsun," diye inledi Axel. "Tamamen yumuşuyor! Bunun gerçekleştiğini anında görebiliyorum!"

"Kapa çeneni," diye tersledi Blake.

"Sadece diyorum ki, böyle devam ederse, o telefon kılıfını pembe Hello Kitty ile değiştireceğim."

Cevap vermedim. Veremedim. Yıllarca doğum günlerini, bayramları ve önemli olan her şeyi kaçırmıştım. Ve en önemlisi, on yıl boyunca kızım ile geçirebileceğim her şeyi kaçırmıştım.

Ve şimdi onun numarası tam orada duruyordu. Harper elini benim elime uzattı ve sıktı.

"Bir küçük hediyem daha var," dedi Axel, sesi biraz daha hafif bir tona büründü. Muhtemelen herkesin önünde ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmama iki saniye kaldığını hissetmişti.

Bana daha küçük bir çanta uzattı. İçinde çerçeveli bir kart vardı. Monopoly'den bir "*Hapisten Kurtulma*" kartı.

Ona en ciddi bakışımı attım.

"Ne?" O sıırttı. "Çok komik."

"Bu benden." Jace bana mavi bir çanta uzattı, çok kurumsal, tam ona yakışan bir çanta. İçinde "*Hapishane Sonrası Yeniden Topluma Kazandırma Kiti*" yazan şeffaf bir plastik kutu vardı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Asistanım hazırladı. Deodorant, gerçek kahve, dünya çok gürültülü olursa diye gürültü önleyici kulaklıklar."

Bunu şaka gibi söyledi, ama altında samimi bir şey vardı. Dışarı çok gürültülüydü. Çok parlaktı. Her şey çok fazlaydı. Kulaklıklar beni gerçekten kurtarabilirdi.

"Bir tane daha var," dedi Axel.

"Lanet olsun, Axel," diye homurdandı Ryker. Ama diğer herkes sırtıyordu. Ben de dahil.

"Sakin ol, bunu ben paketlemedim." Axel cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkardı ve göğsüme yapıştırdı.

Kağıdı açtım.

Bir kurallar listesi.

"Yüksek sesle oku," dedi sırtarak.

İç geçirdim. "Kural bir: Kavgaya yok. Kural iki: Bıçaklama yok. Kural üç: Kural bir veya kural ikiyi yapmak istersen, kardeşlerini ara."

Oda bir an için sessizliğe büründü.

Kardeşlerim. Bu adamlar işte buydu. Kan bağıyla değil, seçimle. Her temyiz, her ret, her aksilikte benim yanımda kalmışlardı. On dört yıl boyunca aylık ziyaretler, ödemeli aramalar ve bir kez bile pes etmediler.

"Ah, bir tane daha var." Bana başka bir çanta attı.

İçinde şöyle yazan bir tişört vardı: *Bana Hapishane Hayatımı Sor.*

Gerçekten güldüm. Hapishanede kendimi eğiterek çıkardığım o dikkatli, kontrollü sesler değil, gerçek bir kahkaha.

"Çok çocukçasın." Blake iç geçirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Jace konuyu değiştirerek sordu.

Harper'a baktım. Beni, göğsümü sıkıştıran bir bakışla izliyordu. Beklenti. Umut. Bana yöneltilmesine alışık olmadığım şeyler.

"Dürüst olmak gerekirse?" Gözlerine baktım. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Axel boğazını temizledi. Ona baktığımda, ifadesi değişmişti. Alaycı gülümseme gitmişti. Onun yerine, onda neredeyse tanıyamadığım bir şey vardı.

Samimiyet.

"Hazır olduğunda," dedi Axel, "seni bekleyen bir yer var.

Benim şirketimde. Sağ kolum olarak."

Gözlerimi kırpıttım. "Mahkûmlara en alt kademeden işe alım teklif ettiğini sanıyordum. İnşaat ve işçilik gibi."

Saçlarını eliyle taradı. "İşler tek başıma idare edemeyeceğim kadar büyüdü. Senin işletme diploman var. Bu çok açık."

"Şartlı tahliye kuralları, eski mahkûmlarla ilişki kurmamı yasaklıyor."

"Şartlı tahliye memurundan özel izin ve ön onay aldım bile," diye güvence verdi Ryker.

Ona baktım.

Yüzümdeki soruyu okuyarak Ryker açıkladı, "Axel yönetiminde ve şirket uzun süredir kurulmuş durumda, bu daha çok bir

formaliteydi. Yani, evet, sana izin veriyorlar.”

Yutkundum. Suçluluk duygusu içimi kapladı, ağır ve tanıdık bir duygu. İçeride tanıştığım adamları düşündüm. Böyle bir fırsatı asla yakalayamayacak iyi adamlar.

"Bunu kabul etmek adil gelmiyor."

"Adil mi?" Axel'in kaşları havaya kalktı. "Hayatının hangi kısmı adil tanımına uyuyor?"

"Hayatımı ben kendim yarattım."

"Bak." Bana yaklaştı, sesini alçaltarak. "Bu bir hayır işi değil. Gerçekten bir ortağa ihtiyacım var. İçeride bulunmuş birine. Sistemi bilen, bu adamların dışarı çıktıklarında neler yaşadığını anlayan birine." Durakladı. "Mahkûmların topluma yeniden entegre olmalarına yardım ediyoruz. İstikrarlı bir iş, danışmanlık, ihtiyaçları olursa bağımlılık tedavisi. İşletme fakültesinden mezun bir pislik işe alabilirim, ama senin sahip olduğun tutkunun yarısı bile olmaz onlarda. O yüzden bana bir iyilik yap, Knox. Asil davranmayı bırak ve evet de."

Oda etrafımızda sessizliğe bürünmüştü.

Ona baktım. Benim yaşadığım adaletsizlikler üzerine koca bir şirket kurmuş, burada durmuş, hak etmediğimi düşündüğüm bir gelecek sunan bu adama.

"Elbette," dedim.

Yüzünde yine kocaman bir gülümseme belirdi. "Mükemmel. Ofisini dekore ettireceğim. Siyah-beyaz çizgili mi, turuncu mu? Seçim senin."

Hepimiz gülüşürken Jace onun omzuna bir şaplak attı.

Ve işte böylece, geleceğim önümde uzanıyordu. Somut bir duvar değil. Parmaklıklı bir pencere değil. Ama olasılıklarla dolu, açık bir yol.

Harper'ın eli yine elimi buldu. Düşünmeden elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

Yakında onunla baş başa kalacaktım.

"Bir dakika seninle konuşabilir miyim?" Ryker'in sesi o anı böldü.

Doğru. Bahsettiği konuşma.

Gürültüden uzaklaşmak için onu koridora doğru takip ettim.

Bana döndü ve yüzündeki sıcaklık bir anda kayboldu. Bu, koruyucu modundaki Ryker'dı. Tamamen

ciddiydi.

“Bunu bildiğini biliyorum,” dedi, “ama şartlı tahliye altındasın, yani sadece tüm kurallara uyman şartıyla dışarıdasın. Bir tanesini bile çiğnersen, o on bir yılın geri kalanını hapiste geçireceksin. Başını belaya sokma. Dikkatli ol. Yaya geçidinden geç. Kaldırıma tükürme. Seni tekrar hapse atmaları için onlara hiçbir bahane verme. Her kontrol toplantısına vaktinden önce katıl. Her şeyi en ince *ayrıntısına kadar* yerine getir ve hepsini yaptığını üç kez kontrol et.”

“Tamam.” Ses tonumu sabit tuttum. “Ve ne yaparsam yapayım, kanunları çiğnememeliyim.”

“Kuralları çiğnersen, on bir yılın tamamını hapiste geçirirsin. Yasayı çiğnersen, cezanı uzatırlar. Hem de hüküm giymiş bir katil için?” Gözlerime baktı. “Hoşgörü göstermezler. Seni seksen yaşında, hapishane avlusunda yürüteçle dolaşırken görmek istemem.”

Çenemdeki bir kas seğirdi. “Kendimi o duruma sokmak için ne yapabilirim ki?”

KNOX

Ön kapı kapandığında, hemen kilitledim, arkamı döndüm ve Harper'a doğru yürüdüm.

Gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. "Vay be, hiç vakit kaybetmeye niyetin yok, değil mi?"

"Bir saniye bile."

Yaklaştım ama her adımında o geri çekildi, dudaklarında hâlâ o sırıtış vardı.

"Beni istiyorsan," dedi, sesi alçak ve alaycı bir tona büründü, "beni yakalaman gerekecek."

Bunu söyleyince kaçtı.

Ben de sııttım ve peşinden koştum.

Kısa koridordan hızla koştu, köşeyi dönerken kahkahası duvarlardan yankılandı. İki adımda onu yakalayabilirdim. Üç adım atmadan onu duvara sıkıştırabilirdim.

Ama bunun neresi eğlenceli ki?

Ona bir adım önde olduğunu düşündümdüm. Çığlık atarak kanepenin etrafından dolanıp, uzattığım kolumun altından kaçarken, onu oturma odasına geri dönmesine izin verdim.

"Çok yavaşsın, Blackwood!" diye nefes nefese alay etti.

Tanrım. Onunla ilk tanıştığımda, o kadar acı çekmiş, üzgün ve ciddiye ki. Şimdi şu kadına bakın. Muhtemelen daha önce hiç bu kadar kaygısız bir kahkaha atmamış olduğunu fark edince kalbim sızladı. Hastalıklı ebeveynleriyle çok erken büyümüş ve daha sonra onun iyiliğini bir silah olarak kullanan bir adamla istismarcı bir ilişkiye girmişti.

Bunu düşünmemeye zorladım ve önümdeki güzel, gülümseyen kadına baktım.

"Prenses, tadını çıkarıyorum."

Mutfağa ulaştı, aramıza masayı koydu, göğsü inip kalkıyordu, gözleri saf, filtrelenmemiş bir neşeyle parlıyordu. Bu kadın. Bu güzel, kırık, iyileşmekte olan kadın benimle *oynuyordu*.

Sola doğru hamle yaptım. O da buna inandı ve ters yöne fırladı. Yanlış hamle.

İki adım atamadan onu belinden yakaladım ve o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, komşularının duyduğuna eminim.

"Yakaladım," diye kulağına fısıldadım. "Bu hileydi!"

"O stratejiydi." Onu itfaiyeci tutuşuyla omzuma attım, o da sırtıma yumruklarını vurup gülerek, sahte bir protesto olarak ayaklarını tekmeledi.

"Dur!" diye nefes nefese kaldı. "Dur, dur, dur! Neredeyse unutuyordum! Sana bir sürprizim var!"

"Sürprize ihtiyacım yok." Elimi kışına koyup sıktım. "İçine gömülmem lazım."

O kıvranırken ben yatak odasına doğru ilerlemeye devam ettim, narin vücudu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi omzumun üzerinde sallanıyordu.

"Hayır, ciddi! Lütfen!" O kadar çok gülüyordu ki, kelimeleri zor çıkarabiliyordu. "Bu sürpriz için çok zaman ve emek harcadım. Söz *veriyorum*, bayılacaksınız!"

Yürürken durdum. İç geçirdim. Yıllardır beklemiştim. Birkaç dakika daha ne fark ederdi ki?

"Otuz saniyen var."

"En az iki dakikaya ihtiyacım var!" "Altmış saniye. Son teklifim." "Anlaştık!"

Köşeyi dönüp yatak odasına girdim ve onu yatağın üzerine attım. Bir kez, iki kez zıpladı, koyu renk saçları dökülmüş mürekkep gibi etrafına yayıldı, o yeşil gözleri bana doğru parıldıyordu.

Gömleğimin eteğine uzandım.

"Olmaz!" Dizlerinin üzerine çöktü, avuç içlerini göğsüme bastırdı. "Korkarım dışarıda beklemenizi ısrarla rica etmeliyim."

Düşük bir homurtu çıkardım.

"Harper." "Knox."

"Bütün gece insanlarla sohbet ettim, hepsinin önünde sertleşmemek için uğraştım." Bir adım yaklaştım, göz teması kurmak için çenesini yukarı kaldırmasını sağladım. "Sabrım tükendi."

Gülerek—gerçekten güldü—ve sanki aşırı hevesli bir köpek yavrusuyum gibi göğsümü okşadı. "Güven bana, koca adam." Yataktan atladı, iki elini tekrar göğsüme koydu ve beni geriye doğru kapıya doğru itmeye başladı. "Bunu beklemek isteyeceksin."

Sonra kapıyı yüzüme kapattı. Ahşap damarlarına bakakaldım.

İşte buradaydım. 1,93 metre boyunda. 109 kilo kas ve dövme. Bir adam, bir katil. Diğer mahkumların bahçede karşılaşmamak için yolunu değiştirdiği bir adam.

Islakken bile 54 kilo ağırlığında, 1,63 metre boyunda bir kadına yenilmiş bir adam.

Elimi sakallı çenemde gezdirirken, kapının diğer tarafında hareketlerini dinledim. Çekmecelerin açılması. Kumaşın hışırtısı. Haliya basarken ayaklarının yumuşak sesi.

Ama sabırsızlığım ve ihtiyacım arasında bir yerde, minnettarlık sızmaya başladı.

Bir şeyler planlamıştı. Hayatından zaman ayırıp, sırf benim için bir şeyler hazırlamıştı. Ne olursa olsun, iç çamaşırı, mumlar, umurumda değildi. Beni düşündüğü, bana bir şey vermek istediği gerçeği, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Gülümsedim.

Sesi kapıdan süzülerek geldi, gergin ve tatlıydı. "Şey... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Beğenmezsen dururuz, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. Ne haltlar karıştırıyordu bu kız?

"Sadece burada uzanıp, cesur ve küstahmış gibi davranacağım," diye devam etti, sözleri artık daha hızlı dökülüyordu, "ve bu, hoşuna gitmeyecek ya da beni tuhaf bulacaksın diye beni gergin yapmıyor, ya da her neyse. Kafamda, bunu

günlerdir bunu planlıyordum ve kulağa *mükemmel* geliyordu, ama şimdi bunu gerçekten yaparken kendimi biraz aptal hissediyorum çünkü eğer hoşuna gitmezse—”

“Harper”—sesim istediğimden daha yumuşak çıktı—“senin yapabileceğin hiçbir şeyden hoşlanmayacağım diye bir şey yok.”

Cidden. Üzerinde koruyucu giysi giyip, doğru diş hijyeni hakkında bir dans gösterisi yapsa bile, yine de ben mahvolurdum.

“Tamam,” dedi ve sesindeki titremeyi duyabiliyordum. “Kapıyı aç.”

Kolu çevirdim. İttim.

Ve onu gördüğüm anda donakaldım.

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyordu ki, odanın diğer ucundan bile duyabileceğinden emindim.

Harper tamamen çıplak bir şekilde yatağın üzerinde uzanmıştı. Sırt üstü. Bacakları açık. Kollarını başının üzerine uzatmış.

Ve bilekleri yatak başlığına kelepçelenmişti.

Vay canına.

"Tahmin etmiştim," dedi sessizce, "on dört yıldır kelepçelisin. Ve birlikte yaşadığımız ilk samimi anımızda, kelepçeliydin." Boğazını yutkundu, gırtlığı hareket etti. "*Senin* için kelepçelenmek istedim. Bir kurban olmak istedim. İstedğin gibi alabileceğin bir şey." O yeşil gözler, o kadar güven doluydu ki göğsüm ağrıyordu, gözlerime kilitlendi. "Senin tutsağın olmak istiyorum, Knox."

Hareket

edemiyordum.

Nefes

alamıyordum.

Bana, daha önce kimseye vermediği tek şeyi az önce vermiş olan bu kadına bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Kontrol.

O kelimenin Harper için ne anlama geldiğini biliyordum. Çocukluğunu, ebeveynlerinin bağımlılığa teslim olmalarını izleyerek, bunu durduracak gücü olmadan geçirdiğini biliyordum. Silas'ın kontrolü altında geçirdiği yılları, sevginin

silah olarak kullanılabileceğini öğrenerek geçirdiği yılları biliyordum. Kontrol, onun için bir kişilik özelliği değildi. Bir hayatta kalma mekanizmasıydı.

Kendini güvende hissetmesini sağlayan tek şeydi.

Ve kendini yatağa kelepçeleyerek, bunu bana teslim ediyordu.

Bana.

Bunun büyüklüğü göğüs kafesimin arkasında bir yere çarptı. Bana sadece bedenini sunmuyordu. Bana sahip olduğu en korkutucu şeyi sunuyordu. Güven. Gerçek güven. Sahte ya da zorla elde edilemeyecek türden bir güven.

Alt dudağını ısırdı. "Çok mu abartılı? Çok mu tuhaf?"

Odaya adımımı attığımda içimden sert bir kahkaha kaçtı. "Hayır, Prenses. Bu lanet olasıca mükemmel."

Ve, Tanrım, vücudu.

Yumuşak lamba ışığında parıldayan kremi teni. Dolgun göğüsleri, çoktan sertleşmiş ve ağzımı bekleyen meme uçları. Karnının yumuşak kıvrımı. Kalçalarının genişliği. Ve açılmış bacaklarının arasında, kızarmış ve hazır olan, parıldayan pembe merkezi.

Hücremde geçirdiğim o uzun, yalnız gecelerde Harper'a binlerce farklı şekilde kendimi gömmek hayal etmişim. Ama bunu hiç hayal etmemişim.

Gömleğimi çıkardım. Yere düşmesine izin verdim.

Gözleri bu hareketi takip etti, göğsümde, karın kaslarımda, belime doğru kaybolan kasların oluşturduğu V şeklinde iz üzerinde dolaştı. Dudaklarını yaladı.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" diye sordum, sesim

kaba çıkmıştı. "Beğendiğim *her şeyi* görüyorum."

Ayakkabılarımı çıkardım. Pantolonumun fermuarını açıp çıkardım.

Başparmaklarımı boxer şortuma takıp aşağı doğru ittiğimde, nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Uylukları içgüdüsel olarak birbirine bastırdı, sonra daha da açtı, sanki saklanmak mı yoksa davet etmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi.

"Gözlerini benden ayırma, prenses."

O da itaat etti. O yeşil gözler, geniş ve arzulu, ben yatağa tırmanırken benimkilere kilitlendi. Onu ezmeye dikkat ederek, ön kollarımı dayayarak ağırlığımı onun üzerine verdim.

Kalın penisim aramızda sıkıştı, onun kaygan sıcaklığı içinde kaydı ve ikimiz de inledik.

"Knox..." Adım, dudaklarında bir dua gibiydi.

Onu öptüm. Derin. Yavaş. Onun tadını, ağzıma karşı çıkardığı yumuşak sesleri, bağlara rağmen vücudunun benimkine doğru kavislenişini tadını çıkardım. Bilekleri kelepçelere karşı gerildi, bana dokunmak istiyordu ve göğsümdeki ilkel bir şey memnuniyetle kükredi.

O benim.

Çenesini öptüm. Boynunu. Nabzını buldum ve inleyene kadar emdim.

"Hiç bilmiyorsun," diye fısıldadım tenine, "seni kaç kez rüyamda gördüğümü."

"Anlat bana."

Dişlerimi köprücük kemiği boyunca gezdirdim. "Tadını hayal ettim." Daha aşağıya doğru öptüm, göğsünün kabarık kısmına burnumu sürttüm. "Bunları hayal ettim." Bir meme ucunu ağzıma aldım, hassas tepeye dilimi dolandırdım, ta ki o nefesini kesip sırtını yataktan kaldırıra kadar.

"Knox..."

"Adımı haykırmanı hayal ettim." Diğer göğsüne geçtim, ona da aynı ilgiyi gösterirken, elimle terk ettiğim göğsünü avuçladım, sıktım, yoğurdum, o benim altımda kıvrana kadar onu işledim. "Seni o kadar sert orgazm ettirmek ki, sikimi sıkıca kavrayasın."

Tadı başımı döndürüyordu. Tuz, ten ve tamamen o. Saatlerce sadece göğüsleriyle uğraşabilir, zevkten yüzünün buruşmasını izleyebilir, nefes alıp verişlerinin inlemelere, inlemelerin de çaresiz yalvarmalara dönüşmesini dinleyebilirdim.

Ama ibadet etmek için başka yerlerim de vardı.

Karnını öptüm. Dudaklarımın altında kaslarının gerildiğini ve titrediğini hissettim. Kalçalarının sarsılmasını hissetmek için dilimi göbeğine daldırdım.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, Knox."

"Ne lütfen?"

"Lütfen... *daha fazla.*"

Bacaklarının arasına yerleştim, bacaklarını daha da açtım ve vücudunu baştan aşağı süzdüm. Nefes nefese kalan göğsüne. Kızaran yanaklarına. Başının üstünde bağılı bileklerine.

Benim için zincirlenmiş ve bacaklarını açmış bir tanrıça.

"Sen gördüğüm en güzel şeysin," dedim.

Sonra ağzımı onun merkezine indirdim ve *tadını çıkardım*.

O ıııık attı, kalçaları yüzüme doğru itildi, ama ben uyluklarını kavradım ve onu açık tutmaya devam ettim. Onu sabit tuttum. O kıvranıp yalvarırken, dilimle şişmiş sinir demetinin etrafında yavaş, tembel daireler çizdim.

"Oh Tanrım. Oh *Tanrım*..."

Kıvrımları boyunca uzun bir çizgi çizerek yaladım, tahrikini dilimde topladım, tadını çıkararak inledim. Tatlı. Misk kokulu. Bağımlılık yapıcı. Yıllarca açlık çekmiştim ve o, canımın çektiğı yemektir.

Acele etmemek niyetindeydim.

Yavaş, alaycı yalamalarla odaklanmış baskı arasında gidip geldim, vücudunu bir harita gibi okudum. Onu neyin nefesini kesip, neyin inlemesine, neyin uyluklarını kulaklarımın etrafına sıkıca sarmasına neden olduğunu öğrendim.

İçine bir parmağımı kaydırduğmda, neredeyse yataktan havaya uçtu.

Sırtını keskin bir şekilde kavisledi. "*Knox!*"

"İşte bu, Prenses." Parmağımı kıvrıp aradım ve tüm vücudunu sarsan o noktayı bulduğmda, tenine karşı sııttım. "İşte burada."

İkinci parmağımı da ekledim. Yavaşça pompaladım. Onu gerginleştirirken her santimini hissetmesini sağladım, gelecek olana hazırladım.

O kadar dardı ki. O kadar ıslaktı ki. O kadar lanet olası duyarlıydı ki. Her dokunuş ondan bir ses çıkardı; her vuruş parmaklarımın etrafında sıkılaşmasına neden oldu.

Pembe tomurcuğunu ağzıma aldım ve içindeki o noktaya sertçe bastırdım, o da *paramparça oldu*.

Orgazmı kırılan bir dalga gibi geldi, tüm vücudu kasıldı, uylukları kulaklarıma bastırdı, sesi benim adımları söylerken kırıldı. Onu kucakladım, her titremede, her artçı sarsıntıda onu yaladım, ta ki o gevşeyip nefes nefese kalana ve gözlerinin köşelerinden yaşlar sızana kadar.

Uyluklarının içini öptüm. Kalçasını. Karnını. "İyi misin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Yarı hıçkırık gibi bir kahkaha attı. "İyi mi? Knox, sanırım bir saniye bayıldım."

Kıkırdadım ve vücudunu yukarı doğru öperek tırmandım. "Güzel. Daha fazlasına hazır mısın?"

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ve evet."

"Hayatta kalacaksın." Bacaklarının arasına yerleştim, ereksiyonumun başı girişine dokunuyordu. "Hayatta kalmaktan da fazlasını yapacaksın."

Durakladım, önceden düşünmemişim fark ettim. Kahretsin.

Sanki tereddütümü hissetmiş gibi, nefes nefese, "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Ve test oldum."

"Test yaptırdım." Birkaç santim ilerledim, sıcaklığının beni sarmaya başladığını hissettim. "Ve yıllardır seks yapmadım."

Nefes nefese bir kahkaha attı.

Bir santim daha ittim. Duvarlarının etrafımda gerildiğini hissettim, o kadar sıkı, o kadar sıcak, o kadar lanet olası *mükemmeldi* ki durup nefes almam gerekiyordu, yoksa tam orada kendimi kaybedecektim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çok büyüksün."

Alnımı alnına dayadım, şakaklarımda ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı bile. "Benim için nefes al, Prenses."

Nefes aldı. Nefes verdi. Ve ben daha derine daldım.

Acı verici bir şekilde santim santim. O gerildiğinde durdum. Alışması gerektiğinde bekledim. Öpücüklerle inlemelerini bastırdım.

Sonunda en dibe ulaştığımda, onun içinde o kadar derine gömülmüştüm ki, benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını ayırt edemiyordum, ikimiz de hareketsiz kaldık.

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Ve vücudumda sıcak bir his yayıldı.

"Cennet gibisin," dedim, sesim duygudan boğuklaşmıştı. "On dört yıllık cehennemden sonra, Harper, sen *cennet* gibisin."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Knox..."

Onu öperek sildim. Yanağını öptüm. Çenesini. Dudaklarını.

"Ben buradayım," diye fısıldadım. "Ben buradayım."

Sonra geri çekildim ve içime girdim.

O ığlık attı, ama ona acı ektirdiğimden endişelenip donakaldığımda, çılgınca başını salladı. "Hayır. Hayır, durma. Lütfen, Knox. *Al beni.*"

O anda fantezilerimden birini hatırladım. Ayak bileklerini yukarı çektim, omuzlarıma geçirdim ve açığı değiştirdim. Daha derine. Daha tam.

İnledi.

Kalçalarını kavradım ve aşığı baktım, kendimi onun içinde kaybolurken izledim, onun tahrikiyle kaplı, dışarı kayıp tekrar sertçe içeri girerken. Sadece bu manzara bile beni neredeyse mahvetti.

Ama beni mahveden yüzüydü. Coşku.

Güven. Aşk.

Ritimimi buldum. Derin, güçlü darbeler, yatak başlığını duvara çarpıyor, kelepçeleri tıkırdatıyor, her darbede göğüslerini sallandırıyor.

"Bana bak," emrettim.

Gözlerini açtı.

"Sana bunu hissettiren kişinin kim olduğunu görmeni istiyorum." Sözlerimi, onu çığlık attıran bir itişle vurguladım. "Seni orgazma ulaştıracak kişinin kim olduğunu görmeni istiyorum."

"Knox..." Artık anlamsız sözler mırıldanıyordu, başı yastığa çarpıyordu.

Başparmağımı onun merkezine götürdüm ve daireler çizmeye başladım. "İşte böyle, Prenses. Benim için kendini bırak."

Vücudu titremeye başladı. Duvarları etrafımda titriyordu. Bitmek üzereydi. Çok yakındı.

"Sen benimsin, Harper." Daha sert ittim. Daha derine. Sıkı sıcaklığına daha sert bastırdım, sinir demetini döndürdüm. "Söyle."

"Ben seninim."

"Bir daha."

"Ben seninim, Knox. Ben *seninim.*"

Tüm mahalle duyduğuna emin olduğum bir çığlık atarak orgazm oldu. Sırtı yataktan derin bir kavis çizerek yukarı doğru kıvrıldı, iç duvarları beni mengene gibi sıkıştırdı, beni sağdı, beni de kendisiyle birlikte doruğa çıkardı.

Boşalma hissi içimden bir yük treni gibi gürleyerek geçti. Kendimi sonuna kadar içine gömdüm ve o kadar şiddetli boşaldım ki, gözlerim karardı, haykırışım

duvarlarda yankılandı, içime boşalırken kalçalarım sarsıldı.

Artçı sarsıntılar nihayet azaldığında, orada nefes nefese yatıyorduk, derilerimiz terden kaygandı.

Hâlâ onun içindeydim. Hâlâ çıkmak istemiyordum. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Evet." Bacaklarını bıraktım ve kendimi tekrar

"*Vay canına.*"

Gülerek, boğazımdan çıkan sesi zar zor tanıdım boğazımdan çıkan bir ses.

"Anahtar nerede?" diye sordum.

"Komodinin çekmecesinde."

Elimi uzattım, çekmeceyi açtım ve elim küçük metal anahtarı kavradı. Ama onun yanında başka bir şey gözüme çarptı.

Pembe bir vibratör.

Onu kaldırdım, bir kaşımı kaldırdım.

O da utanarak kızardı. "Her gece seni düşündüğümde onu kullanıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "*Harper.*" "Ne?"

"Bunu bana söylememeliydin." "Neden?"

"Çünkü şimdi ben de *bunu* hayal etmeye başlayacağım."

Yavaşça ve şeytani bir gülümsemeyle sırttı. "Eh, bu gece henüz bitmedi."

Ona baktım. Bu kadın. Bu güzel, cesur, şaşırtıcı kadın.

"Beni öldüreceksin, Prenses." "O zaman mutlu bir adam olarak öleceksin."

Başımı salladım, kelepçelerini çözdüm ve başparmaklarımla bileklerindeki hafif izleri nazikçe ovuşturdum. "Seni beslemem lazım."

"Öyle mi?"

"Enerjine ihtiyacın olacak." Eğildim ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Çünkü bir tur daha yapacağız. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha."

Dizlerinin üzerine çöktü, kollarını boynuma doladı ve beni yumuşak ve yavaşça öptü.

“Sözler, sözler, Blackwood.” “Hadi.

Biraz yemek yiyelim.”

Sonraki üç geceyi sevişerek, birbirimize sarılmış halde uyanarak, birlikte kahvaltı yaparak ve tam bir mutluluk içinde geçirdik. Yiyecekler bitmeseydi, sanırım onun evinden hiç çıkmazdık.

Dürüst olmak gerekirse, seve seve açlık grevine girerdim, sadece bacaklarının arasındaki tatlı boşlukla hayatta kalırdım. Benim tercihim bu olurdu. Harper gibi, dünyanın sonu gelene kadar seninle yatakta kalmaya razı olan bir kadın varken kimin yemeğe ihtiyacı olur ki?

Ama sonra karnı duvarlardan yankılanacak kadar yüksek sesle guruldadı ve ben de onu rahat ettirmek ve ona iyi bakmak için her şeyi yapacağımı anladım.

İşte böylece, on dört yıldır ilk kez kendimi market alışverişi yaparken buldum.

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Ben: Merhaba.

Axel: VAY ANASINI!! Bakın sohbete kim girmiş!

Ben: Hapishaneden size mesaj attım. Bu ilk kez olmuyor.

Axel: Ama bu grup sohbetine ilk kez GERÇEKTEN katılıyorsun. Ve bu sefer, telefonun bulunursa vücut aramasından endişelenmene gerek yok.

Ben: Kıçımda hiç telefon taşımadım.

*Axel: Tabii ki sokmadın. Bu bizim küçük sırrımız. *Göz kırpan emoji**

Blake: Bu tıbbi olarak imkansız, Axel. Kolonunda bir emme bölgesi var. Belirli bir noktayı geçen her şey yukarı çekilir ve onu çıkarmak için ameliyat olman gerekir.

Axel: Tanrım. Aklımda bir sürü soru var. Jace: İşte başlıyoruz.

*Axel: Kıç deliği emme bölgesi de ne lan? Kolonun tornadosu gibi bir şey mi? Peki şeyleri nereye emiyor? Omurgana kadar ulaşıyor mu? *Tornado emojis**

Axel: Bekle. Daha önemli bir soru daha var.

Axel: Kıç deliklerinden kaç tane yabancı cisim çıkarmak zorunda kaldın?

Axel: [Büyük bir sırıtışla patlamış mısır yiyen bir adamın GIF'i] Blake: Yemin ederim.

Axel: Ne tür nesneler gördün? Blake:

Düşündüğünden daha yaygın bir durum.

Axel: [Ellerini ovuşturan bir adamın GIF'i]

Axel: Çıkardığın en tuhaf şey neydi? Blake: Bir azizin porselen heykelciği.

Axel: NE?!

Blake: Aziz Anthony. Kayıp eşyaların koruyucu azizi. Gerçekten ironik. Axel: Bu, şimdiye kadar duyduğum en şiirsel şey.

Ryker: Biraz dikkatini toplayabilir misin, seni olgunlaşmamış çocuk? Eminim Knox'un mesajında bir amaç vardı.

Axel: Evet, ama bu çok daha ilginç. En iyi arkadaşlarımdan birinin, kış deliklerinden yabancı cisimleri çıkarmak zorunda olduğu bir işi olduğunu yeni öğrendim. Sence bu konuyu en az otuz dakika daha sürdürmeyecek miyim?

Ryker: İşte bu yüzden en sevdiğin ayakkabılarına ciğer salamı sürmekten hiç vicdan azabı duymuyorum.

Axel: Ne yaptın?!

Ryker: Sadece bir damla.

Axel: SENİ LANET OLASI PİSLİK! Rainbow ayakkabılarımda bir delik açtı!

*Ryker: Biliyorum. *Sırıtan emoji**

Axel: Onlar benim EN SEVDİĞİM ayakkabılardı! Ryker: Biliyorum.

Axel: Orada durup benim çıldırmamı izledin, ama bunu yapan sen miydin?!

*Ryker: Onun öfke krizini görmeliydin, Knox. Lego kulesi yıkılmış bir çocuk gibiydi. *Bebek emojisi**

Axel: Çok teşekkür ederim.

Axel: Ve o gremlin köpek suçlu gibi görünme nezaketini bile göstermedi. Tek gözüyle beni işaret ederken, diğer gözüyle tavan vantilatörüne bakarak orada oturdu.

Ryker: O bir melek.

Axel: O kuyruklu bir biyolojik tehlike.

Axel: NEYSE.

Axel: Gerçekten. Kaç kez vücut aramasına maruz kaldın? Jace: Kapa çenenin, Axel.

Axel: Ne kadar yukarıya kadar gidiyorlar? Dişlerine dokunuyorlar mı? Adamın 14 yıldır en yakın olduğu eylem.

Ben: Bir zamanlar Brenda adında altmış yaşındaki bir kadın tarafından kandırılmış bir adamdan cesur sözler.

*Ryker: Hapisten ıkalı dört gün oldu ve şimdiden seninle dalga geçiyor. *Gülme emojisi**

Axel: ON DOKUZ YAŞINDAYDIM. Ve onun yazışma stili çok gençti!

Blake: Hala kadının numarasını kayıtlı tutuyor. Axel: İBRET OLASI.

Ryker: Şunu bil: Axel, yüz yüze olduğundan daha da çocukça davranıyor mesajlaşırken.

Axel: Yapma ama. Aynı. Ve meydan okumayı kabul ediyorum, Avukat Bey. Jace: Nasılsın, Knox?

Ben: Ben yokken çok şey değişmiş. Biraz bunaltıcı.

Axel: Dur, seni bilgilendireyim. Dinozorlar nesli tükendi. İki Dünya Savaşı yaşadık. Artık hepimiz teknoloji aracılığıyla iletişim kuruyoruz. Ah, bir de Ryker sonunda bekaretini kaybetti.

Ryker: *Orta parmak emoji*

Blake: Gerçekten nasıl hissediyorsun, Knox? Ve "iyiyim" cevap değil.

Ben: Sanki hayatım yeni başlamış gibi. Axel: HAYIR.

Axel: Bize duygusal davranma konusunda seni UYARMISTI! Ben: Sen sordun.

Axel: Erkekçe bir şey bekliyordum! Mesela "Bir şeylere yumruk atmak istiyorum" ya da "Bir kamyonu yerden kaldırabilirim" ya da "Sakal bırakıp bir ayıyla güreşeceğim."

Ryker: Erkekliğin tanımları sadece bu üç mü? Axel: Ben basit bir adamım.

Blake: Knox, onu boş ver. Senin adına mutluyuz.

Axel: Mutluyuz. Ama duygulara alerjimiz var. O yüzden duygusal konuşmayı bırak.

Jace: Bugün ne yapıyorsunuz? Ben: Market alışverişi.

Axel: Biraz yavaş ol. Bu yılın ilerleyen zamanları için de güzel şeyler sakla.

Ben: Bilgin olsun, sadece merhaba demek için mesaj attım, ama şimdi gitmem gerek. Harper hazır.

Axel: "Harper hazır." Şuna bakın. Daha dört gün var ve şimdiden boyun eğmiş.

Ryker: Altmış yaşındaki bir adam seni alt ettiği için kızgınsın.

Axel: AŞAĞILIK VURUŞ.

Blake: Kendine iyi bak, Knox. Tıbbi anlamda söylüyorum. Tüm aktiviteler için izin aldın, ama kendini yorma.

Axel: VAY CANINA. Bu BLAKE'den bir seks şakası mıydı?! Jace: Sanırım öyleydi.

Axel: Bunun ekran görüntüsünü alıyorum. Bu tarihi bir an.

Ryker: Git. Hayatını yaşa. Sen yokken Axel'ın aptalca bir şey yapmasını engelleriz.

Axel: Söz veremem.

Axel: Ama cidden, senin adına çok sevindim dostum.

Axel: Bu konuda biraz duygusal davransan bile.

Axel: Şimdi git. Daha ben duygu duygular ve duyular bir bir şeye yumruk atmak.

HARPER

Knox Blackwood'un yeri market değildi.

Bunu, bir alışveriş arabasını yakaladığı ve metal, kendinden daha güçlü birinin elinde olduğunu biliyormuşçasına gıcırdadığı anda fark ettim. 1,93 metre boyunda, dövmeleli kaslı bir adamdı; sanki onu bırakmaya korkuyormuş gibi vücuduna yapışan kömür rengi bir tişört ve en az üç eyalette yasaklanması gereken bir şekilde kalçalarına oturan bir kot pantolon giymişti. Gümüş rengi gözleri, eskiden hapishane avlusunu taradığı aynı sessiz yoğunlukla floresan ışıklı reyonları tarıyordu ve ben, iki depo görevlisinin farkında bile olmadan fiziksel olarak onun yolundan çekildiğini izledim.

Sanki biri bir Viking'i banliyö hayatının ortasına bırakmış ve ona makarna reyonunu bulmasını söylemiş gibiydi.

"Bu tuhaf bir his." Arkamızda otomatik kapılar şingirdayarak kapanırken kaşlarını çatı.

"Nesi garip?"

Her şeyi belirsiz bir şekilde işaret etti. Portakal piramidi. Kürdanlara peynir takıp tadına bakan kadın. Tepedeki hoparlörlerden gelen, cömertçe müzik olarak tanımlanabilecek yumuşak, akılda kalmayan melodi. "Bu."

"Market alışverişi mi?"

"Hepsi." Arabayı ileri itti ve ön tekerleklerden biri protesto edercesine tiz bir çığlık attı. Knox ona somurtarak baktı. "Böyle mi olması gerekiyor?"

"Sadece döndüğünde. Bu bir özellik, bir hata değil." Döndü. Tekerlek çığlık attı.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı.

Çiçek desenli bluz giymiş yaşlı bir kadın köşeyi döndü, Knox'a bir bakış attı ve neredeyse konserve çorba reyonuna çarpacaktı.

Gözleri Knox'un yüzünden kollarına, oradan da yakasının altından sarkan dövmelere kaydı ve bakışlarını ondan ayırmadı. Orada öylece durdu, elinde bir kutu minestrone çorbası tutarak, sanki vahşi doğada bir doğa belgeseline rastlamış gibi bakakaldı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırđım. "Bir hayranın var," diye fısıldadım.

Knox omzunun üzerinden bir göz attı. Kadın hızla çorbanın sodyum içeriğini okuyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen burayı soyup soymayacağımı merak ediyordur."

"O bunu merak *etmiyor*. Senin bekar olup olmadığını merak ediyor." "O bir büyükanne bile olabilir."

"Şaşıırırsın. Konserve reyonunda umut sonsuzdur."

Meyve ve sebze reyonuna döndük, ben bir poşet alıp elma reyonuna doğru yöneldim. Honeycrisp elmaları mükemmel görünüyordu, sert ve altın kırmızısıydı. Onları tek tek incelemeye başladım, başparmağımı kabuğuna hafifçe bastırarak o tatmin edici çıtırtı sesini dinledim.

Knox yanımda durmuş izliyordu.

"Ne?" diye sordum, başımı kaldırıp ona baktım.

Başını bir kez salladı. Küçük bir hareket. "En son ne zaman taze meyve yediğimi hatırlamıyorum."

Elma poşete girmeden önce durdum. "Sana hiç servis etmediler mi?"

"Her şey konserveydi." Bir Honeycrisp elma aldı ve elinde çevirerek, sanki nadir bir şeymiş gibi inceledi. "Mutfak ekibinin gizli malzemesinin hüzn olduğundan eminim."

"O ve insan damak tadını tamamen göz ardı etmek."

Ağzının köşesi seğirdi. Elmayı, ona dokunmasına izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi dikkatlice yerine geri koydu.

Ve o küçük, dikkatli hareket, göğsümde hazır olmadığım bir kapıyı araladı.

Çünkü o sadece bir elmaydı. Yüzlerce aynı Honeycrisp elmasının arasında duran bir Honeycrisp. Onları binlerce kez düşünmeden almıştım. Bir torbaya atmış, torbayı arabaya atmış, yoluma devam etmişim. Bir tane seçme gibi basit, aptalca bir ayrıcalıktan yıllarca mahrum kalmanın nasıl bir his olacağını hiç, bir kez bile düşünmemişim.

Çantaya üç tane daha koyup arabaya attım. "Peki, damak tadın ciddi bir uyanışa hazır olsun. Bunları küp küp doğrayıp tereyağında kızartabilirim, üzerine de tarçın serpebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana elle mi yedirir misin? Çıplak olarak mı?" "Söylemeye gerek yok."

Ona göz kırptım ve yüzünde beliren gülümseme, binadaki tüm floresan lambaları aydınlatacak kadar parlaktı. O kadar içten, o kadar samimi ve o kadar nadirdi ki, onu fotoğrafını çekip duvara çerçeveletmek istedim.

Beni patates reyonuna kadar takip etti, adımları rahat ve telaşsızdı, ama gözlerinin etrafımızdaki her hareketi takip ettiğini fark ettim. Eski alışkanlıklar. Yıllarca arkanı kollamanın silemediği türden alışkanlıklar.

"Patates püresi sever misin?" diye sordum, elimde bir kırmızı patates tutarak. "Küp küp doğranmış? Fırında pişirilmiş? Peynir ve pastırmalı, iki kez pişirilmiş?"

Bana bir bakış attı. "Konserve kutuları hakkındaki önceki konuşmamıza bak."

"Doğru. Hüzün kutuları."

"Hüzün kutuları."

Gülerek birkaç patatesi sebze poşetine attım. "Tamam, peki, bu akşam sana gerçekten güzel bir akşam yemeği hazırlamak istiyorum. Biftek yapabiliriz. Somon. Makarna. En sevdiğin yemek nedir?"

Knox durakladı.

Dramatik bir duraklama değildi. Etki yaratmak için değildi. Sadece durdu, elini alışveriş arabasının kenarına dayadı ve yüzündeki ifade değişti. Orada olan ve o kadar çabuk kaybolan bir şeyin parıltısıydı ki, çoğu insan bunu fark edemezdi.

Sonra omuz silkti. Tek omzunu. Rahat bir şekilde. "Açıkçası artık bilmiyorum."

Bilmiyorum.

Bunu, "Sanırım birazdan yağmur yağacak" der gibi söyledi. Kendine acıma yoktu. Acı yoktu. Sadece bir gerçek. Kendi hayatıyla ilgili küçük, gerçekçi bir gözlem, pencereden içeri atılan bir tuğla gibi göğsüme çarptı.

En sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmiyordu.

On dört yıl boyunca mutfak ne verirse onu yiyerek geçirdi. On dört yıl boyunca zevk için değil, hayatta kalmak için yedi. Cuma gecesi Tayland yemeği mi İtalyan yemeği mi diye seçim yapma şansı yoktu. Canının çektiği bir şeyi, sırf yapabileceği için saat 10'da arabayla gidip almamış. Pazar sabahı krepleri, doğum günü yemekleri ya da gece yarısı atıştırmalıkları, açık buzdolabının önünde durup yemek yok. On yıldan fazladır taze, çıtır bir elma tatmamıştı. Hangi yemeğin gözlerini kapatıp memnuniyetle inlemesine neden olacağını bile bilmiyordu çünkü kimse ona bunu sormamıştı ve o da merak etmeyi bırakmıştı.

Gözlerim yanıyordu.

O görmeden önce domateslere döndüm.

"Peki o zaman," dedim ve sesimin ne kadar sağlam çıktığına gurur duydum, "sana en sevdiğim yemeği yapmama ne dersin?"

Merakını uyandıran bir şey olduğunda her zaman yaptığı gibi başını yana eğdi. "En sevdiğin ne?"

"Parmesanlı tavuk. Sıfırdan yapılmış ev yapımı spagetti sosu. zerine aşırı miktarda tereyağı sürülmüş sarımsaklı ekmek."

ıkardığı ses alçaktı, neredeyse saygı dolu. "Kulağa harika geliyor."

"O zaman domates reyonuna gidelim." Beni takip ederek arabayı döndürdü. Tekerlekler gıcırdadı. "Sana şimdiye kadar yediğin en iyi yemeği yapacağım. Söz veriyorum."

"Bir ricada bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Ne istersem?" "Ne istersen." "Sınır yok mu?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Neden bir tuzağa dşyormuşum gibi hissediyorum?"

"Sınır yok mu?" diye tekrarladı, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Peki. Sınır yok."

"ıplak olarak pişirmeni istiyorum." "Bu hijyenik değil."

"nlk giyebilirsiniz."

“Ah, *sadece* önlük. Çünkü mutfak güvenliğinin simgesi budur.”

“Güvenlik konusunda çok endişeliyim.”

Burnumdan soludum. "Beni pantolonsuz görmek konusunda çok endişelisin."

Bunu inkar etmedi. Sadece gülümsedi. Gözlerinden başlayıp ağzına doğru inen o yavaş, yıkıcı gülümseme... Ve ben bunu, market alışverişiyle hiçbir ilgisi olmayan yerlerde hissettim.

Rafların arasında ilerledik ve ben listeye odaklanmaya çalıştım, ama Knox durmadan duruyordu. Belirli bir şeye bakmak için değil. Sadece *her* şeye bakmak için.

Tam iki dakika boyunca mısır gevreği reyonunun önünde durdu, sanki yabancı bir dil okuyormuş gibi kutuları inceledi.

"İyi misin?" diye sordum.

Elini yüzünün yanına sürdü. "Çok... çok fazla seçenek var."

"Kapitalizme hoş geldin."

"Orada, sana ne verirlerse onu yersin. Her hafta aynı döngü. Pazartesi gizemli et vardı. Perşembe günü sözde makarna vardı. Pazar günü ise bütçenin dibinden kazıdıkları ne varsa o vardı." Bir kutu Cinnamon Toast Crunch aldı, arkasını okudu ve geri koydu. Başka bir tane aldı. Geri koydu. Eli üçüncü bir kutunun üzerinde durdu, sonra geri çekti ve öylece orada durdu.

Çenesinin hareketini izledim. Sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi dilini azı dişlerine bastırıyordu.

"Hey." Koluna dokundum. "İyi görünen ne varsa al. Beş kutu al. On kutu al. Doldurmamız gereken kocaman bir kilerimiz var."

Bana baktı ve bir anlığına maskesinin düştüğünü gördüm. Asla itiraf etmeyeceği o bunalmışlığı gördüm. Yıllarca hiçbir seçeneği olmamışken, birdenbire seçeneklerle dolu bir hayatın kendisine geri verilmesinin yarattığı şaşkınlığı.

"Buna alışkın değilim," dedi sessizce. Şikayet değildi. Bir gözlem. Sanki onsuz yoluna devam etmiş bir dünyaya yeniden girişini anlatıyormuş gibi.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Eli benimkini sardı, sıcak, pürüzlü ve sağlamdı. "Birlikte bir yolunu buluruz. Her seferinde bir kutu mısır gevreği."

Elimi bir kez sıktı. Sonra Cinnamon Toast Crunch'ı aldı.

"İyi seçim," dedim.

"Zevkim mükemmeldir."

"Benimle çıkıyorsun, bu çok açık."

Kıkırdayarak güldü ve mağazanın geri kalanında beni takip etti, yanından geçerken ona doğru dönen tüm kadınların bakışlarından habersiz gibi görünüyordu. Yoga pantolonlu bir kadın, avokadoyu sıkarken tam ortasında durup ona bakakaldı. Şarküteri tezgahındaki bir genç kız arkadaşına bir şey fısıldadı ve ikisi de kıkırdadı.

Ben sormadan üst raftaki eşyalara ulaşmama yardım etti. Her şeyi kasaya yükledi. Her poşeti tek seferde arabaya taşıdı — tabii ki öyle yaptı — kolları ağırlığı neredeyse hissetmiyordu.

Motoru çalıştırdım ve emniyet kemerimi taktım. "Şimdi sana ehliyet almalıyız."

"Yıllardır aklıma gelmeyen o kadar çok şey var ki." Bunu basitçe söyledi. Duraklamış bir hayatın envanterini çıkaran bir adam.

"Bir liste yapalım. Bir banka hesabı açmalısın. Ehliyetini almalısın. Bir araba almalısın."

"En sevdiğim yemeği bulmak."

"En sevdiğin yemeği bul," dedim. "En sevdiğim seks pozisyonunu bul."

Onun pazısına bir şaplak attım. Hiç irkilmedi bile. Muhtemelen bir kayanın üzerine konan bir sivrisinek gibi hissetmiştir.

"Sen iflah olmazsın."

"Ben *titizim*. İkisi farklı şeyler."

"Aslında değil."

Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu ve ben bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissettim.

Daha sonra sözümü tuttum.

Mutfakta duruyordum, üzerimde sadece soluk mavi bir önlük ve şüpheli miktarda bir öz saygı vardı. Bağcıkları belimin

, kumaş önemli olan her şeyi zar zor örtüyordu ve Knox'un bakışlarını sanki fiziksel bir şey gibi üzerimde hissedebiliyordum. Sıcak. Ağır. Amansız.

"Bakmayı bırak da kendine bir iş bul." Tavuğu buzdolabından çıkardım.

"Ben de işe yarıyorum. Manevi destek veriyorum."

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

"O da yararlıdır."

Spatulayı ona doğrulttum. "Sen. Sandalyeye. Hemen."

Mutfak sandalyelerinden birine çöktü, arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. Masumiyetin ta kendisi, tabii masumiyet 1,93 metre boyunda, dövmelele kaplı ve o önlüğü çıkarmak için tam olarak ne kadar süre gerekeceğini hesaplıyormuş gibi sana bakıyorsa.

Tekrar ocağa döndüm.

İlk iş sosu hazırlamaktı. San Marzano domateslerini elle ezip parmaklarımın arasından suyu fışkırttım, ardından sarımsak ve zeytinyağını sıcak tavaya attım ve mutfacı dolduran bir cızırtı duyuldu. Kokusu havaya yayıldı ve arkamda Knox'un nefesini tuttuğunu duydum.

"Bu," dedi, "yıllardır kokladığım her şeyden daha iyi."

"Fesleğeni ekleyene kadar bekle."

Soğanları doğradığım sırada arkamda olduğunu hissettim. Dokunmuyordu. Sadece yakındı. Çıplak sırtımda vücudunun ısısı, nefesinin ensemdeki saçları okşadığı hissediliyordu.

"Senin sandalyede olman gerekiyordu,"

dedim. "Sandalye çok uzaktaydı."

Elleri önlüğümün bağının hemen üstüne, kalçalarımın kondu ve başparmakları çıplak tenimde yavaşça daireler çizdi. Bıçağım kesme tahtasına takıldı.

"Knox."

"Hmm?"

"Elimde çok keskin bir nesne var."

"Reflekslerine güveniyorum."

Arkamı döndüm ve bıçağı şakacı bir şekilde göğsüne doğrulttum.
"Geri.

Yukarı."

O, teslim olduğunu gösterircesine iki elini kaldırdı ve iki adım geri çekildi. Ama

gülümsüyordu. Midemi altüst eden o alçak, sessiz, tehlikeli gülümseme.

Sosun başına döndüm. Karıştırdım. Baharatladım. Tadına baktım. Tavuğu hazırlarken sosu kaynamaya bıraktım; önce una, sonra yumurtaya, sonra da galeta ununa buladım; her zamanki gibi, yemek yapmanın o metodik ritmi kemiklerime işliyordu.

Arkamda onun inlediğini duyduğumda sarımsaklı ekmek için hamuru yoğuruyordum.

"Ne oldu?" diye gülümsedim.

"Yoğururken kalçalarını sallıyorsun."

Donakaldım. Aşağı baktım. Haklıydı. Hamuru itip katlarken yaptığım sallantılı hareket, kalçalarımı ileri geri sallandırıyor ve üzerimde sadece bir önlük varken, onun açısından bunun nasıl görüldüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

"Bu sadece ekmek yoğurmanın mekaniği, Knox."

"Tekniği," diye tekrarladı düz bir sesle, "benim sonum olacak."

Gülümsedim ve yoğurmaya devam ettim. Belki biraz daha fazla sallanarak. Sue

Bir de baktım ki, elleri belimde, beni beni döndürüyordu. Sırtım tezgaha yaslanmıştı ve o tam oradaydı, vücudu benimkini sarmış, gözleri erimiş gümüş gibiydi.

"Beş dakikalık ara," diye mırıldandı. "Sos yanacak."

"O zaman çabuk olalım."

Ağzı boynumu buldu. Çenemi. Kulağımın hemen altındaki, mantıklı düşüncelerimi statik bir gürültüye dönüştüren noktayı. O önlüğünü yukarı çekip dizlerinin üzerine çöktüğünde, unla kaplı parmaklarımla tezgahın kenarını sıkıca kavradım.

Ona baktım. Bu adam. Mutfağımda diz çökmüş, inanılmaz derecede güçlü, inanılmaz derecede nazik bu adam, sanki dünyada tapınmaya değer tek şey benmişim gibi bana bakıyordu.

"Knox, yemin ederim ki, eğer sos yanarsa..."

"O zaman sana yeni sos yaparım." Ve sonra ağız
ben

. Dili, dizlerimin titremesine ve
parmaklarım tezgaha o kadar sıkı tutundum ki, parmak eklemlerim
beyazladı. İki parmağını içime kaydırıp, yasak olması gereken bir
hassasiyetle kıvrıldığında, sosu tamamen unuttum.

Mutfak sarımsak, kaynayan domates ve fesleğen kokuyordu ve
yanımızdaki tezgahda ekmek kabarıırken ben onun dilinde kendimden
geçtim.

Sonrasında ayağa kalktı, parmaklarını yalayıp temizledi ve sanki az
önce üst raftaki bir şeye ulaşmama yardım etmiş gibi alnıma bir öpücük
kondurdu.

"Yeter artık," diye fısıldadım, göğsüne hafifçe iterek. "Tatlıya
kadar."

Gözleri karardı. "Benim tatlım sen olacaksın."

"Tatlım, benim karar verdiğim şey olacak. Şimdi otur, yoksa bir
şeyleri yakacağım."

Sözüne sadık kalarak, bitirmeme izin verdi. Sandalyesinde oturdu,
ama onu birden fazla kez kıpırdadığını fark ettim, çenesi gergindi,
gözleri sanki ezberlemesi gereken bir şeymişim gibi yaptığım her
hareketi takip ediyordu.

Yıllardır bir yemeğe gösterdiğim özenin çok daha fazlasını
göstererek her şeyi tabağa koydum. Kenarlarında erimiş mozzarella
peyniri kabarcıklanan altın rengi parmesanlı tavuk. İki saat boyunca
özenle hazırladığım sosla karıştırılmış spagetti. Tereyağıyla parıldayan
kalın dilim sarımsaklı ekmek.

Tabağı önüne koyup geri çekildim, kalbim göğsümde aptalca ve
heyecanlı bir şekilde çarpıyordu.

Knox tabağa baktı. Sonra bana. Sonra tekrar tabağa.

Çatalını aldı. Tavuğu kesti. Ekmeğin çıtırılığı yerini yumuşak, sulu ete
bıraktı ve ilk lokmayı ağızına götürdü.

Ve gözlerini kapattı.

Çıkardığı ses alçak ve kaba, derinlerden geliyordu. Yıllardır ilk kez
gerçek bir şeyin tadına bakan bir erkeğin samimi, filtelenmemiş tepkisi.

Gözlerini açtığında, onları hiç bu kadar parlak görmemiştim.

"Aman Tanrım." Vücudu sabırsızlanıyormuş gibi, ilk lokmayı bitirmeden bir lokma daha aldı. "Gerçek yemeklerin tadı böyle mi olmalı?"

Günlerdir temel gıdalarla ve DoorDash ile idare ediyorduk, ama bu benim pişirdiğim ilk resmi ev yapımı yemektir.

Tezgaha yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Beğendin mi?"

"Beğendim mi?" Sanki güneşi sıcak mı diye sormuşum gibi bana baktı. "Harper, bunu her akşam benim için yaparsan, istediğin her şeyi yaparım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Bulaşıkları yıkamak. Her gece. İstediğin zaman ayak masajı. Ne istiyorsan söyle."

"Benimle romantik komedi izle. Uyuyakalmadan. Senaryodaki mantık hataları hakkında yorum yapmadan."

Tereddüt etti. Çok az. "Yorum ne demek?"

"Konuşmak yok."

"Yüz ifadeleri yapabilir miyim?" "En az düzeyde."

"Anlaştık."

"Arabada müziği ben seçeyim. Her zaman." "Şimdi abartıyorsun."

Gülümseyince o da bana sıırttı ve mutfak, hiçbir fırının sağlayamayacağı kadar sıcak hissettirdi. Bir lokma daha aldı ve yavaşça başını salladı.

"Yemeğin insana böyle hissettirebileceğini unutmuşum," diye itiraf etti.

Masadan uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum. Parmakları anında benim parmaklarıma etrafına dolandı. Bir refleks gibiydi. Sanki elimi tutmak, vücudunun her zaman yapacağına karar verdiği bir şeymiş gibi.

"Telafi etmemiz gereken çok yemek var," dedim. "Her gece farklı bir yemek. İtalyan. Meksika. Tayland. Yunan. İstersen akşam yemeğinde kahvaltı da olabilir. En sevdiğini bulana kadar."

Elimi ters çevirdi ve dudaklarını avucuma bastırdı. Orada tuttu. Başını kaldırdığında, o gözlerde o kadar açık, o kadar savunmasız bir şey vardı ki, nefesim kesildi.

"Sanırım en önemli şeyi çoktan anladım," dedi.

"Nedir o?"

"Önemli olan yemek değil." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. "Önemli olan, senin için yemek yapmak isteyen birinin olması."

Ve işte böylece, sarımsaklı ekmek ve ev yapımı sos kokan bir mutfakta, üzerinde sadece bir önlük varken, Knox'a daha da aşık oldum.

Sözünün eri olan Knox, son tabak lavaboya konur konmaz, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucakladı, yatak odasına taşıdı ve yatağın üzerine bıraktı.

"Tatlı zamanı." Gömleğini başından çıkardı. Ve ben de her bir lokmayı ona bıraktım.

Keşke orada kalabilseydik. O sıcaklıkta. Dünyanın sadece onun teninin benimkine değdiği ve kulaklarımla dibinde yavaşlayan kalp atışlarının duyulduğu o baloncukta.

Ama sonra, birbirimize sarılmış yatarken, telefonum komodinin üzerinde titredi. Ve ben onu kontrol etme hatasına düştüm.

Knox da benimle aynı anda gelen mesajı gördü. Bilinmeyen bir numara.

Bir fotoğraf.

Knox ve ben, marketin kasasında. El ele. Samimi, hızlı bir öpücük. Bize ait olan bir an.

Tek bir cümlemin altında.

KİMSE BENİM OLANI ALAMAZ.

KNOX

Birkaç dakika içinde arşıafların arasında birbirimize dolanmış durumdan tamamen giyinmiş ve odada volta atar hale gelmiştik. Fotoğraf, pimi çekilmiş bir el bombası gibi telefonunda duruyordu. Bize ait olan bir an, şimdi bilinmeyen bir numaradan gelen altı kelimeyle zehirlenmişti.

KİMSE BENİM OLANI ALAMAZ.

Onun adını söylememize gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk. Bu dünyada sadece bir kişi bizi markete kadar takip edip o fotoğrafı çekebilirdi. Onu kendine ait ilan edebilirdi. Sadece bir kişi, bizi izlediğini bilmemizi isterdi.

Silas.

Harper kollarını kendine dolayarak yatağın kenarına oturdu, ben ise pencere ile kapı arasındaki zeminde bir iz bırakarak, kilitleri üçüncü kez kontrol edip, ağaç sınırını dördüncü kez taradım. Ryker'ı çoktan aramıştım. O, adamları topluyordu. Şu anda yapabileceğim tek şey beklemektir ve beklemek hiç de iyi yaptığım bir şey değildi.

Kahve yapmak ve Harper'ı izlemek, dikkatimi dağıtmak için en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Mutfakta Harper temizlikle meşguldü. "Bence taşınmalısın," dedi Harper aniden.

Altı kelime. Aralarına sıkıştırdığı bıçağı da sayarsak yedi.

Kahve fincanımı yavaşça masaya koydum. "Anlamadım?"

Harper, yeniden düzenlemeye gerek olmayan tabakları yeniden düzenledi. Bana bakmıyordu. Omzunun üzerinden bile bakmıyordu. Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bundan sonra ne söyleyecek olursa olsun, tamamen saçmalık olacaktı ve o da, yüzünü görürsem tam olarak öyle diyeceğimi biliyordu.

"Bunu düşündüm," dedi dikkatlice. "Ve ayrı yaşamamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Sandalyeye yaslandım ve omurgasının sert çizgisini inceledim. Parmaklarının tezgahın kenarını biraz fazla sıkı kavradığını. Benim görmediğimi sandığı omuzlarındaki hafif titremeyi.

Ben her zaman görebilirdim.

Elimi yüzüme sürdüm ve öne doğru eğildim. "Taşınabiliriz," dedim sessizce. "Yeni bir yere. Onun bilmediği bir yere."

Çünkü bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu zaten biliyordum. Bunun bizim ilişkimizle hiçbir ilgisi yoktu, her şey onun kaçamadığı 1,80 metrelik gölgeyle ilgiliydi.

Alt dudağı titredi. "Bunu zaten yaptım," dedi. Son kelimedede sesi çatladı. "Yine de beni buldu. Yine bulacaktır."

Göğsümde sıcak ve tehlikeli bir şey kıpırdadı. Dilimi azı dişlerime bastırdım ve dilimin arasından nefes aldım.

"Peki ya seni burada bulursa?" diye sordum. "Ve ben seni korumak için yanında olmazsam?"

Gözyaşı düşmeden önce onu sildi. "Kendimi koruyabilirim. Benimle yaşamıyorsan, bir silah alabilirim. Yasal olarak kaydettirebilirim. Şartlı tahliyenizi ihlal etmez."

Bu sözler bana ansızın gelen bir yumruk gibi çarptı.

Bu kadın. Dolap kapısı biraz sert kapandığında irkilen, 1,60 boyunda, 55 kiloluk bu kadın, kendisinden iki kat daha iri bir adama karşı kendini silahla korumak istediğini söylüyordu. Kendini güçlü hissettiği için değil. Dehşete kapıldığı için. Ve benim özgürlüğümü tehlikeye atmak yerine, o dehşete tek başına göğüs gerecek kadar beni seviyordu.

Masayı devirmek istedim. Silas'ı bulup, yüzündeki yara izini ilk gördüğüm andan beri vücudumdaki her içgüdü'nün bana yapmam için haykırdığı şeyi yapmak istedim.

Bunun yerine nefesime odaklandım. "Bir Glock, yanımda olmamdan daha güvende hissettirir mi seni?"

Sonunda bana baktı. O yeşil gözler, kırmızı çerçeveli ve cam gibi, rol bile yapamıyordu. O plastik gülümsemelerden birini daha uyduramıyordu.

"Beni burada istemiyorsun," dedim, "ünkü o ortaya çıkarsa, seni koruduğum için tekrar hapse gireceğimden korkuyorsun."

"Hapishaneye geri döremezsın." Sesi titriyordu. "Seni yeni buldum, Knox."

"Seni yeni buldum."

Hâlâ sahip olduğumu bilmediğim bir yarayı açan sözlerdi bunlar.

Beton duvarlar ve elik kapılar ardında on dört yıl. Her günü saymışım. Kendim için değıl. Gwen için. Kaçırduğım her doğum günü, kovalamak için yanında olmadığım her kabus, oturmam gereken koltuğun boş kaldığı her okul oyunu için. Cezamı çekmişim. İkinci bir şans elde etmişim. Ve şimdi, beni kurtarılmaya değıer biriymişim gibi bakan Harper vardı.

Peki ya o acı, dürüst gerçek? Asla yüksek sesle söylemeyeceğim gerçek?

Geri dönerdim. O hücrede on bir yıl daha, bir ömür daha ürürdüm, eğıer bu onun nefes almaya devam etmesi anlamına geliyorsa.

Ama bir de babasını bir kez kaybetmiş bir kızım vardı. Ve daha iyi, daha akıllı bir adam, işin o noktaya gelmemesini kesinlikle sağlardı.

Bu kabustan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Silas onu dövdükten sonra Harper'ın aldığı uzaklaştırma kararı bir başlangıçtı. Hapishane Silas'ı sadece kovmakla kalmayıp hakkında dava açmış olsaydı, bu da yardımcı olurdu. Ama bazı hapishaneler kirli çamaşırlarını dışarıya sızdırmaz. İşleri içlerinde hallederler.

"Benim hayatımı korumak için kendi hayatını tehlikeye atamazsın," dedi. "Aynı şey senin için de geçerli, Prenses."

Gözleri parladı. Neredeyse gülümsüyordum. Çünkü korkmuş ve titriyor olsa da, Harper benimle başa baş mücadele edecek kadar mücadelecı biriydi ve Tanrı şahidimdir ki, onu bunun için seviyordum.

Dudaklarım kıvrıldı. "Beni berbat bir erkek arkadaş olduğum için ya da bu ilişkinin istediğın şey olmadığına karar verdiğın için kovmak istiyorsan, bunu kabul ederim." Gözlerini kaçırmadım. "Ama gözlerimin içine bakıp bunun doğru olduğunu söylemen gerekecek."

Yine yutkundı. Hiçbir şey söylemedi.

"Peki o zaman." Geriye yaslandım, ellerimi açtım. "Görünüşe göre ben harika bir erkek arkadaşım ve sen de bu ilişkinin devam etmesini çok istiyorsun

bu ilişkinin devam etmesini çok istediğine göre, bu bizimle ilgili değil. Senin güvenliğinle ilgili.”

“Ve senin de,” diye karşılık verdi, bir adım yaklaşarak. Tırnağı hâlâ başparmağındaki o noktayı kanatana kadar ovuyordu. “Knox, beni dinlemiyorsun. Eğer peşimden gelirse...”

"Eğer peşine düşerse, seni korurum."

“Aynen öyle.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sorun da tam olarak bu. Yapacağını biliyorum. Tıpkı beni Doyle’dan koruduğun gibi. Ama hiçbir şekilde şiddet içeren bir çatışmaya giremezsin. Ne itme, ne yumruk, ne de şartlı tahliye memurunun tehdit olarak yorumlayabileceği bir bakış bile. Tek bir olay, en az on bir yıl daha hapis haneye dönersin. Ona zarar verirsen daha da uzun. Eğer sen...” Sesi alçaldı ve tekrar konuştuğunda, fısıltıdan biraz daha yüksek bir ses tonuyla konuştu. “Kızını yeni geri aldın. Hayatını yeni geri aldın. Hayatımıza yeni başladık. Çok uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum, ama artık sensiz bir gün bile hayal edemiyorum. Ve sen tekrar o parmaklıkların arkasına düşersen ben hayatta kalamam.”

Sözleri, bir patlamadan sonra odaya kül gibi çöktü. Orada oturup sözlerinin içimi yakmasına izin verdim.

Çünkü yanılmıyordu. Beni en çok üzen de buydu. Abartılı ya da mantıksız davranmıyordu. Şu anda karşı karşıya olduğumuz kabusu tam olarak anlatıyordu.

Silas onu almaya gelirse ve ben vücudumun her hücresinin istediği şeyi yaparsam, her şeyimi kaybederim. Özgürlüğümü. Kızımı. Bana bir şekilde o duvarların dışında bir hayatı hak ettiğime inandıran kadını.

Ama hiçbir şey yapmazsam? Sadece polisi bekleyip, onu oraya gönderecek bir suç işlemekten ÖNCE ömür boyu hapse atmalarını umarsam? Orada durup o...

Ellerim gerildi. Çatırdamadı. Gerildi. Sabrımın eridiğini ve onun yerini çok daha ilkel bir şeyin aldığını gösteren türden bir gerilme.

Harper'ın gözleri ellerimi takip etti ve yüzünde bir anlık bir farkındalık parladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Benim onu okumayı öğrendiğim gibi, o da beni okumayı öğrenmişti.

Ona doğru ilerledim. Yavaşça. Sevmesi gereken insanlardan en kötüsünü beklemeye şartlandırılmış birine yaklaşır gibi.

Onun üzerinde dikilmemek için dizlerimi bükerek onun seviyesine indim, o yeşil gözlerdeki soluk altın parıltıları görebilecek kadar yakına.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerini kırttı ve iki damla gözyaşı daha süzüldü.

Elimi kaldırıp boynunun yanını avuçladım, başparmağım çenesinin hemen altına değdi. Avucumun altında nabızı çılgınca atıyordu. Çılgınca. Göğsümü sızlatan, kapana kısılmış bir kuşun ritmi gibiydi.

Sonra, yavaşça, atış atış, sakinleşmeye başladı.

Nefesi düzeldi. Omuzları bir milim kadar düştü. Çenesindeki gerginlik azaldı. Sanki dokunuşum, vücudunun tanıdığı bir frekansmış gibi. *Güvende olduğunu* söyleyen bir sinyal.

Ve düşündüm ki, *eğer ben bunu yapmak için burada olmasaydım, eğer bir hücrede kilitli olsaydım ve o burada tek başına olsaydı ve nabızı bu şekilde hızla atıyor olsaydı ve onu sakinleştirecek kimse olmasaydı...*

Gözlerimi kapattım. Bu düşünce beni yok etmeden önce onu yuttum

"Bak," diye fısıldadı, sesi artık daha sağlamdı. "Belki hapisanedeyken, tek yapabileceğin her şeyi günbegün yaşamaktı. Ama burada, seçeneklerimiz var. Seçimlerimiz var. Bir hücrede oturup nasıl karşılık vereceğimizi hayal etmek zorunda değiliz. Gerçekten bir şeyler yapabiliriz."

Gözlerimi açtım. Başparmağımı boynunun kıvrımına nazikçe sürttüm. "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Ben hep bu kadar akıllıydım. Sen sadece kıcıma o kadar dalmıştın ki fark edemedin."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. Bana sulu bir gülümseme attı, ben de onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarımı alnına bastırdım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Seçenekleri konuşalım."

O başını salladı ve bana bakacak kadar geri çekildi. "Tamam." "Bir güvenlik sistemi kurabiliriz. Kameralar, sensörler, tüm ."
Elimi boynundan omzuna kaydırdım,

. Temas kurmaya ihtiyacım vardı. "Sinners and Saints malikanesine taşınabiliriz. İstersek silahlı koruma da alabiliriz."

"Korumalar gibi mi?"

"Kimsenin sana yüz metre yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmek için para alan silahlı adamlar gibi."

Kaşlarını çattı. "Bu şartlı tahliyenin kurallarını ihlal eder mi?"

"Şartlı tahliye memurumu arayıp öğrenirim. Ama evimi koruyan bir güvenlik ekibi sorun olmamalı. Silah taşıyan ben değilim."

Düşünürken dudağını ısırды. Beyninde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

"Başka birinin adına taşınabiliriz de," diye ekledim. "Yeni adres. Yeni kira sözleşmesi. Evrakları bir şirket adına falan düzenleriz, böylece Silas arama yapınca bulamaz."

Yavaşça başını salladı, duruşundaki panik biraz azaldı. Tamamen değil. Çoğu bile değil. Ama artık titrememesi için yeterliydi.

"Biz daha uzun vadeli bir çözüm üzerinde tartışırken, ben Jace ile konuşacağım." Koyu renkli bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarımı orada biraz daha tuttum. "Şansımız yaver giderse, yarın güvenliğimizi sağlamış olacağız."

Elime yaslandı ve bir an için mutfak sessizliğe büründü. Sadece buzdolabının uğultusu, lavanta mumunun yumuşak titremesi ve başka bir seçeneğin düşünülemez olması nedeniyle birbirlerine sarılan iki kişinin sesi vardı.

Onu göğsüme doğru çektim ve çenemi başının üstüne dayadım. Kollarının belimi sardığını, parmaklarının sanki ortadan kaybolacakmışım gibi gömleğimin arkasını kavradığını hissettim.

Kaybolmayacaktım. Eğer söz hakkım olsaydı, kesinlikle kaybolmazdım. Kimsenin bunu bizden almasına izin vermeden önce tüm dünyayı yakıp kül ederdim.

Ertesi gün, öğle vakti Jace kapımıza bir güvenlik ekibi gönderdi. İki adam. Eski askerler. Alışkanlık gereği çatıları tarayan ve tek gözü açık uyuyan türden adamlar. Siyah bir SUV'yi, cümlelerin sonundaki nokta gibi, garaj yolunun sonuna park ettiler.

Fotoğrafla ilgili polise şikayette bulunduk. Telefonu teslim ettik. Sordukları her soruyu yanıtladık. Ve sonra bekledik.

Günler geçti. Sonra bir hafta. Sonra iki hafta.

Bu süre boyunca Harper çok gergindi. Lastiğimiz patladığında, bunun Silas'ın işi olduğuna ikna olmuştu — tırnaklarını ısıyor, korku dolu gözleriyle geçen her arabaya bakıyor, onun ortaya çıkmasını bekliyordu. Vasiyetnameler konusunda uzmanlaşmış bir hukuk bürosundan gereksiz posta geldiğinde, zarfı yere koymadan önce elleri uzun bir süre zarfın üzerinde dondu.

Ama bunların hiçbirinden bir sonuç çıkmadı. Küçük şeyler. Açıklanabilir şeyler. Ve polis, Silas'tan yeni bir resmi olay olmadığını bize sürekli hatırlatıyordu. Artık fotoğraf yoktu. Artık mesaj yoktu. Artık karanlıkta telefonunu aydınlatan bilinmeyen numaralar yoktu.

"Benim tahminim, parası ve seçenekleri tükeniyor," dedi dedektif. "Onun gibi adamlar, oyun eğlenceli olmaktan çıktığında ortalıkta dolaşmazlar."

Buna inanmak istedim. Harper benim buna inanmamı istiyordu.

Ben de denedim.

Güvenlik ekibi arka planda bir parçası haline geldi ve bir süre sonra onları fark etmeyi bıraktık. Harper işe geri döndü. Birlikte akşam yemeği pişirdik ve film izleyerek kanepede uykuya daldık, uyandığımızda saçları ağzımın içindeydi ve soğuk ayakları bacaklarımın üstüne bastırılmıştı.

Normal. Normal bir şey inşa ediyorduk.

Ve belki de sorun buydu. Belki de kendimizi rehavete kaptırmıştık...

KNOX

O mesaj Harper'ın telefonunda yanıp söneli üç hafta geçmişti.

KİMSE BENİM OLANI ALAMAZ.

Altı kelime. Sonrası yok. Görünürde bir şey yok. Sadece sessizlik, ki bu neredeyse daha da kötüydü. Silas, çıktığı deliğe geri çekilmişti ve beklemek Harper'ı canlı canlı yiyip bitiriyordu.

Biz de uyum sağlamıştık. İki eski asker, günün her saati vardiyalı olarak nöbet tutuyordu. Arazinin ön tarafında konuşlanmışlardı ve her on beş dakikada bir çevrede kontrol yapıyorlardı. Polis de durumdan haberdardı.

Kağıt üzerinde güvendeydik.

Ama güvenlik ve huzur aynı şey değildir.

Perşembe gecesi idi. Özel bir yanı yoktu. Mesele de buydu.

Harper işten eve paket yemekle ve yorgun gözlerle gelmişti; bacaklarımızı birbirine dolayarak kanepede yemek yedik, neredeyse hiç konuşmadık, konuşmaya da gerek yoktu.

Bu bizim rutinimiz haline gelmişti. Sessiz geceler. Kilitli kapılar. Vücudu sanki içime kaybolmaya çalışır gibi bana sarılmıştı.

Daha sonra, yatakta, bana bir itirafı olduğunu söyledi.

Kendimi hazırladım. Harper'ın itirafları, "Son mısır gevreğini yedim" gibi şeylerden, kalbimi parçalayan şeylere kadar değişiyordu.

Bu itiraf ise ikisinin arasında bir yerdedi.

Bana, ben hapisteyken beni düşündüğünü hatırlattı. Geceleri. Yalnız başına. Komodin çekmecesinde sakladığı bir oyuncakla.

Sanki bir suçu itiraf ediyormuş gibi söyledi, yanakları pembeleşti, gözleri tepki vermem için beni kışkırttı.

Ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini biliyordum. Geceler Harper için hâlâ en zor zamanlardı. Zihninin ona karşı döndüğü saatler,

nefes alamayana kadar her türlü "ya eğer" senaryosunu tekrar tekrar oynattığı saatler. Ben de onu kucakladım. Onu yordum. Kafasındaki gürültüyü susturmak için ihtiyaç duyduğu her türlü dikkat dağıtıcı şeyi ona verdim.

Bu gece *buna* ihtiyacı vardı.

"Göster bana." Sesim kaba çıktı. Açgözlüydü. "Beni düşündüğünde ne yaptığını göster bana."

Harper'ın gözlerinde o yaramaz ışıltı parladı ve komodine uzanarak, kanımı kaynatacak kadar kendinden emin bir tavırla pembe oyuncağı aldı.

Odanın diğer tarafına geçtim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup duvara yaslandım. İzliyordum. Bekliyordum.

"Bir sürü farklı pozisyon hayal ettim," diye itiraf etti, kıyafetlerini çıkarırken yanakları kızardı.

Siktir.

"Ama senin en iyi görebileceğin pozisyonu yapacağım."

Oyuncağı dudaklarına götürdü. Ağzıyla sardı. Yavaşça, iyice yaladı, tükürüğüyle parlayana kadar, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan.

Dilimi azı dişlerime bastırdım, çenemi sıktım. Bana öyle bakmaya devam ederse, bu iş başlamadan bitecekti.

Harper yastıklara yaslandı, koyu renk saçları beyaz çarşafların üzerine mürekkep gibi yayıldı. Parmaklarını göğüslerinin şişkinlikleri üzerinde gezdirdi, meme uçlarını çimdikledi, sertleşene kadar parmakları arasında yuvarladı.

Sonra daha aşağıya.

Eli karnından aşağı, bacaklarının arasına doğru kaydı. Parmaklarında biriken ıslaklığı toplayıp oyuncağın üzerine sürerek parlatmasını izledim.

Onu kıvrımlarının arasına çekti, yukarı aşağı ovuşturdu, nefesi kesildi.

Kıyafetlerimi çıkarıp, kendimi okşadım. Elimde değildi. Kendine dokunması, hazırlanması, bunu yaparken beni düşünmesi... bu neredeyse dayanılmazdı.

Oyuncağı yavaşça içine kaydırды ve bunu yaparken ağzı açık kaldı, sırtı yataktan hafifçe kavis yaptı.

İtmeye başladı.

İçeri. Dışarı. Serbest eliyle çarşafı kavrıdı. Uylukları titriyordu. Zirveye doğru ilerlerken dudaklarından yumuşak inlemeler kaçıyordu.

Onun ritmine uyarak kendimi okşadım, tutuşum sıkılaştı, omurgamın dibinde bir sıcaklık yayıldı.

"Bana şimdi seni nasıl almamı istediğini göster," diye homurdandım. "Çünkü elimle bitirmeyeceğim."

Harper'ın dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

Oyuncağı içinde tutarak, dört ayak üstüne çöktü. Ve omzunun üzerinden bana baktı.

Kıçını kaldırmış, bacaklarını genişçe açmış, sırtı mükemmel bir kavis çizmişti. Oyuncak, girişinden dışarı çıkmış, parıldayarak bekliyordu.

"Beni arkadan al," dedi, sesi nefes nefeseydi. Bacaklarının arasına uzandı ve oyuncakı tekrar hareket ettirmeye başladı, yavaş, alaycı vuruşlarla. "Sert. Derin. Senden başka hiçbir şey hissetmeye kadar."

"Harper."

Göz teması kurmayı hiç kesmeden oyuncakı çıkardı.

"İçime gir, Knox."

Odayı hızla geçtim. Arkasında diz çöktüğümde yatak ağırlığımla çöktü, ellerim kalçalarını buldu, bacaklarını daha da açtı.

"Seni sertçe almak istiyorum," diye uyardım onu.

Omzunun üzerinden bana baktı, yeşil gözlerinde meydan okuma parlıyordu. "Ne kadar sert yapabileceğini göster bana."

Kıçına bir kez tokat attım. Çığlık attı, ama bu çığlık bir kahkahaya, bir iniltiye, *lütfe*n gibi bir şeye dönüştü.

Kendimi onun girişine hizaladım, kendimi onun tahrikiyle kapladım. Onun sıcaklığının beni kendine çektiğini hissettim.

Ve sonra tek bir derin hamlede içime girdim.

Nefesini tuttu, parmakları yorganı sıkıca kavradı, tüm vücudu gerildi ve duvarları beni sıkıca sardı.

Her içgüdüm hareket etmemi haykırırken, kendimi sabit tutmaya zorlayarak belinin alt kısmını yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşadım. "İyi misin?"

"Evet." Sesi titriyordu. Çaresizce. "Sert davranabilir miyim, emin misin?"

"Beni olabildiğince sert sik."

Lanet olsun.

İçimde bir şey kırıldı.

Kalçalarını kavradım ve acımasızca ona vurmaya başladım. Bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çektim, acıtmayacak kadar, sadece hissedecek kadar. Yüksek sesle ve çekinmeden inledi ve bu ses beni daha da sertleştirdi.

"İstediğin bu muydu?" Kulağına karşı homurdandım. "Hayal ettiğin bu muydu?"

"Evet. Tanrım, evet."

Yanımızda boy aynası vardı. İkimiz de aynı anda oraya baktık ve hayatımda gördüğüm en seksi manzaraya tanık olduk. Sırtı kavislenmiş, kalçaları havaya dikilmiş, başı geriye eğilmiş ve koyu renk saçları yumruğuma dolanmıştı. Ben, dövmelemlerim ve kaslarımla, dizlerimin üstünde, kendimi onun içine gömüyordum. Bir an için yavaşça geri çekildim, ikimiz de inleyerek, azgınlıkla kaplı halimle neredeyse tamamen dışarı çıktığımı izledik, sonra tekrar ona sertçe girdim.

Lanet olsun. Böyle samimi anları hayal etmiştim ve gerçeklik, açgözlü hayal gücümün yarattığı herhangi bir fanteziden daha iyiydi.

Hızımı yavaşlattım. Vücudunu okudum. Nefesinin kesilmesini. Uyluklarından başlayan titremeyi. Duvarlarının etrafımda titremeye başlamasını.

Neredeyse gelmişti.

Saçlarını bıraktım, iki elimle kalçalarını kavradım ve ona derinlemesine girdim.

"İşte böyle, Prenses." Kıçına tekrar bir şaplak attım, derisinin pembeye dönmesini izledim. "Üzerime her yeri kirlet."

Harper paramparça oldu.

Sırtındaki ve kollarındaki her kas kaskatı kesildi. Parmakları çarşafıara tırmandı. Orgazm onu sararken yatağa çığlık attı, iç duvarları beni o kadar sıkı kavradı ki, gözlerim karardı.

Ben de onun peşinden doruğa ulaştım. Boşalmam içimi sarsarak geçti, sert, ezici ve her şeyi yutan bir şekilde. Kendimi sonuna kadar gömdüm ve göğsümün derinliklerinden kopan bir kükremeye boşaldım.

Bunu birlikte atlattık. Vücutlarımız birleşti. Ruhlarımız birbirine bağlandı.

Hızımı yavaşlattım, son sarsıntıları atlatana kadar sarsıldım, ta ki ikimiz de hareketsiz kalana kadar.

"Vay canına." Yarı ağlamaklı bir kahkaha attı. "Seksin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Üzerine eğildim, dudaklarımı omuz kemiğine bastırdım. Cildinin tuzlu tadını aldım.

Ve içimde bir şey değişti.

Aciliyet kayboldu. Çığ, çaresiz ihtiyaç başka bir şeye dönüştü. Daha derin bir şeye.

Ondan nazikçe çekildim ve o, kalbimi sızlatan küçük bir itiraz sesi çıkardı. O kıpırdamadan önce onu kollarıma aldım, yüzü bana dönük olacak şekilde çevirdim ve ikimizi de karışık çarşafların üzerine yatırdım.

Bana sarıldı, başı sanki onun için yaratılmış gibi göğsümdeki o noktayı buldu. Parmakları kalbimin üzerindeki dövmeleri izledi ve dokunuşunun altında nabzımın sabitlendiğini hissettim.

Uzun bir süre, sadece birlikte nefes aldık. "Knox?"

"Evet?"

"Ben..." Tereddüt etti. Yutkundu. "Seni tekrar hissetmek istiyorum. Bu sefer daha yumuşak. Sonra bir dahaki sefere yine sert ve kaba."

Çenesini yukarı kaldırdım, gözlerine baktım. Gözlerinde yumuşaklık gördüm.

Savunmasız. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde açık.

Ve o açıklığın altında, onu gördüm. Benden saklamaya çalıştığı şeyi.

Korku. Hâlâ oradaydı. Üç haftadır silahlı korumalar, kilitli kapılar ve her gece vücudumun onu sarmasına rağmen, hâlâ göğsünde sıkıca kıvrılmış duruyordu.

Güvenliğin yeterli olacağını düşünmüştüm. Biraz zaman tanırısam, garaj yolunun sonunda duran, günün her saati görev yapan korumaların sağladığı güvenliği hissedeceğini düşünmüştüm. Herhangi bir sorun belirtisi için evi gözetleyen adamlar.

Ama üç hafta geçmesine rağmen, araba kapılarının çarpmasına hâlâ irkiliyordu. Yatmadan önce kilitleri hâlâ iki kez kontrol ediyordu. Bana anlatmadığı kabuslardan hâlâ nefes nefese uyanıyordu.

Onun böyle yaşamasına seyirci kalamazdım.

Silas'ın harekete geçmesini beklemek onu yavaş yavaş öldürüyordu. Üç haftadır savunma yapıyorduk ve işe yaramıyordu.

Yarın Jace'i arayacaktım. Belki diğerlerini de. Harper'la oturup yeni bir plan yapacaktık. Proaktif bir şey. Silas'ın saldırmasını beklemek yerine onu avlayacak özel dedektifler tutacaktık. Ya da şartlı tahliyle uyumlu başka bir yere taşınabilirdik. Bizi asla bulamayacağı bir yere.

Harper bu bungalovu çok seviyordu. Burası onun bağımsızlık sembolüydü, gerçekten kendisine ait olan ilk şeydi. Ondan burayı terk etmesini isteme düşüncesi içimi burkuyordu.

Ama böyle yaşamaya devam edemezdik. Onu buradan ayrılmaya ikna etmem gerekiyordu.

O zamana kadar ona ihtiyacı olanı verecektim. Vücudunu ve kalbini koruyacaktım.

Onu sırt üstü çevirdim ve bacaklarının arasına yerleştim.

Bu sefer acele etmedim. Alnını öptüm. Göz kapaklarını. Burnunun ucunu. Ağızının köşesini.

Sonunda dudaklarını öptüğümde, yavaş ve şefkatliydi. Daha önce kimseye vermediğim türden bir öpücüktü. Yapabileceğimi bile bilmediğim türden bir öpücüktü.

Ona yavaşça girdim. Santim santim. Her duygu belirtisini görmek için yüzünü izledim.

Gözleri açık kaldı. Gözlerime kilitlendi.

"Beklemeye değdin," diye dudaklarına fısıldadım. "Her lanet saniyeye. Buna değdin."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Onu öperek sildim.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Hepsini istiyorum, Knox. Her kırık parçayı. Her karanlık köşeyi. Hepsini istiyorum."

Yavaşça ittim. Derinlemesine. Neredeyse tamamen çekildikten sonra tekrar içine girdim.

"Ben hiç..." Durmak zorunda kaldım. Boğazımdaki düğümü yutmak için yutkundum. "Bunu hiç yaşamamıştım. Beni senin gibi gören birini hiç tanımamıştım."

"Seni görüyorum." Ellerini yüzüme koydu, başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. "Seni görüyorum, Knox Blackwood. Ve

hiçbir yere gitmiyorum.”

Alnımı alnına dayadım. Ritmimi yavaş ve sabit tuttum. Bacaklarını belime doladığını hissettim, beni daha derine çekiyordu.

“Seni seviyorum,” dedim.

Sözlerim ham ve işlenmemiş bir şekilde çıktı. Ama bunlar, şimdiye kadar söylediğim en doğru sözlerdi.

"Ben de seni seviyorum." Sesi bu sözlerde titredi. "Tanrım, Knox, seni çok seviyorum."

Onu öptüm. Söyleyemediğim her şeyi o öpücüğe döktüm. Yıllarca süren yalnızlık. Yıllarca bunu hak etmediğime inanmak. Yıllarca, sevilme nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeden o hücrede ölecek miyim diye merak etmek.

Ve işte o buradaydı. Beni yine de seviyordu.

Vücutlarımız mükemmel bir ritimle birleşti. Gösteri yoktu.

Hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyorduk. Sadece bir bağ vardı. Sadece biz vardık.

Parmaklarımı onun parmaklarına doladım, ellerini başının yanına nazikçe sabitledim. İtmeler arasında onu öptüm. Adını fısıldadım.

Nefesi kesilmeye başladı. Vücudu titremeye başladı.

"Benimle kal," diye dudaklarına fısıldadım. "Boşalırken bana bak."

"Knox..."

"Seni görmek istiyorum. Her yerini."

Orgazmı yükselip doruğa ulaştığında gözleri benimkilere kilitlendi ve sonunda titreyen bir boşalma dalgasıyla onu sardı. Bu sefer çığlık atmadı. Sadece adımı fısıldadı, yumuşak ve kesik kesik.

Ben de onun peşinden doruğa ulaştım. Bu sefer daha nazikçe. Patlamadan çok eve dönüş gibi hissettiren, yavaş ve dalgalı bir rahatlama.

Uzun süre öylece yattık. Vücudu benimkine sarıldı. Kollarımı ona doladım, sanki dünyanın ona attığı her şeyden onu koruyabilirmişim gibi.

Geleceği düşündüm. Onu gerçek randevulara çıkarmayı. Beyaz masa örtüleri ve anlamış gibi davranmam gereken şarap listeleri olan restoranları. İkimizin de hiç görmediği yerlere hafta sonu gezilerini. Hapishane hücrelerine hiç benzemeyen bir hayatı.

Bir yüzük hakkında düşündüm.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte. Ama çok da erken değil. Hapishaneden çıkmanın coşkusu, nihayet birlikte olmanın sarhoşluğu ile ona karşı hissettiklerimin derinliğinin bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemedim. Bu duygular ruhumun derinliklerine işmişti. Bana bir canavar değil de bir insanmışım gibi ilk kez baktığı andan beri büyüyorlardı.

Bu yüzden bekleyecektim. Ona layıkıyla kur yapacaktım. Her gün, aldığı riske değdiğimi ona kanıtlayacaktım.

Ve sonra, zamanı geldiğinde, ona karım olmasını teklif edecektim.

Ama önce, üzerimizde asılı duran gölgeyi ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Yarın her şey değişecek.

Dudaklarımı saçlarına bastırdım ve gözlerimi kapattım. On dört yıldır ilk kez huzur hissettim.

Ta ki yüksek bir çatırtı sessizliği bozana kadar.

KNOX

Sesin geldiği yatak odası penceresinin dışında, sanki dünya çığlık atıyormuş gibi rüzgâr ulumaya başladı.

Harper yataktan fırlayarak giysilerini giydi. Tereddüt etmedi. El yordamıyla aramadı. Yıllarca en kötüsünü beklemekten doğan kas hafızası devreye girdi.

Komodininin alt çekmecesini açtı ve bir çekiç çıkardı.

"Muhtemelen önemsiz bir şeydir." Açıkça bunun bir ağaç dalı ya da benzeri bir şey olmasını umuyordu.

Ama gözleri başka bir hikaye anlatıyordu. Genişlemiş. Etrafı tarıyordu. Genellikle bana güneş ışığı altındaki çimleri hatırlatan yeşil renk, korkuyla kararmıştı.

Ve o anda içimde bir şey kırıldı.

Çünkü beton mezarımda yatıp tavan döşemelerini sayarken özgürlüğü hayal ettiğim onca gece boyunca, onun burada yattığını fark ettim. Yalnız. Muhtemelen gözlerini kapatmaya korkarak. Uyuduğu yerin hemen yanında, elinin ulaşabileceği bir yerde tuttuğu çekiçle kendini silahlandırarak.

Bu gezegende ona bu tür bir dehşeti yaşatabilecek tek bir pislik vardı. Beyninin yetişemeden vücudunun tepki vermesini sağlayan tek bir adam.

Haklı olabilir. Dışarıdaki ses önemsiz bir şey olabilir.

İstatistiksel olarak, muhtemelen önemsiz bir şeydi.

Ama yumruklarımı sıktım, parmak eklemlerim beyazladı çünkü Silas şu anda dışarıda olmasa bile, onu o kadar travmatize etmişti ki, tek bir ses bile kalbini o kadar hızlı attırıyor, nefesini o kadar sıkılaştırıyordu ki, hiperventilasyona girecekmiş gibi görünüyordu.

"Hey." Sesimi alçak tuttum. Sakin. "Garaj yolunun sonundaki SUV'de iki silahlı güvenlik görevlisi var. Hatırladın mı?"

Bu eve yaklaşan olursa, hemen harekete geçerler."

O Yutkundu. Başını salladı. Ama parmakları parmakları
hala hala çekiçte sıkı sıkıya tutunmuştu.

"Onları bir arayayım. Onlar da bunu duymuş mu diye bir bakayım."
Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Kilidi açmak için
kaydırdım.

Sinyal yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ekrana baktım. Bir çubuk sıfıra düşmüştü. Zayıf değildi.

Tamamen gitmişti.

"Seninkini dene," dedim.

Harper telefonunu aldı. Yüzü soldu. "Hiçbir şey yok. Bir saat önce
tam sinyal vardı."

Bu bir tesadüf değildi. Bu bir sinyal bozucuydu. Ve dışarıda silahlı
güvenlik görevlileri bulunan bir eve cep telefonu sinyallerini engellemenin
tek bir nedeni olabilirdi.

Çünkü kimsenin yardım çağırmasını istemiyorlardı.

Yatak odasının kapısını açtım, zihnimde hesaplamalar yapmaya
başlamıştım bile. O çatırtı sesini duyduysak, güvenlik görevlileri de
duymuş olmalıydı.

"Güvenlik görevlilerine ulaşmam lazım," dedim. "Telsizleri hâlâ
çalışıyor olmalı. Takviye çağırabilirler."

"Ne? Hayır."

"Harper," ona döndüm, "telefonlar olmadan burada kör kalırız. Bir
sorun varsa, bunu bilmeleri lazım. Yardım çağırımları ya da bizi
buradan çıkarmaları için."

Bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Çenesinin inatçı
duruşu. Gözlerinde korku parıldasa da omurgasının dikleşmesi.
Harper, arkasına yaslanıp başkalarının onun savaşını vermesini
bekleyen türden bir kadın değildi. Kendini yardıma muhtaç bir kadın
olarak görmüyordu.

Bu kadın hayatı boyunca kendini korumuş biriydi. Ama
benimle tanıştığı gün her şey değişti.

Beni onu korumama izin vermeyi öğrenmesi gerekecekti. Hemen
başlasak iyi olurdu.

"Saklanman gerekiyor," dedim. "Banyoya git. Kapıyı kilitle. Sesimi
duyana kadar dışarı çıkma."

"Knox—"

"Eğer yanıyorsam ve bu önemsiz bir şeyse, hayatımızın geri kalanında bana bununla dalga geçebilirsin. Ama eğer haklıysam..." Cümlemi bitirmedim. Bitirmeme gerek yoktu. İkimiz de Silas'ın neler yapabileceğini biliyorduk.

"Çekici al," dedi.

"Sende kalsın." Gözlerine baktım. Gözlerimi ondan ayırmadım. "Seni burada silahsız bırakmayacağım."

Kendime tereddüt etmek için zaman tanımadım. Bunun yerine, hapishanenin bana öğrettiği sessiz ve hassas hareketlerle koridordan ilerledim. Her adımımı kontrol ediyordum.

Ön kapıya ulaştığımda, sürgüyü olabildiğince yavaş çevirdim. Sessiz. Sessiz.

Eğer bu pislik dışarıda olsaydı, hazırlıksız yakalanan ben olmayacaktım.

Sürgünün son milimetresi yumuşak bir tıklama sesiyle açıldı ve o küçük sese bile sinirlenerek çenemi sıktım, sonra kapıyı yavaşça açtım.

"Arkamdan kilitle, sonra banyoya git. Hemen." Bir saniye daha tereddüt etti.

"Bana geri dön," diye fısıldadı. "Her zaman."

Kapı kapandı ve kilit yerine oturdu. Aferin kızım.

Soğuk hava göğsüme yumruk gibi çarptı. Rüzgâr çıplak ağaçların arasında uluyordu, uzaklardan gelen odun dumanı kokusunu ve başka bir şeyi de beraberinde getiriyordu. Düşüncelerimin karmaşası içinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

Ama geldiği kadar çabuk, rüzgâr yön değiştirdi ve kokuyu benden uzaklaştırdı.

Ön bahçeyi hızlıca taradım, nemli toprakta ipuçları aradım. Dün yağmur yağmıştı, zemin hâlâ nemliydi. Bu yüzden çim olmayan yerlerde onları gördüm: ayak izleri.

Oraya ait olmayan ayak izleri. Sanki biri orada durmuş gibi, oturma odasının penceresine bakan ayak izleri. İzliyor gibi.

Kanım dondu.

Güvenlik ekibi garaj yolunun sonunda park etmişti ve eğer biri bahçede bu kadar uzun süre durup

, onu görmüş olmaları gerekirdi. O bu kadar yaklaşmadan önce onu yakalamış olmaları gerekirdi.

Sürücü kapısı açık duruyordu.

Çıplak ayaklarım soğuk zeminde yanarken, SUV'ye doğru koştum SUV'ye Oraya vardığımda, kalbim durdu. doğru Sürücünün gözleri açıktı, başı hafifçe yana doğru koştu m.

. Kahvesi, sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi, bardaklıkta hâlâ buhar çıkıyordu.

Ortağı yolcu koltuğundaydı. Tepki verecek zamanı olmuştu. Kılıfı açılmıştı, eli silahının kabzasını kavramış, silahı yarıya kadar çekmişti. Ama o kadarını yapabilmişti. Göğsüne iki kurşun isabet etmişti. Vücudu kapıya doğru yana kaymıştı, başı pencereye yaslanmıştı; geri kalanını görmeseniz, neredeyse huzurlu görünebilecek bir açıyla.

Kırık cam yoktu. Mücadele izi yoktu. Evin içindeki bize ulaşan hiçbir ses yoktu.

Susturucu. Öyle olmalıydı. Susturuculu atışlar rüzgârın içinde kaybolmuş, bütün gece pencereleri sarsan uğultunun altında gömülmüştü. Duyma şansımız hiç yoktu. SUV'den uzaklaştım, zihnim her şeyi yeniden hesaplıyordu.

Bu, tehditkar mesajlar bırakıp gölgelerde pusuda bekleyen bir sapık değildi. Bu, her saniyesini planladığını gösteren bir hassasiyetle, silahlı ve eğitimli iki profesyoneli infaz etmiş bir adamdı.

Silas, Harper'ı korkutmak için burada değildi. Buraya bunu sonlandırmak için gelmişti.

KNOX

İçeri girmem gerekiyordu. Harper'ı dışarı çıkarmam gerekiyordu. Hemen.

Eve doğru döndüm ve o anda iki şey aynı anda dikkatimi çekti. İlk olarak, bungalovun arka tarafında karanlık bir siluet gördüm.

Silas. O olmalıydı. Ve bir tür teneke kutuyu sallıyordu.

İkincisi, daha önce fark ettiğim o koku, taze bir rüzgârla geri geldi. Ve bu sefer koku daha güçlüydü. Ve daha belirgindi.

Benzin.

Zaman donmuş gibiydi.

Aklımdan milyonlarca senaryo geçti. O anda alabileceğim milyarlarca farklı karar vardı ve her biri farklı bir sonuca götürüyordu. Ama kabul edilebilir tek bir sonuç vardı.

Harper. Hayatta.

Şu anda o bungalovun içindeydi. Ona söylediğim gibi banyoda kilitliydi. Pencere yoktu. Neler olacağını görmesinin imkanı yoktu. Ve dumanın kokusunu aldığı anda, neler olduğunu anladığında...

Çok geç olabilirdi.

Bu benim hatamdı. Ona saklanmasını söylemiştim. Sesimi beklemesini söylemiştim.

Ve şimdi benim sesim, onun duyduğu son şey olabilir.

Kalbimin panik içindeki kaosu bir köşesinde, beynim şu anda önemli olabilecek bir bilgiyi ortaya çıkardı.

Altı ay boyunca, Danny adında bir kundakçıyla aynı hücreyi paylaşmıştım. Adam ateş hakkında hiç susmazdı. Çocukken ailesi bir ev yangınında ölmüştü ve bu, beyninde bir şalteri çevirmişti. Asla insanlara zarar vermezdi, ama mülklere? Binalara? Arabalara? Ne dersiniz,

Danny yakmayı severdi. Bir ara, sadece alevlere daha yakın olmak için gönüllü itfaiyeci bile olmuştu.

Onun tüm o saçmalıklarından çıkardığım tek şey, bazı çok ciddi gerçeklerdi.

Yanıcı madde olmadan, ateş tutuştuktan hemen sonra ev dumanla dolmaya başlardı. Altmış ila doksan saniye içinde her yere yayılırdı. Görüş mesafesi azalırdı. Hava zehirli hale gelirdi. Nefes almak acı verici hale gelirdi.

Kurbanlar genellikle bu aşamada bilincini yitirirdi.

Üç dakika sonra, alev patlaması meydana gelebilir. Tüm oda aynı anda alev alabilir. Sıcaklık 1500 dereceye çıkar. Kaçış yolları ortadan kalkar.

Birkaç dakika içinde hayatta kalma şansı sıfır olurdu.

Birkaç dakika. Bu, benzin olmadan geçerliydi.

Benzin varsa, bu zaman çizelgesi sadece hızlanmakla kalmazdı.

Çökerdi.

Benzin dumanı havadan daha ağırdı. İlk alev daha yere değmeden buharlar kapıların altından, havalandırma deliklerinden geçerek evin her köşesine yayılırdı. Yangın, bir insanın koşabileceğinden daha hızlı ilerlerdi. Koridorlar alev tünellerine dönüşürdü. İlk kıvılcımdan otuz ila altmış saniye içinde alev patlaması meydana gelebilirdi.

Sonuç olarak: benzin varken, ona ulaşmak için altmış saniyem olacaktı.

Muhtemelen daha az.

O anda, uluyan rüzgârın ortasında, henüz beni fark etmemiş bir silüete bakarak koşmaya başladım.

Çıplak ayaklarım soğuk zemine değdi. Bir adım.

İki. Sonra dünya turuncuya büründü.

Alevler evin yanından yukarı doğru süzülmedi. Patladılar. Sanki kumaş yırtılır gibi bir sesle, kumaş gök gürültüsünden yapılmış gibi, hayat bulan bir ateş duvarı. Otuz fit uzaktan bana çarpan ısı o kadar yoğundu ki gözlerim anında yaşardı.

Üç adım. Dört. Bungalov çoktan çığlık atmaya başlamıştı.

"Harper!"

Ateş, canlı bir varlık gibi binayı sarmıştı. Aç değildi. Açlıktan ölüyordu. Silas'ın sadece evin arka tarafını ısılatmadığını dehşetle fark ettim.

Tüm çevresi boyunca sıralamıştı.

İşaretler oradaydı. Odun dumanının altındaki hafif kimyasal koku. Temelin etrafındaki zeminin, daha önce fark etmem gereken o kaygan, neredeyse yağlı parlaklığı.

Ama tehlide o kadar odaklanmıştım ki, Harper'ı güvende tutmama yardım edebilecek silahlı adamlara ulaşmaya o kadar konsantre olmuşum ki, burnumun dibindekini gözden kaçırmıştım.

Onu yüzüstü bıraktım.

On saniye geçti.

Alevler önümde hızla ilerliyor, bacaklarımın kat edebileceğinden daha hızlı mesafeyi kat ediyordu. Ateş, sanki onunla yarışıyormuş gibi dış cephe kaplamasını tırmanıyordu. Sanki onun nerede saklandığını tam olarak biliyormuş gibi.

On beş saniye.

Her nefes alışımında, ısı ciğerlerimdeki havayı kavuruyordu. Ayaklarımın altındaki soğuk toprak ve çim çoktan erimeye başlamış, zemini kayganlaştırmıştı. Topuğum kaydı. Dengemi sağladım. Koşmaya devam ettim.

Yirmi saniye. Evin ön cephesi tamamen alevler içindeydi. Turuncu

ışık dönüş yeri geceyi gökyüzünü gece
cehennem cehennem gibi bir şeye dönüştürdü.

Gölgeler dans ediyor ve kıvrılıyordu. Ön kapının iki yanındaki pencereler içeriden parlıyordu, perdeler çoktan yanmıştı.

Verandaya vardığımda, ön kapı çoktan alevler içinde kalmıştı. Pencereler de öyle. Alevler her yüzeyi sarmıştı ve benzin dumanı boğazımı kırık cam yutuyormuş gibi yakıyordu.

Ama umurumda değildi.

Otuz saniye. Alev patlaması yaklaşıyordu.

Harper banyodaydı. Koridorun sonunda. Kilitli bir kapının ardında, çünkü ona sesimi duyana kadar beklemesini söylemiştim.

Ve sesim bu gürültünün içinden ona ulaşamıyordu. "Harper!" Çığlık boğazımı parçaladı.

Cevap yoktu. Sadece ateşin uğultusu ve ısıya yenik düşen ahşabın çatırtısı vardı.

Beni duyamıyordu. Banyo, evin önünden çok uzaktaydı. Hâlâ oradaydı, hâlâ bekliyordu, hâlâ geri döneceğime güveniyordu.

Kırk saniye.

Omzumla ön kapıya vurdum. Ahşap ısıdan dolayı çoktan eğilmişti, boya kabarmış ve soyulmuştu. Ateş anında kolumu yaladı. Acıdan tıslayarak geri çekildim.

"Harper!"

Tekmeledim. Çıplak ayağım yanan ahşaba çarptı. Darbeyle ateş ayak bileğime sıçradı ve aynı anda derimin yırtıldığını ve kabarcıklar oluştuğunu hissettim. Acı sinir sistemimde çılgılık attı.

Tekrar tekmeledim.

Kapı gıcırdadı ama dayanabildi. Çerçeve sıcaktan şişmiş, kapıyı daha da sıkı kapatmıştı.

Elli saniye.

Artık saçakların altından duman yükseliyordu. Siyah, yoğun ve zehirli. Dışarısı bu kadar kötüyse, içerisi...

Hayır. Bunu düşünme. Sadece ona ulaş.

Bir adım geri çekildim. Bir metre. Sıcaklık dayanılmazdı. Ciğerlerim kül ve kimyasallarla dolmuştu. Karanlık, sabırlı bir şey gibi, bekleyen bir şey gibi, görüş alanımın kenarlarından süzülüyordu.

Elli beş saniye.

O banyoda Harper'ı düşündüm. Kapıyı kapatmadan önce bana bakışını.

"Bana geri dön." "Her

zaman," demiştim

ona. Ciddiydim.

Kalan tüm gücümü topladım. O beton cehennemde geçirdiğim her yılı. Avluda yaptığım her egzersizi. Hayatta kaldığım her kavgayı. Dışarı çıktığımda sahip olacağım hayatı düşünerek uykusuz geçirdiğim her geceyi.

İşte o hayat buydu. O hayat, oydu.

Altmış saniye.

Ve kapıya son bir kez tekme attım.

HARPER

İlk başta, o sesin rüzgâr olduğunu sandım.

Bütün gece pencereleri sarsan, tüm evi gıcırdatıp inleyen o aynı uğultu. Küvetin kenarına oturdum, iki elimle çekici sıkıca kavradım, duvarların arkasından Knox'un sesini duymaya çalışıyordum.

Bana beklememi söylemişti. Onu duyana kadar dışarı çıkmamamı söylemişti

Bu yüzden bekledim. Sessizlik uzadı ve büküldü, artık . Sanki bir şey nefesini tutuyormuş gibi hissettim.

Sonra koku geldi.

İlk başta hafifti, neredeyse kaçıracağım bir uyarı gibi banyo kapısının altından sızıyordu. Hemşire beynim bunu otomatik olarak sınıflandırdı — şömineden gelen odun dumanı değildi, yanık bırakılmış bir mum da değildi. Bu daha keskin bir kokuydu. Kimyasal.

Duman.

Ve sonra Knox'un adımı haykırdığını duydum.

Sesinin kaba ve çaresiz tonu, düşünmeden beni küvetten fırlatıp attı. Banyo kapısını açtım ve koridor bana bir yumruk gibi çarptı.

Isı. Zehir. O kadar kalın bir siyah duman duvarı vardı ki, koridorun sonunu göremiyordum.

Evin bir tarafı çoktan alevler içinde kalmıştı. Alevler, canlı varlıklar gibi duvarları tırmanıyordu; turuncu ve öfkeli, kuru duvarları ve ahşabı, midemi bulandıran bir açlıkla yiyip bitiriyorlardı. Duman o kadar yoğundu ki, bir metre ötesini bile göremiyordum.

"Harper!" Yine Knox'un sesi. Şimdi daha yakındı. Evin önünden geliyordu.

Hemen ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Panik içindeyken hemşirelik eğitimimden bir şey aklıma geldi: Yerdeki hava daha temizdir. Duman yükselir. Alçakta kal.

Emeklemeye başladım.

Avuç içlerimin altındaki zemin sıcaktı. Henüz yanmıyordu, ama yangının olması gerekenden daha hızlı yayıldığını anlayacak kadar sıcaktı.

Dumanın arasından ön pencereden Knox'u bir an gördüm. Sadece bir an. Yüzü ateşin ışığıyla aydınlanmış, dehşetle buruşmuş, ağzı tekrar tekrar adımı telaffuz ediyordu.

Sonra duman her şeyi yuttu.

Ona seslenmeye çalıştım. Geride kalmasını, benim gelmekte olduğumu söylemeye çalıştım.

Ama her ilerlediğimde, yoğun siyah duman ciğerlerimi ve beynimi istila ediyordu. Kaslarımı yavaşlatıyordu. Görüşümü bulanıklaştırıyordu. Dumanın içinden göremiyordum. Gözyaşlarımın içinden göremiyordum.

Ve sonra sıcaklık bana çarptı. Çok sıcaktı. Alevler, fiziksel olarak mümkün olmaktan çok daha hızlı bir şekilde içeri sızıyordu.

Ön kapı titredi. Bir kez. İki kez. Knox'un tekmeleri ahşaba gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Keşke o sürgüyü kilitlemeseydim.

Üç metre. Beni ondan ayıran tek şey buydu. Üç metre duman, ateş ve yavaş yavaş işlevini yitiren bir vücut.

Bunu yapabilirim. Dışarı çıkabilirim.

Kendimi ileriye doğru sürükledim. Dirseklerim ve dizlerim yere sürtünüyordu. Duman artık dayanılmaz hale gelmişti, fiziksel bir ağırlık gibi cildime baskı yapıyordu ve her nefes alışımında sanki jilet bıçaklarını soluyormuşum gibi hissediyordum.

İki buçuk metre.

Kollarım pes etti. Karnımın üstüne yığıldım, yanağımı havanın biraz daha serin olduğu yere, yere bastırdım. Nefes alabileceğim kadar. Dilimde kül tadı vardı. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissedebiliyordum, her atış bir öncekinden daha uzun sürüyordu.

Kalk, dedim kendime. Kapıya. Git.

Kapı çatladı. Parçalandı. Knox'un boğuk ve çaresiz sesi, alevlerin uğultusunu delip geçti.

"Harper!"

Buradayım, diye bağırmak istedim. *Tam buradayım*.

Ama boğazım çalışmıyordu. Ciğerlerim işlevini yitirmişti. Tek yapabildiğim, kendimi dört ayak üstüne itmektir; uzuvlarım sanki başkasına aitmiş gibi titriyordu. Vücudu çoktan pes etmiş birine ait.

İki metre.

Bir santim daha süründüm. İki santim. Duman o kadar yoğundu ki artık kapıyı göremiyordum. Sadece diğer tarafta Knox'u duyabiliyordum, hâlâ mücadele ediyordu, hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu.

Dört fit. Belki.

Görüş alanım daralmaya başladı. Karanlık, sabırlı bir şey gibi kenarlardan süzülüyordu. Kaçınılmaz bir şey.

Knox'u düşündüm. Kapıyı kapatmadan önce bana nasıl baktığını. "Her zaman," dediği şekli, sanki hayatının geri kalanında tutmayı planladığı bir sözmüş gibi.

O hayatı istedim. O kadar çok istedim ki.

Bir metre.

Kollarım güçsüzleşti. Yüzüm yere çarptı.

Ve bu sefer, kendimi tekrar yukarı itemedim.

Sonra karanlık karanlık o beni beni evimi
beni beni de tüketmeye başladı. Kenarlardan başlayarak.

Yaklaşarak.

Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

KNOX

Son bir tekmeyle ön kapı parçalandı.

Alevler buna karşılık kükredi. Yoğun siyah duman, ölüm sisi gibi dışarıya doldu, önümdeki her şeyi örten karanlık bir peçe gibi.

Gömleğimi burnuma ve ağzıma çekerek, ateş duvarını aşıp girişe doğru ilerledim.

Gözlerim acıdan çılgılık attı. Boğazım sanki erimiş cam yutmuşum gibi hissettim. Her nefes ciğerlerime bıçak gibi saplanıyordu, ama kendimi ilerlemeye zorladım.

Ayağım bir şeye takıldı. Tökezledim, neredeyse yere düşüyordum ve onun cesedinin üzerinde durduğumu fark ettim.

"Harper!" Bu kelime parçalanmış bir şekilde çıktı. Neredeyse insanlık dışıydı.

Duman ciğerlerimi doldurdu ve kendimi bayılmanın eşiğinde hissettim. Dizlerim bükülmek istiyordu. Beynim kapanmak istiyordu.

Henüz değil.

Eğilip onu kollarımın arasına aldım. Yanmış ayaklarımdan ellerime doğru acı çılgınlıkları yükseldi, ama onu hissedemeyeceğim bir yere kilitledim. O hareketsizdi. Kafası bir bez bebek gibi göğsüme sarkmıştı.

Arkamı döndüm ve onu alevlerin içinden taşıırken kendi bedenimle onu korudum; ateşin sırtımı, omuzlarımı ve kollarımı yakıp yaktığını hissediyordum. Önemli değildi.

Sonraki birkaç saniye bulanıktı.

Koşuyordum. Gece havası yanmış ciğerlerimi dolduruyordu, her nefesim yeni bir ıstırap gibiydi. Komşunun evine varana kadar cehennemden uzaklaşmaya çalışıyordum.

Onu komşunun bahçesine yatırdım, çimler onun altında serin ve nemliydi.

Hareketsizdi. Çok sessizdi.

"Harper." Sesim çatladı. Kırıldı. Bir kelimededen çok, bir hırıltıya benzeyen bir ses çıktı.

İki parmağımı boğazına bastırdım.

Acı verici bir an boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra... zayıf bir nabız. Parmak uçlarımda kelebek kanadı kadar hafif. Ve sonra dünyadaki en güzel ses.

Bir öksürük.

Alnımı göğsüne dayadım. İçimi bir hıçkırık sardı, ardından o kadar şiddetli bir öksürük krizi geldi ki, neredeyse yanına yığılacaktım. Tehlikeden kurtulmadığını bilsem de, duman solumanın etkileri önümüzdeki birkaç dakikadan çok daha uzun sürebilse de, hayatta olduğu gerçeği beni bir tsunami gibi vurdu.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve onları durdurmaya çalışmadım. Yüzümü kaplayan is ve küllerin üzerinde izler bıraktılar.

Başımı kaldırdım ve ellerimle yüzünü kavradım. Cildi siyah duman kalıntılarıyla kaplıydı. Benimki de öyle. Muhtemelen birlikte cehennemden çıkmış gibi görünüyorduk.

Çünkü öyleydik.

Göz kapakları titreyerek açıldı.

"Kıpırdama," diye emrettim, sesim kısıktı.

Odaklanmamış bakışları etrafta dolaştı, gökyüzünü, yanan kulübenin turuncu parıltısını süzdü. Sonunda gözleri yüzüme takıldı.

Yavaş yavaş, odaklanmış olmalıyım.

Çünkü dudakları kıvrıldı. Sadece biraz. Tam da yeterli kadar. Ama bir saniye sonra, gözleri dehşetle açıldı.

Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Sert bir şey kafatasımın arkasına çarptı. Ve her şey karardı.

HARPER

Hayır.

Çıglık atmaya çalıştım, ama çıkan ses zayıftı.

Çocukça. Acınası.

Sanki bu, önümde olup bitenleri durdurabilirmiş gibi kolumu kaldırmaya çalıştım, ama nafileydi. Vücudum duman solumaktan çok kötü durumdaydı, zehirden ve hayatta kalma çabalarımından dolayı güçsüzdü.

Tek yapabildiğim, Silas'ın taşı kaldırıp Knox'un kafasının arkasına vurmasını izlemektir.

Ve sonra, dehşet içinde, Knox sol tarafına yığıldı ve gözleri kapandı.

Bir daha ayağa kalkmadı.

Birkaç dakika önce halsiz ve dumanla bulanıklaşmış olan hemşire beynim, aniden korkunç bir berraklığa kavuştu.

Duman solumak, ikimizin vücuduna da karbon monoksit ve hidrojen siyanür girmesine neden olmuştu. Oksijen taşıma kapasitemiz tehlikeye girmişti. Hücrelerimiz açlık çekiyordu. Önümüzdeki birkaç dakikayı atlatsak bile, akciğerlerimize ve beyinlerimize verilen hasar kalıcı olabilirdi.

Ve Knox...

Başına aldığı darbe onu anında bayılttı. Bu sadece bir nakavt değildi. Bu tür ani bilinç kaybı, subdural hematomu işaret edebilirdi. Kafatası altında beyin kanaması. Eğer beyni ile koruyucu zar arasında kan birikiyorsa, basınç artacaktı. Sessizce. Görünmez bir şekilde.

Şu anda ölmek üzere olabilirdi.

Boşa harcadığım her saniye, onu kaybetmeye bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu. "Knox," diye bağırdım, sesim neredeyse bir hırıltıdan ibaretti.

Silas taşı düşürdü.

Taş, çimlerin üzerine yumuşak bir sesle düştü; bu ses, sanki hiçbir şey olmamış gibi, adeta müstehcen bir rahatlıkla yankılandı. Sanki az önce birini öldürmüş gibi değildi.

Sonra üzerime dikildi, çok iyi tanıdığım bir ifadeyle bana baktı.

Tiksinti. Sahiplenme. Zafer. Kutsal kutsal üçlüherher yerdeki

"Neden?" diye sordum.

Bana sanki tam bir aptalmışım gibi baktı. Sanki cevap o kadar açıktı ki, açıklamak ona acı veriyordu.

"Gerçekten beni terk etmene izin vereceğimi mi sandın?"

Sesini yükseltmedi. Onu bu kadar korkutucu yapan da buydu. Sakinliği. Kontrolü. En korkunç şeyleri, birinin hava durumunu konuşurken kullanacağı tonda söyleyebilmesi.

Silas eğilip kollarımın altından tuttu ve beni yattığım yerden birkaç adım uzağa sürükledi. Beni Knox'tan daha uzağa sürükledi.

Karşı koymaya çalıştım ama toksinler yüzünden kaslarım güçsüzdü.

Yer sırtımı sıyırıyordu.

Düşün, Harper. Düşün.

Vücudum beni yüzüstü bırakmıştı. Gücüm kalmamıştı. Ama hâlâ aklım vardı. Ve bu adamla geçirdiğim iki yılın ardından, onun nasıl çalıştığını tam olarak biliyordum.

Silas'ın kurban olması gerekiyordu. Olan her şeyin başkasının suçu olduğuna inanması gerekiyordu. Kendisinin mağdur taraf olduğuna. Kendi çarpık öyküsündeki yaralı kahramana.

Bu yanılsamayı besleyebilirsem, zaman kazanabilirdim. Bu teslim olmak değildi. Bu bir stratejiydi.

Tıpkı bir rehine müzakerecisinin kaçırılan kişiyi taklit etmesi gibi. Tıpkı bir travma hemşiresinin psikozdaki bir hastayı sakinleştirmesi gibi. Onların bulunduğu noktada onlarla buluşursun. Onların dilini konuşursun. Ve hayatta kalırsın.

"Aramızda yürümedi," dedim, durumu yoklayarak.

Yüzündeki tepkiyi izledim.

Ellerini indirdi.

Diğer tarafıma doğru yürüdü.

Sanki hayatına girmiş bir çöpmüşüm gibi vücuduma baktı.

"Biz birbirimiz için yaratılmıştık." Yanımda diz çöktü, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Biz birbirimiz için yaratılmıştık ve sen bunu mahvettin."

"İsteyerek yapmadım."

Yanlış cevap. Bunu burun deliklerinin genişlemesinden, çenesinin gerilmesinden anladım.

Dön. Hemen.

"Seni mutsuz ettim," diye fısıldadım. Kancadaki yem.

Silas başını eğdi. Bir bilim adamının numuneyi incelediği gibi beni inceledi.

Güzel. Konuşmasını sağla. Onu, tam bir kötü adam gibi tek başına konuşmaya devam et.

"Tutkuluyduk," dedi yavaşça. "Tutkulu çiftler kavga eder." "Ben düşündüm diye yaptım seni mutsuz Ben seni sesimi yumuşak yumuşak tutmaya çalıştım. Kontrol altındaydı.

Bana kullanmam için öğrettiği ses tonu, şimdi ona karşı bir silaha dönüşmüştü. "Ben olmadan daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Eğer yanılmış olsaydım..."

"Evet, lanet olasıca yanıldın!" Sakin görünüşü çatladı. Sadece biraz. Altındaki canavarı gösterecek kadar. "Sen benim her şeyimdi. Sen benim tüm dünyamdın. Evlenip hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gerekiyordu, ama sonra bir gün, sen öylece çekip gittin."

Bana doğru eğildi. Gözlerindeki patlamış damarları görebiliyordum.

"Ve beni öylece terk etmedin, değil mi? Hayır. Yüzlerce mil yol kat ederek bambaşka bir eyalete gittin. Telefon numaranı değiştirdin. Nereye gittiğini bile söylemedin." Çenesi gerildi. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

Bırak da bağırsın. Ağzından çıkan her kelime, polisin gelmesine bir saniye daha zaman kazandırır. Alevleri gören bir komşu şimdiye kadar mutlaka polisi aramıştır.

"İkimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu düşündüm," dedim.

“Yatak daha soğumamıştı ki, içine başka bir adamı soktun. Hem de sıradan bir adam değil... aşağılık bir mahkum... bir katil.” Sözlerini zehir gibi tükürdü. “Ne sikik bir sürtük.”

"Silas..."

Ellerini boğazıma doladı.

İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıp bileklerini kavradım, ama duman solumak gücümü elimden almıştı. Tutuşum acınasıydı. İşe yaramazdı.

Hayır. Böyle olmaz. Bütün olanlardan sonra olmaz.

“Beni bu şekilde küçük düşürmene izin vereceğimi mi sandın?” Parmakları sıkılaştı.

"Silas. Lütfen."

Bu sözler bir yalvarış değildi. Zaman kazanmaya çalışmaktı. Bir saniye daha. Bir nefes daha. O uzak seslerin yaklaşması için bir şans daha.

Bu, söylediğim son kelimeydi.

Bir zamanlar sevdiğim adamın gözlerine bakarken, yüz hatlarının şeytani bir şekle büründüğünü gördüm. Ateşin ışığında soluk mavi olan gözlerinin rengi, dipsiz bir karanlığa dönüştü.

Uzaklardan sesler duyabiliyordum. Komşular. Belki sirenler. Çok uzaktaydılar.

Bu dünyada gördüğüm son şeyin Silas olmasını istemedim.

Bu yüzden Knox'u bulmaya çalıştım. Düşmüş olabileceğini düşündüğüm yere bakışlarımı yöneltmeye çalıştım. Ama Silas'ın vücudu görüşümü engelliyordu.

Knox'un bildiğini umuyordum. Bir şekilde, bilinçsiz olsa bile, mücadele ettiğimi anladığını umuyordum. Pes etmediğimi. Ağzımdan çıkan her kelimenin bir teslimiyet değil, bir savaş olduğunu.

Görüşüm kaybolmaya başladığında gördüğüm son şey, kaçtığım küçük bungalovdu. Sığınağım. Yere kadar yanıyordu. Turuncu alevler, asla tutamayacakları bir şeyi yakalamaya çalışan çaresiz parmaklar gibi, abanoz rengi gökyüzüne uzanıyordu.

Sonra görüş alanımın kenarları karardı.

Ve hiçbir şey kalmadı.

KNOX

Gözlerimi açtığımda bulanık bir kaosla karşılaştım ve kafatasımı delip geçen yakıcı bir acı hissettim.

Sesler. Bir erkeğin sesi. Harper'ın sesi, zayıf ve yalvaran.

İnledim, görüşüm yavaşça netleşirken yanağıma nemli çimlerin bastırdığını hissettim. Düşüncelerim dağınıktı. Parçalanmıştı. Yeterince hızlı bir şekilde bir araya getiremediğim cam parçaları gibiydi.

Neredeyim? Ne oldu?

Yan tarafa yuvarlandım. Dünya şiddetle sallandı, sanki on iki kadeh viski içmişim gibi dönüyordu. Dengem tamamen bozulmuştu.

Dört ayak üstüne kalkmaya çalıştım ama hemen tekrar yere yığıldım.

Bunu aşmalıyım.

Çünkü o seslerin geldiği yöne baktığımda, her şey acımasız bir netlikle geri geldi ve kalbim göğsümde durdu.

Silas, ellerini Harper'ın boğazına dolamıştı. Yüzü morarmaya başlamıştı. Kolları yanlarında gevşek bir şekilde sarkmıştı.

Artık direnmiyordu.

Adrenalin. Sonrasında olanları açıklayabileceğim tek şey bu.

Çünkü aniden, kemiklerime kadar işleyen baş dönmesi yüzde seksen azaldı. Öfke vücudumda bir orman yangını gibi kükredi ve önce dizlerimin üzerine, sonra da ayağa kalktım.

Sallandım. Neredeyse yere düşüyordum. Ama Silas'a arkadan saldırdım.

Çarpmanın etkisiyle elleri kadının boğazından ayrıldı ve ikimiz de çimlere yuvarlandık. Yuvarlandım, kalkarken yumruğumu salladım ve şakağına indirdim.

Onun karşılık yumruğu çenemin tam ortasına isabet etti ve başımı yana savurdu. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı. O,

anlık şaşkınlığımı fırsat bilip bana saldırdı, beni sırt üstü yere yatırdı ve göğsümün üzerine oturdu.

Yumruğu elmacık kemiğime, burnuma ve göz çukuruma isabet etti.

Her darbe dünyayı daha hızlı döndürüyordu. Karanlığı yaklaştırıyordu.

Duman solumak. Tuhaf kokular. Kafama gelen darbe. Vücudum sadece kin ve sevgiyle hareket ediyordu. Silas'ın attığı her yumruk beni bayılmanın eşiğine yaklaştırıyordu.

Ve bu kavgayı kaybedersem, Harper'ı öldürecekti. Hayır. Onun ölmesine izin vermeyecektim.

Son bir adrenalın patlaması bana son bir itici güç verdi. Kalçalarımı sertçe salladım ve dengesini bozdu. Bu ivmeyi kullanarak ikimizi yuvarladım ve pozisyonlarımızı tersine çevirdim. Artık üstteydim. Yumruğumu şakağına indirdim. Kemiklerin birbirine çarpma sesi geceyi yırttı ve Silas'ın gözleri geriye devrildi.

Vücudu gevşedi.

Orada durabilirdim. Ama Silas asla durmayacak türden bir adam değildi. Karşı koyamayan insanlar üzerinde güç sahibi olmaktan zevk alıyordu. O, Harper ölene kadar durmadan saldırmaya devam edecek, istismarcı, kontrolcü, takıntılı bir tipti. Bunu kemiklerimde hissedebiliyordum. Kanımda. Vücudumun her hücresinde.

Onu yaşatırsam, onu tekrar bulacaktı.

Başladığı işi bitirecekti.

Ellerim boğazını buldu. Ve sıktım.

Nabızı avuçlarımın altında titriyordu. Zayıftı. Gittikçe zayıflıyordu.

Daha sert sıktım.

Silas'ın yüzü morarmaya başladı. Tıpkı birkaç dakika önce Harper'inki gibi.

"Yapma."

Bu kelime sanki su içinde yayılıyormuş gibi bana ulaştı.

Uzak. Boğuk.

Yan tarafa baktım. Harper yanına dönmüştü. Gözleri açıktı. Göğsü, sık ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

O hayattaydı.

"Yapma," dedi yine. Ve her şey durdu.

Arkamdaki ateşin uğultusu sessizliğe dönüştü. Uzak siren sesleri yok oldu. Kendi kalp atışlarım bile durmuş gibiydi, bir an ile bir sonraki an arasında asılı kalmıştı.

Sadece ben. Sadece bu adamın boğazını saran ellerim. Sadece yapmak üzere olduğum seçim.

Silas'a baktım. Şakaklarında şişkin damarlara. Her sıkışımda ondan akıp giden hayata.

Bu çok kolay
olacaktı. Çok haklı
bir şey olacaktı.

Bu adam onu dehşete düşürmüştü. Onu dövmüştü. Evini yakmıştı. Gözümün önünde onu öldürmeye çalışmıştı. Ölmeyi hak eden biri varsa, o da oydu.

Parmaklarım sıkıştı.

Ama sonra hissettim. Hayalet gibi bir dokunuş. Harper'ın titrek ve güçsüz eli, koluma değdi.

Ve o tek temas anında, bir ömür gözlerimin önünden geçti.

Yaşadığım hayat değil. Bunu yaparsam yaşayacağım hayat.

Harper'ı gördüm, beni bekliyordu. Ziyaret saatleri. Bu sefer maksimum güvenli hapishanede aramızda cam vardı. Eli bölmeye bastırılmıştı, benimki ise diğer tarafa, asla birbirine dokunmadan. Onun yaşlandığını, yorulduğunu, asla kucaklayamayacağı bir adamı sevmekten dolayı içinin boşaldığını gördüm. Geceleri uyanık yatarken, bu anı tekrar tekrar yaşayıp, beni durdurabilir miydi diye merak ettiğini gördüm. Beni kendi öfkemi kurtarmaya yetmediği için kendini suçluyordu.

Kızımı gördüm. Kaçırılmış bir ömür boyu doğum günleri. Asla yanımda olmanın yerini tutamayacak bir ömür boyu telefon görüşmeleri. Onun yanında yaşamak yerine, hikayeler aracılığıyla hayatını izlemekle geçecek bir ömür. Benden çok şey kaybetmişti zaten. Bu da geri kalanını alacaktı.

Anne babamı gördüm. Kız kardeşimi. Arkadaşlarımı. On dört yıl boyunca eve dönmemi bekleyen, ama tek bir şiddet anında her şeyi mahvettiğimi izleyen tüm insanları.

Bu benim için ömür boyu hapis
cezası olmayacaktı. Onlar için ömür
boyu hapis cezası olacaktı.

On dört yıl önce, tam da bu seçimle karşı karşıya kalmıştım. Sevdiğim birini tehdit eden bir adam. Durdurabileceğim bir an.

Durdurmalıydım.

Ama durdurmadım.

Ve bu sadece bana her şeyimi kaybetmeme mal olmadı. Sevdiğim insanlara daha fazlasına mal oldu.

Her bayramda oğullarını özleyen annemle babam. Masada boş bir sandalye varken etkinliklerde kadeh kaldıran kız kardeşim ve arkadaşlarım. Ve kızım... Tanrım, kızım. Babasız büyüyen kızım.

Ve şimdi, yine buradaydım. Aynı kavşak. Aynı öfke. Bu adamın ölmeyi hak ettiğine dair aynı kesinlik.

Ama farklıydı.

Çünkü bu sefer, daha önce göremediğim şeyi görebiliyordum. Şiddet, onun son nefesiyle sona ermeyecekti. Yankılanacaktı. Dalgalanacaktı. Arkamdaki evi hâlâ yakan, dokunduğu her şeyi yok eden ateş gibi yayılacaktı.

Silas buna değmezdi.

Hayatının bir değeri olduğu için değil. Onların hayatının bir değeri olduğu için. Harper'ın. Kızımın. Beni seven ve intikamımın bedelini ödeyecek olan herkesin.

İçimdeki ilkel koruyucu, bunu bitirmem için çılgılık atıyordu. Onun ona bir daha asla dokunmamasını sağlamak için. Beni olmaya zorladığı canavar olmak için.

Ama şimdi başka bir ses vardı. Daha sessiz. Daha sakın. Harper'ın sesi, bana bunu yapmamamı söylüyordu.

Kızımın sesi, evde kalmamı istiyordu.

Kendi sesim, on dört yaş daha yaşlı ve sonunda şunu anlayacak kadar bilge:

Gerçek güç, bir canı alma yeteneğinde değildi.

Onu almamayı seçmekteydi.

Harper'a baktım. Bir şekilde en kötü anımın ötesinde, altındaki adamı gören kadına. Yaptıklarımın daha fazlası olabileceğime inanan kadına.

Beni izliyordu. Bekliyordu. Korkuyla değil, neredeyse inanç gibi görünen bir şeyle. Doğru seçimi yapacağıma inanıyordu. Ve o askıda kalan anda, onun hak ettiği adam olmak istediğimi fark ettim.

Parmaklarım gevşedi.

Birer birer.

Yavaşça.

Oksijen vücuduna geri dolarken avuçlarımın altında nabzının güçlendiğini hissettim. Çaresiz, hırıltılı bir nefesle göğsünün genişlediğini hissettim.

Elimi tekrar sıkabilirdim. Fikrimi değiştirebilirdim. Hâlâ bir şansım vardı.

Ama yapmadım.

Onu tamamen bıraktım.

Ve ellerim boğazından kalkarken, başka bir şeyin de serbest kaldığını hissettim. On dört yıldır taşıdığım bir şey. Kaybolana kadar beni ezdiğinin farkına bile varmadığım bir yük.

Öfke ortadan kalkmadı. Hâlâ oradaydı, göğsümde kıvrılmış, kan istiyordu. Ama hayatımda ilk kez, ben ondan daha güçlüydüm.

Farklı bir seçim yapmıştım.

Göğsü, hırıltılı, nefes nefese bir solukla yükseldi.

Onun üstünden yuvarlandım, kendi göğsüm de inip kalkıyordu. Yorgunluk bir dalga gibi üzerime çöktü ve vücudumdaki her kas protesto etmek için çığlık attı.

Bir hayalet bir bir dokunuş. Harper'ın eli, titriyordu ve zayıf, koluma tekrar dokunuyordu.

Titriyordu. Ağlıyordu. Parmakları, bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi gömleğime sıkıca tutunmuştu.

"Buradayım," diye fısıldadım saçlarına. "Ben yanımdayım."

"Onu öldürmedin," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır." Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Sen benim intikamımdan daha değerlisin."

Uzakta sirenler daha yüksek sesle çalıyordu. Yaklaşıyorlardı. Sokağın sonundaki ağaçların arasından kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

İlk polis arabası yavaşlamak yerine, lastikleri asfaltta gıcırdayarak kayarak durdu. Sonra bir tane daha. Ardından bir itfaiye aracı, sonra bir ambulans, hepsi de alevlere uçan kelebekler gibi kaosa doğru akın ediyordu.

Kapılar açıldı. Silüetler SUV'ye doğru ilerledi, şüphesiz güvenlik görevlilerinin cesetlerini bulmuşlardı. Sesler, tam olarak anlayamadığım emirler yağırdıyordu.

"Burayaburaya!" Bir komşum el çılgınca çılgınca kaldırımından bize doğru işaret ediyordu. "Buradalar! Onlara saldırdı!" İki polis memuru, ellerini tabanca kılıflarında tutarak yaklaştı, Karanlığı yaran el fenerleri. Bunlardan biri, şakaklarında gri saçları olan yaşlı adam, pek çok kötü gece yaşamış birinin keskin bakışlarıyla manzarayı süzdü.

"Beyefendi, o kadından uzaklaşmanızı istiyorum."

Hareket etmedim. Edemedim. Harper'ın parmakları hâlâ gömleğime dolanmıştı ve onu bırakmaya niyetim yoktu.

"Tehdit olan o değil." Harper'ın sesi boğuktu, fısıltıdan biraz daha yüksek bir tondaydı, ama altında çelik gibi bir sertlik vardı. "Tehdit olan o."

Çimlerin üzerinde inleyip öksürerek kıpırdamaya başlayan Silas'ı işaret etti.

"O benim eski sevgilim," diye devam etti, her hecede bir güç vardı. "Beni eyalet sınırlarının ötesine kadar takip etti. Evimi ateşe verdi." Öksürmek için durakladı, sonra devam etti. "Ve beni boğarak öldürmeye çalıştı. Bu adam hayatımı kurtardı."

Yaşlı memurun gözleri yanan bungalova kaydı. Garaj yolunun sonundaki, kapıları hâlâ açık duran SUV'ye. Yerdeki Silas'a. Sonra tekrar bize.

"Bu doğru mu?" diye sordu, bana bakarak. "Her kelimesi," dedim.

"Ben gördüm," diye ekledi komşu, yaklaşarak. Bornoz giymiş yaşlı bir kadındı, yüzü yanıp sönen ışıklar altında solgundu. "Çılgınlıkları duyunca dışarı çıktım. O adam"—Silas'ı işaret etti—"ellerini kadının boğazına dolamıştı. Bu adam onu çekip uzaklaştırdı. Kadının hayatını kurtardı."

Polis memuru bir kez başını salladı. Kararlı bir şekilde. Sonra ortağına döndü. "Kelepçele onu."

Genç polis memuru Silas'a doğru ilerleyerek kelepçelerini çıkardı. Silas artık bilinci yerindeydi ve kendini yukarı kaldırmaya çalışıyordu.

Sesi kısık ve boğuktu. "Ben bir cezaevi memuruydum. Ben de sizden biriyim."

"Tutuklusun," dedi genç memur soğuk bir sesle, Silas'ın kollarını arkasına çekerek. "Sessiz kalma hakkın var. Bunu kullanmanı öneririm."

Kelepçelerin tıklaması, o ana kadar duyduğum en tatmin edici sestti.

"Bu bir hata," dedi Silas, onu ayağa kaldırırken. "O yalan söylüyor. İkisi de yalan söylüyor. Burada kurban benim."

"Güvenlik kameralarım var." Bir komşu, bu çimlerin tam manzarasına sahip olan evini işaret etti. "Her şeyi kaydetmişlerdir, onun saldırgan olduğunu kanıtlayacaklar."

Silas ağzını açtı, sonra kapattı. Mahvolduğunu fark etmişti.

O sırada sağlık görevlileri yanımıza geldi; kararlı yüzlü, kolları ekipmanlarla dolu bir erkek ve bir kadın.

"Beyefendi, hanımefendi, ikinizi de muayene etmemiz gerekiyor," dedi kadın, yanımıza diz çökerek. "Adlarınızı söyleyebilir misiniz?"

"Harper," diye fısıldadı. "Harper."

"Knox," diyebildim.

"Tamam, Harper, Knox, ikiniz de çok fazla duman solumuşsunuz. Size oksijen vereceğiz ve sizi hastaneye götüreceğiz."

Silas'ı, hala kelepçeli halde ambulansın arkasına bindirirken onları izledim. Gözleri benimkilerle buluştu, hala nefret ve kinle doluydu.

"Mahkumların hapishanede eski cezaevi görevlilerine ne yaptığını biliyor musun?" diye sııttım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o gözlerde, onun gibi bir adamdan asla görmeyi beklemediğim bir şey gördüm.

Korku.

Sonra onu taşıyan ambulansın kapıları kapandı. İronik bir adalet.

Harper gibi, karşılık veremeyen insanlara karşı gücünü kötüye kullanan adam, o sindirmenin diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenmek üzereydi.

Arkamızda, onun bungalovu yanmaya devam ediyordu. İtfaiyeciler çoktan söndürmeye başlamıştı ama kurtarılacak pek bir şey kalmamıştı. Alevler her şeyi yakıp kül etmişti.

Önemli olan her şey hariç.

Burada, bu çim parçası üzerinde, etrafımızdaki dünya parçalanırken sevdiğim kadını kucaklayarak, yıllar önce yaptığım seçimden farklı bir seçim yaptım.

İtidal etmeyi seçtim.

Onu seçtim.

Ve özgürlüğü seçtim.

Ama karanlık, görüş alanımın kenarlarından sızmaya başlamıştı. Adrenalin etkisini yitiriyordu ve vücudum, onu görmezden gelmeye zorladığım her borcun bedelini nihayet ödüyordu.

"Knox?" Harper'ın sesi artık çok uzaktaydı. "Knox, benimle kal."

"Hanımefendi, onu sedyeye koymamız gerekiyor," dedi sağlık görevlisi

dedi. "Beyefendi? Beyefendi, beni duyuyor musunuz?"

Cevap vermek istedim. Tanrım, ne kadar da istedim.

Ama dünya yok oldu ve hissettiğim son şey, elimdeki eliydi.

HARPER

Hastane odam bir tür bekleme odasına dönüşmüştü. Bunun gerçekleşmesi için Blake'in kaç tane kuralı çiğnediğini ancak tahmin edebiliyordum, ama bir şekilde Blake, Axel, Jace, Faith ve Ryker hep birlikte o küçük alana sığmışlardı.

Knox'un ailesi de oradaydı, annesinin tekerlekli sandalyesi kapının hemen yanında duruyordu, babası ise elini annesinin omzuna koymuş, onun yanında duruyordu; ikisinin de yüzü solgun ve sessizdi. Ryker, bir değişiklik olursa hemen arayacağına söz vererek, sonunda onları bir şeyler yemeye ikna etmişti. İkisinin de gerçekten yemek istediğini sanmıyordum. Sanırım sadece ellerini ve korkularını bir süreliğine koyacak bir yere ihtiyaçları vardı.

Tessa, Blake'in emriyle evde dinleniyordu; Dakota ve Scarlett ise kahve almaya gitmişti; hastane kafeteryasındaki kahvenin iğrenç olduğunu ve "gerçek kahve"ye ihtiyaçları olduğunu ısrarla söylüyorlardı.

Sanki sadece takılıyormuşuz gibi. Sanki bu normal bir günmüş gibi.

Sanki Knox'un hayatı tehlikede değilmiş ve biz burada oturup onun kaderini beklemiyormuşuz gibi.

"Lojistik konusunu konuşalım," dedi Faith, sesinde bir şeyleri düzeltmeye çalışırken kullandığı o agresif neşeli ton vardı. "Evin yandı. Kalacak bir yer bulmamız gerekiyor."

"Malikane," diye önerdi Jace. "Bol bol yer var."

"Kesinlikle." Faith bu teklifi bir can simidi gibi kabul etti. "Üst kattaki yatak odaları boş durup tozlanıyor. Bu mimariye karşı işlenmiş bir suç sayılır. Gerçekten, çocuklara bir iyilik yapmış olursun."

Başımı salladım, ama sözlerim boş geliyordu. "Evet."

Çünkü Knox olmadan başka bir yerde kalmayı nasıl hayal edebilirdim ki?

Axel sandalyesinde kıpırdadı ve sesindeki hafif alaycı tonla sessizliği bozdu. Alaycılıkla konuyu saptırıyordu. Onun aşk dili buydu. "Peki, konuyla hiç alakası yok ama, eğer malikanede kalırsan, belki Rainbow da seninle kalabilir."

Faith başını ona doğru çevirdi. "Kesinlikle olmaz."

"Sadece bir fikir. Yeni bir başlangıç. Yeni insanlar. Belki de onlara bağlanır."

"O sana bağlandı, Axel. O gemi çoktan yola çıktı. Yola çıktı, limana demir attı ve seni her gördüğünde kalıcı bir yuva kurdu."

"Belki de sadece maruz kalma terapisine ihtiyacı vardır. Kedileri yeni aile üyelerine tanıttıkları ve sonunda kedinin tıslamayı bıraktığı videolar gibi."

"Rainbow hayatında sana bir gün bile tıslamadı. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarının üzerinde uyuyor."

"O izin istemiyor!"

Ryker burnunu çekti. "Axel, geçen hafta, yürümek için 'çok yorgun' görüldüğü için onu merdivenlerden yukarı taşıdığını gördüm."

"Bacakları kısa! Merdivenler çok fazla! Bu sevgi değil, temel lojistik."

"Uh-huh." Faith kaşlarını kaldırdı. "Peki ya o gurme köpek pastanesi?" Axel'in yüzünde bir anlık bir değişiklik oldu. Yakalanmıştı.

"Oradan geçiyordum." "Yolundan kırk dakika sapmışsın."

"İndirim vardı."

"Son oyuncağını kırıdğı için 'üzgün görünüyordu' diye ona lastik tavuk şeklinde özel bir pasta aldın."

"O çok üzgündü! Acınası bir durumdu! Ne yapmam gerekiyordu, öylece acısına boğulmasına mı izin vereyim?"

"Onu seviyorsun," dedi Faith düz bir sesle.

"Onu tahammül ediyorum. Arada fark var."

"Geçen hafta Jace'in üzerine osurdu ve sen o kadar çok güldün ki ağladın."

"O nesnel olarak komikti. Jace'in yüzü..." Axel, Jace'in sert bakışını fark etti ve öksürdü. "Yani, berbattı. Çok trajikti. Zavallı Jace."

Her Şeye rağmen, dudaklarımın seğirdiğini hissettim. Çok az. Tam da yeterli kadar.

Bu insanlar. Bir Şekilde içine dŕtęm bu kaotik, son derece sadık aile.

Aylar nce, Silas'ın beni bulmasına kadar günleri sayıyordum. Kaderimi kaınılmazmıŐ gibi kabul ediyordum. Kendime bir yolunu bulacağımı söylüyordum, ama içten içe hiçbir Şey bulamıyordum. Sadece... lyordum. Yavaşça. Her vardiyada, her uykusuz gecede, her kapı arpıŐında irkildiğimde.

Sonra yara izime bakıp "*Seni kim incitti?*" diye homurdanan bir cinayet suçlusu ile tanıştım.

Ve her Şey değişti.

Kapının alınması herkesi gerginleŐtirdi.

Nefes almayı kestim. Gözlerim, kapı kolu döndükçe, kapı içe doğru açıldıkça ve beyaz önlüklü bir kadın içeri adım attıkça ona kilitlendi.

Uzun boylu ve köŐeli hatlıydı, elik grisi saçları başının üstüne kısa kesilmişti ve yüzü muhtemelen hiç kimseye nazikçe iyi haber vermemişti. Bakışları odayı taradı, kalabalığı görünür bir Şaşkınlıkla süzerek.

"Dr. Ellery," dedi Blake, sandalyesinden kalkarak. Knox'un nöroloğu.

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım, ne söyleyeceğine dair bir ipucu, bir işaret arayarak. Ama yüzü taş gibiydi. Okunamazdı. Profesyoneldi.

"Hepsi aileden," dedi Blake, o izleyiciler hakkında yorum yapamadan önce onu sakinleŐtirmeye çalışarak.

Dr. Ellery bunu kabul ederek bir kez başını salladı. Arkasında kapıyı, bir Şekilde kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sesle kapattı.

"Şey," dedi, ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "CT taraması ve MRG'yi tamamladık. Bay Blackwood'un oksipital kemiğinin tabanında doğrusal bir kırık ve ikinci derece beyin sarsıntısı var."

Yatak korkuluklarına sıkıca tutundum. Lineer kırık. Oksipital kemik. Hemşire beynim otomatik olarak tercüme etti: kafatasının omurgayla birleştiği arka kısmında bir atlak. Ciddi. Acı verici. Ama lineer kırıklar, çökük kırıklara göre daha temizdi

, kemik parçalarının beyin dokusuna girme olasılığı daha azdı.

Tamam. Tamam. Başka ne var?

“Ayrıca duman solumuş ve her iki ön kolunda ve alt bacaklarında ikinci derece yanıklar oluşmuş. Yara yerleri temizlenip pansuman yapıldı, enfeksiyon olup olmadığını izleyeceğiz, ancak uygun bakımla iyi iyileşmeleri bekleniyor. Duman solumaktan da iyileşmesi bekleniyor.”

Yanıklar. Yangından. Etrafımızdaki ev çökerken beni dışarı taşıdığından.

Göğsüm, duman solumasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyordu.

“Ancak...” Dr. Ellery’nin bakışları benimkilerle buluştu ve ifadesinde bir değişiklik oldu. Yumuşadı, sadece biraz. “Epidural veya subdural hematoma yok. Subaraknoid kanama yok. Orta hat kayması yok ve ventriküller normal. Görüntülerde yaygın aksonal hasar belirtisi görmüyoruz.”

Tutduğum nefes bir anda dışarı çıktı.

Beyin kanaması yok. Şişlik yok. Felaket niteliğinde bir hasar yok. İkinci sarsıntı ciddiye, kafatası kırığı ciddiye, ama bu... bu, son üç saattir zihnimde kurduğum en kötü senaryo değildi.

“Onu yakından izleyeceğiz,” diye devam etti. “Ama sence iyi olacak mı?” diye ısrar ettim.

Dr. Ellery durakladı. Düşündü. “Herhangi bir kafa travmasında garanti vermek için henüz erken.”

"Sorun değil," dedi Blake nazikçe. "Anlıyorlar. Sadece sizin ne düşündüğünüzü bilmek istiyorlar, çizelgeye ne yazacağınızı değil."

Bunu düşündü. Aldığı mesleki eğitimden kaynaklanan ihtiyatlı tavrını, yüzümdeki çaresiz umutla karşılaştırdı. Sonra, yavaşça başını salladı.

"Görüntüleme sonuçlarına göre iyimserim. Geldiğinde nörolojik muayenesi normaldi. Adını, tarihi ve nerede olduğunu biliyordu. Aslında... Harper adında birini görmek konusunda oldukça ısrarcıydı." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sanırım tam olarak

kelimeleri şuydu: ‘Biri bana onun iyi olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım.

Gözyaşlarım taşıtı. Onları durduramadım. O inatçı, imkansız adam.

“Şey”—Axel sessizliği sessizliği sessizliği sessizliği imza imza ifadesiz

—“Knox, hepimizi kalp krizi geçirmenin eşiğinde tutmayı gerçekten iyi biliyor. Bu, onun en iyi özelliği.”

Ryker sırtarak ona dirsek attı. “Ortamı oku, dostum.” “Ne? Rahatladım. Bu benim rahatlamış yüzüm.”

“Rahatlamış yüzün, sinirli yüzüne tıpatıp benziyor.” “Çok yönlüler.”

Onları zar zor duyuyordum. Aklım çoktan ileriye gitmiş, hesaplamaları yapmaya başlamıştı. Durumu stabil mi? Uyanık mı? Beni soruyor mu?

“Acaba,” dedim, sesim boğuk çıkmıştı, “aynı odayı paylaşabilir miyiz? Gözlem için, yani. Madem ikimiz de buradayız.”

Blake’in yüzü yumuşadı. Dr.

Ellery ile göz göze geldi.

“Sanırım bunu ayarlayabiliriz,” dedi. “Birkaç telefon görüşmesi yapayım.”

Yirmi dakika sonra, bir hademe yatağımı koridorda itiyordu. Floresan ışıklar başımın üstünden sabit bir ritimle, birbiri ardına geçiyordu ve ben de onları daha önce tavan döşemelerini saydığım gibi sayıyordum. Odaklanacak bir şey. Paramparça olmamı engelleyecek bir şey.

412 numaralı odanın kapısı zaten açıktı. Ve işte oradaydı.

Knox, yükseltilmiş hastane yatağına yaslanmış yatıyordu, başı beyaz gazlı bezle sarılmıştı ve bu, gümüş mavisini gözlerini her zamankinden daha da belirgin hale getiriyordu. Yatağım eşiği geçtiği anda o gözler bana yöneldi ve ifadesinde bir şey çatladı. Rahatlama. Çaresizlik. Başka kimsenin yanında hiç görmediğim bir samimiyet.

Beyaz bandajlar, her iki kolunu da bilekten dirseğe kadar sarmıştı. Hastane battaniyesinin altından,

. Kanıt. Delil. Beni sevmenin bedeli, derisine kazınmıştı.

Üst kollarındaki dövmeler hastane önlüğünün altında kaybolmuştu ve hapishane turuncusu, duvarlar, gardiyanlar ve üzerine baskı yapan on dört yılın ağırlığı olmadan, neredeyse... savunmasız görünüyordu.

Hademe yatağımı onun yatağının yanına, uzanırsak ellerimiz birbirine değecek kadar yakın bir yere yerleştirdi.

Biz de uzandık.

Parmakları benimkilerle iç içe geçti, sıcaktı, pürüzlüydü ve gerçekti. Dikkatliydi. Nazikti. Beni ateşin içinden geçiren o eller, bana dokunduğu anda yumuşadı.

"Şey," dedi Knox uzun bir süre sonra, "bu berbattı."

Şaşkın bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Çıkardığın sonuç bu mu? *Berbat mıydı?*"

"Yanılmıyorum."

"Kafatasında kırık var. Bir de yanıklar. İkinci derece yanıklar, Knox."

"Ve berbat bir durumdu." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı, sanki kollarındaki bandajlar sonradan akla gelmiş gibi parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"İyiyim mi? *Bana iyi olup olmadığımı* mı soruyorsun?" "Aynen öyle dedim."

"Benim için yanan bir binaya koşun." "Yarın yine aynısını yaparım. Sen iyi misin?"

Ona baktım. Bu adam. Kafatası çatlamış, derisi yanmış ve bir hastane yatağında yatan bu imkansız, inatçı, *sinir bozucu* adam, *benim* durumumu soruyordu.

"İyiyim. Duman soludum. Birkaç çürük var." Nerede olduğunu söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Bakışları çoktan boğazıma kaymış ve oradan uzaklaşmıştı, çenesi kısa bir süre gerildi, sonra zorla gevşetmeye çalıştı.

Bir an sessizce uzandık, sadece el ele tutuşup nefes aldık.

Birkaç ay önce kim olduğumu düşündüm. Bitkinlik ve korkuyla yaşayan bir kadın. Hayatta kalmanın

. Silas'ın beni bulmadan her günü atlatmanın bir zafer olduğunu.

Yaşamıyordum. Sadece... henüz ölmüyordum.

Ve sonra Knox Blackwood, dudağı yarılmış ve içimi okuyan gümüş mavisî gözleriyle revirime girdi.

Kitabı kapağına göre yargılama. Öyle demiyorlar mı?

Silas bir cezaevi memuruydu. Ondan önce de Indiana'da güvenlik görevlisiydi. Kağıt üzerinde, korumak ve hizmet etmekle görevlendirilmiş güvenilir bir adamdı. Oysa o bir canavardı. Peki ya elleri kanlı ve on dört yıldır parmaklıklar ardında olan dövmeli mahkum?

O benim kurtuluşumdu.

"Faith ve diğerleri bize malikaneyi teklif ettiler," dedim. "Cumbalı bir misafir odası. Doğal ışık. Hapishane parmaklıkları yok."

Yavaşça nefes verdi. "Kulağı hoş geliyor."

"Bana da."

Yine bir sessizlik oldu. Sonra nefes aldım.

"Sana bir şey söylemeliyim."

Knox kaşlarını çatı. "Kulağı pek hayra alamet gelmiyor."

"Değil. En azından öyle umuyorum." Dudaklarımı ısırđım.
"Gwen'i aradım."

Vücudundaki her kas gerildi. Eli benim elimi sıkıca kavradı, acı verecek kadar değil, ama çaresizce. Sanki ona kırılğan bir şey vermişim de, onu düşürmekten çok korkuyormuş gibi.

"Burada olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Hemen buraya gelmek istedi ama ziyaret saatine kadar beklemesi için onu ikna ettim."

Knox konuşmadı. Kıpırdamadı. Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu ve sonunda yüzüne bakacak cesareti topladığımda, onda daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Umut. Ham, korku dolu ve alev alev yanan bir umut.

Elini elimden geldiğince sıkı sıkı tuttum. "Sabah ilk iş olarak gelecek. Geride kalmasının tek nedeni, senin iyi olduğunu ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu ona temin etmemdi."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledi. "Harper, ben... teşekkür ederim."

Elini dudaklarıma götürdüm ve morarmış parmak eklemlerini öptüm.

"Aile böyle yapar," dedim. "Hoşuna gitse de gitmese de, artık benden kurtulamazsın."

Gölerek, ıslak, kırık ve güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Evet,” dedi. “Sanırım bununla yaşayabilirim.”

Floresan ışıklar uğıldadı. Monitörler düzenli ritimleriyle bip sesi çıkardı. Ve aramızdaki sessiz boşlukta, bir şeyin yerine oturduğunu hissettim.

Bir son değil. Bir başlangıç.

Çok uzun süre mutlaklar içinde yaşamıştım. İyi ya da kötü. Masum ya da suçlu. Kurban ya da canavar. Böylesi daha kolaydı. Daha temizdi. Keskin sınırlar çizersen, aynı hatayı bir daha asla yapmazdım. Bir daha asla yanlış adama güvenmezdim.

Ama mutlaklar, sadece kılık değiştirmiş korkudur.

Knox'a bakmış ve bir ibret hikayesi görmüştüm. Kötü adamların empatiyi hak etmediklerini, sonuçlarını hak ettiklerini kendime söylemiştim.

Ama burada yatarken, elim elinde, beni güvende tutmak için her şeyi riske atan bu adamı izlerken... yanıldığımı fark ettim.

Onun hakkında. Kendim hakkında. Her şey hakkında.

Şefkat zayıflık değildir. Artık bunu biliyordum. Bağışlamak, izin vermek değildir. Ve insanlar sadece yaptıkları en kötü şeyden ibaret değildir.

Bazen günah ve kurtuluş gerçekten aynı kalpte yaşardı.

Elini daha sıkı sıktım, gözlerinin kapanışını izledim ve kendime bir söz verdim.

Artık mutlaklarla yaşamayacaktım. Kimin empatiyi hak ettiğine, kimin etmediğine korkunun karar vermesine izin vermeyecektim. Bir kez yanlış kişiye güvendiğim için kendimi cezalandırmayacaktım.

Knox bana başka bir yol göstermişti.

Ve yıllar sonra ilk kez, bu yolu izlemeye hazırdım.

KNOX

Gwen odaya girdiğinde, göğsümde bir rahatlama ve sevinç hissi uyandı.

"Selam, Gwen!" Harper yatağından kalkıp ona hızlıca sarıldı. "Ben de tam bagel almaya gidiyordum," dedi Harper, serum askısını kapıp arkasına sürükleyerek.

Öyle değildi. Sadece bize birlikte vakit geçirmemiz için zaman tanıyordu. Harper, kapıyı kapatmadan önce bana gülümsedi ve göz kırptı.

Gwen bana doğru yürüdü, ama ben fark ettim. Sadece bir saniye. Gözlerinin monitörler, bandajlar ve oksijen tüpü üzerinde dolaşması. Ağzının kenarlarının hafifçe gerilip sonra düzleşmesi.

Endişeliydi. Ve sadece yaralarımın dolayı değil.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim sessizce. "Bir başka şiddet olayı. Bir başka hastane yatağı." Gözlerini kaçırmadım. "Benim böyle biri olup olmadığımı merak ediyorsun."

Yüzündeki ifade değişti. Yakalanmıştı.

"Ben..." Durdu. Nefes aldı. "Tamam. Belki biraz." Saçının bir tutamını kulağının arkasına attı, hareketi gergindi. "Harper aradığında, senin iyi olduğunu söyledikten sonra, ilk düşündüğüm şey..."

"Şiddet eğilimli babanın yine şiddet uyguladığı."

Aksini iddia ederek beni aşılamadı. "Ama sonra Harper bana her şeyi anlattı. Babasının ona yaptıklarını. Onu nasıl kurtardığını. Onu o yangından çıkarırken nasıl az kalsın öleceğini." Yutkundu. "Hayatta olmasının sebebinin sen olduğunu söyledi. Ve babasını öldürmediğini."

Gözlerine baktım. İçindeki gerçeği görmesine izin verdim.

"Bu önemsiz bir şey değil, baba." Sesi artık daha yumuşaktı.

Gülümsedim. “Şey, yakın zamanda şiddet içeren herhangi bir şey yapma planım yok, o yüzden emin olabilirsiniz, buradan çıkar çıkmaz, gece yarısı telefon almayacağından emin olacağım.”

Gülümsedi, gerginliği dağıldıkça omuzları düştü. “Peki...” Yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu, sonra fikrini değiştirip yatağın kenarına oturdu. Bana yakın. Benimle rahat. “Bu hafta benimle akşam yemeğinden kaçmak için mi böyle davranıyorsun?”

Boğuk bir kahkaha kaçtı ağızdan. Çıktığımdan beri her çarşamba birlikte akşam yemeği yiyorduk. Bu, haftamın en önemli anı haline gelmişti. “Yanık ünitesinde olsam bile, seninle akşam yemeğini kaçırmayı “Sen.”

“İyi cevap.” O sırttı, ama gözleri bandajlarıma kaydı. Monitörlere. Kalp atış hızımı, oksijen seviyemi, vücudumun hala iyileşmekte olduğu her şeyi gösteren rakamlara. Dişleri alt dudağını ısırды.

“Hey.” Gözlerime bakana kadar bekledim. “Ben iyiyim. İyileşeceğim.”

Başını salladı. Yutkundu. Sonra aynadan tanıdığım o inatçı ifadeyle çenesini kaldırdı.

“Kafana bir darbe daha aldığını duydum.” Kaşını kaldırdı. “Bunu kessen iyi olur. Beyin sarsıntısı tam olarak bir hobi sayılmaz, baba.”

“Anlaşıldı.”

“Ciddiyim.” Beni işaret etti. “Artık kafa travması yok. Seni daha yeni geri kazandım. En azından bir süreliğine beyninin düzgün çalışmasını istiyorum.”

Ağızımın köşesi gülümsedi. “Elimden geleni yapacağım.”

“Ve artık yangın yok. Artık taş fırlatan psikopatlar yok.”

“Bunu da listeye ekleyeceğim.”

“Öyle yapsan iyi olur.” Ellerini kucağında birleştirdi ve yüzündeki ifade değişti. Artık daha yumuşaktı. “Ee, nasıl hissediyorsun? Gerçekten.”

“Sanki bir depo dolusu dumanı solumuş ve kafama bir taşla vurulmuş gibi.”

"Şiirsel."

"Ben bir kelime ustasıyım."

Kız burnunu çekti. "Belli ki."

Dikkatimi elindeki çantaya çevirdim. Üstünden parlak pembe kağıt mendil görünüyordu.

"O ne?" diye sordum.

Çantayı kaldırdı. "Bunu sana Noel'de vermeyi planlıyordum. Ama son birkaç saati, o zamana kadar hayatta kalamayabileceğini fark ederek geçirdim, o yüzden..." Omuz silktili, ama sesi hafifçe titredi. "Beklemekten bıktım."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı. Saatlerce en kötü senaryoları kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı.

Ve tepkisi bana bir şey getirmeydi.

"Hediye mi? Bana mı?" Ona hediye vermesi gereken kişi bendim.

"Hayat kısa, baba. Dün gece bunu kanıtladı." Çantayı uzattı. "Artık doğru anı beklemek istemiyorum. Sadece bunu almanı istiyorum."

Tereddütümü fark etmiş olmalı ki, şöyle ekledi: "Hapishane ziyaret odasında öfkeli bir kız olduğumu, kin ve acı dolu olduğumu biliyorum. Ama bu tam olarak doğru değildi. Yani, evet, acı çekiyordum. Kin doluydum. Bazen sana kötü sözler söyledim."

Ağzımdan sert bir kahkaha kaçtı. "Hak etmişim."

Ama o başını salladı ve sesi alçaldı. Daha yumuşak bir tonda. "Seninle ilgili başka anılarım da vardı. Gerçekten çok güzel anılar. Ve sanırım içimden bir yerlerde senin iyi bir baba olduğuna biliyordum." Bir an durdu, yutkundu. "Acı kök salmaya başladığında bile, geceleri beni yatağıma yatırdığını hatırlayan kalbimin o kısmını tamamen öldürememişim."

Boğazım düğümlendi. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Yani, birkaç kez hatırlıyorum." Omuz silktili, kaçamak bir cevap verdi. "Çok küçüktüm. Ama seni hapishanede ziyaret ettiğimi de hatırlıyorum. Artık gelmeme izin verilmeden önceki o ilk yıllar. Ve sadece kendimi çok... sevdiğimi hissettiğimi hatırlıyorum." Kelimeyi aradı. "Sevdiğimi. Seni her gördüğümde."

Tavana bakmak zorunda kaldım. Gözlerimi sertçe kırpmak zorunda kaldım.

Kendine gel.

“Neyse”—ses tonu değişti, artık daha neşeliydi—“mesele şu ki, yıllar boyunca bir şey sakladım. Bunu daha çok kendim için yapıyordum, ama...” çantayı bana doğru itti. “Bunu sana vermek doğru geliyor.”

Kaburgalarım ağrıyarak dikkatlice hareket ettim ve parlak kağıt mendili çıkardım. İçinde büyük bir fotoğraf albümü vardı.

Parlak pembe.

Ve ön yüzünde, her harfi mükemmel hale getirmek için açıkça zaman harcamış bir çocuğun el yazısıyla şu sözler yazıyordu:

Babam için.

“Bu bir albüm,” diye açıkladı. “Parlak pembe muhtemelen seçilebilecek en kötü renk, biliyorum, ama bunu yapmaya başladığımda sekiz yaşındaydım, o yüzden...” Yine omuz silkti. “O zamanlar pembe en sevdiğim renkti.”

Albüm kucağımda ağır bir yük gibi duruyordu. şimdiye kadar kaldırdığım hiçbir ağırlıktan daha ağırdı.

“A şunu,” diye sessizce teşvik etti.

Ben de açtım.

İlk sayfada, Kız İzci üniforması giymiş, sanki dünyayı fethetmiş gibi kurabiye kutularını havaya kaldıran sekiz yaşındaki Gwen'in bir fotoğrafı vardı. O zamanlar bile güneşten yanmış saçları vardı. O geniş, dişleri aralıklı gülümsemesi.

Sonraki yanında bunun yani el el yazısı nottu.

Dikkatli harfler. Birkaç Bazıları ters yazılmış.

Çok çaba sarf eden bir çocuğun el yazısı.

Sevgili Babacığım,

23 kutu Kız İzci kurabiyesi sattım! Bu, grubumuzda ikinci en yüksek satıştı!

Sevgi

ler,

Gwen

Görüşüm bulanıklaştı.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim ve sayfayı çevirdim. Bu fotoğrafta birkaç ay daha büyük görünüyordu. İskelede durmuş, suya daldırılmış küçük pembe bir olta, rüzgarda sallanan ve çok net hatırladığım iki örgüsü. Gülümsemesi saf neşe doluydu.

Yanındaki notta şöyle yazıyordu:

Sevgili Babacığım,

Bugün balık tutmayı öğrendim! Solucanlara dokunmayı sevmiyorum. Solucanlar iğrenç. Öldükleri için onlara acıyorum. Ama balık tutmak eğlenceliydi! Kendi başıma bir balık yakaladım! Seninle balık tutmaya gitmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgi

ler,

Gwen

Lanet olsun.

Boğazım düğümleniyordu. Gözlerimi sanki bozuk bir muslukmuş gibi sürekli silmek zorunda kaldım.

Sayfa sayfa. Anı anı.

İlk dans gösterisi. Mor bir tütüyle sahnede duruyordu, dönüşün ortasında donmuş, kollarını genişçe açmış, sanki tüm seyirciyi kucaklamaya çalışıyormuş gibi. Yanındaki notta şöyle yazıyordu:

Sevgili Baba,

O kadar gergindim ki neredeyse kusacaktım. Ama kusmadım! Senin ön sırada oturduğunu hayal ettim ve bu bana cesaret verdi. Umarım en yüksek sesle sen alkışlamışsındır.

Sevgi

ler,

Gwen

Onuncu doğum günü. Gülüşünün ortasında çekilmiş, burnunda krema lekesi olan, parti şapkalı arkadaşlarının arasında bulanık bir şekilde görünen bir fotoğraf. Eğri büğrü bir pastanın üzerinde on mum parlıyordu.

Sevgili Babacığım,

Artık iki haneli yaşa girdim! Kendimi gerçekten büyümüş hissediyorum. Bir dilek tuttum ama ne dilediğimi sana söyleyemem, yoksa gerçekleşmez. (Ama muhtemelen tahmin edebilirsin.)

Sevgi

ler,

Gwen

Ortaokul mezuniyeti. Beyaz bir elbise giymişti, saçları iki Fransız örgüsü şeklindeydi, rulo haline getirilmiş sertifikasını bir kupa gibi sıkıca tutuyordu.

Sevgili Babacığım,

Bugün sahneye çıktım. Senin, benim göremediğim bir yerden izliyormuşsun gibi hayal ettim. Bu bana iyi geldi.

Sevgi

ler,

Gwen

İlk arabası. Açıkça gurur duyduğu, eskimiş bir Honda. Kaputa yaslandı, anahtarları parmağında sallanıyor, sırtıyordu.

Sevgili Babacığım,

Bir araba aldım! Sola döndüğümde garip bir ses çıkarıyor ama yine de onu seviyorum. Elinden gelseydi bana araba kullanmayı öğretirdin, biliyorum.

Sevgi

ler,

Gwen

Her bir dönüm noktası. Onun için önemli olan her an. Eve gelir, bir fotoğraf basar ve bana bir not yazardı.

Beni de dahil ederdi.

Ben orada olmasam bile. Kızgın olsa bile. Benim bir daha geri dönmeyeceğime inanmaya başlamış olsa bile.

Beni de dahil etmişti.

Ben başından beri onun yanındaydım.

"Bu..." Kelimeleri bulamadım. Sesim bozuk çıkıyordu. Yıkılmıştı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"İçten içe, bir gün seni tekrar göreceğimi biliyordum, baba." Gözleri şimdi parlıyordu. Islak. Ama kendini tutuyordu. "Ve hiçbir şeyi kaçırmamı istemedim. O anları birlikte yaşamamızı istedim." Hafifçe titreyerek gülümsedi. "Bunu gerçekleştirmek için benim yolum buydu. Seni hayatıma dahil etmek için."

Burnumun köprüsünü sıktım.

Boyun 1,93 metre. Vücudun dövmelemlerle kaplı. Mahkum edilmiş bir katilsin. Bir bakışınla yetişkin erkekleri sindiren sert bir herifsin.

Kendine gel.

"Ah, bir de e-postanda bunu sormuştun." Çantasına uzandı ve yıpranmış, soluk pembe bir fili kucağına koydu. "Tabii ki sakladım, baba. Bana verdiğin her şeyi sakladım."

Ciğerlerimden hava boşaldı.

Onu iki elimle aldım. Bir kulağı neredeyse kopmuştu. Pembe rengi griye yakın bir renge dönüşmüştü, kumaşın bazı yerleri yıpranmıştı. Yıllar boyunca ovulup pürüzsüzleşmişti, sanki rengini sevdiği için onu tamamen silip süpürmüş gibi.

Onu atmış olmasından çok endişelenmiştim. Ama o bunca zaman saklamış. Görünüşe bakılırsa, yıllarca her gece onunla uyumuş.

Boğazım düğümlendi. Başparmağımı yıpranmış yere bir kez, iki kez bastırdım, dokusu sanki ezberlemem ve saklamam gereken bir şey gibi parmak izime kazındı.

"Gwen..."

"Seni seviyorum, baba."

Dört kelime. Basit. Yıkıcı.

On dört yıldır kalbimde kilitli tuttuğum bir şeyi açtılar.

"Ve sana bir şey daha aldım," diye ekledi. Başka bir albüm çıkardı.

Sarı. Boş.

"Sarı benim yeni en sevdiğim renk," diye açıkladı. "Bunu birlikte doldurabiliriz diye düşündüm. Çarşamba akşam yemekleri. Tatiller. Her şey. Artık doğru anı beklemek yok."

Ve hepsi bu kadardı.

1,93 metre boyunda. 109 kilo kas. Boynuma kadar uzanan dövmeler. Hapishaneden kırılmadan çıkmış bir adam.

Küçük bir çocuk gibi ağladım.

Gwen öne eğildi ve kollarını bana doladı, kabloları, monitörlere ve beni bir arada tutan tıbbi bantlara ve inatçılığımı dikkat ederek.

"Sorun yok baba," diye fısıldadı. "Artık zamanımız var."

Sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi ona sarıldım. Artık zamanım vardı. Anıları paylaşmak, albümler oluşturmak ve kaçırdığım her şeyi öğrenmek için zamanım vardı.

Onun babası olmak için zamanım vardı.

KNOX

GÜNAHKARLAR VE AZİZLER GRUP SOHBETİ

Blake: Knox, nasıl hissediyorsun?

Ben: İyiyim.

Axel: "İyiyim" diyor. Adamın kafatası hindistan cevizi gibi yarılmış, o ise İYİYİM diyor.

Jace: Ciddi bir kırığın vardı. Ben: Farkındayım. Oradaydım.

Axel: Gerçekten mi? İki kez beyin sarsıntısı geçirdin. Arka arkaya. Bir süreliğine beynin adeta bir Magic 8-Ball gibiydi. "Knox kendi adını hatırlayacak mı?" Başını sallar. "Daha sonra tekrar sor."

Ryker: Beyin sarsıntıları öyle olmaz.

Axel: Oh, pardon, sen sabahın 2'sinde stres atmak için Doritos yerken WebMD'ye girdin mi? Hayır mı? O zaman otur.

Blake: Knox yüzünden stres atmak için Doritos mu yedin?

Axel: COOL RANCH. Duygusal destek aroması. Ben:

Çok duygulandım.

Axel: Olmalısın da. Cool Ranch'i herkese açmam. O, hayati tehlike arz eden yaralanmalar ve reality TV dizilerinin sezon finalleri için ayrılmıştır.

Ben: Jace, ikinci cep telefonu için teşekkürler.

Jace: Asistanım ilkini kurmak için üç gün uğraştı. Kişiler, uygulamalar, erişilebilirlik özellikleri. Dijital bir eğitim klasörü oluşturdu. Renk kodlu.

Ryker: Yapmadı.

Jace: Adını "Boomerlar için Teknoloji: Nazik Bir Kılavuz" koydu.

*Axel: ÖLÜYORUM. *Ağlayarak gülen emoji**

Blake: O kadın zam hak ediyor.

Jace: Aldı. Bir de spa günü. Telefonun yangında yok olduğunu söylediğimde yüzünü görmeliydin. Sanki büyükannesini ezdiğimi söylemişim gibi bana baktı. İki kez. Sonra geriye doğru gidip doğruladı.

Blake: Telefonun gerçekte nasıl mahvolduğunu anlattığında kendini kötü hissetmiştir herhalde.

Jace: Kesinlikle. Onu piyasadaki en iyi iPhone'a yükseltti.

Axel: Ah, ne tatlı bir idari asistan! Jace: O eğitim klasöründe HİPERLİNKLER vardı, Knox.

Axel: Knox'un kaçındığı konulardan bahsetmişken, ev partisi ne zaman?

Ben: Hayır.

Axel: Aylardır beni oyalıyorsun! Yakında ev partisi olmayacak. "Özgürlüğünün İlk Yılı Kutlu Olsun" partisi olacak.

Ben: Hala hayır.

Axel: Malikanede yapabiliriz. Ya da Jace'in çatı katında. Jace'in evinde on dört oda falan var.

Jace: On iki.

Axel: Ah, ON İKİ. Benim hatam. Ne utanç verici.

Ryker: Sen sadece sarhoş olup eşyaları kırmak için bir bahane arıyorsun. Axel: İkisini de yapabilirim, Ryker. Ben çok yönlü biriyim.

Blake: Belki küçük bir toplantı? Ben:

Toplantı yok.

Axel: Zevkli bir gece. Ben:

Hayır.

Axel: Mütevazı bir parti.

Ben: Axel.

Axel: Mütevazı bir şenlik.

Ryker: Hepsi aynı şey.

Axel: Hayır, değil. Bir "shindig" ile bir "jamboree"nin enerjisi tamamen farklıdır. Sözlüğe bak.

Jace: Parti falan olmayacak.

*Axel: Kesinlikle parti olacak. Ve hapishane hücresi şeklinde bir piñata getireceğim. *Yıkım topu emoji**

Ben: Seni mahvederim.

Axel: Gördün mü? İşte istediğim enerji bu! Çok erkeksi. Çok tehditkar. Bunu göğsümde hissettim.

Blake: Şaka yapmıyor, Axel.

Axel: Lütfen. Adamın beyin sarsıntısı ve kafatası kırığı var. Onu kolayca geçebilirim.

Ben: İyileşiyorum. Dene de görelim.

Ryker: Axel bir alışveriş arabasından bile kaçamaz. Axel: Pardon. Ben çeviğim.

Ryker: Geçen hafta düz bir zeminde ayağın takıldı.

Axel: O zemin kaygandı, bunu sen de BİLİYORSUN.

Blake: Lütfen konumuza odaklanabilir miyiz? Tessa her an doğurabilir. Hazırda beklemeliyiz.

Axel: Oh, ben hazır bekliyorum. Hastane çantamı hazırladım. Atıştırmalıklar, tüylü çoraplar, doğum için bir çalma listesi.

Ryker: Doğum için çalma listesi mi hazırladın?

Axel: Adı "Push It Real Good" ve üç saatlik, özenle seçilmiş, enerji verici şarkılardan oluşuyor.

Blake: Tessa bunu biliyor mu?

Axel: Doğum odasında play tuşuna bastığımda öğrenecek. Blake: Doğum odasında olmayacaksın.

Axel: Bakalım.

Blake: Bakmayacağız. Sınırlar var.

Axel: Şaka yapıyorum. O saçmalığı görmek istemem. Koridorda bekleyeceğim. ÇALMA LİSTEMİN MÜZİKLERİ ÇALARKEN.

Ben: Bu konuşmayı sessize alıyorum.

Axel: Nasıl yapılacağını bilmiyorsun. Bu, Boomer Kılavuzu'nun 4. bölümünde var. *Gülme emoji*

Blake: Vay canına.

T Axel: "T" ne?

Axel: Alo?

Axel: Blake cümlesinin ortasında uzaylılar tarafından kaçırıldı mı? "T" ne? "T-uzaylılar beni kaçırdı" mı?

Axel: BLAKE.

Axel: Bir adamı bir ünsüz harf üzerinde bırakamazsın. Bu psikolojik savaş.

Blake: Tessa'nın suyu az önce geldi.

Axel: Lütfen Pers halısının üzerine akmadığını söyle.

Blake: AXEL.

Axel: O HALİ VINTAGE.

Ryker: Karısı doğum yapıyor.

Axel: VE BEN ONU TAMAMEN DESTEKLİYORUM. Ama o halı iki Dünya Savaşı'ndan sağ çıktı.

Ben: Yola çıkıyoruz.

Axel: Beni bekleyin. Çalma listesini almam

lazım. Axel: VE HAVLULAR. HALI İÇİN.

Blake: Telefonumu kapatıyorum. Mercy Harbor'da görüşürüz. Axel: YOLUN AÇIK OLSUN, KÜÇÜK İNSAN.

KNOX

Doğum servisi bebek pudrası ve umut kokuyordu.

Tessa'nın odasına girerken Harper'ın eli elimde sıcaktı ve kendimi, eskiden bahçede tehditleri katalogladığım gibi her ayrıntıyı kataloglarken buldum. Eski alışkanlıklar. Ama şimdi hatırlamaya değer bir şeyi katalogluyordum.

Tessa, hastane yatağında yaslanmış oturuyordu, yorgun ve yeni annelerin yaptığı gibi ısıll ısıll parlıyordu. Blake, pembeye sarılmış minik bir paketi kucaklayarak, bir nöbetçi gibi onun yanında duruyordu.

Kızı.

"Onu bütün gün kendine mi saklayacaksın, yoksa bizimle tanıştıracak mısın?" Axel'in sesi, saygı dolu sessizliği bozdu.

Blake başını bile kaldırmadı. "Düşünüyorum."

"Onu boş ver." Faith, gözleri şimdiden parıldayarak odanın diğer ucuna, kardeşinin yanına gitti. "O çok güzel, Blake. O çok güzel."

Blake nihayet kızından gözlerini ayırıp odadakilere seslendi. "Millet, Elaine Morrison ile tanışın. Kısaca Ellie."

Ellie.

Çenemi aşağı eğdim, ismin kemiklerime işlemesine izin verdim. Ona yaklaşıyordu. Narin ama dayanıklı bir şey. En karanlık yerlerde bile büyüyen türden bir şey.

"Ellie," Harper yanımda fısıldadı ve elimi sıktığını hissettim. "Bu isim mükemmel."

"Tessa seçti." Blake'in sesi boğuktu. Yıkılmıştı. Sevdiğin birinin dünyaya yeni bir hayat getirmesini izlemekten kaynaklanan türden bir yıkımdı bu. "Ben sadece onun söylediği her şeye katıldım."

"Akıllı adam." Ryker, Faith'in yanına geçti, kolunu sanki oraya aitmiş gibi onun beline doladı. "Mutlu eş, mutlu hayat."

Sırrı bu."

"Sır epiduraldır," dedi Tessa yataktan, sesi yorgun ama neşeliydi. "Sır kesinlikle epiduraldır."

Scarlett, Jace'in göğsüne yaslanarak güldü. "Gelecekte referans olması için not aldım."

Jace'in eli kalçasında sıkılaştı ve aralarında geçen bakışı yakaladım. O bakış, gelecekte kullanmak üzere not etmenin varsayımdan ibaret olmadığını söylüyordu.

"Onu ilk kim kucağına almak ister?" diye sordu Blake, ancak Ellie'yi tutuş şekli, onu bırakmaya henüz tam olarak hazır olmadığını gösteriyordu.

"Ben." Faith hemen öne çıktı, kolları çoktan uzanmıştı. "Teyze ayrıcalıkları. Bunları kullanıyorum."

Blake tereddüt etti.

"Blake," Tessa'nın sesi nazik ama kararlıydı, "bebeği kız kardeşine ver."

Ellie'yi, genellikle nükleer maddeyi taşıırken gösterilen özenle Faith'in kollarına verdi ve odada bir şeyin değiştiğini gördüm. Faith'in yüzü değişti. Yumuşadı. Ryker'in yanında tamamen hareketsiz kalmasına neden olacak şekilde parladı.

Yüzündeki ifadeyi yakaladım. Arzu. Çaresizce değil. Sabırlı bir arzu. Şöyle diyen bir arzu: *Bir gün, o hazır olduğunda, ona bunu vereceğim.*

Tanrım. Bu insanlar. Kaos, sevgi ve bir şekilde en iyi sonuçlara yol açan korkunç hayat seçimleriyle dolu bu oda.

"Tamam," Tessa beni işaret etti, "sıra sende."

Donakaldım. "Ne için sıra bende?"

"Onu

kucağına

almak." "Ben

almayayım."

"Knox."

"Onu düşürürüm."

"Düşürmezsin."

"Uzun zamandır kırılğan şeylerle pratik yapmadım, Tessa." "Ve şimdi bir bebeği tutacaksın." Harper,

bana göre yarısı kadar olan biri için şaşırtıcı bir güçle Faith'e doğru itti.

"Bunu karakter gelişimi olarak gör."

Faith çoktan kollarını uzatmıştı ve ben daha fazla itiraz edemeden,  kiloluk yeni bir insan benim ellerime teslim edildi.

Her Şey durdu.

Ellie Morrison'a, buruşuk yüzüne ve minik yumruklarına baktım ve ruhumda bir Şeyin çatladığını hissettim; bunu kaırmadığımı fark ettim.

Böyle bir dönüm noktasını, en iyi arkadaşlarımdan birinin baba olmasını kaırmamıştım.

"O senin elinde," diye mırıldandı Harper, elini sırtıma koyarak. "Harika gidiyorsun."

Bebeği mi kastettiğini yoksa beni boğmak üzere olan duyguları mı kastettiğini tam olarak anlayamadım.

Belki de ikisini de.

"Burnunu sana çekmiş," dedim Blake'e, çünkü bir Şeyler söylemek zorundaydım. Utanç verici bir Şey yapmadan önce bu büyüyü bozmam gerekiyordu. Mesela kardeşlerimin önünde ağlamak gibi.

"Zavallı ocuk," dedi Axel alaycı bir tonla.

Blake onu görmezden geldi. Gözleri bendeydi ve orada bir Şey gördüm. Anlayış. Yılların, hapishane hücrelerinin ve ikimizin de muhtemelen hak etmediğimiz ikinci Őansların ağırlığı.

"O Şanslı," dedi Tessa sessizce. "Onun için dünyayı yakıp yıkacak dört amcası var."

Odaya göz gezdirdim. Jace, kolunu Scarlett'in omzuna atmıştı. Ryker, kolunu Faith'in omzuna atmıştı. Axel, Dakota'yı yanına sıkıca sarmıştı. Hepsisi, bu minik, mükemmel Şeyi kucağımda tutuŐumu izliyordu.

Kardeşlerim.

Aileyi kan bağı oluŐurmazdı. Bu dersi zor yoldan öğrenmiştim. Ama bu adamlar, tutuklandığımda yanımda duranlar, beni hapishanede ziyaret edenler, bana bir kez bile insan değilmişim gibi bakmayanlar...

Onlar benim ailemdi.

"Tabii ki öyle," dedim ve aptalca bir Şey yapmadan önce Ellie'yi dikkatlice babasına geri verdim. Axel'in benim yumuŐadıđım konusunda haklı olduğunu kanıtlamak gibi bir Şey yapmadan önce.

Harper elini tekrar elime kaydirdi ve avucumda onun nabzının tanıdık, yatıştırıcı ritmini hissettim. Sabit. Sakin.

Ev.

"Peki..." Jace, kendine özgü iş adamı tavrıyla boğazını temizledi. "Sen ve Axel resmi olarak ortak olduğunuz için yeni girişim nasıl gidiyor?"

Axel'e bir göz attım. "İlerliyoruz. Program şimdiden on iki kişinin başarılı bir şekilde geçiş yapmasına yardımcı oldu. İş, barınma, terapi. Her şey dahil."

Bir gün Ronan da o listede olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

Dakota, sanki dünya barışını ilan etmişiz gibi bize gülümsedi. "İkinizle de çok gurur duyuyorum. Kardeşim ve erkek arkadaşım, birlikte hayatları değiştiriyorsunuz."

Axel Pierce'in küçük kız kardeşimle çıkmasından hâlâ pek hoşnut değildim. Adamın duygusal yelpazesi bir "Motor Kontrol" ışığı kadar genişti. Ama onları birlikte izlerken, onun yanında nasıl yumuşadığını, sanki onun gerçek olduğunu doğrulamaya ihtiyaç duyuyormuş gibi elini ondan hiç ayırmadığını görünce...

Yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordum.

"Ve Faith," Harper arkadaşına döndü, "House of Faith nasıl gidiyor?"

Faith, Jace ve Axel'in sistemden yaş sınırını aşan bakıcı çocuklara yardım etmek için geliştirdikleri programı düşünürken yüzü adeta parlıyordu. "Geçen hafta itibariyle yirmi üç çocuk var, her gün yeni başvurular geliyor. Genişleme için onay aldık, bu yüzden bahara kadar on beş çocuk daha kabul edebileceğiz. Ve gelecek yıl beş şehirde daha şubeler açacağız."

"Yerine gidebilecekleri bir yeri olan yirmi üç yaşını doldurmuş koruyucu aile çocuğu," dedi Ryker, gururla boğuk bir sesle. "Birinin kendilerini önemseydiğini bilen yirmi üç çocuk."

"Yirmi dört," diye Faith yumuşak bir sesle düzeltti. "Dün yeni bir başvuru aldık. Oregon'dan on yedi yaşında bir kız. Önümüzdeki ay yaş sınırını aşacak ve gidecek hiçbir yeri yok."

"Artık bir yeri var," dedim.

Faith bana gülümsedi ve gözlerinde benim göğsümde hissettiğimle aynı şeyi gördüm.

Kefaret.

İyi davranışlarla ya da şartlı tahliye duruşmalarıyla kazanılan türden değil. Her gün, orada bulunarak, varlığını hissettirerek, yaptığın en kötü şeyin seni tanımlayan tek şey olmasına izin vermeyerek inşa ettiğin türden.

Harper başını omzuma yasladı ve tüm vücudunun gevşediğini hissettim. Güvende. Mutlu. Burada, sevdiğimiz insanlarla çevrili, yeni başlangıçlarla dolu bir odada.

Bu ana gelmek için ne kadar çaba sarf ettiğimi düşündüm. Hücrede geçirdiğim on dört yıl. Yıllarca süren şartlı tahliye reddi. Yaptığım şeyin ağırlığı ve bunu yapma nedenlerim.

Ve sonrasında olanlar.

Kızım ile ilişkimizi yeniden kurmak için yaptığım yavaş ve özenli çalışmalar. Terapi seansları. Zorlu konuşmalar. Bana baktığı ve kendimi bir canavar olarak değil, onun babası olarak gördüğüm anlar.

Henüz o noktaya gelmemiştik. Ama her geçen gün o noktaya yaklaşıyorduk. Ve sonra Harper vardı.

Benim duvarlarım olduğunu bile bilmeden önce onları aşan kadın. Mahkum edilmiş bir katile bakıp, uğruna savaşmaya değer birini bulan kadın.

Ben artık on dört yıl önceki adam değildim. Hatta bir yıl önceki adam bile değildim.

Ama bu odada durmuş, beni kurtaran kadınla el ele tutuşmuş, kardeşlerimin benim için hayal bile edemeyeceğim hayatlar kurmasını izlerken...

Sonunda olmam gereken adam olmaya başlamıştım. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Harper.

Çenemi aşağı eğdim, dudaklarımı onun saçlarına değdirdim.

"Seni." "Yalancı." Geri çekilip bana baktı, o yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. "O bebeği tutarken neredeyse ağlayacağını düşünüyordun."

"Neredeyse ağlamıyordum."

"Knox, çenen o şeyi yapıyordu." "Ne şeyi?"

"Çenenı o kadar sıkıyordun ki, azı dişin kırılacak diye korktum." Parmak uçlarına yükseldi ve sakallarımın en kalın olduğu yere, çeneme bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Sırrın bende güvende."

"Korumam gereken bir itibarım var."

"Senin itibarın, bir zamanlar hapisane kafeteryasında bir adamın altına işemesine neden olan korkunç bir eski mahkum olduğu." Cildime dokunarak gülümsedi. "Bence duygusal olarak savunmasız kaldığın bir anı atlatabilirsin."

"O hikâye abartıldı." "Öyle mi?"

"Hayır."

Gülerek, sesi güneş ışığı gibi göğsüme yerleşti.

Odanın diğer ucunda Ellie küçük bir çığlık attı ve Blake hemen tam koruma moduna geçti, bir cerrahın titizliğiyle bezini, ateşini ve genel durumunu kontrol etti.

"O iyi," dedi Tessa sabırla. "Bebekler ağlar."

"Doğru, ama neden ağlıyor?" diye karşılık verdi Blake.

"Blake. Tatlım. Hayatımın ışığı." Tessa elini okşadı. "Kendini ifade ediyor. Bu sağlıklı bir şey."

"Daha altı saattir hayatta. Neyi ifade edecek ki?" "Görünüşe göre fikirlerini. Bunu senden almış."

Blake'in yeni babalık görevini beceriksizce yerine getirmesini hem eğlenerek hem de kendimi tanıyarak izledim.

O küçük kız, hangi dünyaya geldiğinin farkında değildi.

Onun için tereddüt etmeden ağır suçlar işleyecek beş erkek. Tamam, peki, ben ciddi şekilde tereddüt etmeyi öğrenmiştim, ama yine de, birbirleri için ateşe atlayacak ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapacak beş erkek vardı.

Ellie asla yalnız kalmayacaktı. Asla korumasız kalmayacaktı. Asla birinin onu kollayıp kollamadığını merak etmeyecekti.

Çünkü biz vardık.

Harper her zamanki gibi düşüncelerimi okuyarak elimi sıktı. "Harika bir amca olacaksın."

"Korkunç bir amca olacağım," diye düzelttim. "Ona yaklaşan her erkek, beş adet geçmiş kontrolü

kontrolünden ve psikolojik
değerlendirmeden geçmek zorunda
kalacak." "Sadece beş mi?" Harper
sırıttı.

"Jace titiz davranılmasında ısrar
etti." "Peki ya Axel?"

"Axel sorgulamada hazır bulunmakta ısrar etti. Anlaşılan, 'teknikleri'
varmış."

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu Harper.

"Muhtemelen."

Yine güldü ve ben onu kendime yaklaştırdım, kolumu omuzlarına
doladım. Bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sanki tam da bu yer
için tasarlanmış gibi.

Artık hayatım buydu. İşte
bu.

Aile. Aşk. Asla umut etmeyi cesaret edemediğim ikinci şanslar.

Odaya bir kez daha göz gezdirdim, her ayrıntıyı hafızama
kazıdım. Ryker'ın Faith'e sanki o onun tüm dünyasıymış gibi bakışı.
Jace ve Scarlett'in gelecek ve olasılıklar hakkında birbirlerine
fısıldaşmaları. Axel'in bebekten etkilenmemiş gibi davranırken,
Dakota'ya attığı bakışlarla zaman çizelgesini hesapladığını belli
etmesi.

Harper'ın, kalbimin hala attığından emin olmak istercesine elini
kalbimin üzerine koyuşu.

Atıyordu.

On dört yıldır ilk kez, gerçekten atıyordu.

Seçimler, sonuçlar ve çelik parmaklıklar yüzünden kaçırdığım
yıllarca süren bu tür anları özlemiştim. Ama bundan sonra? Bir saniye
bile kaçırmayacaktım.

Harper bana baktı, yeşil gözleri öğleden sonra ışığında yumuşak
görünüyordu. "Selam."

"Selam."

"Seni seviyorum."

Üç kelime. Basit. Yıkıcı. Hakkımdaki gerçeği bilen birinden
duyacağımı hiç düşünmediğim türden bir şey.

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı alnına bastırdım. Nazikçe.
Saygıyla. "Hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok."

"Güzel." Gülümsedi ve o gülümseme, sırf onun için dünyayı yakıp yeniden inşa etmek istememe neden olan türden bir gülümsemeydi. "Çünkü artık benden kurtulamazsın."

"Bu bir tehdit mi?" "Bir söz."

Ona baktım. Hapishane revirine girip her şeyi değiştiren bu kadına. Yara izlerimi, günahlarımı ve sessizliğimi görüp yine de kurtarılmaya değer olduğuma karar veren kadına.

On dört yılımı hayatta kalmak için harcamıştım. Artık nihayet yaşayacaktım.

EPILOG

KNOX

İki ay sonra, Axel dileğini gerçekleştirdi.

Sinners and Saints malikanesi, dergi sayfalarından çıkmış gibi bir yere dönüşmüştü. Gizli hoparlörlerden müzik çınılıyordu. Işıklar, devasa oturma odasını sıcak kehribar ve yumuşak mavi renklere büründürüyordu. Şehri gören tavandan tabana pencerelerin yanında bir DJ kabini ortaya çıkmıştı ve barda küçük bir ülkeyi finanse etmeye yetecek kadar birinci sınıf içki vardı.

Ben tüm bunların kenarında durmuş, viskimi yudumlarken, kutlama kavramına hâlâ alışmaya çalışıyordum.

Tessa ve Blake, bebek doğduğundan beri ilk kez dışarı çıkacakları bu gece için bir bakıcı tutmuşlardı. Onları hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Hatta başları dönüyordu. Sanki bir şeyden paçayı kurtarmış gençler gibi birbirlerine gizlice bakışlar atıyorlardı. Blake, sanki Tessa'nın gerçek olduğuna hala inanamıyormuş gibi kolunu onun beline dolamıştı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, Tessa'nın acil serviste kalbi durduktan ve Blake'in kendi elleriyle kalbini yeniden çalıştırmak zorunda kaldıktan sonra, bu dürtüyü anlıyordum. Bazı insanlara, hâlâ orada olduklarını kanıtlamak için dokunmaya devam etmen gerekir.

Jace ve Scarlett barın yanında bir şey hakkında tartışıyorlardı, ama buradan bile ağzının kenarındaki gülümsemeyi görebiliyordum. Kadın yanlışlıkla ona patronuyla ilgili bir intikam listesi vermişti. Aşk hikâyeleri kariyerini bitirecek bir hatayla başlamış ve bir şekilde kadının parmağındaki yüzükle, erkeğin yüzündeki kalıcı sırtıyla son bulmuştu.

Axel, Dakota'nın yanında duruyordu; Dakota, onun söylediği bir şeye gülerek elini onun göğsüne koymuştu. Sahte nişan. İşte böyle başlamışlardı. Görünüşe göre kendi kalpleri hariç herkesi kandıran bir kompo.

Ve Faith. Tatlı, kaotik Faith, sanki oraya aitmiş gibi Ryker'in koluna sıkıca sarılmıştı. Ki öyleydi de. Onu ömür boyu hapis cezasından kurtaran tek kişi oydu. Artık o sadece... onundu.

Sonra ben vardım. Ve

Harper.

Kaotik bir tüy yumağı ayak bileklerimin önünden geçip gitti. Rainbow.

Faith'in köpeği, dört ayaklı bir biyolojik tehlike gibi kalabalığın içinden ilerliyordu, uyumsuz gözleri bir sonraki kurbanını arıyordu. Bir gözü bir garsonu takip ediyordu. Diğer ise tavanı inceliyor gibi görünüyordu. Onun kendine özgü yürüyüşü tam gaz devam ediyordu: üç normal adım, bir tesadüfi cha-cha, tekrar. Yanındaki şişlik her adımda sallanıyordu, etli bir metronom gibi.

Kokteyl elbisesi giymiş bir kadın Rainbow'un yaklaştığını fark etti ve yaklaşık iki saniye içinde kederin beş aşamasını yaşadı. Şok. Dehşet. Şaşkınlık. İsteksiz kabullenme. Ve sonunda, çekinerek okşamak için eğilirken yüzünü buruşturdu.

"İyi... köpek?" dedi kadın, elini sanki yapışkan bir şey bulaşacakmış gibi geri çekerek.

Rainbow'un ağzına göre biraz fazla uzun olan dili, tam bir memnuniyetle dışarı sarkıyordu. Muhtemelen tüm bu partinin kendisi için düzenlendiğini düşünüyordu. Elli kişi, sadece onun ihtişamını hayranlıkla izlemek için toplanmıştı.

Sonra bir sonraki hedefini travmatize etmek için sallanarak uzaklaştı, arka yarısı coşkuyla sallanıyordu.

Harper elinde şarap kadehi ile yanıma geldi, yeşil gözleriyle kalabalığı taradı.

"Neden iki tane Jace var?" diye sordu.

İçkim boğazıma takıldı. "Jace'in ikiz kardeşi var. Bu Grayson."

"Cidden mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Onları nasıl ayırt ediyorsun ki? İsim etiketlerine mi ihtiyacımız var? Renk kodlu bilekliklere mi?"

"Jace sana kendisinin daha yakışıklı olduğunu söyleyecektir."

"Peki ya şu ikisi?" Barın yanındaki diğer iki adama doğru başını salladı. "Jace'e yakın olan diğer insanlar mı?"

"Hunter ve Bryson. Jace'in diğer kardeşleri. Hunter savcı."

“Hadi canım. *Law and Order: SVU* gibi mi?”

Sırıttım. “Eminim kendini tam da öyle görüyor.”

“Bir dakika.” Harper bana tam olarak dönerek, analitik hemşire beyni açıkça çalışmaya başladı. “Jace hakkında bildiklerime göre, babasından miras para almış. Hepsi...”

“Milyarder mi?” diye tamamladım.

“Evet.” “Vay canına, bu çok müstehcen.”

“Evet.”

Bunu bir an düşündü. “Mercy Harbor’da birlikte çalıştığım yeni bir hemşire var.” Tanrıya şükür artık hapishane yerine hastanede çalışıyordu. Blake’in çalıştığı hastaneyle aynı. “Onu onlardan biriyle tanıştırmaya çalışmalıyım.”

“Tek bekar olan Bryson.” “Yakışıklı.”

Ona sert bir bakış attım. “Senin bir sevgilin var.”

Dudakları yavaşça, yıkıcı bir gülümsemeye dönüştü. Kolunu koluma doladı ve bana sıkıca sarıldı. “Sahiplenici olmanı seviyorum.”

Göğsümde sıcak bir his yayıldı. Bir yıl önce, bu cümle onu irkiltebilirdi. Şimdi ise buna, bana yaslandı.

Bu, bizim hakkımızda öğrendiğim şeydi. İyileşme hakkında. *Sonrası* hakkında. Kıskançlık tehlikeli olmak yerine eğlenceli olabilirdi. Sahiplenme, kontrol yerine güvenlik hissi verebilirdi. Bağlam her şeyi değiştiriyordu.

“Ama cidden, onu biriyle tanıştırmalıyız,” dedi Harper. “Şu anda kafasında vergi beyannamelerini hesaplıyor gibi görünüyor.”

“Görünüşe göre, flört etmekten pek hoşlanmıyor. Temelde, Scarlett’le tanışmadan önceki Jace’in minik bir kopyası.”

Jace elinde içkisiyle yaklaştı. “Kardeşimin bana hiç benzemediğini söyleyebilirim.”

Bence ikisinin de itiraf etmek istediğinden daha fazla ortak noktaları vardı. Aynı dramatik geçmiş. Öldürülen bir baba. Hastalıktan ölen bir anne. Sıradan bir insanı çılgın atarak kaçırarak kadar aile sırrı.

Harper, görünüşe göre, bunu araştırmaya karar vermişti. Kolumu bıraktı ve revirdeki vardiyalarından tanıdığım o kararlılıkla Bryson’a doğru ilerledi.

Yolda, elini bir tür Bat-Sinyali gibi havaya kaldırdı ve Sinners and Saints'in sevgililerine işaret etti. "Bayanlar, hadi yapalım şunu."

Tessa, Dakota, Scarlett ve Faith'in, iyi koordine edilmiş bir taktik birim gibi onun arkasında sıraya girmesini hafifçe dehşetle izledim.

Bir an sonra, Bryson Lockwood etrafı sarılmıştı.

Beş kadın. Beş içki. Biraz *fazla* samimi beş gülümseme. Onu mikroskop altındaki bir numune gibi incelediler. Ya da müzayedeye çıkarılmak üzere olan bir adam gibi.

Zavallı adamın hiç şansı yoktu.

Bu kadınlar gerçek aşkı bulduklarına göre, kendilerini Cupid'in okları ilan etmişlerdi. Tek tek yalnız kalpleri kurtarıyorlardı. O kalp kurtarılmak istese de istemese de.

Diğer Sinners and Saints üyeleriyle göz göze geldim. Tek kelime etmeden, pusu kurulan yere doğru süzüldük.

Hasar kontrolü akıllıca
görünüyordu. "Merhaba," dedi
Harper neşeyle.

Bryson içkisini yudumlarken durakladı ve etrafını, kurtlar tarafından kuşatıldığını fark eden bir ceylanın dehşetiyle süzdü. Çok konuşkan, şarap içen kurtlar.

"Merhaba?" diye mırıldandı.

"Bryson." Harper elini uzattı. "Sanırım resmi olarak tanışmadık. Ben Harper."

Bryson, ihtiyatlı bir ifadeyle elini sıktı. "Memnun oldum."

"Duyduğuma göre, Jace'e çok benziyormuşsun."

Bryson'ın gözleri kardeşine, sonra tekrar Harper'a kaydı. "Bunu bir iltifat olarak alacağım."

Harper başını geriye atarak güldü. "İltifattı."

"Neden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?" diye sordu
Bryson yüksek sesle.

"Bekâr olduğumu duydum."

Gözlerini kısarak, tekrar benim koluma takılan koluna baktı, sonra beni baştan aşağı süzdü.

Dövmeli eski mahkum ile milyarder.

Çenemi aşağı eğdim ve bekledim.

"Sana asılmıyorum," diye temin etti Harper.

Zavallı herif. Buna verecek iyi bir cevap yoktu. Eğer "çok şükür" derse, boynuna kadar uzanan hapishane dövmesi olan adamın yanında duran kadına hakaret etmiş olurdu. Eğer hayal kırıklığına uğradığını söylerse... aynı sorun, farklı açıdan.

Scarlett şarap kadehini çevirdi. "Bryson'ın iş ahlakı, Jace'i tembel gösterir."

"Ben tam burada duruyorum," dedi Jace düz bir sesle. "Biliyorum, bebeğim."

Harper başını eğdi ve Bryson'ı, tam olarak teşhis edemediği bir hasta gibi inceledi. "Peki, öylesin mi? Yani bekar mısın?"

"Onları affetmelisin," diye araya girdi Jace. "Onlar..."

"O cümleyi nasıl bitireceğine iyice düşün, Lockwood." Scarlett, mükemmel manikürlü tırnağını ona doğrulttu.

Jace sırtıttı. "Coşkulu. *Coşkulu* diyecektim." "Büyüleyici," diye ekledi Axel ciddiyle.

"Zeki," diye Blake de lafa karıştı.

"Çalışkan ve azimli," dedim, sesime sahte bir neşe katarak.

Beş çift kadın gözü bana dönüp sertçe baktı.

Böylece, onların iki katı büyüklüğünde ve on katı gücünde olan dövmeli eski mahkum olan ben, akıllı bir erkeğin yapacağı şeyi yaptım.

Ağzımı kapattım. Ve zavallı Bryson Lockwood'a gülmemeye çok uğraştım.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Harper, Cupid'in okunun hedefine odaklandığı için ses tonu artık daha neşeliydi.

"Partilerden kaçınmak dışında mı?" diye alay etti Scarlett. "Jace onu bu gece gelmesi için zorla ikna etmek zorunda kaldı."

Bryson'ın çenesi seğirdi. "Her şeyden biraz."

"Mütevazı davranıyor," dedi Jace. "Seri girişimci. Sayamayacağı kadar çok işi var, ama çoğunu başkalarına devrediyor." Bir an durdu ve kardeşini dikkatle izledi. "Asıl tutkusu, ilaçları maliyetine üreten bir ilaç şirketi kurmak."

Harper gözlerini kırptı. "Yani... iyi anlamda bir büyük ilaç şirketi mi?"

Jace başını salladı. "Annemiz kanserden öldü. Tedavi sırasında, paranın alabileceği en iyi ilaçlara erişimi vardı. Ama

yanındaki kemoterapi koltuğundaki kadın aynı lüksü yaşayamadı.”

Bryson aniden içkisine büyük ilgi göstermeye başladı.

“Lockwood ailesi o kadına yardım etmek için devreye girdi,” diye açıkladı Scarlett, “ama bu olay Bryson’ın aklından çıkmadı. Dışarıda, karşılayamayacakları ilaçlara ihtiyaç duyan insanlar var. O da bunu düzeltmeye çalışıyor.”

Harper’in yüzündeki ifade değişti. “Bu... aslında son derece asil bir davranış.” Ona, sanki bir aslanın içinde saklanan bir golden retriever keşfetmiş gibi baktı.

“O çok tatlı,” dedi Scarlett. “Ama düşünceli. Ve huysuz.”

“Peki o zaman. Bu... eğlenceliydi, ama...” Bryson, dikkatlerin odağı olmaktan bıkmış bir şekilde bardağını masaya koydu. “Sanırım ben gideceğim.”

“Şimdiden mi?” Faith, kaşlarını çatarak onun yanına geldi. “Biraz daha kal

bira

z “İş çağırıyor,” dedi Bryson.

dah “İş sesli mesaj bırakabilir.” Jace sırtıttı.

a “İş değil.” Bryson kaşlarını çatarak telefonuna tekrar baktı. “Bu kal.”

...karmaşık.”

“Bir kadın mı?” diye sordu Dakota, canlanarak. “Bir sorun mu?”

“Aynı şey,” diye mırıldandı Axel.

Dakota ona dirsek attı. Bryson neredeyse gülümsedi.

“Hepinizle tanıştığıma memnun oldum.” Kapıya doğru yöneldi, ama ben onun omuzlarındaki gerginliği fark etmeden önce. Başparmağı telefonunun üzerinde duruyordu, sanki bir şeye cevap verip vermeme konusunda kararsızmış gibi.

Bryson Lockwood’u bekleyen her neyse, sadece iş değildi.

Omuzları gergin, telefonu kulağına dayamış halde çıkışa doğru uzaklaşmasını izledik.

“Şey,” dedi Tessa, kadehini kaldırarak, “bence o adamın romantik bir müdahaleye ihtiyacı var.”

“İyi şanslar,” dedi Jace alaycı bir tonla.

Kadınlar birbirlerine bir bakış attılar ve bu bakış, onun düşüşünü planladıklarından şüphelenmeme neden oldu.

Rainbow tam o anda yanımıza gelip, parçalanmış, başsız bir lastik tavuğu doğrudan Axel’in pahalı

ayakkabılarının üzerine bıraktı.

Geri çekildi, bir kulağı ters dönmüş, açıkça övgü bekliyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Axel. Ama yine de eğilip kulaklarının arkasını kaşıdı.

Ryker'in kaşları havaya kalktı. "O köpeği sevmediğini sanıyordum." "Onu sevmiyorum. Sadece... estetik kaygılarım var."

"Geçen ay ona üç yatak aldın," dedi Dakota. Axel'in yüzü kızardı. "İndirim vardı."

"Peki ya gıcırdayan oyuncaklar?"

"Zenginleştirilmeye ihtiyacı vardı."

"Peki ya el örgüsü kazak?"

"Etsy'deki bir reklam beni cezbedetti." Axel kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve ben de bir nevi kahkaha attım.

Rainbow, üç fitlik bir alanı temizleyen bir osuruk bıraktı.

"İşte *bu* yüzden," dedi Axel, aniden ayağa kalkarak, "endişelerim var."

Ama eli, gerekenden biraz daha uzun süre kadının başında kaldı.

Harper bana yaklaştı, sıcaklığı gömleğime sızıyordu. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve orada her şeyi gördüm. Aştığı korkuyu. Beni arkasına aldıkları duvarları. Dünyanın ondan kaçması gerektiğini söylediği bir adamla inşa etmeyi seçtiği geleceği.

Kaçmadı.

Kaldı.

"Bu bir kadeh kaldırmayı gerektirir," dedi Blake. Kadehimi kaldırdım.

"Özgürlüğe," dedim. Ve bunu, hapishaneyle hiçbir ilgisi olmayan bir anlamda kastettim.

"Mutluluğa," diye ekledi Faith.

"Aşka," diye tamamladı Tessa.

Kadehler çınladı. İçtik.

Harper yanıma yaslandı ve ben onun şakağına bir öpücük kondurdum. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Artık ailem haline gelen insanlarla dolu odaya baktım. Benim her şeyim haline gelen kadına baktım.

"Evet," sesim kısık çıktı. "İyiim." İyiden de öteydim.

Özgürdüm. Seviliyordum. Kendimi evimde hissettiğim insanlarla çevriliydim. Günahkarlar ve Azizler sonsuza dek mutlu yaşamlarını bulmuşlardı. Ben de öyle.

Bryson'ın hikayesi yakında geliyor. Bu arada...
Jace Lockwood'la tanıştınız. Şimdi de kardeşiyle tanışın.

Hunter Lockwood, asla gömlek giymeyen huysuz milyarder komşum ve bir şekilde,

Bir cesedin üzerine takılıp düştükten sonra bir şekilde beni acil servise götüren huysuz milyarder komşum. Sorma. Şimdi daha büyük sorunlarım var:

Ciddi takipçi eğilimleri olan maskeli bir katilin takıntısı haline geldim.

Ve bana zarar veren herkesi ortadan kaldırıyor. SECRET
VENDETTA'yı şimdi başlatın.

Ya da TRUST'taki yasak aşk enerjisini sevdiyseniz, DEA ajanı, ailesini mahveden suç baronunu avlarken mükemmel adama aşık olduğu bağımsız roman FATAL CURE'u da seveceksiniz. Ta ki ikisinin aynı kişi olduğunu keşfedene kadar. FATAL CURE'u şimdi alın.

Knox ve Harper'ı daha fazla mı istiyorsunuz? Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel bir uzatılmış epilog için buraya dokunun.

Bir sonraki kitabım çıktığında ilk bilen siz olun. KathyLockheart.com'da kaydolun

Kathy Lockheart'in diğer kitapları

Lockwood Kardeşler'in yer aldığı kitaplar:

Secret Vendetta

Ciddi takipçi eğilimleri olan bir katilin takıntısı haline geldim.

★ Crossfire ★ Savunmam olarak, ona aşık olduğumda onun beni öldürmek için gönderildiğini bilmiyordum.

Arzu ve tehlikenin çarpıştığı bu çok satan, elinden bırakamayacağınız romantik seriye kendinizi kaptırın. Dört çift, romantizm, aksiyon, gizem ve şok edici sürprizlerle dolu, lezzetli ve karanlık bir iplikle birbirine bağlanan dört bağımsız hikaye...

★ Deadly Illusion ★ Herkesten morluklarını saklayabiliyordu... ta ki bir MMA dövüşçüsü ortaya çıkana kadar. Şimdi onu korumak için canını verecek, hatta belki de öldürecek...

★ Fatal Cure ★ Ailesini yok eden düşmanı ortadan kaldırmak için her şeyi göze alacak. Peki ya o tehlikeli düşman, aşık olduğu adam çıkarsa ne olacak?

★ Lethal Justice ★ Chicago'nun en çok aranan suçlusu yanlış kadına aşık oldu. Kadın, bir soygun sırasında rehin aldığı kişidir ve eğer herhangi bir tanık bırakırsa, meslektaşları ikisini de öldürecektir.

★ Grave Deception ★ Yeni komşusu, ona deli gibi aşık olduğu, yakışıklı bir polis dedektifi; ama onun dikkatini asla bu şekilde çekmek istememişti: bir cinayet girişiminin kurbanı gibi görünerek.

Hem coşkulu hem de yoğun olan bu heyecan dolu seri, daha fazlasını istemenize neden olacak. Cesaretiniz varsa, bu tüm gece uykusuz kalacağınız romantik romanları bir solukta okuyun...

"İnanılmaz, yürek burkan... beden dışı bir deneyim."

"Samimi, duygusal ve çok güzel yazılmış."

"*Bu*, hayatımızı değiştirecek türden bir masal."

TEŞEKKÜR

Siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Zamanınız sınırlı ve onu Lockheart Evreni'nde geçirmeyi seçtiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem! Tüm kalbimle, TEŞEKKÜR EDERİM.

Skye Warren'a ve Romance Author Mastermind'a katkıda bulunan tüm sunum yapanlara ve katılımcılara teşekkür etmek istiyorum. 2024 yılında ilk konferansa katıldım ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Oradaki herkes birbiriyle paylaşmak ve birbirlerinin büyümesine yardımcı olmak istiyordu. Çok etkileyici ve güzel bir dostluk ve destek havası vardı. Kariyerimin bir sonraki adımlarını bu konferansta keşfettim ve bir yazar olarak gerçekten çok şey öğrendiğimi söyleyebilirim. Öğrendiğiniz her şeyi başkalarıyla paylaştığınız için teşekkür ederim!

Ayrıca özellikle Jill Ramsower ve Hannah Shield'e teşekkür etmek istiyorum. En iyi uygulamaları benimle paylaşmak, beni cesaretlendirmek ve eğitmek için elinizden gelenin fazlasını yaptığınız için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bilgeliliğiniz, hem bir yazar hem de bir girişimci olarak büyümeme yardımcı oldu. Teşekkürler!

Arkadaşlarıma ve aileme: Sevginiz ve cesaretlendirmeniz, hayatımın her günü için minnettar olduğum şeyler. Sizi, bir sayfaya yazabileceğim hiçbir kelimeden daha çok seviyorum.

Susan Staudinger'e teşekkür ederim. Geliştirme ve içerik düzenlemeleriniz sayesinde bu kitap, siz olmasaydınız olabileceğinden çok daha iyi bir hale geldi.

Resmi beta okuyucum Kristen'e. Bu hikayeyi daha da iyi hale getirmeye yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Valentine ve Valentine PR'daki tüm ekibe! Sizler olmasaydınız bu kitap bugünkü haliyle olmazdı. Teşekkürler!

Editörüm Jovana'ya, detaylara gösterdiğiniz özen bu hikayeyi cilaladı ve olabileceği en iyi hale getirdi! Bu romana böylesine bir güzellik kattıkları için kapak sanatçıları Hang Le ve Wild Love Designs'tan Sherri'ye!

Benden önce gelen tüm yazarlara — başarılarınız, yeni yazarların sevdikleri işi yapabilmeleri için yolu açıyor. Teşekkürler.

~ *Kathy*

İLETİŞİM KURALIM!

Benimle bağlantı kurmanın en kolay yolu, web sitem www.KathyLockheart.com'a gidip sosyal medya bağlantılarımı bulmaktır. Okuyucularla etkileşim kuruyorum, bu yüzden gönderilerinize cevap verdiğimi veya sizi bir okuyucu ekibine davet ettiğimi görürseniz şaşırmayın!

Xoxo

Kathy

İçindekiler

[Yarı](#)

[Başlık](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Yazarın notu](#)

[İthaf](#)

[1. Knox](#)

[2. Harper](#)

[3. Harper](#)

[4. Knox](#)

[5. Harper](#)

[6. Knox](#)

[7. Harper](#)

[8. Harper](#)

[9. Knox](#)

[10. Harper](#)

[11. Knox](#)

[12. Harper](#)

[13. Harper](#)

[14. Harper](#)

[15. Harper](#)

[16. Knox](#)

[17. Knox](#)

[18. Harper](#)

[19. Knox](#)

[20. Harper](#)

[21. Knox](#)

[22. Harper](#)

[23. Harper](#)

[24. Harper](#)

[25. Knox](#)

[26. Harper](#)

[27. Harper](#)

[28. Harper](#)
[29. Harper](#)
[30. Harper](#)
[31. Knox](#)
[32. Knox](#)
[33. Knox](#)
[34. Harper](#)
[35. Knox](#)
[36. Harper](#)
[37. Harper](#)
[38. Harper](#)
[39. Knox](#)
[40. Knox](#)
[41. Knox](#)
[42. Harper](#)
[43. Harper](#)
[44. Harper](#)
[45. Knox](#)
[46. Knox](#)
[47. Knox](#)
[48. Knox](#)
[49. Knox](#)
[50. Harper](#)
[51. Knox](#)
[52. Knox](#)
[53. Knox](#)
[54. Harper](#)
[55. Knox](#)
[56. Knox](#)
[57. Knox](#)
[58. Knox](#)
[59. Harper](#)
[60. Knox](#)
[61. Harper](#)
[62. Knox](#)
[63. Harper](#)

[64. Knox](#)

[65. Knox](#)

[66. Knox](#)

[EPILOG](#)

[Teşekkürler](#)

[Bağlantı kuralım!](#)

